

TRILOGIE O HANU SOLOVI, DÍL PRVNÍ

STAR WARS®

LÉČKA V RÁJI

A. C. CRISPINOVÁ

STAR WARS®

Dlouho před filmovými Star Wars®, dlouho před gigantickými bitvami, které osvobodily galaxii ze železného sevření Impéria, se odehrává dosud nevyprávěný příběh mladého Hana Sola. V prvním dílu této napínavé trilogie bojuje proslulý lotr, podvodník, pašerák a zloděj o přežití na zlověstné planetě, kde jsou hlavním vývozním artiklem otroci.

LÉČKA V RÁJI

Byl dítětem bez minulosti, sirotkem živícím se zbytky jídla a vydaným napospas corellianským ulicím, když ho krutý Garris Shrike odvedl do kočovné skupiny vesmírných zločinců. Teď, o několik let později, si Han, rozhořčený Shrikeovou sadistickou tyraní a hnaný sny o dobrodružství a slávě, snaží vybojovat svobodu. Jeho cílem je stát se pilotem Imperiální flotily. Nejdříve však musí získat letecké zkušenosti, a proto přijme místo pilota na Ylesii – tropickém světě náboženského fanatismu, ilegálních drog a smyslného pokušení... kde sny se hroubí a odkud nelze uniknout.

EGMONT

ISBN 80-252-0151-1

www.egmont.cz

www.egmont.cz
EGMONT

© 1997 Lucasfilm Ltd & TM All Rights Reserved
Used under authorization
Translation copyright © 2005 Lucasfilm Ltd.
Cover art copyright © 1997 Lucasfilm Ltd.
Poprvé vydalo nakladatelství Bantam v červenci 1997

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být reprodukována, archivována nebo přenášena v
jakékoli formě a jakýmikoli prostředky, ať už
elektronicky, mechanicky, fotograficky, zvukově nebo
jinak, bez předchozího písemného svolení majitele
autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o. v Praze roku
MMV jako svou 1271. publikaci
Ilustrace na obálce Drew Struzan
Z anglického originálu *Star Wars: Han Solo Trilogy*
Volume One.

The Paradise Snare přeložila Jana Zejmanová Redigoval
Milan Pavlíček

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art-D, s.r.o. První vydání. Tisk Tiskárny
Havlíčkův Brod, a.
ISBN 80-252-0151-1

Navštivte www.starwars.com a www.egmont.cz

TUTO KNIHU VĚNUJI SVÉ PŘÍTELKYNĚ THIE
ROSEOVÉ. KDYŽ NÁM BYLO DVANÁCT,
PŘÍSAHALY JSME SI, ŽE VŽDYCKY BUDEME
NEJLEPŠÍ KAMARÁDKY...

...A PO TOLIKA LETECH, ŽE TO ANI NECHCEME
POČÍTAT, STÁLE JSME.

Poděkování:

Psát o světě Star Wars je jako stát se součástí nějakého společenství – nebo snad dokonce rodiny. Spisovatelé jsou vedeni k tomu, aby si své knihy vzájemně četli, a existuje spousta naučných a technických knih věnovaných postavám, technice, planetám a tak dále. Spisovatelé si vyměňují informace a nápady a vůbec si vzájemně pomáhají.

Mnoho lidí mi tedy pomáhalo i s touto knihou. S upozorněním, že všechny chyby, na které by snad čtenáři mohli narazit, jsou jen moje, bych ráda poděkovala těmto lidem:

Kevinu Andersonovi, který mi poskytl první příležitost psát o světě Star Wars. Kevin a Rebecca Moesta mi také pomohli s informacemi o prostředí a postavách světa Star Wars, byli mi oporou a dodávali mi odvahu a moudré rady.

Michaelu Capobiancovi, kolegovi spisovateli a mé drahé polovičce, za tvůrčí diskuzi, pomoc s pátráním po informacích, moudré rady a obstarání večeře, když mě psaní zaměstnávalo natolik, že jsem si ani neuvědomovala, že mám vlastně hlad. Díky, drahoušku.

Billu Smithovi a Peteru Schweighoferovi ze společnosti West End Games za pomoc při hledání

odpovědí na tak neobvyklé a výstřední otázky jako: „Jaké nosí Han spodní prádlo?“ Vytrhli mi trn z paty tolikrát, že to ani nejde spočítat.

Tomu Dupreemu a Evelyn Caintové z Bantam Books za pomoc, rady a povzbuzení.

Sue Rostoniové a Lucy Autrey Wilsonové z Lucasfilmu za „skutečná fakta“.

Michaelu A. Stackpoleovi za pomoc při zjišťování, jak přerušit tažný paprsek, a za další rady týkající se lodí a pilotování.

Stevu Osmanskému za přečtení rukopisu a za moudré rady ohledně technických otázek.

Jako vždy Katie O'Malleyové, přítelkyni a kolegyni spisovatelce, za podporu i za občasné zasloužené „nakopnutí“.

A samozřejmě Georgi Lucasovi, který to všechno začal. Když jsem *Star Wars* viděla poprvé, naprosto mě uchvátily. Bylo mi ctí do téhle ságy tímto skromným způsobem přispět.

Ještě jednou díky a Síla buď s vámi všemi.

KAPITOLA PRVNÍ

Trader's Luck

Starobylá vojenská loď, pozůstatek klonových válek, visela na orbitě nad planetou Corellia, tichá a zdánlivě opuštěná. Vzhled však klamal. Staré plavidlo třídy *Liberator*, kdysi zvané *Guardian of the Republic*, vedlo nyní nový život pod jménem *Trader's Luck*. Vnitřek byl do základu vyrabován a poté nově vybaven různorodou sbírkou životních prostředí a nyní pojímal téměř sto rozumných bytostí, mnoho z nich humanoidních. V tomto okamžiku jich však bylo vzhůru jen několik, neboť ostatní byly právě uprostřed spánkového cyklu.

Na můstku byla samozřejmě hlídka. *Trader's Luck* trávilo většinu času na orbitě, ale stále bylo schopné cestovat hyperprostorem, i když bylo podle novodobých standardů pomalé. Garris Shrike, vůdce volně sdruženého obchodního „klanu“ žijícího na palubě *Luck*, byl tvrdý velitel, který se striktně držel formálních lodních protokolů. Na můstku tedy byla hlídka vždycky.

Shrikeovy rozkazy na palubě *Luck* se vždy poslouchaly; nebyl to muž, s nímž by bylo radno si bez pádného důvodu a plně nabitého blasteru zahrávat. Vládl

klanu obchodníků jako zdaleka ne benevolentní tyran. Garris byl pohledný štíhlý muž střední postavy a ostře řezané tváře. Stříbřité prameny nad spánky zdůrazňovaly jeho černé vlasy a ledově modré oči. Měl úzké rty a zřídka kdy se usmíval – a nikdy ne dobrosrdečně. Výtečně střílel a své mládí strávil jako profesionální nájemný lovec. Ale nechal toho, protože měl „smůlu“ – jinými slovy, kvůli své netrpělivosti přicházel o ty nejlepší odměny, které byly vypsané za doručení živých zajatců. Za mrtvolu se často platilo podstatně méně.

Shrike měl zvrácený smysl pro humor, zvláště co se týkalo bolesti druhých. Když se věnoval hazardu a vyhrával, podléhal záchvatům maniakálního veselí, především pokud byl ke všemu ještě opilý.

Právě jako v tuto chvíli. Shrike seděl u stolu v bývalé důstojnické jídelně, hrál sabacc a popíjel džbánky svého oblíbeného nápoje, silného alderaanského piva.

Civěl do svých čipových karet a v duchu počítal. Má si nechat, co drží v ruce, a doufat, že dá dohromady čistý sabacc? Bankéř mohl kdykoliv stisknout tlačítko a hodnota všech čipových karet by se změnila. Kdyby k tomu došlo, byl by na mizině, pokud by si ovšem nevzal další dvě karty a neodhodil většinu těch, co má, do interferenčního pole uprostřed stolu.

Jeden z jeho spoluhráčů, mohutný Elomin, náhle otočil hlavu opatřenou kly a pohlédl za něho. Světlo na jednom z pomocných panelů oznamujících „stav“ blikalo. Obrovitý chlupatý Elomin zavrčel a pak hrdelním basikem pronesl: „Kapitáne, něco divného se děje s čidlem zámku u skladiště zbraní.“

Shrike trval na dodržování „řádného“ protokolu a poslušnosti velení, zejména když šlo o něj samotného.

Pokud se neúčastnil nějakého kousku na povrchu planety, vždycky na palubě *Luck* nosil vojenskou uniformu, kterou si sám navrhl, ušitou po vzoru uniformy vysoce postaveného moffa. Byla ověšená „medailemi“ a „řády“, které Shrike nasbíral v zastavárnách po celé galaxii.

Když teď uslyšel Elominovo varování, trochu zastřene vzhlédl, promnul si oči, pak se narovnal a odhodil na stůl svoje čipové karty. „Co je s ním, Brafide?“

Obrovský tvor nakrčil čenich s kly. „Nejsem si jistě, kapitáne. Teď už to ukazuje normálně, ale zablikalo to, jako by zámek na vteřinu zkratoval. Nejspíš to bylo jen chvilkový kolísání energie.“

Kapitán vstal a s elegancí a koordinací pohybů natolik neobvyklou, že mu ani parádní „uniforma“ nemohla ubrat na vážnosti, obešel stůl, aby si osobně prohlédl senzory. Veškeré známky opilosti vyprchaly.

„Žádný kolísání energie,“ usoudil po chvíli. „Něco jinýho.“

Otočil hlavu a oslovil vysokého zavalitého muže po své levici.

„Larrade, podívej se na tohle. Někdo zkratoval zámek a pustil simulaci, abysme si mysleli, že jde jen o kolísání energie. Máme na palubě zloděje. Jste všichni ozbrojení?“

Oslovený, kterým nebyl nikdo jiný než Shrikeův bratr, Larrad Shrike, přikývl a poplácal kožené pouzdro zavěšené na vnější straně stehna. Elomin Brafid ukázal na svůj „žahač“ – elektrické bodlo, které bylo jeho oblíbenou zbraní, ačkoli byl chlupatý tvor dost velký, aby většinu humanoidů zvedl ze země a zlomil přes koleno.

Další z přítomných, Sullustanka a navigátorka *Luck*, vstala a poplácala svůj pomenší blaster. „Připravena k akci, kapitáne!“ vypískla. Navzdory své velmi malé výšce, volně visícím lalokům tváří a hezkým veselým očím působila Noonni Dalvo skoro stejně nebezpečně jako mohutný Elomin, který byl na lodi jejím nejbližším přítelem.

„Výborně,“ zamručel Shrike. „Nooni, běž postavit stráž ke skladišti zbraní, čistě pro případ, že by se vrátil. Larrade, aktivuj biosenzory a zkus toho zloděje identifikovat a zjistit, kam má namířeno.“

Shrikeův bratr přikývl a naklonil se nad pomocný ovládací panel. „Člověk, Corellian,“ oznámil po chvíli. „Muž. Mladý. Výška 1,8 metru. Tmavé vlasy a oči. Štíhlá postava. Bioskener tvrdí, že ho poznává. Míří na zád', k lodní kuchyni.“

Shrikeův výraz ztvrdl a jeho oči byly nyní chladné a modré jako ledovce na Hothu. „Ten spratek Solo,“ prohlásil. „Jedině ten je dost drzej, aby zkusil něco takovýho.“ Protáhnul si prsty a pak je sevřel v pěst. Prsten, který nosil, vyhotovený z jediného drahokamu, devaronského krvokazu, se ve světle kajuty matně stříbřitě zaleskl. „No, doted' jsem na něj byl mírnej, protože je to dobrej závodní pilot a nikdy jsem neprohrál, když jsem si na něj vsadil, ale čeho je moc, toho je příliš. Dneska večer ho tak naučím poslouchat, že bude litovat, že se kdy narodil.“

Shrikeovy zuby se zaleskly mnohem jasněji než kámen jeho prstenu. „Nebo abych já nelitoval, že jsem toho malýho usmrkance, co si ještě nadělával do kalhot, před sedmnácti rokama ,našel' a vzal ho sem na *Luck*. Jsem trpělivej a tolerantní člověk...“ teatrálně si

povzdechl, „jak je v galaxii známo, ale i já mám své meze.“

Pohlédl na bratra, který vypadal poněkud nesvůj. Garris si říkal, jestli Larrad nevzpomíná na tu poslední lekci, kterou ten Solovic kluk dostal před rokem. Mladík nemohl dva dny chodit.

Shrike sevřel rty. Mezi svými podřízenými nebude tolerovat žádnou změkčilost. „Je to tak, Larrade?“ řekl s přehnanou laskavostí.

„Ano, kapitáne!“

* * *

Han Solo se po špičkách plížil úzkou kovovou chodbou a svíral ukradený blaster. Když se napojil na počítač a zkratoval zámek skladiště zbraní, měl jenom chvíli, aby se natáhl a popadl první zbraň, co mu přišla pod ruku. Nebyl čas šátrat a vybírat.

Nervózně si odhrnul z čela pramen vlhkých hnědých vlasů a uvědomil si, že se potí. Prohlédl si blaster, který držel v ruce. Zdál se mu těžký a připadal si s ním dost nemotorně. Han předtím málokdy nějaký držel a jak zkontrolovat, zda je zbraň nabitá, věděl jen díky tomu, že si o tom něco přečetl. Ve skutečnosti nikdy ze zbraně nevystřelil. Garris Shrike nedovolil nosit zbraň nikomu jinému než svým důstojníkům. Mladý závodní pilot se v mdlém světle soustředěně zahleděl na malý kryt v nejširší části hlavně, odklopil ho a nahlédl dovnitř na ukazatel. *Výborně. Plně nabítej. Shrike je možná surovec a šílenec, ale všechno na lodi má v perfektním stavu.*

Ani sám sobě by mladík nepřiznal, jak moc se ve skutečnosti kapitána *Trader's Luck* bojí a nenávidí ho. Už dávno se naučil, že dát najevo jakoukoli známku

strachu je zárukou okamžitého výprasku – nebo něčeho horšího. Jedinou věc, kterou surovci a šílenci respektovali, byla odvaha – nebo alespoň odvaha předstíraná. Tak se Han Solo naučil nikdy nedovolit, aby se mu do mysli nebo do srdce vkradl strach. Občas si byl neurčitě vědom toho, že strach tam někde hluboko uvnitř je, pohřbený pod vrstvami pouliční protřelosti a tvrdosti, ale kdykoli ho Han rozpoznal, rezolutně ho pohřbil ještě hlouběji.

Zkusmo zvedl blaster k očím. Nemotorně jedno hnědé oko přivřel a zamířil. Ústí zbraně se mírně chvělo a Han slabě zaklel, když zjistil, že se mu klepe ruka. *No tak, řekl si, vzchop se trochu, Solo. Vypadnout z týhle lodi a od Shrikea za trochu rizika stojí.*

Reflexivně se ohlédl přes rameno a pak se otočil právě včas, aby se stihl sehnout před nízko visícím energetickým vedením. Vybral si tuhle cestu, protože vedla mimo všechny obytné a společenské části lodi, jenže byla tak úzká a měla tak nízký strop, že si začínal připadat klaustrofobně, zatímco se po špičkách plížil vpřed a přemáhal nutkání pořád se ohlížet přes rameno.

Chodba se před ním rozšiřovala a Han si uvědomil, že už je skoro u cíle. *Už jen pár minut,* říkal si a dál se graciézně kradl vpřed, takže byl jeho postup stejně nehluchý jako našlapování srstí pokrytých tlapek wonata. Teď procházel kolem jednotek hyperpohonu a pak chodbu protínala druhá, větší. Han zahrnul doprava a oddechl si, že už může jít vzpřímeně.

Připlížil se ke dveřím do velké lodní kuchyně a váhavě se před nimi zastavil. Číchal a naslouchal. Zvuky... ano, jenom ty, které čekal, že uslyší. Tichý

řinkot plechových pánví, čvachtání zadělávaného těsta a pak slabé zvuky toho, jak bylo těsto hněteno.

Ted' už ho i cítil. Wastrilový chléb, jeho oblíbený. Han semknul rty. S trochou štěstí už si na tomhle pečivu nepochutná, protože bude dávno pryč.

Zastrčil si blaster za opasek, otevřel dveře a vešel do kuchyně. „Haló... Dewlanno...“ řekl tiše. „To jsem já. Přišel jsem se rozloučit.“

Vysoké chlupaté stvoření, které energicky hnětlo wastrilové těsto, se k němu s tichým, tázavým zamručením otočilo.

Dewlannino skutečné jméno bylo Dewlannamapia a byla to Hanova nejbližší přítelkyně od doby, kdy na *Trader's Luck* před téměř deseti roky přišla. Tehdy bylo Hanovi asi devět let. (Mladý závodní pilot pochopitelně neměl tušení, kdy se narodil. Nebo kdo byli jeho rodiče. Nebýt Dewlanny, nevěděl by ani, že jeho příjmení je „Solo“.)

Han neuměl wookieesky – když se vrčení, štěkání, vytí a hrdelní kňučení snažil napodobit, bolelo ho z toho v krku a věděl, že zní směšně –, ale velice dobře wookieeštině rozuměl. Pokud šlo o Dewlannu, basikem mluvit neuměla, ale rozuměla mu stejně dobře jako své mateřštině. Komunikace mezi lidským chlapcem a starou wookieeskou vdovou tedy byla naprosto plynulá, avšak... zvláštní.

Han si na to zvykl už před lety a už o tom nikdy nepřemýšlel. On a Dewlanna prostě... mluvili. Dokonale jeden druhému rozuměli. Ted' potěžkával ukradený blaster, opatrně, aby jím nemířil na svou přítelkyni. „Jo,“ odpověděl na Dewlanninu poznámku, „dneska večer to

udělám. Vypadnu z *Trader's Luck* a už nikdy se nevrátím.“

Dewlanna na něho starostlivě zakňučela a automaticky začala znovu hníst těsto. Han zavrtěl hlavou a věnoval jí svůj pokřivený úsměv. „Děláš si zbytečný starosti, Dewlanno. Samozřejmě že jsem si to všechno naplánoval. Ve skříňce v dokách pro automatický nákladní lodě mám schovanej skafandr a právě teď tam dokuje loď, která odletí, hned jak ji vyloží a natankujou. Automatická nákladní loď a letí, kam chci.“

Dewlanna propíchla těsto a pak zamručela tichý dotaz.

„Mám namířeno na Ylesii,“ řekl jí Han. „Vzpomínáš si, co všechno jsem ti o ní říkal? Je to náboženská kolonie poblíž huttského prostoru a poskytují tam útočiště poutníkům z ostatního vesmíru. Budu tam před Shrikem v bezpečí. A podívej se“ – zvedl malý holodisk do výšky, kde ho wookieeská kuchařka mohla vidět, – „na tohle! Shánějí pilota! Už jsem utratil zbylý kredity z toho posledního kšeftu, abych jim poslal zprávu, že se o to místo přiletím ucházet.“

Dewlanna tiše zavrčela.

„Hele, to ti dovolit nemůžu,“ protestoval Han a sledoval kuchařku, jak dává bochníky na pánve a vyklápí je k pečení na tepelný rošt. „Budou v pořádku. Cestou na loď šlohnou nějaký kredity. Nedělej si starosti, Dewlanno.“

Wookiee si to hbitě šinula přes kuchyň a nevnímala ho. Její chlupatá, mírně shrbená postava se navzdory pokročilému věku pohybovala rychle. Han věděl, že Dewlanně je skoro šest set let. Byla stará dokonce i na Wookiee.

Zmizela ve dveřích své soukromé kajuty a za chvíli se znovu objevila a v ruce svírala váček utkaný z nějakého jemného materiálu, který by podle vzhledu mohl být klidně i wookieeskou srstí,

S tichým a neústupným zakňučením mu ho podávala.

Han znovu zavrtěl hlavou a dětinsky schoval ruce za záda.

„Ne“ řekl odhodlaně, „Nevezmu si tvoje úspory. Budeš ty kredity potřebovat, abys mohla zaplatit cestu a přiletět za mnou.“

Wookiee zvedla hlavu a vydala krátký tázavý zvuk.

„Samozřejmě že za mnou přiletíš!“ řekl Han. „Nemyslíš si snad, že tě nechám shnít na tomhle vraku, že ne? Shrike je rok od roku šílenější. Nikdo není na palubě *Luck* v bezpečí. Až se dostanu na Ylesii a usadím se tam, pošlu pro tebe. Ylesia je náboženský útočiště a poskytují tam svejm poutníkům azyl. Shrike tam na nás nebude moct.“

Dewlanna sáhla do váčku a její chlupaté prsty byly překvapivě hbité, když se jimi probírala kredity uvnitř. Několik jich podala svému mladému příteli. Han se s povzdechem podvolil a vzal si je, „No... dobře. Ale je to jen *půjčka*, platí? Vrátím ti to. Ylesijský kněží nabízej slušnej plat.“

Zavrčela na souhlas a pak se bez varování natáhla a tak mu svou ohromnou tlapou zajela do vlasů, že mu divoce trčely do všech stran, „Hej!“ vyjekl Han. Wookieeské hrábnutí do vlasů se nedalo brát na lehkou váhu. „Zrovna jsem se učesal!“

Dewlanna pobaveně zamručela a Han se rozhořčeně narovnal. „Ošuntěle *nevypadám* líp. Pořád ti říkám, že slovo ‚ošuntělej‘ není pro lidi kompliment.“

Hleděl na ni, a když si uvědomil, že je to na dlouhou dobu naposledy, co vidí její milou chlupatou tvář a její laskavé modré oči, jeho rozhořčení pominulo. Dewlanna byla dlouho jeho nejbližší – a často také *jedinou* – přítelkyní. Opustit ji bylo těžké, velice těžké.

Corellianský mladík se impulzivně vrhnul k jejímu hřejivému, rozložitému tělu a prudce ji objal. Jeho hlava dosahovala sotva doprostřed jejího hrudníku. Han si ještě pamatoval dobu, kdy jí v plné výšce sahal sotva do pasu. „Bude se mi po tobě stejskat,“ řekl s tváří zabořenou v její srsti. V očích ho pálily slzy. „Dávej na sebe pozor, Dewlanno.“

Slabě zamručela a její dlouhé chlupaté paže ho obemkly, aby mu objetí oplatily.

„No není tohle dojemnej pohled?“ řekl chladný a až příliš známý hlas. Han i Dewlanna ztuhli a pak se obrátili k muži, který vešel Dewlanninou kajutou dovnitř. Garris Shrike se opíral o rám dveří a na jeho hezké tváři se usadil úsměv, ze kterého Hanovi tuhla krev v žilách. Cítil, jak se Dewlanna vedle něj chvěje, ať už strachy či odporem.

Přes Shrikovo rameno zahlédl dva další členy posádky – Larrada Shrikea a Elomina Brafida. Han zoufale sevřel ruce v pěst. Kdyby to byl jen Shrike, mohl by to risknout a zkusit se na kapitána *Luck* vrhnout. S Dewlanninou pomocí by možná byl schopen Garrise přemoci, ale když tu byli i Larrad a Elomin, neměl nejmenší šanci.

Han si byl silně vědom přítomnosti ukradeného blasteru za svým opaskem. Na okamžik zauvažoval, že by po něm sáhl, ale pustil to z hlavy. Shrike byl proslulý tím, že tasil rychle. Neexistoval způsob, jak ho porazit, a on i Dewlanna by oba mohli přijít o život. Shrike očividně zuřil.

Han si olízl suché rty. „Poslyšte, kapitáne,“ začal. „Můžu vám to vysvětlit –“

Shrike se napřímil a oči se mu zúžily. „Co mi můžeš vysvětlit, ty zbabělej malej zrádče? Okrádání vlastní rodiny? Zradu těch, který ti věřili? Vražení kudly svým dobrodinci do zad, ty usmrkanej *zlodějčku*?“

„Ale –“

„Už tě mám po krk, Solo. Doted' jsem k tobě byl shovívavej, protože jseš zatraceně dobrej závodní pilot a všechny ty vyhraný peníze se hodily, ale moje trpělivost je u konce.“ Shrike si obřadně vyhrnul rukávy své parádní uniformy a pak sevřel ruce v pěst. Umělé osvětlení lodní kuchyně rozzářilo prsten z krvokazu matným stříbřitým leskem. „Uvidíme, co s tvým přístupem udělá několikadenní devaronská otrava krve – a taky pár zlomenejch kostí. Dělán to pro tvoje dobro, kluku. Jednou mi poděkuješ.“

Shrike vykročil k němu a Han hrůzou zalapal po dechu. Už po obchodnickém kapitánovi jednou skočil, před dvěma roky, když mu stouplo do hlavy vítězství v gladiátorském „Volném klání“ na Jubilaru – a okamžitě toho litoval. Z prudkosti a síly Garrisoa odvetného úderu se mu hlava skoro otočila dozadu a oba rty měl tak rozbité, že ho pak musela Dewlanna týden krmit kaší, než se to zahojilo.

Dewlanna udělala se zavrčením krok vpřed. Shrike položil ruku na blaster. „Ty se do toho neplet', stará,“ obořil se na ni hlasem skoro stejně tvrdým, jako byl Dewlannin. „Tak dobře zas nevaříš.“

To už Han popadl svou přítelkyni za chlupatou paži a násilím ji držel zpátky. „Dewlanno, ne!“

Setřásla jeho ruku stejně snadno, jako kdyby odháněla obtížný hmyz, a zaburácela na Shrikea. Kapitán tasil blaster a chaos mohl vypuknout.

„Nééé!“ vykřikl Han a vrhr se vpřed, vymrštil nohu vzhůru způsobem, jakým to odedávna dělali pouliční rváči. Jeho nárt zasáhl plnou silou Shrikeovu hrudní kost. Úder vyrazil kapitánovi dech. S jediným mocným heknutím přepadl dozadu. Han dopadl na podlahu a překulil se. Kolem ucha mu hvízdal výboj z žahače.

„Larrade!“ zasípěl kapitán, když Dewlanna vyrazila k němu.

Shrikeův bratr vytasil blaster a namířil jím na Wookiee. „Stůj, Dewlanno!“

Jeho slova neměla stejně jako Hanova žádný účinek. V Dewlanně vřela krev – byla zcela ve stavu wookieeského válečného běsnění. Se zavytím, které ostatní zápasící dočista ohlušilo, chytila Larrada za zápěstí a trhнула. Mávla s ním vzduchem a praštila s ním o zem jako nějaké dítě, které se neuměle snaží prasknout bičem. Han slyšel křupnutí provázené několikerým lupnutím, jak praskaly šlachy a vazy. Larrad Shrike zavřešťel vysokým, pronikavým hlasem, ve kterém bylo tolik bolesti, že z toho corellianského mladíka soucitem rozbolela jeho vlastní paže.

Han sáhl po blasteru za opaskem a od boku vystřelil na Elomina, který se vrhnul kupředu s žahačem v

pohotovosti a namířeným na Dewlannin trup. Brafid zaskučel a padl na podlahu. Han žasl, že se mu ho podařilo zasáhnout, ale neměl moc času zaobírat se přesností své mušky.

Shrike se vrávoravě zvedal na nohy, v ruce svíral blaster a mířil Hanovi přímo na hlavu. „Larrade?“ zařval na svíjející se hromádku utrpení, která byla jeho bratrem. Larrad neodpověděl.

Shrike pozvedl blaster a přistoupil k Hanovi ještě blíž. „Přestaň, Dewlanno!“ zavrčel na Wookiee kapitán. „Nebo tvůj kamarádíček Solo chcípne!“

Han upustil blaster a zvedl ruce v gestu kapitulace. Dewlanna se zastavila na místě a tiše zavrčela.

Shrike namířil blaster a tiskl prst na spoušť. Ve tváři měl vepsanou ryzí škodolibou nenávist. Pak se usmál, světlemodré oči se mu zaleskly nelítostnou radostí. „Za porušení kázně a útok na kapitána,“ oznámil, „tě odsuzuju k smrti, Solo. Shnij v horoucím pekle.“

Han ztuhl a čekal, že ho každou chvílí usmaží výstřel, když vtom Dewlanna zavyla, odstrčila Hana stranou a skočila po Shrikeovi. Paprsek energie z blasteru ji zasáhl přímo do hrudi a ona se zhroutila jako hromada sežehlé srsti a spáleného masa.

„Dewlanno!“ vykřikl Han úzkostně. S prudkostí, o níž nevěděl, že jí vládne, skočil po Shrikeovi a vrazil kapitánovi zezadu do kolen. Shrike opět padl nazad a tentokrát jeho hlava spolehlivě udeřila o podlahu. Zůstal nehybně ležet, naprosto v bezvědomí.

Han se doplazil ke své přítelkyni, pomalu ji obrátil a spatřil velkou díru, kterou jí do hrudi propálil paprsek z blasteru. Okamžitě poznal, že zranění je smrtelné. Tohle nedokázal vyléčit žádný lékařský droid.

Dewlanna zanaříkala a celou svou wookieeskou silou zápolila o dech. Han jí vsunul ruce pod ramena a snažil se jejímu zápasu ulehčit. Modré oči se otevřely a po chvíli se na něj upřely. Vrátil se do nich jas. Tiše na něj zakňučela.

„Ne, neopustím tě!“ odpověděl Han a sevřel ji pevněji. Slzy mu zamlžily zrak a ona v něm plavala jako moře hnědé srsti. „Je mi jedno, jestli se dostanu pryč! Ach, Dewlanno...“

S obrovským úsilím zvedla velkou huňatou tlapu a sevřela mu paži. Han se musel hodně snažit, aby jí rozuměl. „Já vím,“ řekl přiškrceným hlasem. Mluvil nahlas, aby věděla, že jí rozumí. „Vím, že ti na mně záleží...“ Znovu zakňučela, „...jako na tvech vlastních dětech.“

Han polkl, hrdlo měl stažené a bolavé. „Já taky... taky tě mám tak rád. Vždycky pro mě budeš jako matka.“

Otráslo jí dlouhé bolestné zasténání. Znovu na něj zamručela. „Ne,“ trval na svém Han. „Neopustím tě. Zůstanu s tebou, dokud... dokud...“ Nedokázal větu dokončit.

Dewlanna sevřela jeho paži v pouhém náznaku své dřívější síly a naléhavě na něj zavrčela. „Jestli...“ Han měl potíže pochopit její nesrozumitelnou řeč, „jestli umřu... zbytečně? Aha, říkáš, že jestli nezůstanu naživu, tvoje smrt bude zbytečná?“

Přikývla. Její oči uhnízděné v srsti se s veškerou intenzitou, již dokázala vyvinout, vpíjely do jeho. Han neústupně zavrhl hlavou. Jak by ji mohl opustit a nechat umřít samotnou?

Dewlanna slabě a tiše zavrčela. „Jo, jsem si jistej, že budeš v pořádku, jednotná s životní silou,“ řekl Han a

snažil se, aby to znělo upřímně. Věděl, že někteří Wookiové věří v jakousi sjednocující sílu, která spojuje veškeré jsoucno. On osobně si myslel, že tahle síla – nikdy nebyl schopen ten pojem přesně přeložit, wookieeské slovo mohlo znamenat „sílu“ nebo i „moc“ – , ve kterou Dewlanna tak pevně věřila, je jen pověra.

Ale pokud jí její víra ulehčovala její poslední okamžiky, Han se s ní nehodlal přít. Vzpomněl si na slova, která mu několikrát říkala. „Dewlanno, kéž je životní síla s tebou...“ Na chvíli si přál, aby tomu taky byl schopen věřit...

Zasténala bolestí. Han viděl, že ji rychle ztrácí. Pak Dewlanna slabě zakňučela a on opět automaticky překládal. „Tvoje poslední přání...“ Han vzlykl, stěžil schopen ze sebe ta slova dostat: „Chceš, abych... abych šel... abych přežil. A byl... šťastný.“

Han se usilovně snažil, aby se nerozplakal. „Tak jo!“ souhlasil. „Půjdu. Ještě se stihnu dostat na palubu té automatické lodi, než odletí.“ Dewlanna slabě zakňučela.

„*Slibuju*,“ svolil rozechvělým hlasem. „Teď půjdu a slibuju, že na tebe nikdy nezapomenu, Dewlanno.“

Mluvit už bylo nad její síly, ale byl si jistý, že ho slyšela. Jemně ji položil na podlahu, pak vstal a sebral blaster. Poté, co Dewlanně věnoval ještě jeden, poslední pohled, se Han obrátil a vběhl ze dveří.

Zvuky jeho běžících nohou se rozléhaly chodbami *Trader's Luck*; na skrývání už nebyl čas. Han musel doběhnout do hangáru, k té ylesijské nákladní lodi! Neměl tušení, kdy loď opustí *Luck*, ale v rozpisu nákladů, vystaveném pro pracovníky vesmírného doku, bylo uvedeno, že bude připravena ke startu, jakmile droidi

doplní palivo. A když kradl skafandr a schovával ho, zrovna s tím začínali.

Ylesian Dream může odletět každým okamžikem!

Udýchaný Han se hnál k přetlakovým dveřím, jeho kroky duněly palubami, na kterých si hrával už od chvíle, kdy byl dost starý na to, aby si to vůbec pamatoval. V dálce slyšel ospalé hlasy smíšené s voláním a příkazy.

Nesmí mě chytit. Shrike by mě zabil. Ta jistota propůjčila jeho nohám křídla.

Poslední odbočku vzal smykem a popadl skafandr, který ukryl za nějaké tankovací zařízení. Když narychlo zadával ukradený kód k přetlakovým dveřím, sklouzla mu helma kolem paže a udeřila ho do pasu.

Vteřiny ubíhaly. Zvuky pronásledování sílily. Určitě si ale mysleli, že míří k hangáru pro raketoplány, nebo dokonce k únikovým modulům. Nikoho by nenapadlo, že je natolik šílený, aby se pokoušel schovat na automatické nákladní lodi – alespoň na to spoléhal...

Přetlakové dveře se se zasyčením otevřely. Han skočil dovnitř, uzavřel dveře a začal se soukat do skafandru. Zkontroloval zásobník vzduchu. *Plný. Výborně.* Původně měl v plánu vzít s sebou několik zásobníků vzduchu navíc, ale už se neodvažoval vracet. Zásobník ve skafandru mu vydrží na dva dny. To by mělo stačit, pokud *Dream* nebyl opravdu pomalá loď. Vzhledem k tomu, že ho řídil automat, neexistoval způsob, jak zjistit, podle jakého kurzu poletí nebo jak rychle.

Han se zašklebil. Jenom zoufalec by se pokusil o útěk takovýmhle způsobem. A on teda zoufalý byl. Jediné, v co doufal, bylo, že nedorazí na Ylesii jako mrtvola proto, že mu dojde vzduch.

Tak se na to podíváme... potravinově tablety... dostatek. Zásobník s vodou... plný. Výborně. To byl celý kapitán Shrike, který trval na tom, že veškeré lodní vybavení bude udržováno v naprostém pořádku.

Han si natáhl skafandr přes rukávy své šedé lodní kombinézy a zapnul přední šev. Neohrabaně zvedl helmu – to protože měl nasazené rukavice – a posadil si ji na hlavu. Helma byla z větší části průhledná a viděl v ní všemi směry, kromě přímo za sebe. Kolem spodního okraje se vinula řada holografických displejů, které mu ukazovaly údaje o jeho životních funkcích, množství zbývajících vzduchu a ostatní informace nezbytné k přežití. Han mohl se svým skafandrem omezeným způsobem i „mluvit“, stačilo bradou ťuknout do komunikační páčky a zadat obleku instrukce ohledně teploty, řídkosti vzduchu a tak dále.

Oukej, je to tady, pomyslel si mladík, když dodusal ke spojovacímu průlezu a zadal konečnou sekvenci, aby vyrovnal tlak mezi komorou a *Ylesian Dreamem*. Uslyšel syčení, jak byl z komory vysáván vzduch. *Dream* byl automat a vzduch k provozu nepotřeboval. V lodi bude jen vakuum.

Konečně se průlez otevřel a Han vstoupil dovnitř.

Lod' byla plná vybavení a nákladu a uličky byly velmi úzké. *Dream* nebyl konstruován pro živou posádku, pouze pro rutinní údržbu, a Han se musel natočit bokem, aby se tam vmáčkl. Mladík byl na kratičký okamžik vděčný, že veškerou standardní techniku navrhli tak, aby fungovala v gravitaci. Jinak by se možná musel nějak vypořádat s nulovým G a to by byl skutečný problém.

Od té doby, kdy ho začali považovat za dost starého, aby se podílel na vykonávání riskantních povinností na lodi, byl už s posádkou ve skafandru několikrát venku na *Trader's Luck* něco svařovat. Visel v prostoru spojen s lodí pouze zdánlivě slabým spojovacím lanem. Zezačátku to bylo celkem napínavé, ale Hanovi stav beztlíže nijak zvlášť nevadil a brzy se naučil *nikdy* se nedívat „dolů“. Nevidět pod nohama nic než světelné roky prázdného prostoru mu na závrať bohatě stačilo.

Han se vlekl k „můstku“ v domněnání, že maximální množství místa bude právě tam. Dorazil tam záhy – *Dream* byla malá loď. Pokud byl jeho seznam nákladu v pořádku, přivezl zásilku toho nejkvalitnějšího glitterstimu a odletí se špičkovými corellianskými elektronickými součástkami, které bylo možné využít při údržbě továren.

Han chvíli přemýšlel, koho asi Garris Shrike podplatil, že získal náklad koření. Ta látka byla většinou pod přísným dohledem planetárních vlád a také imperiální obchodní komise.

Otočil se do strany, aby mohl vejít na můstek, a ztuhl.

Co u všech synů Barabu dělá na můstku astromechanickéj droid? Každý přece ví, že droid nemůže sám řídit loď, takže nemohl pilotovat ani tuhle. Han se v glasinové helmě kysele zatvářil. Ten droid tam musí být jako ochrana proti vloupání, důmyslné komunikační zařízení k odrazení přístavních zlodějů nebo vesmírných pirátů. Han věděl, že jedním z důvodů, proč ylesijští kněží tolik chtěli najmout pilota – a přednostně corellianského, jak stálo v jejich inzerátu –, bylo, že kvůli pirátům o automatizované lodě přicházeli.

Když znehybněl a zadoufal, že droid o jeho přítomnosti neví, ucítil, jak se *Dream* otřásl. *Odlétáme! Musím se připravit na náraz při odpoutání!*

Honem se vytratil z můstku a zamířil zpátky do nákladového prostoru. Konečně našel, co hledal, a to právě včas. Malý prostor, kde se mohl posadit, přesně tak velký, aby se mohl rukama i nohama zapřít.

Dream se znovu otřásl a pak ještě jednou. Han si v duchu představil, jak se ukotvovací svorky jedna po druhé uvolňují. *Ještě jedna a pak –*

Lod' se znovu otřásla a pak divoce poskočila. Jelikož *Dream* neměl mít lidskou posádku, mohl využívat mnohem prudších zrychlení, než byla ta, která využívaly lodě s živou posádkou.

Drc! Hanovo tělo sebou cuklo, pak se zapřel proti náporu prudkého zrychlení. *Dream* vyplul z doku a odlétal!

Han si v duchu představil, jak vyrážejí z *Trader's Luck*, pryč z objetí gravitačního pole Corellie. Zavřel oči a představoval si svou domovskou planetu, jak se líně otáčí proti hvězdnému pozadí. Corellia byla hezká planeta s mořskými úžinami, zelenohnědými lesy, žlutohnědými pouštěmi a rozlehlými městy. Na její noční straně se jako nějaká vzdálená bitva třpytila světla...

Pak přišel nejprudší náraz akcelerace a Hana to nepříjemně přitisklo k bedně s nákladem. *Přešli jsme na světelnou rychlost*, uvědomil si.

O několik okamžiků později, když se rychlost lodi ustálila, se mohl opět pohnout. Protáhl si ruce a nohy. Zamžikal, když o sobě daly vědět pohmožděniný. *To je z té rvačky v kuchyni*, uvědomil si. To pomyšlení mu s náhlým přívalem hlubokého žalu připomnělo Dewlannu.

V očích ho začaly pálit slzy a on je zuřivě zaháněl. Brečet ve skafandru byl mizerný nápad, jelikož jste si nemohli otřít tvář.

Han popotáhl a snažil se mrkáním slzy zahnat. *Dewlanno...* pomyslel si. Jeho přítelkyně položila život, aby mu dala tuhle příležitost.

Vzpamatuj se, Solo, poručil si přísně. Bolelo ho v krku, ale nadechl se a namáhavě polkl. Pak se kousal do rtu, dokud ho to úplně nepřestalo nutit k pláči. Nevzpomínal si, kdy naposledy brečel, ale co na tom záleželo? Dewlanně to život nevrátí...

Han věděl, že Dewlanna věřila na posmrtný život. Jestli se v tom nemýlila, pak ho teď možná slyší.

„Hej, Dewlanno,“ zašeptal Han, „dokázal jsem to. Jsem na cestě. Letím na Ylesii a stanu se nejlepším pilotem v sektoru. Naučím se tolik – a vydělám si tolik –, abych se moh přihlásit na Akademii, jak jsme o tom vždycky snili. Jsem volnej, Dewlanno.“ Hlas mu vypověděl službu. *Jsme v bezpečí, Dewlanno. Shrike už nemůže ani na jednoho z nás...*

Vklíněný do své těsné skuliny se mladý pilot s neradostným odhodláním usmál. *Jsem volnej a za to všechno vděčím tobě a nikdy na to nezapomenu. Jestli budu mít někdy možnost oplatit ti to a pomoci někomu z tvejh lidí, přísahám při čemkoli – při jakýmkoli bohu nebo životní síle – že nezaváhám ani na chvíli.*

Han Solo se zhluboka a dlouze nadechl konzervovaného vzduchu ze zásobníku. „Díky, Dewlanno,“ zašeptal. Ať už byla kdekoli, doufal, že ho slyší.

KAPITOLA DRUHÁ

Ylesijské snění

Když se Han probudil z neklidného spánku, byl nejdříve úplně dezorientovaný. *Kde to jsem?* divil se omámeně. Pak ho zaplavily vzpomínky v podobě rychle se mihajících, divokých obrazů: blaster v jeho ruce... Shrikeův obličej zkřivený nenávistí a vztekem... Dewlanna, namáhavě dýchající a umírající v osamění...

Ztěžka polkl a zbolelo ho v hrdle. Dewlanna patřila do jeho života už odmalička, asi od osmi nebo devíti let. Pamatoval si den, kdy přišla na palubu se svým druhem, Isshaddikem. Isshaddika vyhnali z domovského světa Wookiů za nějaký zločin, o kterém se mu Dewlanna nikdy nezmínila. Následovala svého druha do vyhnanství a nechala za sebou všechno, co kdy znala – svůj domov i jejich dospělé potomky.

Přibližně o rok později Isshaddik zahynul, když se něco pašovalo na Nar Hekku, jednu z planet v Huttském sektoru. Shrike Dewlanně oznámil, že může na palubě *Trader's Luck* zůstat jako kuchařka, protože si oblíbil její kuchyni. Dewlanna se mohla vrátit zpátky na Kashyyyk – koneckonců, ona žádný zločin nespáchala –, ale zvolila si, že na palubě *Luck* zůstane.

Kvůli mně, pomyslel si Han, když uvnitř helmy našel náustek dávkovače vody a opatrně usrkl. Pak jazykem vylovil několik potravinových tablet a spláchl je dalším lokem vody. Nebylo to totéž co jídlo, ale udrží ho to při životě... Zůstala kvůli mně. Chtěla mě chránit před Shrikem...

Povzdechl si. Věděl, že je to pravda, Wookiové patřili mezi nejstálější a nejvěrnější společníky v galaxii, nebo to tak alespoň slyšel. Wookiové svou věrnost a přátelství nevěnovali jen tak někomu, ale jakmile se tak stalo, nikdy v tom nezakolísali.

Opřel se ve svém výklenku a zkontroloval zásobu vzduchu. Zbývaly tři čtvrtiny. Han uvažoval, jak daleko *Dream* doletěl, zatímco spal, Za chvíli se vydá do řídicí místnosti a zkusí přijít na to, jak autopilot pracuje.

Han smutně cestoval ve vzpomínkách zpět k Dewlanně, a potom, když jeho smutek trochu polevil, zabloudil v myšlenkách do ještě dřívějších dnů. Ke své nejstarší „skutečné“ vzpomínce – všechno ostatní byly jen bezvýznamné útržky, střípky obrazů příliš starých a zkreslených, než aby měly nějaký smysl – na den, kdy ho Garris Shrike přivedl „domů“ na *Trader's Luck*...

Chlapec se choulil v ústí vlhké, špinavé uličky a snažil se neplakat. Byl už přece příliš velký na to, aby plakal, nebo ne? I když mu byla zima a měl hlad a cítil se osamělý. Na okamžik se chlapec podívil, proč je vlastně sám, ale bylo to, jako kdyby se za tou myšlenkou zabouchly obrovské kovové dveře a všechno zůstalo za nimi. Za těmi dveřmi se skrývalo nebezpečí, za těmi dveřmi se skrývaly... ošklivé věci.

Bolest a... a...

Chlapec zavrtěl hlavou a zplihlé, špinavé vlasy mu spadly do obličeje. Odhrnul je zpátky rukou tak umazanou od bláta, že přirozenou barvu jeho pokožky bylo sotva vidět. Měl na sobě jenom rozedrané kalhoty a příliš malou, roztrhanou košili bez rukávů. Byl bos. Měl vůbec někdy boty?

Hoch si pomyslel, že si na boty snad vzpomíná. Na dobré, pěkné boty, na boty, které mu někdo obul a pomohl mu je zavázat. Někdo laskavý, kdo se místo mračení usmíval, někdo čistý, kdo pěkně voněl a nosil hezké šaty –

PRÁSK!!

Dveře se opět zabouchly a malý Han (věděl, že tak se jmenuje, ale nevěděl, jak to jméno pokračuje) sebou v duchu škubl bolestí. Lépe nedovolit těm myšlenkám vyplout na povrch. Takové myšlenky a vzpomínky byly špatné, zraňovaly... radši na ně nemyslet.

Znovu popotáhl a bezvýsledně si utřel plný nos. Uvědomil si, že stojí ve špinavé kaluži a že je mu taková zima na nohy, že je skoro necítí. Ted' byla noc a vypadalo to, že bude studená.

Hanovým žaludkem zazmítal hlad, jako by byl něco živého, jako zvíře, které bolestivě kousalo. Nevzpomínal si, kdy naposledy jedl. Bylo to dnes ráno, co našel na hromadě odpadků tu kvasu, zralou a šťavnatou, jen napůl snědenou? Nebo to bylo včera večer?

Nemůže tu zůstat stát, usoudil chlapec. Musí jít. Han vykročil z uličky na cestu. Věděl, jak žebrat... kdo ho to vlastně naučil?

PRÁSK!

Je jedno, kdo ho to naučil. Naučili ho to dobře. Han nasadil ten nejžalostnější výraz a přišoural se k

nejbližšímu kolemjdoucímu. „Paní... prosím vás...“ zakňoural. „Mám hlad, mám strašnej hlad...“ Nastavil ruku dlaní vzhůru. Oslovená žena nepatrně zpomalila, pak náhle pohlédla na jeho špinavou dlaň a s odporem se odvrátila, držíc si sukni tak, aby o něj ani nezavadila.

„Paní...“ vydechl Han a s víc než profesionálním zájmem se za ní otočil, aby se podíval, jak odchází. Měla hezké šaty, takové jasné a hebké, v ostrém světle pouličních lamp corellianského přístavního města tak nějak zvláště... zářící.

Svýma velkýma tmavýma očima, hladkou pletí i svými vlasy mu někoho připomínala – PRÁSK!

Beznadějně se rozvzlykal. Jeho drobné tělo se chvělo zimou, hladem, lítostí a pocitem osamělosti.

„Hej, ty! Hane!“ Hradbou jeho utrpení pronikl přísný, ne však nepřátelský hlas. Popotahující a slzy polykající Han vzhlédl a spatřil nad sebou skloněnou vysokou postavu. Černé vlasy, světle modré oči. Byl cítit alderaanským pivem a kouřem z pŭltuctu zakázaných drog, ale stál pevně na nohou, na rozdíl od mnoha dalších kolemjdoucích.

Když muž viděl, že se na něj Han dívá, posadil se vedle něj na paty a ocitl se jen o něco výš, než byla rovina Hanových očí. „Jseš už dost velkej na to, abys brečel na ulici, to snad víš, ne?“

Han přikývl a stále popotahoval, i když už se snažil ovládnout se. „Ťo... to jo.“ Nejdřív trochu špatně vyslovoval, jako když se poprvé učil mluvit. To už je dávno, pomyslel si Han. Mluvil už od zimy a brzy bude zase zima. Už mluvil od...

PRÁSK!

Chlapec se znovu zachvěl, jak se jeho mysl rezolutně uzavřela před vzpomínkami na dobu předtím. Vynořilo se něco jiného, něco, co ve svém utrpení zprvu přehlédl. Han vytřeštil oči. Ten muž ho oslovil jménem! Jak zná moje jméno?

„Pane... kdo jste?“ zašeptal Han. „Jak to, že znáte moje jméno?“

Muž se zazubil a odhalil v úsměvu spoustu zubů. Měl to být přátelský výraz, usoudil Han, ale bylo v něm něco, co způsobilo, že se otrásl. Připomnělo mu to smečku psovců pronásledujících v uličkách kořist. „Znám spoustu věcí, kluku,“ odpověděl muž. „Říkej mi kapitán Shrike. Dokážeš to říct?“

„J-jo. Ka-pi-tán Shrike,“ papouškoval nejistě Han. Jak ustával jeho vzlykot, škytl. „Ale... ale jak to, že znáte moje jméno? Prosím vás?“

Muž natáhl ruku, jako by mu chtěl prohrábnout vlasy. Pak si zřejmě všiml špíny a vší a raději si to rozmyslel. „To bys koukal, Hane. Vim skoro o všem, co se tady na Corellii děje. Vim, kdo se ztratil a kdo se našel, kdo je na prodej a koho prodali a kde jsou všichni pohřbený. Fakt je, že už tě nějakou dobu pozoruju. Vypadáš jako chytrej kluk. Jseš chytrej?“

Han se narovnal a zpříma si muže změřil pohledem. „Ano, kapitáne,“ řekl a nutil svůj hlas k poslušnosti. „Jsem chytrej.“ Věděl, že je. Kdo nebyl, nevydržel na ulici tak dlouho jako on.

„Výborně, to je řeč! Tak teda, hodil by se mi jeden chytrej kluk, co by pro mě pracoval. Co kdybys šel se mnou? Dám ti pořádně najíst a teplou postel.“ Znovu se zazubil. „A vsadím se, že by sis rád prohlídnul moji loď.“ Ukázal na tmavnoucí oblohu.

Han dychtivě přikývl. Jídlo? Postel? A hlavně... „Vesmírná loď“? Ano, kapitáne! Chci být pilot, až vyrostu!“

Muž se zasmál a podal mu ruku. „No, tak jdeme!“

Han nechal tu velkou ruku, aby uchopila jeho, a oba společně odcházeli směrem k vesmírnému přístavu...

Han se neklidně pohnul a zavrtěl hlavou. Vůbec jsem s ním tenkrát neměl chodit, pomyslel si. Kdybych s ním nešel, Dewlanna by ještě žila...

Jenže kdyby nešel se Shrikem, pravděpodobně by se jedné noci probudil v uličce a zjistil, že mu vreli uhlodali uši a nos, tak jako to udělali jednomu z dalších „výrostků z ulice“, které Garris Shrike „zachránil“.

Han se ponuře usmál. Kapitán Shrike nebyl žádný lidumil. Sbíral děti a využíval jich k výdělku. Skoro na každé planetě, kterou *Luck* navštívilo, naložil Shrike skupinku svých „chráněnců“ do raketoplánu a vzal je dolů do ulic. Tam je nechal pod dozorem droida, jehož sám naprogramoval, F8GN. Eight-Gee-Enn mu říkali. Droid jim přidělil „území“ a udržoval si přehled o jejich postupu, zatímco se děti toulaly po ulicích, žebraly a vybíraly kapsy.

Ty nejmenší, nejhubenější a nejznetvořenější využívali k žebrání. Danalis – děvčátko, které ohlodali vreli – si vždycky vedla dobře. Shrike ji léta udržoval v pilné práci pomocí slibů, že až mu vydělá dost, nechá jí dát obličej do pořádku, aby zase vypadala jako člověk.

Ale nikdy to neudělal. Když jí bylo asi čtrnáct, Danalis si evidentně uvědomila, že Shrike nikdy nehodlá své sliby splnit. Jednou „v noci“ vešla do přetlakové komory na *Luck* a uvedla ji do chodu – aniž si předtím

vzala skafandr. Han byl v úklidové četě. Při té vzpomínce se otrásl.

Ubohá Danalis. Pořád viděl v mysli její obraz, jak Eight-Gee-Ennovi předává, co za den vyžebala. Droid byl vysoký a hubený, vyrobený z hnědočerveného kovu. Už ho tolikrát opravovali, že měl všude záplaty, jako kdyby nosil mnohokrát zašíváné šaty. Hnědočervené, zlatavé, ocelově šedé záplaty a jednu kulatou stříbrnou nahoře na hlavě.

Han stále v hlavě slyšel droidův hlas. Eight-Gee-Enn měl něco s reproduktory a jeho „hlas“ kolísal od hlubokého a vemlouvavého až po ostrý mechanický skřípot. Ale bez ohledu na to, jak droidův hlas zněl, dávali všichni pozor na to, co Eight-Gee-Enn říká...

„Tak, milé děti, máte všechny své vlastní území?“ Hnědočervený droid trochu skřípavě otočil hlavu na svém stonkovitém krku a upřeně se zadíval na osm dětí z Trader's Luck, které před ním stály seřazené.

Všechny děti, včetně pětiletého Hana, droida ujistily, že svá území opravdu mají. „Dobrá tedy, milé děti,“ pokračoval droid svým hlubokým a pak zase skřípavým hlasem, „ted' vám rozdělím vaše pracovní úkoly. Padro,“ shlédl droid na malého chlapce, přibližně jen o rok staršího než Han, „dnes dostaneš první šanci ukázat, jak umíš těmto nebohým obyvatelům odpomoci od břemene kreditů, šperků a drahých osobních komlinků.“ Droidovi oči se strašidelně zaleskly. Každé mělo jinou barvu – jedno už dávno vyhaslo a Shrike ho nahradil čočkou získanou z nějakého vyřazeného droida, takže měl F8GN jedno „oko“ rudé a druhé zelené.

„Pomůžesh těmto nebohým, nedovzdělaným obyvatelům, Padro?“ zeptal se Eight-Gee-Enn a tázavě

naklonil kovovou hlavu. Jeho hlas překypoval neupřímným přátelstvím.

„Jasňacka!“ vyhrkl chlapec. Vítězoslavně pohlédl na Hana a ostatní malé děti. „Už žádný žebrání – to dělaj jen mrňousové!“ zašeptal vzrušeně.

U Hana, který se sotva začal učit dovednostem nezbytným k rychlému a nepozorovanému vybrání kapes, to vzbudilo závist. Jakmile jste se to jednou pořádně naučili, bylo kapsařit snadné. Kradením bylo možné Eight-Gee-Ennovu „denní normu“ splnit mnohem snáze než žebráním. Při žebrání bylo zapotřebí oslovit alespoň tři kolemjdoucí, přibližně vzato, aby člověk dostal nějakou almužnu.

Ale kapsářství... to byl ten nejlepší způsob, jak přijít k velkým penězům! Když si vybereš správný cíl, můžeš na jeden záťah získat dost na to, abys svoji normu splnil před polednem a na zbytek dne měl volno na hraní. Han si říkal, jestli by ho Eight-Gee-Enn trochu nepocvičil, kdyby si pospíšil a vyžebrol si svou denní normu dřív než ostatní.

S vytáhlým načervenalým droidem bylo cvičení zábava, protože EightGee-Enn vypadal v šatech tak legračně! Droid si vždycky oblékl šaty typické pro planetu, na níž se nacházeli, a buď nehybně stál, nebo se procházel kolem svého žáka. Han se naučil droida zbavovat ukrytého chronometru, kreditů, a dokonce i některých šperků, aniž ho přitom Eight-Gee-Enn přistihl.

Jenže se mu to nedařilo na sto procent. Han se šoural pryč a trochu se zamračil. Eight-Gee-Enn žádal od své malé bandy dokonalost, a od kapsářů zvlášť. Droid ho nenechá vybírat kapsy, dokud si nebude jistý, že to Han pokaždé zvládne na jedničku.

Nepřítomně sebral trochu bláta a vetřel si ho do dlaní, potom si jím pomazal už tak zpocený obličej. Na jaké planetě to vlastně jsou? Nevzpomínal si, že by zaslechl její jméno. Místní obyvatelstvo mělo zelenou pokožku, malé pohyblivé uši a velké rudé oči. Han se v jejich jazyce naučil pouze několik slov, ale učil se rychle a věděl, že než Trader's Luck poletí dál, bude už dobře rozumět a alespoň pouličním slangem se slušně domluví.

Ať už byli kdekoli, bylo tam horko. Horko a vlhko. Han pohlédl na bledou, modrozelenou oblohu, na které žhnulo světle oranžové slunce. Vyhlídka na několik hodin strávených fňukáním, žebráním a mámením almužny z kolemjdoucích na přidělené ulici nebyla zrovna lákavá. Nesnáším žebrání, pomyslel si Han nevrle. Až budu trochu starší, donutím je, aby mě nechali krást a ne žebrat. Vim jistě, že budu dobrej zloděj, lepší než jsem žebrák.

Věděl, že jeho vzhled je v pořádku – za uplynulých pár let se vytáhl, ale pořád měl ještě dostatečnou podváhu na to, aby ho považovali za vychrtlého. A uměl mluvit podlézavě, plazit se a krčít, jako by ho k žadonění o almužnu hnalo pouze zoufalství.

Možná že to bylo jeho očima, pomyslel si Han. Možná že v nich byly vidět skrytý odpor a hanba, které cítil, když musel žebrat, a potenciální cíle si toho všímaly. Nikdo nechoval k žebrákům úctu a Han víc než po čemkoliv jiném toužil po úctě.

Nechtěl být jen ctěný, chtěl, aby si ho vážili. Nepamatoval si na moc věcí ze svého života, než ho žebrajícího na Corellii našel Garris Shrike, ale nějak věděl, že kdysi bylo všechno jinak.

Kdysi ho učili, že žebrať je hanba. A že krášt... krášt že je ešte horší. Han si vztekle hryzl ret. Věděl, že někdo, nejspíš jeho rodiče, na které se nepamatoval, ho tohle naučil. Kdysi ho učili jiným věcem... jiným hodnotám.

Ale co teď – co mohl dělat? Na palubě Trader's Luck platilo jedno základní pravidlo. Kdo nepracoval, žebřal nebo kradl. Kdo odmítl pracovat, žebrať nebo krášt, nejed. Han nemohl nic jiného nabídnout. Na létání byl ještě moc malý a na nakládání pašovaného nákladu příliš slabý.

Ale nebudu takovej pořád! připomínal si. „Každým dnem rostu! Brzo už budu dost veľkej, už jen za pět let mi bude deset a pak možná budu dost veľkej na to, abych moh řídit loď!“

Han zjistil, že když si něco usmyslí, tak to dokáže. Byl si jistý, že s létáním to nebude jinak.

A až budu umět lítat, dostanu se z Trader's Luck, pomyslel si a jeho myšlenky automaticky sklouzly k dávnému snu, o kterém nikdy nikomu neřekl.

Jen jednou se s ním svěřil jednomu z ostatních dětí a ten malý vřel to hned každému vyžvanil. Shrike se spolu s ostatními potom Hanovi celé týdny smáli a říkali mu „kapitán Han z císařský flotily“, až se Han toužil se zacpanýma ušima odplazit pryč. Stálo ho to veškeré sebeovládání jen nad tím pokrčit rameny a předstírat, že je mu to jedno...

Tak, a až budu ten nejlepší pilot a vydělám dost kreditů, podám si přihlášku na Imperiální akademii. Stanu se důstojníkem u flotily. Pak se vrátím pro Shrikea, zatknu ho a pošlou ho do kesselskejch dolů na koření. Tam pojde... Ta představa vyvolala Hanovi na tváři krutý úsměv.

A na konci celé téhle vysněné představy stál on sám, úspěšný, uznávaný, nejlepší pilot v galaxii se svou vlastní lodí, spoustou věrných přátel a hromadou kreditů. A... a s rodinou. Jo, s vlastní rodinou. S krásnou ženou, která ho obdivuje, která s ním prožívá dobrodružství, a možná i s dětmi. Byl by dobrým otcem. Neopustí své děti tak, jako rodiče opustili jeho...

Han si alespoň myslel, že ho opustili, i když si na nic z toho nevzpomínal. Dokonce si nepamatoval ani svoje příjmení, takže se nemohl pokusit svou rodinu najít. Nebo snad... možná, že ho rodiče neopustili...

Možná zahynuli nebo ho od nich unesli. Han se rozhodl, že tahle varianta se mu líbí víc. Pokud bude o svých rodičích přemýšlet jako o mrtvých, nebude na ně tak naštvaný, protože lidi přece nemůžou za to, že jsou mrtví, ne?

Han usoudil, že považovat od nynějška svou matku a otce za mrtvé bude snadnější...

Věděl, že pravdu se nejspíš nikdy nedozví. Jediná osoba, která o Hanově minulosti něco věděla, byl Garris Shrike. Kapitán Hanovi neustále tvrdil, že když bude hodný, bude pořádně žebrat a vydělá hodně kreditů, jednou mu prozradí tajemství, jak se tehdy na ulici Corellie dostal.

Han sevřel rty. No jasně, kapitáne, pomyslel si. Stejně jako jste chtěl nechat Danalis spravit obličej...

Chlapec vzhlédl k označení ulic. Nedokázal přečíst ta v místním jazyce, ale pod každým z nich byl překlad v basiku. Tak jo, tohle je jeho území.

Han se zhluboka nadechl a změnil výraz. Blížila se k němu zelená žena oděná v krátkých šatech. „Paní...“ zakňoural a plazil se k ní s drobnou ručkou prosebně

nataženou. „Prosím, krásná a laskavá paní, prosím pomozte mi... almužnu, jen jeden jediný kredit, mám takovýýý hlad...“

Malé nálevkovité uši se stočily směrem k němu, pak odvrátila hlavu a rychle prošla kolem něho.

Han si pro sebe zamumlal nelichotivý výraz v pašeráckém argotu a obrátil se, aby si vyhlédl další oběť...

Han zavrtěl hlavou a probral se ze snění. Je na čase zkontrolovat, jak si *Ylesian Dream* vede.

Mladý pilot se vytáhl ze svého doupěte a postupoval úzkými průchody, dokud nedošel na můstek. Astromech tam pořád byl, jeho světla zářila, jak se zaobíral svými vlastními „myšlenkami“. Byl to poměrně nový droid R2, ještě jasně stříbrný a zelený, s průhlednou kupolí na vrcholu hlavy. Uvnitř kupole Han viděl blikat světla, jak droid pracoval. Byl pomocí kabelu napojen na automatické řízení lodi.

Droid R2 musel být vybavený detektorem pohybu, protože když Han ve skafandru neohroženě vdusal na můstek, otočil na něj svou kupolovitou „hlavu“.

Světla se divoce rozblikala, když droid „promluvil“, ale zvuk se samozřejmě vakuem nenesl. Han zapnul komunikační jednotku ve skafandru a jeho helmu rázem zaplavilo rozrušené pípání, houkání a hvízdání.

„Hvížd... píp, hvízd, hvížd-vrr-hvížd!“ hlásil očividně překvapený astromech R2. Han se rozhlédl po jeho droidím protějšku, ale žádný neviděl. Povzdechl si. Komunikátor ve skafandru sice odvysílá, co droidovi řekne, ale jak má s tím zatraceným R2 mluvit bez tlumočnicka? Jak s ním vůbec ten, kdo ho programoval, komunikoval?

Aktivoval komunikátor ve skafandru. „Hej, ty!“

„Vrr... *hvizd, píp-vrrr!*“ odpověděl ochotně stroj.

Han se zamračil a zanačoval na stroj v rodianštině, obchodnickém argotu a nakonec v basiku. „Co mám teď dělat?“ vztekal se. „Kdybys tak měl řečovej modul pro basik.“

„Ale to já mám, pane,“ prohlásil droid věčně. Jeho slova zněla ploše a mechanicky, ale naprosto srozumitelně.

Han na stroj chvíli vyjeveně zíral a pak se široce usmál. „Hej! To je paráda! Jak to, že umíš mluvit?“

„Jelikož na palubě této lodi nebylo místo pro astromechanického droida a zároveň jeho protějšek, naprogramovali mí majitelé za účelem snazší komunikace můj přenosový modul, abych mohl mluvit basikem,“ odpověděl droid.

„No bezva!“ zvolal Han a pocítil obrovskou úlevu. Neměl droidy zrovna v oblíbě, ale aspoň si bude mít s kým povídat a možná spolu nakonec komunikovat budou muset. Vesmírné lety obvykle probíhaly klidně a bezpečně... ale existovaly i výjimky.

„Lituji, pane,“ dodal R2, „ale vstoupil jste na palubu neoprávněně, pane. Nemáte tu být.“

„To vim,“ řekl Han. „Vzal jsem stopa.“

„Promiňte, prosím, ale tato jednotka nerozumí výrazu, který jste použil, pane.“

Han počastoval R2 nelichotivým jménem. „Promiňte prosím, ale tato jednotka nerozumí –“

„*Zmlkni!*“ okřikl ho Han. R2 ztichl.

Han se zhluboka nadechl. „Tak dobře, R2,“ řekl. „Jsem černej pasažér. Máš to slovo v paměťový bance?“

„Ano, mám, pane.“

„Fajn. Schoval jsem se tady na lodi, protože se potřebuju svízt na Ylesii. Vezmu místo pilota u ylesijskejších kněží, chápeš?“

„Ano, pane. Musím vám však sdělit, že jako droid střežící tuto loď a její náklad musím hermeticky uzavřít veškeré východy, jakmile přiletíme na Ylesii, a poté informovat své pány, že jste na palubě, a tudíž uspíšit vaše zadržení jejich bezpečnostními složkami.“

„Hele, kamaráde,“ řekl Han velkoryse, „až přiletíme na Ylesii, uděláš přesně to. Až kněží uviděj, že vyhovuju všem jejich požadavkům, bude jim po vreltech jedno, jak jsem tam přiletěl.“

„Promiňte, pane, ale tato jednotka nerozumí –“

„Zmlkni.“

Han se podíval na ukazatel zásoby vzduchu a pak řekl: „Tak dobře, R2, rád bych zkontroloval naši letovou trasu, rychlost a předpokládaný čas příletu na Ylesii. Ukaž mi prosím ty informace.“

„Lituji, pane, ale nejsem oprávněn vám tyto informace poskytnout.“

V Hanovi to pomalu začínalo vřít. Jen tak tak se ovládl, aby vzpurného droida nenakopl těžkou botou od skafandru. „Musím zkontrolovat naši letovou trasu, rychlost a předpokládaný čas příletu, protože potřebuju vypočítat, jestli mi vydrží vzduch, R2,“ vysvětloval s přehnanou trpělivostí.

„Promiňte, pane, ale tato jednotka –“

„ZMLKNI!“

Han se začínal potit a chladicí jednotka skafandru začala pracovat na větší výkon. Snažil se zachovat klidný hlas. „Poslouchej mě přece, R2,“ řekl. „Nemáš v

operačním systému nějaký program, který ti přikazuje snažit se chránit životy všech inteligentních bytostí?“

„Ano, pane, tímto programem je vybaven každý astromechanický droid. Aby droid rozumné bytosti úmyslně ublížil nebo selhal při její ochraně, musí být změněn modul jeho operačního systému.“

„Dobře,“ řekl Han. To zapadalo do toho, co o programování astromechů věděl. „Poslouchej mě, R2. Pokud mi neukážeš naši letovou trasu, rychlost a čas příletu, budeš možná zodpovědný za to, že kvůli nedostatku vzduchu umřu. Už mi rozumíš?“

„Prosím vysvětlíte, pane.“

Han s přehnanou trpělivostí objasnil svou situaci. Když skončil, droid chvíli mlčel. Evidentně o tom všem uvažoval. Nakonec krátce zabzučel a řekl: „Vyhovím vaší žádosti, pane, a ukážu vám požadovanou informaci na diagnostické obrazovce.“

Han si zhluboka oddechl. Jelikož byla loď v podstatě jeden velký bezpilotní robot, neměla na řídicím panelu žádné viditelné ovládací prvky, pouze rozmanitě blikající světla. Ale pro obsluhu a údržbu lodi byla do řídicího panelu zabudována obrazovka. Han opatrně prošel kolem R2 a zadíval se na obrazovku.

Informace po ní probíhaly tak rychle, že je žádný člověk nemohl přečíst. Han se obrátil na R2. „Vrať ty údaje zpátky a tentokrát je tam *nech*, dokud si je nepřečtu! Rozumíš?“

„Ano, pane.“ Droidův umělý hlas zněl téměř pokorně.

Han několik minut studoval čísla a schémata, která se objevila na obrazovce, a cítil, jak jeho neklid přerůstá ve skutečný strach. Neměl čím psát ani přístup do

navigačního počítače, ale z toho, co viděl, měl velmi špatný pocit. Hryzl si ret a snažil se soustředit se, zatímco ty údaje v duchu znovu a znovu přepočítával.

Letová trasa *Ylesian Dreamu* vedla k planetě oklikou, aby se loď vyhnula piráty nejhůře zamořené oblasti Huttského prostoru. A rychlost malé nákladní lodi byla nastavena nižší, než jakou byla schopna vyvinout, dokonce ještě nižší než rychlost, jakou hyperprostorem běžně cestovalo *Trader's Luck*.

To nevypadalo dobře. To vůbec nevypadalo dobře. Han si uvědomil, že pokud se jejich rychlost a kurz nezmění, dojde mu vzduch o pět hodin dřív, než se *Dream* dotkne ylesijské půdy. Loď přistane s mrtvolou na palubě... s jeho mrtvolou.

Obrátil se zpátky k R2. „Poslouchej, R2, musíš mi pomoci. Jestli nezměním náš kurz a rychlost, nevydrží mi zásoba vzduchu do konce letu. Umřu, a bude to *kvůli tobě*.“

Jednotce R2 zablikala světla, zatímco stroj tuto novou skutečnost zpracovával. Konečně řekl: „Ale já jsem nevěděl, že jste na palubě, pane. Nemohu být za vaši smrt činěn zodpovědným.“

„Ale ne.“ Han uvnitř helmy zavrtěl hlavou. „Takhle to nefunguje, R2. Jestli o týhle situaci víš a nic neuděláš, *pak způsobíš smrt rozumný bytosti*. Tohle chceš?“

„Ne,“ řekl droid. Dokonce i jeho umělý hlas zněl mírně napjatě a světla mu rychle a nepravidelně blikala.

„Z toho teda vyplývá,“ pokračoval neúprosně Han, „že musíš udělat všechno pro to, abys mojí smrti *zabránil*. Je to tak?“

„Já... Já...“ Droid se nyní rozrušeně třásl. „Pane, můj program je v rozporu s mým hardwarem. Brání mi, abych vám pomohl.“

„Co tím chceš říct?“ Teď si Han dělal starosti. Jestli se ten droid přetíží a vypne se, nikdy se mu nepodaří zpřístupnit manuální servisní řízení, o němž věděl, že musí někde v těch panelech být. Nebude to nic velkého, něco, co používají technici k testování autopilota samočinné lodi.

„Můj program mi brání vás informovat...“

Han jedním velkým krokem přešel k droidkovi a klekl si před něj. „Hrom do tebe!“ Praštil droida pěstí do průhledné kupole. „*Umřu!* Řekni mi to!“

Droid se rozčileně rozkymácel a Hana napadlo, jestli se tím přepětím prostě nerozpadne. Potom však droid řekl: „Byl jsem opatřen blokovací pojistkou, pane! Ta mi brání vyhovět vaší žádosti!“

Blokovací pojistka! Han tuto informaci lačně vstřebal. *Tak se na ni podíváme, kde ji máš?*

Za chvíli ji našel, úplně dole na droidově kovovém krunýři. Natáhl se, sevřel ji a škulbl.

Nic. Pojistka se ani nehnula.

Han ji sevřel pevněji a zkusil s ní zakroutit. Zachroptěl vynaloženým úsilím, teď už se vážně potil a zdálo se mu, že úplně cítí, jak mu molekuly kyslíku proudem docházejí. Slyšel, že hypoxie není nijak zvlášť ošklivá smrt – ve srovnání s explozivní dekompresí nebo například zastřelením –, ale rozhodně to netoužil zažít na vlastní kůži.

Pojistka se nehnula. Han se ještě víc snažil, škulbal s ní, klel přitom v pultuctu cizích jazyků, ale ta paličatá věc se ani nepohnula.

Musím najít něco, čím bych do toho praštil, uvažoval Han a divoce se rozhlížel po řídící kabině. Jenže tam nic nebylo – ani hydroklíč, ani žádné jiné nářadí – prostě nic!

Náhle si vzpomněl na blaster. Nechal ho na zemi ve svém malém výklenku. „Počkej tady,“ nařídil Han a pak se protlačil zpátky těsnými chodbami.

Střílet z blasteru na vesmírné lodi – a navíc na lodi bez uměle zvýšeného tlaku – nebyl dobrý nápad, ale Han byl zoufalý.

Han se vrátil se zbraní a zkontroloval nastavení. *Nejnižší*, pomyslel si. *Nejtenčí paprsek*. V rukavicích skafandru byl nemotorný a měl potíže s nastavováním výkonu a šířky paprsku.

Světla R2 zběsile blikala už od chvíle, kdy se vrátil, a teď žalostně houkl. „Pane? Pane, smím se zeptat, co to děláte?“

„Chci se zbavit tý blokovací pojistky,“ řekl mu ponuře Han. Zamířil a přivřel oči, pak jemně stiskl spoušť.

Vyšlehl záblesk energie a droidek vypísl tak ostře, že to znělo jako výkřik. Blokovací pojistka odpadla na zem a zanechala po sobě na jinak zářivém kovovém povrchu R2 černou spáleninu.

„A mám tě,“ řekl Han s uspokojením. „Teď buď, R2, tak laskavej a nasměřuj mě k manuálnímu rozhraní a řízení týhle lodi.“

Droid poslušně vysunul pohyblivou „nohu“ s kolečky a dojel k řídícím panelům. Svůj spojovací kabel při tom vlekl za sebou. Han přistoupil k němu a neohrabaně si ve skafandru dřepł před přístrojový panel. Podle droidových instrukcí odtrhl kryt jednoho z

nevýrazných ovládacích panelů a zkoumal malou servisní konzoli. Proklínaje svou nešikovnost, když se pokoušel manipulovat se servisním řízením ve skafandru, začal Han prostřednictvím manuálního rozhraní pracovat na vypnutí hyperpohonu. Změna kurzu a rychlosti se dala provést pouze v normálním prostoru.

Jakmile byli opět v normálním prostoru, Han pečlivě vypočítal nový kurz. Jednotku R2 využil ke složitějším propočtům skoku, který je vrátí zpátky do hyperprostoru.

Mladému Corellianovi to chvíli trvalo, než zadal nový kurz a rychlost, ale konečně opět stiskl spínač ZAPNOUT HYPERPOHON. O vteřinu později ucítil škubnutí, jak pohon naskočil. Han se pevně držel přístrojového panelu, zatímco se loď vřítla do hyperprostoru na novém kurzu a s mnohem vyšší rychlostí.

Když se loď kolem něj zklidnila, Han se zhluboka nadechl a velmi pomalu vydechl. Svalil se na podlahu a zůstal tam sedět s nohama roztaženýma před sebou. *Uf!*

„Uvědomujete si, pane,“ řekl R2, „že nyní budete s touto lodí muset přistát ručně? Změna kurzu a rychlosti zrušila stávající přistávací protokoly, které byly do lodi naprogramované.“

„Jo, já vim,“ řekl Han a ztěžka se zády opřel o konzoli. Opět si lokl vody a potom snědl dvě tablety. „Ale jinak to nejde. Jenom doufám, že dokážu řízení ovládat dostatečně rychle, abych s náma dokázal přistát.“ Rozhlédl se kolem sebe po vcelku jednotvárné řídicí místnosti. „Kéž by do týhle hromady železa dali taky naváděcí obrazovku.“

„Autopilot nevidí, pane, takže jsou pro něho vizuální údaje nepotřebné,“ upozornil ho ochotně R2.

„No ne!“ řekl Han hlasem překypujícím sarkasmem.
„A já si myslel, že droidi vidí stejně jako my!“

„Ne, pane, nevidíme,“ poučoval ho R2.
„Orientujeme se ve svém okolí pomocí relé, která převádějí optické signály na elektronické údaje v našich
—“

„Zmlkni,“ řekl Han, příliš unavený, aby si vůbec trápení droida dokázal užít. Opřel se zády o konzoli a zavřel oči. Pro záchranu svého života udělal, co mohl, když navedl loď k Ylesii přímější a rychlejší cestou.

Nechal se unášet spánkem a zdálo se mu o Dewlanně, jaká byla, když se znali teprve krátce...

Han byl už napůl venku z okna, když za sebou uslyšel ten výkřik. „Vykradli nás!“

Sevřel pytlík s lupem a cloumáním a vrtěním se snažil úzkým otvorem protáhnout. Tam venku ve tmě bylo bezpečí. Zděšený ženský výkřik: „Moje šperky!“

Han zasupěl úsilím a uvědomil si, že uvízl. Přemáhal paniku. Musí se dostat pryč! Tohle byl dům boháčů, a když ti zavolají úřady, tak je jisté, že se jich okamžitě dočkají.

Tiše proklínal nový trend v corellianské architektuře, který zavinil, že měl tenhle luxusní dům okna od podlahy až ke stropu, ale úzká. V reklamě na tahle okna se říkalo, že zmaří plány zlodějům.

No, asi na tom něco pravdy je, usoudil ponuře. Předtím se proplížil jedněmi ze dveří do zahrady a skrýval se, dokud neměl jistotu, že všichni obyvatelé domu spí. Potom se vydal vybrat si z jejich pokladů. Spoléhal na to, že se jeho vyzábblé devítileté tělo těmi okny protáhne a úspěšně unikne.

Han opět zasupěl a zběsile kopal nohama. Možná že se spletl...

Hlas za ním. Ta žena. „Tady je! Chyťte ho!“

Han se trochu pootočil, divoce se zasmíтал a pak byl náhle z okna venku a padal. Pytlík s lupem však nepustil. Zřítíl se do pěstěného záhonu rozkvetlé dorvské révy. Dech mu vyletěl z plic a Han tam chvíli jen tak ležel a lapal po dechu jako drel na suchu. Bolela ho noha a hlava.

„Zavolej hlídku bezpečnosti!“ ozval se zevnitř mužský výkřik. Han věděl, že má na úspěšný útěk jen vteřiny. Přinutil své nohy k poslušnosti, převalil se a vydrápal se na ně.

Před ním se v měsíčním světle rýsovaly stromy... velké stromy. V nich se jim snadno ztratí.

Han napůl dokulhal, napůl doběhl pod ochranu stromů. Rozhodl se, že Eight-Gee-Ennovi neřekne, co se stalo. Droid by ho mohl obvinít, že teď, když mu táhne na deset, je pomalejší.

Han se v běhu kysele zatvářil. Nebyl pomalejší, jenom se dnes necítil dobře. Od rána ho sužovala tupá bolest hlavy a byl v pokušení hodit se marod.

Jelikož Han nebyl nemocný skoro nikdy, pravděpodobně by mu by mu to i prošlo, ale nechtěl se před ostatními obyvateli Trader's Luck projevit jako slaboch. Obzvláště před kapitánem Shrikem. Ten muž nikdy nepromeškal žádnou příležitost si z něho utahovat.

Ted' se Han skrýval pod ochranou stromů. Co dál? Slyšel dusot běžících nohou, takže se nemohl moc dlouho rozhodovat. Jeho svaly rozhodly za něho. Pytlík s lupem se rázem ocitl v jeho zubech, pod rukama měl kůru a

podrážkami svých okopaných bot se zapřel o větve. Han šplhal, naslouchal, pak zase šplhal.

Teprve když byl vysoko na stromě, mimo dohled pronásledovatelů, zpomalil. Usadil se na větví a zády se opřel o kmen. Prudce oddechoval a hlava se mu točila. Pociťoval závrať, zvedal se mu žaludek a na chvíli měl dojem, že bude zvracet a prozradí se tak. Kousal se však do rtu a nutil se zůstat klidný. Brzy už se cítil o něco lépe.

Soudě podle hvězd na obloze zbývalo do svítání jen několik málo hodin. Han si uvědomil, že bude mít potíže dorazit včas na místo setkání s raketoplánem z Luck. Jestlipak ho Shrike jen tak opustí, nebo na něj počká?

Hluboko pod ním lidé prohledávali zalesněnou plochu. Světla probleskovala nocí a Han se přitiskl blíž ke kmeni stromu a vzdor závratí se ho se zavřenýma očima držel. Jen kdyby mu tolik nehučelo v hlavě...

Han uvažoval, jestlipak si přinesou bioskenery, a zachvěl se. I když byla chladná a větrná noc, cítil horkost a kůži měl napnutou.

Tmy ubývalo. Rozednívalo se. Han přemýšlel, co asi dělá Dewlanna a jestlipak jí bude chybět, pokud Luck odletí bez něho.

Konečně světla zhasla a kroky utichly. Han počkal dalších dvacet minut, aby se ujistil, že jsou pronásledovatelé opravdu pryč, a potom sešplhal dolů. Držel při tom pytlík s lupem v zubech a pohyboval se s přehnanou opatrností, protože ho tak strašně bolela hlava. Ze sebemenšího otřesu, i z chůze, měl závrať a zatínal zuby bolestí.

Šel... a šel. Několikrát se přistihl, že za chůze usnul. Párkrát upadl a byl v pokušení zůstat tam jen tak ležet. Ale něco ho nutilo jít dál a dál, zatímco se v ulicích a po

domech kolem něj rozléval úsvit. Svítání na Corellii bylo nádherné, uvědomil si Han omámeně. Nikdy předtím si nevšiml, jak krásné barvy má obloha. Jen kdyby ho to světlo tolik nebodalo do očí...

Svítání se proměnilo v den. Chladno ustoupilo teple a poté horku. Potil se a kalil se mu zrak. Ale nakonec tam došel. Do vesmírného přístavu. Tou dobou už se Han pohyboval jako stroj, kladl jednu nohu před druhou a přál si, aby si jen mohl lehnout na zem a spát.

A před ním už byl... raketoplán z Luck! S těžkým povzdechem, jež byl téměř vzlykem, se chlapec donutil jít dál. Už byl skoro na rampě, když se objevila vysoká postava. Shrike.

„Kdes sakra byl?“ V tom, jak ho kapitán uchopil za paži, nebylo nic přátelského. Han pozvedl pytlík s lupem a Shrike mu ho lačně vytrhl z ruky. „No, aspoň žes nepřišel s prázdnou,“ zamručel kapitán.

Spěšně se probíral jeho obsahem a spokojeně přikyvoval. Teprve když skončil, si Shrike zřejmě povšiml, že Han sotva stojí na nohou. „Co je s tebou?“

Ted' už Han nebyl žádného souvislého projevu schopen. Dokázal jen zavrtět hlavou. Vědomí se od něj vzdalovalo a zase vracelo jako špatný signál.

Shrike s ním mírně zatřásl a pak mu položil ruku na čelo. Když ucítil horkost, zaklel. „Horečka... mám tě tady nechat? Co když je to nakažlivý?“ Zamračil se, viditelně sváděl vnitřní boj. Nakonec znovu potěžkal pytlík s lupem. „Myslim, že sis vydělal na nemocenskou, kluku,“ zamumlal. „Pojď.“

Han se pokusil vyjít po rampě, ale pak klopýtnul a všechno... potemnělo.

Mnohem později ho částečně probraly k vědomí hádající se hlasy, jeden ve wookieeštině, druhý v basiku. Dewlanna a Shrike.

Wookiee neústupně vrčela. „Vim, že je opravdu nemocnej,“ souhlasil Shrike, „Ale žádný z mejch děcek nezabije ani blaster nastavenej na maximum. Pár dní si odpočine a bude v pořádku. Lékařskýho droida nepotřebuje a já se pro něj ani nepoženu.“

Dewlanna zavrčela a Han, který si v duchu automaticky překládal, se podivil, jak je Wookiee neodbytná. Ucítil, jak mu chlupatá tlapa položila na čelo něco studeného. Proti tomu horku to byla nádhera.

„Řek jsem ne, Dewlanno, a myslím to vážně!“ odsekl Shrike a proklínaje Wookiee ve všech jazycích, které znal, vypochoďoval ven.

Han otevřel oči a spatřil Dewlannu, jak se nad ním sklání. Wookiee na něho jemně zamručela. Han se pokoušel promluvit. „Pěkně blbě...“ přiznal v odpověď na její otázku. „Žízeň...“

Dewlanna ho podepřela a dala mu napít vody, doušek po doušku. Řekla mu, že má vysokou horečku, tak vysokou, že se o něj bála.

Když Han vypil vodu, sklonila se a vzala chlapce do náruče. „Kam... kam to...“

Řekla mu, aby mlčel a že ho bere na planetu k lékaři. Hanovi se točila hlava, ale s velkým úsilím ze sebe dostal: „Nedělej to... kapitán Shrike... vážně by zuřil...“

Její odpověď byla stručná a věcná. Han ji nikdy předtím neslyšel klít.

Když se pohybovali chodbami, ztrácel a opět nabýval vědomí. Další jasnou vzpomínkou bylo, že ho připoutávala do sedadla raketoplánu. Han netušil, že

Dewlanna umí řídit loď, ale kupodivu svýma širokýma chlupatýma rukama zacházela se řízením zručně. Raketoplán vyklouzl ze svého kotviště a pak se rychle rozletěl ke Corellii.

Han byl omámený horečkou a stále si představoval, že slyší Shrikeův hlas, jak kleje. Snažil se o tom něco povědět Dewlanně, ale zjistil, že nemá sílu promluvit...

Když znovu přišel k vědomí, nacházel se v čekárně u lékařského droida. Dewlanna seděla s Honovým vychrtlým tělem stále ještě ochrannitelsky sevřeným ve svém náručí.

Dveře se znenadání otevřely a v nich se objevil droid. Byl to velký protáhlý droid, vybavený antigravitačními jednotkami, takže se kolem svého pacienta vznášel, když Dewlanna položila Hana na vyšetřovací stůl. Han ucítil na kůži píchnutí, jak mu odebíral vzorek krve. „Rozumíte basiku, madam?“ ptal se droid.

Han byl na chvíli v pokušení odpovědět, že samozřejmě basiku rozumí a komu že to říká madam? – ale potom zamručela Dewlanna. Ach, no ovšem. Droid mluvil s ní.

„Tento mladý pacient se nakazil corellianskou tanamenovou horečkou,“ řekl droid Dewlanně. „Je to vážné. Štěstí, že jste neotálela a přinesla ho ke mně. Budu si ho tu muset nechat do zítřka na pozorování. Přejete si u něho zůstat?“

Dewlanna souhlasně zamručela.

„Dobrá tedy, madam. Použiju v jeho případě ponornou bactovou lázeň, abych obnovil jeho metabolickou rovnováhu. To mu také srazí horečku.“

Han vrhl pohled na čekající nádrž s bactou a učinil chabý pokus uniknout ke dveřím. Dewlanna a droid ho mezi sebou snadno zadrželi. Chlapec ucítil na paži píchnutí další jehly a potom se celý vesmír naklonil na stranu a ponořil se do tmy...

Han otevřel oči a uvědomil si, že z toho zasnění usnul a zdály se mu sny. Zavrtěl hlavou; vzpomněl si, jak vrávoral, když mu Dewlanna a droid pomáhali z nádrže s bactou. Potom Dewlanna droidovi zaplatila ze své malé zásoby kreditů a odvezla je zpátky na *Trader's Luck*.

Mladý pilot se ušklíbl. Páni, jak Shrike tenkrát zuřil! Han se bál, že je oba vyhodí do vzduchoprázdna. Dewlanna však nikdy neprojevila sebemenší známku strachu. Stála mezi kapitánem a Hanem a trvala na tom, že udělala správnou věc, jinak by chlapec zemřel.

Nakonec Shrike ustoupil, protože se ukázalo, že jeden ze šperků, co Han té noci ukradl, je osazen pravou perlou z draka krayta. Když kapitán zjistil, jakou má cenu, nechal se obměkčit.

Peníze za Hanovu léčbu ale Dewlanně neproplatil...

Han si povzdechl a zavřel oči. Ztráta Dewlanny byla jako rána nožem – ať se snažil, jak chtěl, nedokázal před bolestí a vzpomínkami utéct. Přestal se jim bránit a náhle se přistihl, že o ní přemýšlí, jako by byla stále naživu. Představoval si, jak s ní mluví, vypráví jí o svých potížích se vzpurným R2 – jen aby ho z té představy vzápětí vytrhla bolest téměř tak palčivá a bezprostřední jako včera, když držel v náruči její tělo.

Han si opět lokl vody a snažil se uvolnit své stažené hrdlo. Dlužil Dewlanně... dlužil jí toho tolik. Za svůj život – i za svou pravou totožnost – i za tu Dewlanně dlužil...

Han si povzdechl. Než mu bylo jedenáct let, jmenoval se pouze „Han“.

Chlapec často uvažoval, jestli má nějaké příjmení, a trápil se kvůli tomu. Jednou se o tom zmínil Dewlanně spolu se svým přesvědčením, že pokud někdo ví, kým doopravdy je, pak to musí být Shrike. Krátce nato se Dewlanna naučila hrát sabacc...

Han zaslechl tiché škrábání na dveře své malé kabiny a v mžiku se probudil. Naslouchal. Uslyšel znovu to zaškrábání a potom tiché zakňučení. „Dewlanno?“ zašeptal, vyklouzl z postele a soukal své holé nohy do lodní kombinézy. „To jsi ty?“

Tiše na druhé straně dveří zamručela. Han si honem natáhl kombinézu, zapnul ji a otevřel dveře. „Jak to myslíš, že máš pro mě úžasnou novinu?“

Dewlanna vešla dovnitř a její rozložitě chlupaté tělo nadsakovalo vzrušením. Han mávl rukou za sebe a Dewlanna se posadila na úzké lůžko. Protože si neměl kam jinač sednout, usadil se Han vedle ní. Wookiee ho upozornila, aby mluvil potichu. Když Han pohlédl na chronometr, uvědomil si, že je hluboká noc.

„Jak to, že seš ještě vzhůru?“ zeptal se zmateně. „Neříkej mi, žeš takhle dlouho hrála sabacc?“

Kývla na něho a modré oči jí v kaštanově hnědé srsti zářily vzrušením.

„Tak co se děje, Dewlanno? Proč jsi se mnou potřebovala mluvit?“

Tiše na něho zamručela. Han se posadil zpříma, náhle ohromený. „Zjistila jsi moje příjmení? Jak?“

Její odpověď bylo jen jediné jméno. „Shrike,“ zamumlal Han. „No, jestli to někdo ví, tak on. Co... jak se to stalo? Jak se jmenuju?“

Řekla mu, že se jmenuje „Solo.“ Shrike se strašně opil a začal se vytahovat, jakou měla cenu ta perla z draka krayta a jak na tom vydělal, když ji prodal. Dewlanna se Shrikea nevinně zeptala, jestli Han pochází z dlouhé linie úspěšných zlodějů. Shrike, líčila mu, při té představě propukl v smích. „Možná nějaká jiná rodinná větev, ale tenhle Solo?“ vyprskl a funěl veselím. Odmlčel se, aby si opět přihnul alderaanského piva. „Obávám se, že ne, Dewlanno. Rodina tohoto kluka byla...“

A v tom okamžiku se kapitán zarazil uprostřed věty a upřel na Wookiee podezřívavý pohled. „A proč tě to vůbec zajímá?“ vyptával se a jeho přechodně dobrá nálada se vytratila.

Dewlanna odpověděla pouze vyrovnáním a zvýšením Shrikeovy sázky.

„Solo,“ zašeptal Han. Zkoušel, jak to zní. „Han Solo. Moje celé jméno je Han Solo.“

Pohlédl na Dewlannu a po tváři se mu rozlil úsměv. „Líbí se mi to. Zní to skvěle!“

Dewlanna tiše zakňučela a objala chlapce svou dlouhou paží...

Han se při té vzpomínce usmál, ale byl to smutný úsměv. Dewlanna to myslela dobře, ale její odhalení, že se jmenuje „Solo“, mu přineslo jednu z nejhorších epizod jeho mladého života. Příště, když bylo Luck na orbitě kolem Corellie, vyšetřil si čas od svých kapsářských a zlodějských povinností a vydal se do jednoho z veřejných archivů, aby tam trochu pátral.

Shrikeovi se nelíbilo, když jeho „chráněnci“ trávili čas rozšiřováním svých vědomostí. Každému dítěti na palubě *Trader's Luck* se dostalo základního vzdělání z palubního počítače, takže se mohly naučit číst a počítat

peníze. V dalším úsilí získat vyšší vzdělání Shrike dětem bránil.

Zčásti proto, že se automaticky toužil stavět proti Shrikeovým přáním, a zčásti kvůli Dewlanninu povzbuzování, držel Han své studium v tajnosti. Měl sklony ignorovat předměty, které ho nezajímaly – jako například dějiny – a trávit veškerý čas studiem předmětů, které ho bavily – čtením dobrodružných příběhů a řešením matematických rovnic. Han věděl, jak je matematika důležitá pro každého, kdo se chce stát pilotem, takže na sobě tvrdě pracoval, aby toho zvládl co nejvíc.

Když Dewlanna zjistila, co dělá, dohlížela na jeho studijní plán a nutila ho, aby se učil předměty, které by jinak přeskočil, což by zanechalo v jeho vzdělání mezery. Han se zdráhavě pustil do studia fyziky a dějin.

Překvapilo ho, když objevil, že některé skutečné historické bitvy jsou stejně vzrušující jako to, co se dočetl v dobrodružných ságách.

Toho dne ve veřejném archivu na Corellii Han uplatnil něco ze svých nově nabytých výzkumnických schopností, aby se dozvěděl něco o svém příjmení. Výsledky byly překvapivé. Když Han vyhledal v historických záznamech příjmení „Solo“, ohromilo ho zjištění, že to jméno je na Corellii dobře známé. Nějaký „Berethron Solo“ zavedl před třemi sty lety na Hanově domovské planetě demokracii. Ve skutečnosti to byl zdejší panovník, král!

Byl tu však ještě jeden Solo, a to v době ne příliš vzdálené od současnosti, stejně proslulý – či snad přesněji řečeno nechvalně proslulý. Před padesáti lety Berethronův potomek, Korol Solo, zplodil syna jménem

„Dalla Solo“. Mladík, který ve snaze utajit svou totožnost přijal krycí jméno „Dalla Suul“, se proslavil jako vrah, únosce a pirát. „Černým Dallou“ se před usnutím strašily děti v osamělých, odlehlých koloniích či na potulných nákladních lodích...

Malý Han se v duchu ptal, jestli je s těmito muži nějak příbuzensky spřízněný. Proudila mu v žilách královská krev? Nebo krev piráta a vraha? Nejspíš se to nikdy nedozví, pokud někdo Shrikea nějak nepřesvědčí, aby prozradil, co ví. Přečetl si o odvážných zlodějských skutcích Daily Suula a ponuře se usmál. Napadlo ho, zdali vlastně nenásleduje jakousi rodinnou tradici.

Potom začal v počítači prověřovat čerstvější corellianské zprávy a společenské rubriky. Vyhledávání podle příjmení „Solo“ skončilo nalezením jednoho jména. Tiion Sal-Solo. Byla to bohatá, avšak samotářská vdova s jediným dítětem, synem. Thrackan Sal-Solo byl o šest nebo sedm let starší než Han, tedy mu pomalu táhlo na dvacet.

Co když je tahle Tiion Solo moje příbuzná, nebo co když znala moje rodiče? říkal si Han. *Tohle by mohla bejt moje zatím nejlepší příležitost jak utýct.*

Když se vrátil na *Trader's Luck*, pohovořil si o tom Han s Dewlannou. Wookiee s ním souhlasila, že i když to bylo riskantní, Han se musí rodinu Solových pokusit kontaktovat.

„Ovšem,“ řekl Han, podepřel si pěstí bradu a sklíčeně hleděl na stůl, „jakmile to jednou provedu, už se neuvidíme, Dewlanno.“

Wookiee tiše zamručela, že se samozřejmě uvidí.

Jen to nebude na palubě *Trader's Luck*.

„Když jsem naposledy utek, Shrike mě tak zmlátil, že jsem si několik dní nesed,“ řekl tiše Han. „Kdyby mu Larrad nepřipomněl, že musí ještě něco udělat, myslím, že by mě vážně zabil.“

Dewlanna zavrčela. „Máš pravdu,“ souhlasil Han. „Jestli mě tahle Solovic rodina přijme za svého, je dostatečně mocná, aby mě před Shrikem ochránila.“

Han dokonce věděl něco o pravidlech a způsobech, jaké vyžadovali lidé žijící v corellianské vyšší společnosti. Jednou za čas Shrike zorganizoval na boháče na Corellii velký podvod. Han byl v zákulisí několika takových pochybných operací.

Shrike si pronajal na Corellii bohatou usedlost a potom vytvořil „rodinu“, aby si k onomu podvodu zajistil seriózní zázemí. Hana a ostatní děti přidělené k této „rodině“ poslal do usedlosti bydlet. Chodil do školy pro bohaté děti a jedním z jeho úkolů během podvodu bylo spřátelit se s dětmi ze zámožných rodin a přivést je domů, aby si spolu hráli. Několikrát díky tomu získali cenné prostředníky, jejichž rodiče se nechali nalákat k „investici“ do nejnovějšího podvodu Garrise Shrikea.

Jen před několika týdny Han do takové školy chodil – do školy tak proslulé, že ji poctil svou návštěvou slavný senátor Garm Bel Iblis. Han se přihlásil a položil senátorovi dvě tak podnětné a bystré otázky, že si ho senátor opravdu všiml. Když vyučování skončilo, Bel Iblis Hana zastavil, potřásl si s ním rukou a zeptal se ho, jak se jmenuje. Han se spěšně rozhlédl a když viděl, že nikdo další není v doslechu, hrdě senátorovi sdělil své *skutečné* jméno. Cítil se skvěle, že to může udělat...

Shrike Hana do svých švindlů zapojoval často, zčásti kvůli jeho bezstarostnému kouzlu a podmanivému

úsměvu, a zěásti proto, že díky svému tajnému studiu zapadal Han do své třídy lépe než většina ostatních dětí. Získal si také menší reputaci jako nadějný pilot swoopu a spídrů – což vždycky patřilo k zábavám bohatých lidí. Na závodech swoopů potkal spoustu dětí z bohatých rodin a Shrikeovi se několikrát podařilo nalákat jejich rodiče na nějaký ten svůj současný podvod.

Za rok už Han bude způsobilý závodit na corellianském Mistrovství juniorů. To by znamenalo velkou peněžitou cenu – pokud by vyhrál.

Han tyhle úkoly měl rád a nesnášel zároveň. Měl je rád proto, že mohl několik týdnů, někdy i měsíců, žít v přepychu. Pro závody swoopů a spídrů žil a dýchal a mohl každý den trénovat.

Nesnášel tyhle podvodné kšefty, protože mu vždycky nakonec začalo záležet na některých dětech, se kterými měl nařízeno se skamarádit, a celou tu dobu věděl, že jim a jejich rodičům Shrikeovy plány nezvratně ublíží.

Většinou se Hanovi dařilo veškeré pocity viny potlačit. Naučil se myslet v první řadě na sebe. Ostatní – s výjimkou Dewlanny – přišli na řadu až po něm anebo vůbec. Byl to pud sebezáchovy a Han v tom byl převelice dobrý.

A pořád jsem, pomyslel si Han, když vstal z paluby *Ylesian Dreamu* a šel zkontrolovat jejich kurz a rychlost. Mladý Corellian se usmál a pokýval hlavou, když četl údaje na přístrojích. *Všechno jak má být,* pomyslel si. *Zvládneme to.*

Zkontroloval zásobník vzduchu a zjistil, že už spotřeboval víc než polovinu.

Han byl na chvíli v pokušení prozkoumat *Dream* víc, ale odolal tomu popudu. Procházení se po lodi by mu jen zvýšilo spotřebu kyslíku a on už tak balancoval na hranici bezpečí.

Posadil se tedy zpátky na zem a vzpomínal. Teta Tiion. Ubohá žena. A *drahý* bratránek Thrackan. Jak Han vzpomínal, odhalil zuby v krutém úsměvu, podobném spíše zavrčení psovice...

Han seskočil z kamenné zdi a hladce přistál na nohou. Mezi stromy viděl velkou budovu, postavenou ze stejného místního kamene jako zeď, a tak k ní zamířil a snažil se pokud možno zůstat ve stínu stromů.

Když došel až k domu, zastavil se a užasle na něj hleděl. Už viděl spousty nádherných sídel, a v řadě z nich dokonce bydlel, ale nikdy neviděl nic takového jako dům Sal-Solových.

Ze čtyř věží, které se zvedaly z rohů velké kamenné budovy přibližně čtvercového půdorysu, visely v girlandách popínavé rostliny. Starý zahradnický droid se artriticky pohyboval kolem a zastříhával keře, které zarůstaly okraj velkého příkopu napuštěného vodou. Han ho ze strany obcházel a ke svému překvapení zjistil, že vodní příkop obklopuje celý dům. Nebylo tam kudy vejít, jedině přes úzký dřevěný můstek, který překlenoval vodu a vedl k předním dveřím.

Han se už odmalička zajímal o vojenskou taktiku a důkladně ji prostudoval. Prohlížel si sídlo Sal-Solových a uvědomil si, že bylo postaveno téměř podle požadavků nedobytnosti vojenské pevnosti. No, to celkem sedělo na to, co o rodině Solových četl. S nikým se nestýkali, neúčastnili se dobročinných akcí ani nechodili do divadla nebo na koncerty.

Za celou dobu, kdy se vydával za syna z bohaté rodiny, nikdy neslyšel, že by se o rodině Solových někdo zmínil – a při tom, jak o sobě tihle bohatí navzájem mluvili, by určitě něco zaslechl, kdyby se s někým ze své společenské vrstvy družili.

Han opatrně krácel k domu. Svou šedou lodní kombinézu vyměnil za „vypůjčené“ černé kalhoty a světle šedou košili. Nechtěl, aby se přišlo na to, odkud přišel.

Když byl skoro u začátku lávky, zastavil se za jedním z velkých okrasných keřů a opatrně nahlížel přes vodu k domu. Co by měl udělat teď? Má prostě jít a aktivovat signál u dveří? Nerozhodně se kousal do rtu. Co když na něj zavolají úřady a nahlásí ho jako uprchlíka? Shrike by si na něj rychle došlápnul –

„Mam tě!“

Han zalpal po dechu a nadskočil, když mu něčí ruka sevřela nadloktí a trhla s ním.

Člověk, který ho chytil, byl o hlavu a ramena vyšší než on. Měl tmavší vlasy než Han a byl také zavalitější.

Ale byla to jeho tvář, co Hana přimělo stát a v čirém úžasu na něj zírat.

Beze slova vyjeveně civěl na staršího chlapce. Jestli kdy pochyboval o svém příbuzenském vztahu k rodině Solových, tak se ty pochyby rázem vypařily. Tvář mladíka, který svíral jeho paži, vypadala jako starší vydání tváře, kterou Han vídal každé ráno v zrcadle.

Ne že by byli dvojčata nebo něco takového. Ale v jejich rysech bylo tolik podobnosti, že se nemohlo jednat o náhodu. Stejný tvar hnědých očí, rtů, stejně vyklenuté obočí... tentýž nos i linie čelisti...

Druhý mladík Hanovi jeho upřený pohled oplácel. Zjevně si povšiml téhož. „Hej!“ Hrubě smýkl Honovou paží. „Co jseš zač?“

„Jmenuju se Han Solo,“ odpověděl klidně Han. „Ty musíš bejt Thrackan Sal-Solo.“

„A jestli jsem, tak co má bejt?“ odpověděl ten druhý podrážděně. Hanovi začínalo být nepříjemné, jak si ho druhý mladík měří. Už viděl vrely, kteří měli v očích víc laskavosti. „Han Solo, hm? V životě jsem o tobě neslyšel. Odkud jsi? Kdo je tvoje matka a tvůj otec?“

„Doufal jsem, že bys mi to moh říct ty,“ řekl Han klidně. „Utek jsem odněkud, kde jsem žil, protože jsem chtěl najít svoji rodinu. Nevím o sobě nic, kromě svého jména.“

„No...“ Thrackan na něj stále upíral zrak. „Myslim, že asi budeš z rodiny...“

„Už to tak vypadá,“ souhlasil Han, který si neuvědomil, že je to slovní hříčka, dokud ji neřekl. Ale nevypadalo to, že si toho Thrackan všiml. Zdálo se, že ho Han fascinuje, a když ho pustil, začal ho obcházet a ze všech stran zkoumat.

„Odkudže jsi to utek?“ zeptal se Thrackan. „Nebude tě někdo hledat?“

„Ne,“ odpověděl Han úsečně. Nesvěří se Thrackanovi s ničím, co by se mu mohlo vrátit a pronásledovat ho. „Poslouchej,“ řekl, „jsme si podobný, tak musíme bejt příbuzný, ne? Nemohli... nemohli bysme bejt bratři?“ Zvláštní, ale po všem tom snění, jak najde svoji rodinu, která ho vysvobodí z Trader's Luck, se Han přistihl, že doufá, že tohle není ten případ.

„Ani náhodou,“ řekl Thrackan a ohrnul ret. „Můj otec zemřel rok po mém narození a máma se od té doby uzavřela do sebe. Je tak trochu... samotářka.“

To odpovídalo tomu, co se Han o rodině Sal-Solových dočetl. Tiion Solo se před nějakými dvaceti lety provdala za muže jménem Randil Sal. Ve veřejných záznamech byl uveden jeho nekrolog.

„Možná o mně bude něco vědět,“ řekl Han. „Smím se s ní setkat?“ Zhluboka se nadechl. „Prosím?“

Thrackan vypadal, že o tom uvažuje. „Dobře,“ řekl konečně, „ale jestli ji to... rozruší, budeš muset odejít, platí? Máma nemá lidi ráda. Je jako její děda, nemáme lidské sluhy, jenom droidy. Máma říká, že lidi se vzájemně zrazují a zabíjej, ale droidi nikdy.“

Han následoval Thrackana do nitra rozlehlého domu místnostmi plnými kusů nábytku a obrazů zakrytých, aby se na ně neprášilo. Rodina, jak Thrackan vysvětlil, používala jen několik místností, aby ušetřila uklízečím droidům práci a čas.

Konečně přišli do salonu Thrackanovy matky. Tiion Solo byla pobledlá, tmavovlasá žena, kyprých tvarů a nezdravého vzhledu. K atraktivnosti měla daleko. Ale když se na ni Han díval, prohlížel si její tvář a všiml si kostí pod tou odulostí, pomyslel si, že kdysi dávno mohla být krásná. Když uviděl její tvář, probudila se v něm nějaká vzpomínka, tak mlhavá...

Kdysi už spatřil tvář jí podobnou, pomyslel si Han. Kdysi dávno, daleko. Ta „vzpomínka“, pokud o vzpomínku opravdu šlo, byla prchavá a nepolapitelná jako závan kouře.

„Mami,“ řekl Thrackan, „tohle je Han Solo. Je to náš příbuznej, vid’?“

Pohled Tiion Sal-Solo doputoval k Honově tváři a oči se jí vyděšeně rozšířily. V hrůze na chlapce zírala. Pohybovala rty a pak z nich vyšel slabý, kňouravý zvuk. „Ne... ne!“ vykřikla. Hnědé oči se jí zalily slzami a ty se jí řinuly po ochablých tvářích. „Ne, to není možné! Je mrtvý! Oba jsou mrtví!“

Zabořila obličej do dlaní a začala hystericky štkát.

Thrackan vzal Hana za paži a vyvedl ho ven z domu. „Podívej, cos udělal, ty pitomče,“ řekl mladík a znepokojeně pohlížel k matčinu oknu. „V tomhle stavu teď bude celý dny, vždycky je, když se takhle rozruší.“

Han pokrčil rameny. „Nic jsem neudělal. Jenom se na mě podívala, nic víc. Co je to s ní?“

Thrackan s tichou kletbou udeřil Hana hřbetem ruky do obličeje tak tvrdě, že mladšímu chlapci rozštípl ret. „Drž zobák!“ zavrčel. „Nemáš právo o ní mluvit. Nic s ní není, slyšíš? Nic!“

Rána páčila, ale Hana bili často, a to odborníci, a jedna z věcí, kterou dobře znal, bylo přijímat rány a udržet se při tom na nohou. Na okamžik byl v pokušení vrhnout se staršímu chlapci po hrdle, ale ovládl se. Thrackan měl v očích upřímnou bolest, když hájil svou matku. Han usoudil, že by možná jednal stejně, kdyby matku měl. Musím tady zůstat, připomněl si. Cokoli je lepší než Shrike...

„Promiň,“ vymáčkl ze sebe.

Thrackan vypadal poněkud zakřiknutě. „Jenom si dávej bacha, co o mojí mámě říkáš, jasný?“

Následujících šest týdnů bylo nejpodivnějších v Honově životě. Thrackan dovolil Hanovi zůstat ve svých pokojích (Tiion do Thrackanovy části domu téměř vůbec

nechodila) a oba trávili čas povídáním a vzájemným poznáváním.

Thrackan byl náročným hostitelem, jak Han brzy zjistil. Han s ním musel naprosto ve všem souhlasit a rychle vykonat, co po něm žádal, jinak ztratil trpělivost a mladšího chlapce zřackoval. Thrackan Hana donutil, aby ho ve starém pozemním spídru vozil po okolí, a oba se společně dokonce vydali na několik výprav do opuštěných usedlostí, o kterých Thrackan věděl a jejichž majitelé byli na dovolené. Thrackan po Hanovi žádal, aby otevřel zámek a vyřadil bezpečnostní systémy, a sám pak ukradl, co se mu zlíbilo.

Han se začínal sám sebe ptát, jestli si nějak polepší, když z Trader's Luck utekl. V domě Solových ho držely dvě věci: strach, že kdyby se Thrackanovi znelíbil, starší chlapec by ho předal úřadům – a tím pádem umožnil Shrikeovi ho najít; a naděje, že se Thrackan přestane hlídat a řekne Hanovi všechno, co ví o tom, kým Han doopravdy je. Neustále dělal narážky, že ví, jak by mohli být spřízněni.

„Všechno v pravý čas,“ říkával Thrackan, když se z něj Han pokoušel ty informace vypáčit. „Vše v pravý čas, Hane. Pojd', proletíme se. Chci, abys mě naučil, jak se řídí spídr.“

Han se snažil, ale Thrackan to zkrátka moc neuměl. Starší chlapec s nimi několikrát málem havaroval, než zvládl alespoň základy řízení malého stroje.

Musím se odsud dostat, opakoval si Han. Uletím na nějakou jinou planetu, kde mě nikdy nenajdou. Možná bych se moh nechat adoptovat nebo si sehnat práci nebo něco. Někakej způsob existovat musí...

Ale žádný způsob, jak se od Thrackana osvobodit, vymyslet nedokázal. Starší hoch byl pomstychtivý, sadistický a prostě vůbec podlý. Han ho několikrát přistihl, jak mučí hmyz nebo zvířata, a když Thrackan pochopil, že jeho činy mladšího chlapce znepokojují, začal to dělat často. Han nikdy nevlastnil žádné zvíře, ale kvůli Dewlanně měl rád chlupatá stvoření.

Každý den se mu po ní stýskalo.

Situace byla čím dál napjatější a jednoho dne Thrackan skutečně ztratil s Hanem trpělivost. Čapnul ho za vlasy, odtáhl ho do kuchyně, sebral nůž a držel ho Hanovi před očima. „Vidiš tohle?“ zavrčel. „Jestli se neomluvíš a neuděláš přesně, co řeknu, uříznu ti uši. A teď se omluv!“ Hrubě Hanem zacloumal. „A koukej, aby to znělo přesvědčivě!“

Han zíral na lesklé ostří nože a olízl si rty. Pokoušel se přinutit se vyslovit omluvu, ale vzedmula se v něm prudká vlna hněvu. Všechny ty urážky, políčky, rány a bití – jak Shrikeovy, tak Thrackanovy – zřejmě překročily kritickou hranici.

S řevem tak hlasitým, jako by byl wookieeský, propadl Han zuřivosti. Pěstí udeřil Thrackana do ruky, až mu z ní nůž vyletěl, a druhým loktem ho bouchnul do břicha. Vyrázil staršímu chlapci dech a než se Thrackan vzpamatoval, Han do něj zběsile tloukl hlava nehlava.

Kopal, kousal, bušil a škrábal – použil každý špinavý trik, co se naučil na ulici, aby Thrackana přepral. Thrackan, vyvedený Honovým běsněním z míry, se nedokázal vzpamátovat, dokud zápas neskončil a Han na něm obkročmo nesesedl s nožem přiloženým k jeho hrdlu.

„Hej...“ Thrackanovi se leskly oči jako lapenému vreltovi. „Hej, Hane, přestaň blbnout. Tohle není legrační.“

„To ani uřezávání mejch uší,“ řekl Han. „Poslouchej, mam toho dost. Řekneš mi, co víš, a řekneš mi to teď hned, nebo, přísahám, tě podříznu. A pak odsud odejdu. Mam tě plný zuby.“

Thrackanovy tmavé oči se rozšířily strachem. Něco, co spatřil v Hanově tváři, ho muselo přesvědčit, že Han je tak dopálený, že by nebylo moudré ho dál štvát. „Tak jo, dobře!“

„Hned,“ řekl Han. „Mluv.“

Thrackan vyprávěl celý příběh a zakoktával se přitom strachy.

Thrackanův dědeček, Denn Solo, a jeho babička, Tira Gama Solo, žili před lety na páté osídlené planetě v corellianském systému, na kolonii jménem Tralus. Byly to mimořádně nebezpečné časy, mnoho odlehlých světů ohrožovaly skupiny potulných nájezdníků a pirátů. Nájezdníci se nikdy nedostali na Corellii, ale dostali se na Tralus. Přistála jich tam celá flotila a kolonii dočista zničila.

„Babička byla těhotná,“ sípal Thrackan, protože s Hanem sedícím mu na hrudníku se špatně dýchalo. „A tu noc, kdy napadli jejich město, se jí narodily děti. Dvojčata. Jedno z nich později dostalo jméno Tiion. Babička ji vzala a utekla před nájezdníky. Podařilo se jí ukrýt se v jeskyni v horách.“

„Tiion,“ řekl Han. „Tvoje matka.“

„Správně. Druhý dítě byl kluk, říkala babička. Toho vzal její muž. Neměli ani čas je pojmenovat. Babička říkala, že to bylo hrozný. Všude hořelo, lidi utíkali a

křičeli. Ona a děda Denn se v tom spěchu, aby unikli, rozdělili.“

„A dál?“ Han mírně pohnul rukou a nůž se přitiskl k Thrackanovu hrdlu.

„Jak jsem řek, babička a Tiion unikli. Ale děda Solo a kluk zmizeli. Už o nich nikdo nikdy neslyšel.“

„Takže kdo vlastně jsem?“ řekl Han úplně zmatený.

„Nevim,“ odpověděl Thrackan. „Ale kdybych měl hádat, řek bych, že jsi můj bratranec. Že děda Solo a jeho syn nějak unikli a že ty jsi syn jeho syna.“

„Copak o tom nikdo nic jinýho neví?“ vyptával se Han s pocitem beznaděje. Tohle byla slepá ulička – zklamání bylo zdrcující. „Služebnictvo?“

„Děda Solo neměl rád za sluhy lidi. Vždycky měl droidy. A když se babička vrátila zpátky ke své rodině na Corellii, pradědeček Gama nechal všem droidům vymazat paměť. Myslel si, že to tak pro ni bude snazší. Chtěl, aby se znovu provdala a začala nový život.“ Thrackan se usilovně snažil zhluboka nadechnout, „nikdy to neudělala.“

„A co se teda stalo tvojí matce?“

„Nevim. Vždycky se bála věřit lidem a nenávidí davy. Když můj táta umřel, chtěla se jenom uzavřít do sebe. A taky to udělala.“

Han sklonil ruku s nožem a zakroutil hlavou. „Dobře,“ řekl. „Tak já te –“

Thrackan se prudce zvedl a odhodil ho a dřív, než s tím mohl Han něco udělat, si vyměnili místa. Han zíral vzhůru na svého bratrance a věděl, že bude mít štěstí, když to přežije. Thrackanovy tmavé oči planuly záští, hněvem a sadistickým potěšením. „Tohohle budeš zatraceně litovat, Hane,“ řekl tiše.

A Han litoval.

Thrackan ho na tři dny zamknul v prázdném skladišti a držel ho tam jen o chlebu a o vodě. Odpoledne třetího dne seděl Han apaticky v koutě, když

Thrackan odemkl dveře. „Obávám se, že tohle je sbohem,“ řekl zvesela. „Někdo si totiž pro tebe přišel.“

Han se zoufale rozhlédl, když za Thrackanem vešli do místnosti Garris a Larrad Shrikeovi, ale jak už věděl, neměl kam utéct...

Han zavrtěl hlavou a odmítl vzpomínat na dny, které následovaly. Shrikeovi bránila zajít v trestu příliš daleko pouze skutečnost, že nechtěl Hana trvale „poznamenat“ kvůli jeho rostoucí reputaci vynikajícího pilota spídrů a swoopů. Ale existovala spousta věcí, které mohl udělat a které trvalé následky nezanechávaly, a většinu z nich také udělal...

Jen jedinkrát byl Han zbit ještě víc, a to po tom debaklu na Jubilaru, když mu bylo sedmnáct. Han už byl celý zhmožděný a rozlámaný po gladiátorském Volného klání, ve kterém byl nucen bojovat poté, co ho přistihli, jak podvádí v kartách. Shrike se tehdy neobtěžoval s řemenem, použil rovnou pěsti – zřídil chlapci obličej a bil ho, dokud ho Larrad spolu s několika dalšími od Hanova bezvědomého těla neodtáhli.

A teď zabil Dewlannu, pomyslel Han zahořkle. Jestli si někdo někdy zasloužil smrt, pak je to Garris Shrike.

Na okamžik se podivil, proč ho vlastně vůbec nenapadlo bezvědomého Shrikea zabít, než se mu na palubě *Ylesian Dreamu* podařilo uniknout. Prokázal by obyvatelům *Trader's Luck* laskavost. Proč to neudělal? Měl v ruce blaster...

Han zavrtěl hlavou. Nikdy předtím nikoho nezastřelil a zabít člověka v bezvědomí zkrátka nebyl jeho styl.

Ale aniž mu to někdo musel říkat, věděl, že jestli ho Garris Shrike někdy v budoucnu dostihne, bude z něj mrtvola. Kapitán nikdy nezapomínal a nikdy neodpouštěl. Vyrovnat si účty s každým, kdo se kdy vůči němu prohřešil, bylo jeho specialitou.

Han opět vstal, aby zkontroloval jejich rychlost a svou zásobu vzduchu. Zbýval mu vzduch už jen na několik hodin. Zatímco se díval na displej, provedl v duchu několik výpočtů. *Těsně. Bude to těsně. Měl bych být připravenej otevřít nakládací dveře týdle kraksny, hned jak pňstaneme...*

Bude to vážně hodně těsný...

KAPITOLA TŘETÍ

Tvrdé přistání

I když Han nalétal stovky hodin na swoopech a spídrech, jeho zkušenosti s pilotováním větších lodí se omezovaly na doby, kdy mu na lehčích trasách Garris Shrike dovolil řídit raketoplán z *Luck*. Startoval i přistával, ale nikdy se nepokusil přistát s něčím tak velkým, jako byla automatická loď. Han doufal, že to zvládne. Věřil svým pilotním schopnostem – nebyl snad už tři roky mistrem juniorem celé Corellie v závodech spídrů? A nevyhrál snad vloni mistrovství celého Corellianského systému v závodech swoopů?

Ale i tak, ve srovnání s raketoplánem z *Luck* byla tahle nákladní loď *obrovská*...

Han si znovu zdřímnul, a když se potom probudil, neklidně přecházel po kabině s vědomím, že by si měl šetřit vzduch a energii. Nemohl si ale pomoci.

„Pane?“ R2, který byl dlouhé hodiny tak tichý, zčistajasna ožil. „Musím vás upozornit, že jsme dorazili

na orbitu Ylesie. Musíte se připravit na sestup a na přistání.“

„Díky za upozornění,“ řekl Han. Přešel k řídicím panelům, pečlivě si prohlédl přístroje a v duchu propočítával jejich sestup. Nebude to snadné. Neměl jak se poradit s navigačním počítačem, jedině prostřednictvím jednotky R2. Pilot musí občas činit rozhodnutí ve zlomku vteřiny, a v takových případech Han nebude na odpověď R2 moci čekat.

Lod' se náhle zachvěla a potom se mírně zakymácela. Han si uvědomil, že vlétli do atmosféry.

Zhluboka se nadechl, pohlédl na údaje zásobníku vzduchu a zjistil, že to bude těsné... velice těsné.

Tak jdeme na to, pomyslel si a přepnul *Ylesian Dream* na ruční ovládání. „Hej, R2,“ řekl napjatě a mírně upravil kurz.

„Ano, pane?“

„Drž mi palce.“

„Promiňte, pane, ale tato jednotka nerozumí –“

Han zaklel a zamířil s *Ylesian Dreamem* dolů na povrch planety, kterou ani neviděl. Viděl ovšem údaje ze senzorů a infračervených snímačů a uvědomil si, že Ylesia je svět s divokými vzdušnými proudy, a to i ve svrchních vrstvách atmosféry. Mapovací senzory vytvořily komplexní obraz planety: mělká moře posetá ostrovy a tři malé kontinenty. Jeden ležel téměř u severního pólu, ale zbylé dva světadíly, východní a západní, ležely blíže k rovníku, kde se muselo nacházet mírné pásmo.

„Skvělý,“ zamumlal si pro sebe, když našel naváděcí maják. Mohl ho použít jako vodítko pro plánování přistání. Přistávací plocha byla na východním kontinentě.

Ylesijská kolonie kněží a náboženských poutníků se musela nacházet tam.

Dream se divoce rozkymácel a hnál se vířícími vzdušnými proudy jako dítě na provazové houpačce. Hanovy ruce v rukavicích byly při práci na malém servisním řízení neobratné, když použil stabilizátory, aby jejich sestup vyrovnal. Ve snaze dostat řízení do rukou je Han naklonil na levobok, ale pak to vyrovnal víc, než měl, a poslal je skákavě na pravobok.

Na infračerveném obrazu se náhle objevila veliká rudá skvrna. *To je ale obrovská bouře!* pomyslel si Han a s použitím bočních trysek jejich sestup srovnal. Nechal *Dream* přeletět o několik stupňů severně, protože měl za to, že se tak vyhne bouři. O něco později, když už se ocitl pod vírem, stočil loď zase zpátky na jih.

Han si uvědomil, že ionizované částice, které po sobě zanechávaly všechny ty blesky, působí zmatek na jeho přístrojích. Naprázdno polkl. Cítil, jak se mu svírá srdce, a snažil se nepropadnout panice. Dobrým pilotům nesmí překážet emoce, jinak skončí jako mrtvoly, a to by jejich výlet vzal rychlý konec, že jo?

„R2,“ řekl napjatě Han, „zkus mi zobrazit ty bouřkový oblasti tak, abych se vyhnul iontový stopě, kterou za sebou nechávaj ty blesky. Zaměř se na přímou letovou dráhu mezi naší současnou polohou a přistávací plochou na tom východním kontinentu.“

„Ano, pane,“ řekl R2.

O něco později se před ním objevilo rozložení elektrické bouře. „Dej mi zmenšenou verzi té mapy do rohu týhle obrazovky,“ nařídil Han. Obvykle to byl úkol navigačního počítače, aby „sloučil“ plánovanou letovou trasu se zeměpisnými údaji a ohnisky bouří a navrhnul

určitý kurz, kterému se potom mohl pilot přizpůsobit nebo si ho dle potřeby upravovat.

Han nikdy nepostrádal navigační počítač tolik jako teď.

Nepatrně zpomalil jejich střemhlavý let a pak byl nucen nahodit trysky, aby je dostal z cesty další turbulence bouřkového ohniska.

Na tváři se mu teď perlil pot, jak zápasil s titěrným ovládáním a nutil *Ylesian Dream* k manévřům, které by přiměřeně zvládl jedině swoop nebo vojenská stíhačka. Han si uvědomil, že stále těžce dýchá, a na zlomek vteřiny zauvažoval, jestli je to těmi nervy a adrenalinem, nebo jestli už mu dochází vzduch.

Neměl ani vteřinu nazbyt, aby zkontroloval zásobník.

Byli teď pouhý kilometr nad povrchem planety a rychle se přibližovali. Příliš rychle! Han je za razantního použití brzdících trysek zpomalil. Zmocnilo se ho přetížení a měl pocit, jako by mu hrudník sevřel obří svěrák. Ted' už lapal po dechu stále a risknul pohled na zásobník vzduchu.

Prázdný! Indikátor stavu spolehlivě zakotvil v červeném poli.

Drž se, Hane, radil si. Jenom nepřestávej dejchat. Ve skafandru bys měl mít dost vzduchu na to, aby ti na pár minut vydržel – nebo snad i dýl.

Zavrtěl hlavou. Cítil lehkou závrať a připadal si jako omámený. Dech ho začínal pálit v hrudi.

Ale už zpomalili téměř dostatečně, aby mohli přistát. Opět zpomalil, zlehka, a loď náhle nadskočila. *Ztratil jsem přední stabilizátor!*

Han se to snažil vykompenzovat. Pořád letěli příliš rychle, ale s tím už se nic dělat nedalo. Zapnul repulzory a začal dosedat na zem. Jak klečel na palubě, cítil pod nohama vibrace lodi.

Drž se, lodičko! povzbuzoval v duchu *Dream*. *Drž se –*

S mohutným *húúúmp!* přední repulzor na levoboku zkratoval. *Dream* se ostře nachýlil na levobok, narazil do země a poskočil. Repulzor na pravoboku vybuchl a pak celý pravobok narazil do země a plavidlo se málem převrátilo.

Křach! Za šeredného křupnutí, které Han vnímal celým tělem, narazil *Ylesian Dream* na povrch planety, jednou se otřásl a ztichl.

Hanem to prudce hodilo přes celou kabinu. Helmou narazil do stěny a omráčeně tam s rozhozenýma rukama a nohama ležel. Snažil se udržet se při vědomí. Jestli omdlí, už se nikdy neprobudí. Snažil se vytáhnout se do sedu a supěl při tom námahou. Pokoušely se o něj mráčky. Uvedl do chodu komunikační kanál na svém obleku. „R2... R2... ozvi se!“

„Ano, pane, tady jsem, pane.“ Droidův mechanický hlas zněl trochu otřeseně. „Pokud se neurazíte, že to tak řeknu, pane, jeví se to jako mimořádně neobvyklé přistání. Obávám se, že –“

„*SKLAPNI A OTEVŘI PŘETLAKOVÝ DVEŘE V NÁKLADOVÝM PROSTORU!*“ zasípěl Han. Podařilo se mu vztyčit se do sedu, ale bál se, že se neudrží na nohou. Kymácel se jako opilec za silného větru.

„Ale pane, varoval jsem vás, že v zájmu bezpečnosti budou všechny vchody až do odvolání uzavřeny –“

Han našel blaster, který si zastrčil do vnější kapsy skafandru, a když ho vytáhl, zamířil jej na R2. „R2, *BUĎ TY PŘETLAKOVÝ DVEŘE OKAMŽITĚ OTEVŘEŠ, NEBO TI TU TVOJI KOVOVOU KŮŽI ROZSTRŽÍM NA ATOMY!*“

Droidova světla zběsile zablikala. Hanův prst se sevřel na spoušti. V duchu se sám sebe ptal, jestli vůbec bude mít sílu doplazit se ke dveřím. Na okraji zorného pole se mu vznášela temnota.

„Ano, pane,“ řekl R2. „Udělám, co si přejete.“

O chvíli později Han ucítil náraz, jak se do *Dreamu* s hukotem a téměř výbušnou silou vehnal vzduch. Lapaje po dechu počítal do dvaceti a pak si s posledním zbytkem sil strhl helmu. Svalil se zpátky na podlahu.

Prudce vdechl, zjistil, že může dýchat, a začal si do plic hladově pumpovat čerstvý vzduch. Teplý, vlhký vzduch prosycený pachy, které nebyl schopen rozpoznat. Byl však bohatý na kyslík, naprosto dýchatelný a na tom jediném mu v tuto chvíli záleželo.

Han zavřel oči, soustředil se jen na svůj dech a cítil, jak ho přemáhá vyčerpání. V hlavě mu pulzovalo a potřeboval si jen na chvíli odpočinout. Jenom na chvíličku...

* * *

Když se Han probрал k plnému vědomí a otevřel oči, zjistil, že hledí do tváře nějakému děsivému přízraku. *To je ta nejšerednější potvora, co jsem kdy viděl!* byla jeho první myšlenka. Pouze léta zkušeností v jednáním s cizinci všech druhů mu umožnila prvotní reakci ovládnout.

Tvor měl široký obličej se dvěma vystoupilýma bulvovitýma očima a pokrývala ho tuhá hnědošedá kůže.

Žádné viditelné uši a místo nosu pouze štěrby. Nad nosními štěrbinami čněl široký tupý roh, dlouhý téměř jako Hanovo předloktí. Ústa byla na velké hlavě širokou bezretou puklinou.

Han potřásl vlastní hlavou, v níž mu neustále bušilo, a dokázal se posadit. Z toho, čeho si všiml ve svém okolí, usoudil, že je na nějaké ošetřovně. Na opačné straně místnosti se s blikajícími světly vznášel lékařský droid.

Jeho hostitel (pokud jím ten tvor byl) byl velký, uvědomil si Han. Dokonce ještě větší než Wookiee. V tom, jak se pohyboval na čtyřech sloupovitých nohách, se trochu podobal Berritovi, jenže byl mnohem rozložitější. Tvorova hlava se napojovala na krátký shrbený krk, který neslo robustní tělo. Han odhadl, že kdyby se postavil, sahal by mu tvorův hřbet po ramena. Tuhá kůže pokrývající tvorovo tělo na něm v záhybech, vráskách a lalocích volně visela, zejména pak na jeho krátkém, téměř neexistujícím krku. Olejnatě se leskla.

Čtyři krátké nohy končily mohutnými tlapami s polštářky. Dlouhý, bičí podobný ocas měl svinutý na hřbetě. Han chvíli uvažoval, jestli má tvor nějaké úchopné končetiny, ale potom si všiml dvou zakrnělých paží založených na hrudi, napůl skrytých pod volnými laloky kůže na krku. Tvorovy ruce byly skoro žensky jemné, se čtyřmi dlouhými ohebnými prsty na každé z nich.

Tvor otevřel ústa a promluvil akcentovaným, avšak srozumitelným basikem. „Zdravím vás, pane Draygo. Dovolte, abych vás přivítal na Ylesii. Jste poutník?“

„Ale já nejsem...“ zamumlal Han. Hlava se mu točila. Na okamžik si jméno nedokázal s ničím spojit, ale pak vše zapadlo na správné místo. No ovšem. Zavřel ústa

a usoudil, že se možná praštil do hlavy víc, než si uvědomoval. Vykk Draygo bylo falešné jméno, na které měl u sebe momentálně identifikaci.

Han používal několik falešných jmen s odpovídajícími doklady v záloze. Ironií osudu na své pravé jméno nic takového neměl.

„Promiňte,“ zamumlal a držel se rukou za hlavu. Doufal, že jeho přeroknutí bude bráno jako následek zranění hlavy. „Myslím, že pořád ještě nejsem docela v pořádku. Ne, nejsem poutník. Přiletěl jsem, abych se ucházel o místo pilota. Ve vašem inzerátu stálo, že by bylo nejlíp, kdyby to byl Corellian.“

„Rozumím. Ale jak jste se ocitl na palubě naší lodi, když havarovala?“ vyptával se tvor.

„Chtěl jsem se dostat na Ylesii co nejrychleji, a tak jsem využil příležitosti a schoval se na *Ylesian Dreamu*,“ odpověděl Han. „Jinak bych musel čekat týden na běžný let a v inzerátu se říkalo, že pilota potřebujete naléhavě. Dostali jste moji zprávu?“

„Ano, dostali,“ řekl tvor. Han ho upřeně pozoroval a přál si, aby dokázal rozluštit jeho výraz. „Očekávali jsme vás – ale ne na *Ylesian Dreamu*.“

„Podívejte, vzal jsem si ten inzerát s sebou.“ Han sáhl do své kombinézy, která visela přes židli vedle lůžka, a vytáhl z ní holokrychli, která obsahovala ylesianský inzerát, na nějž odpověděl. „Říká se v něm, že potřebujete někoho, kdo by hned začal pracovat.“

Podal krychli tvorovi. „Takže... Vykk Draygo je tady a hlásí se o tu práci. Jsem Corellian a vyhovuju všem vašim podmínkám. Jenom... no, chci jen říct, že mě mrzí ta havárie *Dreamu*. Nikdy jsem takovej model

neřídil, ale to spraví pár hodin v simulátoru. A obávám se, že mě překvapily vaše atmosférický proudy.“

Tvor si prohlédl krychli a pak ji položil na stůl. Koutky širokých bezretých úst se mu mírně pozvedly. „Chápu, pane Draygo. Jsem Teroenza, nejvznešenější velekněz Ylesie. Vítejte v naší kolonii. Vaše iniciativa na mě udělala dojem, mladý muži. Cestovat na palubě automatické lodi, abyste vyhověl našemu inzerátu tak rychle, to svědčí ve váš prospěch.“

Han se zamračil a přál si, aby ho tak hrozně nebolela hlava. „No... děkuju.“

„Udělalo na mě dojem, že se vám podařilo automatickou loď řídit a přistát s ní. Jen málo lidských pilotů bylo schopno reagovat dost rychle na to, aby se vypořádali s náročnými povětrnostními podmínkami téhle planety. Naše loď není nijak vážně poškozena a opravy už jsou v plném proudu. Naštěstí jste přistál na měkké půdě.“

„Znamená to, že tu práci dostanu?“ zeptal se Han dychtivě. *Skvělý! Nejsou naštvaní!*

„Byl byste ochoten podepsat smlouvu na celý rok?“ zeptal se Teroenza.

„Možná,“ řekl Han. Opřel se, dal si ruce za hlavu a uvolnil se. „Za kolik?“

Velekněz uvedl částku, při které se Han v duchu usmál. I když to bylo mnohem víc peněz, než v co doufal, měl natolik obchodního ducha, aby bezděky začal smlouvat.

„No, já nevím...“ řekl a zamyšleně si mnul bradu. „Na svém předchozím působišti jsem si vydělal víc...“

Byla to lež, ale nikdo mu to nedokáže. Vykk Draygo si skutečně vydělal víc – Han dobře zaplatil za to, že jeho

falešné pracovní záznamy ukazovaly, že si zaslouží nejvyšší plat. Stálo to všechny Hanovy úspory a navíc výtěžek dvou nebezpečných loupeží, o nichž Garris Shrike nic nevěděl, aby mohl zaplatit ty změny v pracovních záznamech svého alter ega –, ale Han chtěl, aby si byl Vykk Draygo schopen vydělat pořádné peníze.

Teroenza o té informaci uvažoval a potom řekl: „Tak dobrá, mohu vám nabídnout třicet tisíc za rok, a navíc prémii deset tisíc po prvních šesti měsících, za předpokladu, že každý zadaný let zvládnete podle plánu.“

„Prémie patnáct tisíc,“ řekl automaticky Han. „A poskytnete mi výcvikovou simulaci.“

„Dvanáct,“ opáčil Teroenza. „A simulaci si uhradíte sám.“

„Třináct,“ řekl Han. „A simulaci zajistíte vy.“

„Dvanáct a půl a my uhradíme simulaci,“ oponoval velekněz. „Poslední nabídka.“

„Oukej,“ řekl Han, „právě jste si najal pilota.“

„Výborně!“ Teroenza se dokonce zasmál – byl to hluboký, dunivý a podivně melodický zvuk.

Smlouvy byly rychle vyhotoveny a Han je podepsal. Poté si nechal sejmout obraz sítnice jako doklad své totožnosti. *Snad jsou jako všichni ostatní*, pomyslel si, *a provedou jen všeobecnou systémovou kontrolu mého vzoru sítnice*. Kdyby kněží nařídili důkladné – a velmi drahé – pátrání ve všech systémech, aby zjistili, jestli je sítnicový snímek „Vykk Drayga“ jedinečný, nakonec by objevili, že není. Vykk Draygo, Jenos Idanian, Tallus Bryne, Janil Andrus a Keil d'Tana měli všichni tentýž sítnicový vzor – což nebylo nic překvapivého, protože všichni ti lidé byli ve skutečnosti Hanem Solem.

Než Han opustil *Trader's Luck*, ukryl si do dvou bezpečnostních schránek na Corellii malou zásobu kreditů a kompletní sadu identifikací pro případ, že by někdy musel rychle změnit totožnost. Garris Shrike chlapci poskytl pro každý podvod, jehož se Han účastnil, různé průkazy totožnosti a Han si je všechny nechal a podle potřeby je aktualizoval.

Corellian však věděl, že žádná z jeho padělaných identifikací neobstojí před imperiálními skenery. Han si byl dobře vědom, že než bude moci podstoupit přijímací zkoušky na Akademii, bude muset na Coruscantu vynaložit menší jmění na úplatky, aby získal natolik opravdové identifikační doklady, že projdou imperiální bezpečnostní kontrolou.

Když vyřídili všechny potřebné obchodní detaily, zavolal Teroenza nižšího kněze neboli sakredota, jak jim říkali, a nařídil mu, aby Hana provedl po komplexu. Poté, co ho ujistili, že mu bude dodáno oblečení s ylesianským znakem – velkými do široka otevřenými ústy a okem –, nechali Hana o samotě, aby si oblékl kombinézu.

Když se oblékl a nazul si boty, uvědomil si, že se silně potí. *Horko a vlhko*, pomyslel si. *Úžasný podnebí*. Ale za peníze, které kněží platili, byl ochoten se na rok pohodlí vzdát. Touhle prací získá spoustu praxe v létání s většími loděmi a přístup k výcvikovým simulátorům. To by mu mělo zajistit, že projde u přijímacích zkoušek na Akademii.

Ty peníze znamenají, že bude mít dostatečnou částku na úplatky, které zajistí, že jeho přihláška bude rychle zpracována a opravdu se dostane k náborovým důstojníkům. Ze svého pátrání věděl, že bez úplateků to mnohdy trvá měsíc i více, než se kadet uchazeč zapíše,

složí všechny náležité zkoušky, projde osobním pohovorem a je na Imperiální akademii konečně přijat.

Přišel sakredot a představil se jako „Veratil“. Han šel za ním chodbou kolem ohromného amfiteátru a něčeho, co vypadalo jako registrační zóna.

„Naše uvítací středisko,“ vysvětloval kněz a vyvedl ho ven. Han prošel dveřmi, a ještě než se stačil zhluboka nadechnout, okamžitě se koupal v potu. Parno a vlhko ho udeřily do tváře skoro jako nějaký fyzický zásah. Vzduch byl prosycený pachy – silná vůně květin, tlející vegetace a ještě nějaký zápach, který už cítil předtím, ale nedokázal ho přesně pojmenovat.

Han stál na vrchu krátké rampy, jež vedla od budovy dolů, a vzhlédl k obloze. Viděl, že je jasně modrošedá. Slunce nad hlavou bylo oranžově rudé a vypadalo větší, než na jaké byl zvyklý. Ta hvězda musí být ke své planetě blíže, než byl Corel ke Corellii. Pohlédl na stíny a viděl, že je dávno po poledni. Pak pohlédl na chronometr na svém zápěstí. „Jak dlouho tady trvá den?“ zeptal se Veratila.

„Deset standardních hodin, pane,“ odpověděl sakredot.

Není divu, že tu mají tak bouřlivý počasí, pomyslel si Han. Je to horká a vlhká planeta se skutečně rychlou rotací.

Han přehlédl vymýcenou oblast. Permabeton náhle končil a ustupoval přírodnímu terénu a vegetaci. Kaluže vody svědčily o nedávném prudkém dešti. Načervenalé bláto tvořilo poutavý kontrast k bujně modrozelené vegetaci. Ohromné květy visící z rostlin a stromů v rozpínavé džungli zářily barvami – šarlatem, temně fialovou a svítivou žlutí.

„Tohle je kolonie jedna,“ vysvětloval Veratil. „Pro své poutníky jsme také ustanovily dvě nové. Před dvěma lety jsme založili kolonii dvě a loni v zimě jsme vybudovali zatím ještě velmi malou kolonii tři. Kolonie dvě se nachází asi sto padesát kilometrů na sever a kolonie tři zhruba sedmdesát kilometrů na jih odsud.“

„Jak dlouho už existuje kolonie jedna?“ zeptal se Han.

„Skoro pět standardních let.“

Han se rozhlédl po kolonii jedna. Přímo naproti uvítacímu středisku se nacházela přistávací plošina. Tam na svých repulzorech netečně spočívala malá nákladní loď. *To musí být Dream*, pomyslel si Han a uvědomil si, že tu loď vlastně zvenčí nikdy neviděl.

Ylesian Dream byl malá loď ve tvaru plně, i když nepravidelné slzy. Na spodní straně byla vypouklina, kde se nacházela dělová věž, což dokládalo, že plavidlo nebylo vždycky plně automatizované. Další, větší vypouklina označovala místo primárního nákladového prostoru. Byla to elegantní loď, dost malá, aby se s ní dobře manévrovalo. Téměř jistě corellianské konstrukce.

Han viděl robustní přístavní droidy, jak na *Dreamu* pracují a začínají s opravami jeho repulzorů. Loď, droidi a všechno v jejich blízkosti pokrývala sprška načervenalého bláta z nouzového přistání.

Směrem na severovýchod, vysoko nad obřími stromy džungle, Han rozeznával třpyt zasněžených vrcholků. Ukázal na ně. „Co je to za hory?“

„Hory Vznešených,“ řekl mu Veratil. „Před nimi leží Oltář příslibů, kde se každou noc scházejí věřící, aby došli blaženosti. Až dnes večer půjdete na bohoslužbu, uvidíte ho.“

No paráda, pomyslel si Han. To musím chodit i na bohoslužby? Pak si vzpomněl, kolik mu Ylesiani platí. Han přikývl. „To bude určitě stát za vidění.“

Po své levici pilot spatřil rozsáhlý prostor plný načervenalého bahna. Několik příslušníků Teroenzova a Veratilova rodu se líně povalovalo v bahnitých jámách, kde o ně pečovali droidi a sluhové nejrůznějších druhů. Han mezi nimi poznal pár Rodianů, několik Gamorreanů a přinejmenším jednoho člověka. „To jsou bahniska,“ řekl Veratil a mávl jemnou rukou ke koupajícím se v bahně a jejich posluhovačům. „Můj lid si libuje v bahenních koupelích.“

„Co jsou vůbec zač, ty vaši lidi?“ zeptal se Han. „Pocházíte odtud z Ylesie?“

„Ne, pocházíme – přinejmenším stejnou měrou jako naši vzdálení bratraci Huttové – z Nal Hutty,“ odpověděl Veratil. „Jsme t’landa Tilové.“

Han se rozhodl, že se co nejdříve naučí jazyku t’landa Tilů. Umět jazyk, o němž lidé nevědí, že ho umíte, se často může ukázat jako značná výhoda...

Sakredot vedl Hana kolem zadní části uvítacího střediska. Han vytřeštil oči, když si všiml rozlehlosti vymýcené plochy před sebou. *Vykáčet takovej kus džungle musela bejt pěkná fuška.* Vymýcená oblast byla přibližně obdélníkového tvaru a měla nejméně kilometr na každé straně. Hory měl teď vlevo za sebou a úplně napravo viděl modrošedý trpyt vodní hladiny. „Jezero?“ zeptal se a ukázal tím směrem.

„Ne, to je Zoma Gawanga, Západní oceán,“ sdělil mu Veratil.

Han spočítal veliké budovy před bahnisky. Bylo jich devět. Pět z nich mělo tři podlaží a zbylé čtyři jen jedno.

Každá snadno dosahovala rozměrů corellianského městského bloku. „Domovy poutníků?“ zeptal se a mávl rukou k budovám.

„Ne, dormitorium našich poutníků je támhle,“ řekl Veratil. Kněz mávl rukou k masivní dvoupodlažní budově daleko nalevo. „V těch vícepodlažních budovách zpracováváme ryli, andris a carsunum. Ty jednopodlažní budovy, které vidíte, sahají hluboko pod zem, což je pro zpracování glitterstimu nezbytné, jelikož se s ním musí manipulovat v naprosté temnotě.“

Andris, ryli, carsunum a glitterstim... Hanovi se rozšířilo chřípí. *No jistě, to vysvětluje ten zápach! Tohle jsou továrny na zpracování koření! Vzpomněl si, že Ylesian Dream původně vezl náklad prvotřídního glitterstimu, té nejdražší a nejexotičtější odrůdy koření. Ostatní druhy byly obvykle levnější – i když pořád patřily k jednomu z nejvýnosnějších nákladů, jaké mohl pašerák naložit.*

„Několikrát měsíčně přijímáme zásilky surovin z planet, jako jsou Kessel, Ryloth a Nal Hutta,“ pokračoval Veratil. „Ze začátku přistávaly automatické zásobovací lodě tady v kolonii jedna, ale od toho jsme museli brzy upustit.“

„Jak to?“ zeptal se Han a v duchu uvažoval, jestli to opravdu chce vědět.

„Dvě lodi se bohužel nedokázaly vypořádat s naší nevypočitatelnou atmosférou a havarovaly. Vybudovali jsme tedy vesmírnou stanici a rozhodli se k převozu surového koření dolů do továren využít živých pilotů. Mívali jsme tři piloty, ale teď nám zbývá už jen jeden a ten nešťastný Sullustan, který nám právě slouží jako

pilot... onemocněl. Proto potřebujeme vás, pilote Draygo.“

Je to tak příjemný, když vás potřebují, pomyslel si Han sarkasticky. „Ech... Veratile... co se stalo s těma ostatníma?“

„Jeden havaroval, ten druhý prostě... zmizel. Také jsme přišli o několik automatických lodí, což strašlivě ovlivnilo výši našeho zisku,“ pronesl smutně Veratil. „Koření je vysoce výnosný vývozní artikl, ale lodě jsou velice drahé.“

„To jo,“ souhlasil trpce Han. „Všechny ty havárie vám musely udělat čáru přes rozpočet.“ *Není divu, že se k nim piloti zrovna nehrnou,* pomyslel si. *Většina zkušených nejspíš rozšířila zvěsti o tom, jak je tahle planeta pro piloty nebezpečná...*

Han něco věděl o různých druzích koření. Většinu toho zaslechl, když Shrike a ostatní pašeráci diskutovali o svém majetku.

Glitterstim, který se těžil na Kesselu, byl zdaleka nejcennější. Když se vystavil světlu a poté rychle spolkl, propůjčil svému uživateli dočasnou telepatickou schopnost vycítit povrchové myšlenky a emoce. Používali ho špióni, používali ho milenci a používalo ho i Impérium při výslechu vězňů. Impérium si ve skutečnosti veškerý na Kesselu vytěžený glitterstim nárokovalo jako své právoplatné vlastnictví, a proto byl tak vzácný a výnosný pro pašeráky.

Ryli pocházel z twi’leckého světa, Rylothu, kde byla jeho těžba naprosto legální a využíval se jako prostředek k utišení bolesti. Existovalo však i nelegální využití, a to k výrobě různých omamných látek a halucinogenů.

Carsunum bylo černé koření pocházející ze Sevarcosu a bylo poměrně vzácné a velmi cenné. Jeho uživatelé zakoušeli euforii a zesílení svých schopností – pod jeho vlivem se stávali silnější, hbitější a inteligentnější. Byla tu samozřejmě i stinná stránka věci. Poté, co účinky odezněly, se uživatelé často stávali apatickými, skleslými, a někteří dokonce i umírali, když látka začala na jejich metabolismus působit toxicky.

Sevarcos také galaxii zásoboval andrisem, bílým práškem, který se přidával do jídla pro zvýraznění chuti a k jeho uchování. Někteří z konzumentů tvrdili, že droga způsobuje slabou euforii a zvyšuje vnímavost.

Tady se to netěží, uvažoval Han. Tyhle továrny zpracovávají suroviny na konečný produkt.

„Továrny?“ opakoval Han. „Jsou obrovský...“

„Ano, a Ylesia má vynikající produktivitu, což nám dává možnost úspěšně konkurovat cenám koření dováženého přímo z Kesselu, Rylothu nebo Sevarcosu,“ vysvětloval Veratil. „A jsme jediným zařízením, které nabízí tak široký výběr koření. Kupci mnohdy touží pro své zákazníky nakoupit různé druhy koření a my jim tuto možnost poskytujeme.“

Han spatřil postavy do továrních budov vcházející anebo z nich vycházející. Mnoho lidí, několik ne-lidí. Rozesnával Twi'leky, Rodiany, Gamorreany, Devaroniany, Sullustany... a byly tam i další druhy, které neznal. Všichni lidé a dvounozí tvorové na sobě měli hávy světle hnědé barvy, které jim sahaly až ke kolenům, a světle hnědé čapky zakrývající vlasy.

Ukázal na ně. „Dělníci?“

Sakredot zaváhal a pak řekl: „To jsou poutníci, kteří se rozhodli sloužit jednotnosti veškerenstva v našich továrnách.“

„Ach,“ zamumlal Han. „Chápu.“

Ted' viděl spoustu věcí, a to každým okamžikem v jasnějším světle. A z toho, co viděl, neměl dobrý pocit. *Tyhle poutníci sem přišli hledat náboženský útočiště a skončili jako dělníci v továrnách na koření. Čichám tady vrelta – mrtvého vrelta.*

Ylesijské slunce už stálo na nebi nízko, téměř na obzoru. Han si všiml, že houf světlehnědě oděných dělníků proudí na severovýchod, směrem k horám. Veratil pokynul Hanovi jednou malou ručkou. „Nastal čas, aby se požehnaní poutníci zúčastnili bohoslužby a byli blažení v jednotě a přednesli své modlitby veškerenstvu. Dejme se Cestou jednoty k Oltáři příslibů. Pojd'te, pilote Draygo.“

Han kněze poslušně následoval vzhůru po vyšlapané dlážděné cestě. I když byli všude kolem nich poutníci, nemohl si Han nevšimnout, že se do jejich těsné blízkosti nikdo neodvážil. Všichni poutníci se Veratilovi hluboce klaněli s rukama složenýma na srdci. „Vzdávají své díky za blaženost, které se jim dostane,“ vysvětloval Veratil cestou Hanovi.

Jak se vzdalovali od budov, začala se kolem nich zvedat džungle, až cestu, po níž kráčeli, zastiňovaly shora visící obrovské větve. Han si skoro připadal, jako by procházeli nějakou chodbou.

Prošli kolem široké otevřené oblasti, což byla zjevně jakási mokřina, protože byla zcela pokrytá obrovskými květy tak krásnými a exotickými, že Han nikdy nic

podobného neviděl. „Kvetoucí pláně,“ ukazoval Veratil, stále hrající roli průvodce. „A toto je Les zbožnosti.“

Han přikývl. *Zajímalo by mě, kolik toho ještě vydržím, pomyslel si. Doufám, že ode mě nečekají, že se obrátím na víru, protože to si potom vybrali špatně.*

Po dvaceti minutách chůze došla skupina k rozlehlému dlážděnému prostranství, v jeho čele stála částečně zastřešená plocha se třemi obrovskými podpůrnými sloupy. Veratil Hanovi naznačil, aby zůstal v zástupu poutníků, a pak sakredot pokračoval v cestě směrem k sloupům. Han uviděl pod sloupovým několik shromážděných t'landa Tilů, včetně jednoho, jehož odhadl jako Teroenzu. Stáli kolem nízkého oltáře vytesaného z nějakého průsvitného bílého kamene, který se zdál zářit vnitřním světlem.

Vysoké zasněžené vrcholky hor, čnící vysoko nad džunglí, byly celé scéně působivou kulisou. Han natáhl krk a podíval se nahoru... a ještě výš... vrcholky nejvyšších hor se skrývaly v plujících mracích, rudě zbarvených západem slunce. Sníh na západní straně vrcholků planul růžovou a karmínovou barvou.

Působivý, musel Han připustit. Jednoduchost přírodního amfiteátru s jeho dlážděnou podlahou a oltářem s pilíři vytvářela dojem jakési rozsáhlé přírodní katedrály.

Věřící se seřadili a zůstali v očekávání stát.

Han postával vzadu, netrpělivě přešlapoval a doufal, že ať už se má konat jakákoli bohoslužba, nepotrvá dlouho. Měl hlad, hlava mu třeštila a z horka byl ospalý.

Velekněz pozvedl své drobné paže a melodicky přednesl frázi ve svém rodném jazyce. Sakredoti, včetně Veratila, opakovali po něm. Potom veleknězovu frázi

zopakoval shromážděný dav (Han jejich počet odhadoval na čtyři nebo pět set). Han se naklonil k jednomu z nejbližše stojících poutníků, nějakému Twi'leкови. „Co to říkají?“

„Říkají: ‚Jedno je vším,‘“ překládal Twi'lek, který mluvil dokonalým basikem. „Chtěl byste, abych vám tlumočil celou bohoslužbu?“

Jelikož se Han rozhodl, že se začne učit jazyk t'landa Tilů, přikývl. „Jestli vám to nebude vadit.“

Velekněz opět zadeklamoval. Han naslouchal rituálním frázím opakovaným sakredoty a pak monotónně odříkávaným věřícími poutníky:

„Všechno je jedním.“

„Jsme jedno. Náležíme veškerenstvu.“

„Ve službě veškerenstvu dochází každý jednotlivec blaženosti.“

„Přinášíme oběti, abychom dosáhli veškerenstva. Sloužíme jednomu.“

„Prací a obětováním docházíme všichni naplnění. Pokud každý jednotlivec pilně pracuje, jsme všichni blažení.“

Han potlačil zívnutí. Tohle bylo strašně jednotvárné.

Konečně, po téměř patnácti minutách chvalozpěvu, postoupili Teroenza a všichni kněží vpřed. „Pracovali jste dobře,“ prohlásil velekněz. „Připravte se na dar blaženosti!“

Dav vydal zvuk tak hladového očekávání, že to Hanovi vyrazilo dech. Ve velké vlně, jako kdyby byli skutečně jedno, klesali poutníci na dlažbu a leželi tam s rukama a nohama schoulenýma pod sebou v poloze bezdechého očekávání a touhy.

Všichni kněží pozvedli ruce. Han sledoval, jak se ta volná, vrásčitá kůže, která jim visela pod hrdly, nadmula a začala pulzovat. Vzduch se pozvolna plnil hlubokým, dunivým hukotem – nebo to byly nějaké vibrace?

Han vytřeštil oči. Ucítit, jak mu něco vtrhlo do mysli a do těla. Zčásti vibrace, zčásti zvuk? Han si nebyl jistý. Byla to empatie, nebo telepatie, anebo ty vibrace spustily něco v jeho mozku? Netušil. Věděl jen, že je to *silné*...

Převalilo se to přes něj jako obrovská vlna. Emocionální vřelost, fyzické potěšení, bylo v tom všechno a ještě víc. Han vrávoral pryč z permabetonu, až ho náhle zastavil kmen jednoho z lesních velikanů. Opřel se o strom. Hlava se mu točila. Zaryl nehty do kůry a pevně se stromu držel. Jeho ruce na kůře se zdály být jedinou věcí, která ho držela před smetením tou vlnou vřelých citů a extatické radosti...

Han se fyzicky upínal ke stromu a duševně k sobě samému. Odmítal se nechat tou vlnou strhnout. Nevěděl jistě, kde v sobě našel tu sílu, ale bojoval tvrdě jako vždycky. Celý svůj život byl sám sebou, pánem své mysli a svého těla, a na tom se *nic* nezmění. Byl *Han Solo* a nepotřeboval, aby mu do hlavy nebo do těla lezli nějakí cizáci, aby se cítil dobře.

Ne! Pomyslel si. Jsem svobodnej člověk, žádnéj poutník, žádná vaše loutka! Jsem svobodnej, slyšíte?

Han zatínal zuby a zápasil s tím vpádem, jako by zápasil s hmotným protivníkem, a pak se ten pocit vytratil, stejně náhle, jako se prve dostavil – byl volný.

Ale bylo zřejmé, že poutníci nejsou. Jejich těla se zmítala na kameni a tlumené sténání rozkoší a štěstím vytvářelo tichý příboj zvuků.

Znechucený Han obrátil pohled ke kněžím. Očividně nebyli zasažení jako poutníci. *Tak proto ty nešťastný důvěřivci zůstávaj, když zjistěj, že maj drít v továrnách na koření*, pomyslel si Han a pocítil za poutníky vlnu hořkého odporu. *Celej den otročej, potom se vyšplhaj sem nahoru a dostanou dávku pozitivních vibrací, vedle kterejch blednou účinky i toho nejlepšího koření.*

Han se v duchu ptal, jestli se od něj čeká, že se bude těchto „večerních pobožností“ účastnit pokaždé, a doufal, že ne. Už dnes večer bylo dost těžké zahnat ten nápor hřejivosti a potěšení. Obával se, že kdyby mu byl vystavený každý večer, neměl by sílu a odhodlání „pilulku štěstí“ ylesijských kněží odmítnout.

Mezitím se poutníci začali sbírat ze země. Někteří z nich se pohybovali nejistě. Všichni měli skelné pohledy a mnoho jich vypadalo jako narkomani, které Han viděl v doupatech s kořením a oobalahem na Corellii a na jiných planetách.

„Tohle dělají každéj večer?“ zamumlal k Twi'lekovi.

Cizincovy narudlé oči zářily radostí. „Ó, ano. Nebylo to báječné?“

„Ohromný,“ řekl Han, ale Twi'lek byl v takovém vytržení, že jeho sarkasmus nepostřehl.

„Jsou vůbec dny, kdy se tyhle ‚bohoslužby‘ nekonají?“ zeptal se všetečně Han.

„Ruší se pouze v případě, že jsou nějaké potíže v továrnách. Jednou jeden dělník zešlel a vzal si předáka jako rukojmí a pak se dožadoval odvozu z planety. Večerní bohoslužby a blaženost se zrušily – bylo to hrozné.“

„A co se s tím šíleným dělníkem stalo?“ zeptal se Han a napadlo ho, že mu ten „šílenec“ připadá naprosto duševně zdravý.

„K ránu se nám ho podařilo přemoci a předali jsme ho strážím, díky jednomu,“ řekl Twi‘lek.

No aby ne, pomyslel si Han. Nesnesli představu, že nedostanou svoji malou večerní šlehu.

Bohoslužba byla očividně u konce.

Veratil se na cestu zpět do centra kolonie připojil k Hanovi. Tomu nebylo do řeči a ani nelhal, když se vymluvil na únavu. Sakredot řekl, že to naprosto chápe, a dovedl corellianského pilota zpátky na ošetřovnu.

„Dnes v noci se můžete najíst a vyspat tady,“ řekl, „a zítra vás vezmeme do vašich stálých ubikací v naší administrativní budově.“

„A to je kde?“ zeptal se Han a zastavil se uprostřed sousta nepřilíš dobrého – avšak sytého – dušeného reedoxe.

Sakredot mávl rukou přibližně k severovýchodu. „Odsud to není vidět, ale mezi stromy tam vede cesta. Setkáme se zítra zase tady, řekněme, v šest standardních hodin? Bude vám to na spánek stačit?“

Han přikývl. Vždycky se pak může pokusit vyšetřit si chvilku spánku později. „Určitě.“

Když kněz odešel, Han si svlékl oblečení a zul boty a uvědomil si, že si na zítra musí sehnat něco čistého na sebe, jinak nebude moci do slušné společnosti. Uvažoval, že by se před spaním osprchoval, ale byl příliš unavený.

Vždycky se dokázal probudit, kdy chtěl, takže se v duchu naprogramoval, aby se vzbudil o půl šesté. Potom s hlavou plnou obrazů a dojmů uleh na úzké nemocniční lůžko a v tu ránu usnul.

* * *

Ráno mu pár minut trvalo, než si vzpomněl, kdo je (*Vykk Draygo a nezapomeň to!*) a co dělá na tomhle dusném místě. Odvážil se do sprchy a potěšilo ho, když tam našel vše, co člověk potřebuje.

Broukal si pro sebe, když se mydlil, ale když zvedl nohu, aby si ji opláchl, ztuhl překvapením a hrůzou. Mezi prsty mu vyrůstal chomáč čehosi modrozeleného a mechovitého!

Polekaný Han se dál prohlížel a znechuceně objevoval skvrny začínající rašit v jeho podpaží, vzadu na krku a další na mnohem intimnějších částech těla.

Nadával a drhnul si nechutnou plíseň z těla. Zůstávala po ní sedřená kůže. Vtom si uvědomil, že bude mít zpoždění, a vyrazil ze sprchy. *Co je tohle vůbec za místo?*

Když se vrátil do své nocležny, našel tam čekat lékařského droida s novou pilotní uniformou přehozenou přes paži. V druhé ruce droid držel nádobou naplněnou čímsi šedým a rosolovitým. „Promiňte, pane,“ řekl droid, „ale smím se vás zeptat, jestli vaši kůži nenapadla nějaká... plíseň?“

„Jo,“ zavrčel Han. „Podnebí je tu mizerný. Nikdo si nezaslouží žít v takovýhle díře.“

„Naprosto vám rozumím, pane,“ řekl droid a opravdu se mu podařilo znít účastně. „Smím vám nabídnout obsah této nádoby? Pravidelná aplikace by měla růstu plísně zamezit.“

„Díky,“ řekl Han úsečně a odebral se ošetřit si postižená místa. Páchlo to hrozně, ale zmírnilo to podráždění. Potom se Han oblékl a obdivoval na sobě

svou první opravdovou pilotní uniformu. Ty barevné nášivky vypadaly docela štramácky.

Han se odmítal nechat se znepokojovat poutníky, které viděl včera večer. Nikdo ty slabomyslné blázny k cestě sem nenutil, takže on nebude starostmi o jejich osud ztrácet čas. Musí se postarat o Hana Sola – nebo přesněji řečeno o *Vykka Drayga*.

Kromě toho, říkal si, budu pro tyhle Ylesiany lítat. Budu mít přístup k lodi. Jestli se rozhodnu, že se mi to nelíbí, prostě si sbalím prachy a... vypařím se. Nakonec, jak by mě mohli zastavit?

Han se domýšlivě usmál na svůj odraz v zrcadle a energicky si zasalutoval. „Kadet Han Solo se hlásí do služby, pane!“ zašeptal, aby vyzkoušel, jak to zní. Jeho sen o Akademii ještě nikdy nebyl tak blízko.

Když Han vyšel z ošetřovny, první, koho spatřil, byl Teroenza. Han svému zaměstnavateli potěšeně kývl na pozdrav. „Dobré ráno, pane!“

Velekněz sklonil svou velkou hlavu. „I vám, pilote Draygo. Dovolte, abych vám představil někoho, s kým během práce pro nás strávíte spoustu času.“ Velekněz pokynul a Han zaslechl někoho za sebou. Otočil se a nedokázal se ubránit, aby rychle neucouvl.

Ze všeho nejdřív na něho zapůsobila výška a pak ostré zuby a nožům podobné drápy. Tvor se tyčil téměř tři metry vysoko, byl dokonce ještě vyšší než Wookiee. Měl ústa plná jehlovitých tesáků a drápy, které vypadaly, že by dokázaly rozervat i duraocel. Byl chlupatý, ale měl na sobě krátké kalhoty. Na opasku mu visel zahnutý nůž a ke stehnu měl připásáno pouzdro s blasterem. Všude se mu vlnily svaly.

Nově příchozí se široce usmál a odhalil tak ještě víc zubů. „Zdravím...“ řekl špatným, šišlavým basikem.

„Tohle je Muuurgh,“ představil tvora Teroenza. „Je to Togorian, jeden z nejčestnějších tvorů v téhle galaxii. Věděl jste, že co do poctivosti a věrnosti se Togorianům údajně žádný druh nevyrovná?“

Han vzhlédl k rozložitému tvorovi a polkl. „Ech, ne...“ podařilo se mu ze sebe vymáčknout.

„Přidělili jsme vám Muuurgha jako... tělesného strážce. Ať na planetě nebo mimo ni, Muuurgh vás bude všude doprovázet... je to tak, Muuurghu?“

„Muuurgh dal čestné slovo,“ ujistil ho Togorian.

Velekněz si založil své malé ruce na rozložitě hrudi a zkrivil ústa v čemsi, co vypadalo skoro jako úsměšek.

„Muuurgh bude řádně dohlížet na to, pilote Draygo, že ať už půjdete nebo poletíte kamkoli... budete... pod ochranou.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Muuurgh

Han upíral zrak na rozložitého tvora s černou srstí a pochopil, že má definitivně utrum. Teroenzův záměr byl zcela jasný – vyboč z řady, a Muuurgh z tebe nadělá sekanou. Han si Togoriana pozorně prohlížel a uvědomil si, že by to ten tvor klidně dokázal.

Vzchopil se a usmál se na Togoriana. „Rád tě poznávám, Muuurghu,“ řekl. „Bude fajn mít sebou na těch dlouhých letech opravdovou společnost.“

„Jasně...“ řekl tělesný strážce a přistoupil blíž. Han si s úlekem uvědomil, že hlavou sahá Togorianovi sotva k hrudi. Ten tvor se tolik podobal kočce, že Hana překvapilo zjištění, že nemá ocas. „Muuurgh rád cestuje vesmírem...“ pronesl strážce trochu šišlavým basikem se silným přízvukem. Srst v obličeji měl černou, ale vousky a také chlupy na hrudi byly bílé. Oči měl překvapivě jasně modré se zářivě zelenými šterbinovitými

panenkami. „Muuurgh vlítá do mnoha vesmírných přístavů, čím víc, tím líp –“

Han měl trochu potíže Togorianovu basiku rozumět, ale domyslel si, co chtěl říct. Mladý Corellian se v duchu ptal, jak je ten tvor asi chytrý. *Musím ho poznat*, usoudil Han. *Že neumí dobře mluvit basikem, neznamená, že je hloupej. Ale jestli je...*

Han se usmál.

„Mysleli jsme, že vám dáme jeden den, abyste se tu zabydlel, pilote Draygo,“ řekl Teroenza. „Přestěhujte se do ubikací, které jsme vám přidělili v administrativní budově. Muuurgh vám ukáže, kde to je. A zítra bychom chtěli, abyste začal s převážením zboží a personálu tam a zpátky mezi koloniemi. Než na naši vesmírnou stanici dorazí další dodávka koření, budete připraven nám ho sem dopravit. Zítra nařídím Jalusu Neblovi, našemu druhému pilotovi, aby si odpočinul. Pracoval velice tvrdě.“

Han přikývl. *Musím se s tím Sullustanem setkat a vyměnit si s ním dojmy*. „To mi vyhovuje. Můžu se tady... trochu porozhlídnout? Rád bych si obhlídnul, jak to tady po okolí vypadá.“

Teroenza naklonil svou velkou hlavu. „Zajisté, pokud vás bude Muuurgh doprovázet a pokud při prohlídce továren dodržíte všechna bezpečnostní opatření.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Han.

Teroenza se mírně uklonil. „Pokud mě omluvíte, čekáme dnes ráno přilet poutníků z naší orbitální vesmírné stanice. Mám spoustu práce s přípravami na jejich uvítání.“

Han přikývl a pomyslel na to, co ty poutníky čeká. Věděl, že těžba koření se považuje za nebezpečnou a mimořádně nepříjemnou práci – ve skutečnosti být poslán do kesselských dolů na koření platilo za běžný trest pro těžké zločince –, ale věděl toho jen velmi málo o tom, co se s vytěženým kořením dělo.

No, měl v úmyslu to zjistit. Možná existoval způsob, jak tuhle situaci obrátit ještě víc ve vlastní prospěch. Člověk nikdy neví... a nikdy se nevyplácelo nějakou možnost opomenout. Jak to viděl Han Solo, vědomosti často vedly k moci – anebo přinejmenším k rychlejšímu útěku...

Muuurgh vedl Hana džunglí vzhůru po dlážděné cestě, dokud nedošli k velké a velmi moderní budově. „Administrativní středisko,“ řekl Togorian a kývl směrem k budově.

„Tělesný strážce“ vedl Hana k postrannímu vchodu a poté chodbou, až se ocitli u dveří. „Ty a Muuurgh spíte tady,“ řekl a otevřel dveře.

Za nimi byla malá bytová jednotka sestávající z ložnice, toalety a malého obývacího pokoje. Hana potěšilo, když uviděl, že Teroenza dostal podmínkám smlouvy. V jednom rohu místnosti stál plně vybavený simulátor. Muuurgh vešel do ložnice a mávl drápatou rukou. „Tvoje. Pilot spí tady.“

„Ale kde budeš spát ty?“ zeptal se Han.

Muuurgh podle očekávání kývl k obývacímu pokoji. „Muuurgh tady.“

Skvělý, řekl Han. Tyhle kněží mi nevěřej o nic víc než já jim. S Muuurgem spím přede dveřma bych hodně riskoval, kdybych se chtěl v noci vyplížit ven. Prostě skvělý.

„To mi nepřipadá moc pohodlný,“ řekl Han a snažil se co nejpřesvědčivěji napodobit nevinnost samu. V duchu si říkal, jestli Muuurgh spí hodně tvrdě. „Možná bys měl mít vlastní pokoj, aby ses pohodlně vyspal.“

„Muuurgh nejpohodlněji, když plní čestné slovo,“ řekl Togorian. Han na kočkovité stvoření strnule hleděl. Zahlédl v těch modrozelených očích se štěrbinovitými panenkami záblesk pobavení? „Muuurgh dal čestné slovo, že stále bude pilota hlídat, Muuurgh tedy nejpohodlněji *tady*“ Han přikývl. „No jasně.“

Na moment se zahleděl na blaster v Togorianově pouzdře. „Taky jsem měl blaster, když jsem sem přiletěl, ale nevím, kde teď je,“ poznamenal. „Myslím, že bych měl požádat, aby mi ho vrátili.“

„Pilot nepotřebuje blaster.“ Muuurgh ohnul prsty a zatažitelné drápy se vysunuly. „Velekněz říkal, že pilot nepotřebuje blaster.“

„Ale co když mě napadne nějaký... dravec?“ Han mávl k všudypřítomné džungli venku. Byly tam pravděpodobně desítky dravců, kteří by rádi ulovili nějakého cizince, ať už kvůli potravě nebo jen pro zábavu.

Obří tvor zavrtěl vouskatou hlavou. „To nikdy nestane. Pilot má Muuurgha a ten má blaster.“

„Ech... to je pravda,“ řekl Han. V duchu si udělal poznámku, že musí Teroenzu požádat o nějakou zbraň. Cítil se bez ní jako nahý, i když ji měl jen pár dní.

„Takže, Muuurghu, vyrazíme na průzkum?“ zeptal se Han. „Nemám nic k vybalování, jak vidíš.“

„Kam na průzkum?“ zeptal se Togorian.

„Rád bych si prohlídnul ty továrny,“ řekl Han. „A taky tohle administrativní středisko.“

„Dobře,“ řekl Togorian. „Pojď, pilote.“

„Jsem hned za tebou,“ řekl Han a doprovodil svá slova činem.

Procházeli chodbami administrativního střediska, zběžně nahlédli do jídelny, prošli křídlem strážných a nakoukli do ubikací kněží. Když Han zahlédl zbrojnici, uvědomil si, že ylesijští kněží musí mít obavy ze vzpoury poutníků, protože poměr stráží vůči dělníkům byl vysoký. Zbrojnice se honosila množstvím těžké výbroje k potlačení nepokojů – byla tam silová kopí a omračující plyn. Strážní, které potkali, pocházeli z mnoha různých planet. Kromě lidí viděl Han Rodiany, Sullustany, Twi’leky a prasečí Gamorreany.

„Takže jestli tomu dobře rozumím,“ řekl Muuurghovi, když obcházeli oblast administrativního střediska, kterou nápisy v mnoha jazycích označovaly jako OBLAST S OMEZENÝM PŘÍSTUPEM. „Všichni strážní spějí většinou tady? Ale proč nespějí v blízkosti dormitoria poutníků, jestli si kněží chtějí být jistí, že dělníci zůstanou pod kontrolou?“

„Když spí, není problém,“ řekl Togorian svým lámaným basikem. „Potom, co jsou poutníci blažení, sotva udrží na nohou a dojdou zpátky, okamžitě usnou. Poutníci rozzlobení na pány jen před blažeností.“

To dává smysl, pomyslel si zamračeně Han. Dejte závislejím jejich dávku a oni se z toho do dalšího dne vyspějí. „Takže stráže hlídku –“

Pilot se zarazil uprostřed věty, když zahlédl, jak se v dálce v chodbě zakázané oblasti klouzavě pohybuje něco mohutného a šedavého. Han zamžoural do šera. „Hej... co to bylo?“ zabručel. „Vypadalo to úplně jako –“ Han se odmlčel, když ta věc zahnula za roh. Rychle za ní vyrazil.

Muuurgh naprázdno sáhl po svém svěřenci, ale Han byl rychlejší než velký tvor a uskočil. Rozběhl se „zakázanou“ chodbou a napínal uši, aby zaslechl zvuk kroků, ale žádný neslyšel.

Když doběhl na křižovatku chodeb, nahlédl do té, v níž zahlédl náznak klouzavého pohybu. Vytřeštil oči.

Hej, to je přece Hutt! Co tady dělá Hutt? Ta mohutná slimáčí postava, spočívající na repulzorových saních, se nedala s ničím splést.

Jak zaváhal, Muuurgh se na něho vrhl, jako kdyby byl nějaký vrelt, a zvedl celého Corelliana do vzduchu. Han potlačil zděšené vyjeknutí, když si ho Togorian strčil pod jednu svou svalnatou paži a utíkal s ním zpátky chodbou, dokud se neocitli zpátky v sekci s NEOMEZENÝM PŘÍSTUPEM.

Muuurgh postavil Hana zase na nohy a ohnul Corellianovi před nosem ruku. „Moji lidi učí, že každý má právo na JEDNU chybu,“ řekl strážce. „Pilot právě udělal. Žádné další chyby, jinak Muuurgh musí pilota naučit jako mládě. Muuurgh dal čestné slovo, nezapomeň. Rozumíš?“

Han upíral oči na drápy, které se mu leskly před nosem, ostré a blýskavé jako břitvy. „Ech... jo,“ vymáčkl ze sebe. „Rozumím, Muuurghu. Lidi jsou prostě... zvědavý, víš?“

„Zvědavost někdy osudná,“ zavrčel Muuurgh.

„Chápu, kam tím míříš,“ řekl Han suše. „A nebo spíš čim míříš.“

Muuurgh pohlédl na ostré, lesknoucí se konce svých drápů, pak rozevřel tlamu, odhalil své zuby a vydal hluboký mňoukavý zvuk. Han na okamžik ztuhl, pak

pohlédl na Togoriana a uvědomil si, že to byl smích. Muuurgh očividně vtip pochopil.

Hanovi se podařilo chabě se zasmát. „Tak, co kdybysme se trochu najedli a pak si prohlídli ty továrny, co, brácho?“ zeptal se.

„Muuurgh má pořád hlad,“ souhlasil Togorian a vedl je do jídelny. „Co znamená slovo ‚brácho‘?“

„No, brácha je přítel, parťák, víš. Někdo, s kým trávíš čas a koho máš rád,“ vysvětloval Han.

„Jašššně...“ řekl Togorian a přikývl. „Pilot myslí ‚člen smečky‘.“

„Správně.“

„Dobře,“ řekl strážce. „Muuurghovi stýská po jeho smečce.“

* * *

Han si vzpomněl, že Teroenza říkal, že jeho lidé pocházejí z Nal Hutty, domovské planety Huttů, ale Han si neuvědomil, že to znamená, že na Ylesii žijí Huttové. Když se na to zeptal Muuurgha, ten potvrdil, že viděl několik „pánů slimáků, kteří plují vzduchem“, jak jim říkal.

Existuje jen jeden důvod, proč jsou tu Huttové, uvažoval Han. To oni jsou skuteční vládci Ylesie. Koneckonců, maj v rukou obchod s pašovaným kořením...

Oběd byl dobrý, i když nenápaditý a bylo by vhodné (podle Hanova vkusu) ho trochu okořenit. Přesto nebyl kuchař žádný nešika. Uměl upéct velmi dobrý chleba, pomyslel si Han, když žvýkal sousto alderaanské chlebové placky. Náhle si s bodavou bolestí uvědomil, že už si skoro den nevzpomněl na Dewlannu. Z toho

pomyšlení měl tak trochu pocit, jako by ji nějak zradil, ale potom se vzpamatoval. Dewlanna by si nepřála, aby se pro ni soužil a trápil. Vždycky si užívala života a nechtěla by, aby se Han choval jinak jen proto, že je mrtvá...

Probral se ze svého zamyšlení a zjistil, že na něho Muuurgh zvědavě hledí. „Pilot myslí na někoho hodně daleko,“ poznamenal Togorian a mávl kostí, s jejímž ohlodáváním právě skončil. Ještě na ní visely kousičky syrového masa, ale Muuurgh ji oholil působivě, pomyslel si Han. Musel dostat každý kousek. Udržet to obrovské tělo v chodu vyžadovalo spoustu syrového masa.

„Jo,“ přisvědčil s povzdechem Han. „Někoho tak daleko, jak jen to jde.“

„Pilot má někoho rád?“

Han zavrtěl hlavou. „No, tu a tam pár holek bylo,“ připustil, „ale nic zvláštního. Ne, myslel jsem na někoho, kdo mě víceméně vychoval.“

Muuurgh si notně přihnul čehosi pěnivého ze džbánku. „Lidé vychovávají mladé o hodně jinak než můj lid,“ řekl.

„Vážně? Vyprávěj mi o své planetě.“

Muuurgh se ochotně pustil do líčení Togorie, světa, kde se muži a ženy, ač sobě rovní, nesdružovali.

Muži žili kočovným a loveckým životem, proháněli se vzduchem nad planinami na svých obrovských ochočených létajících plazech nazývaných „mosgothové“. Lovili ve smečkách.

Ženy oproti tomu chovaly zvířata na maso, takže nemusely lovit. Žily ve městech a vesnicích a byly to právě togoriánské ženy, kdo vyvinul veškerou planetární technologii.

„Ale když tvoji lidi nežijou spolu, jak se“ – Han hledal zdvořilý výraz – „ech... dáváte dohromady, no víš, abyste se... ech... rozmnožovali?“

„Jednou za rok cestujeme do města, abychom navštívili své družky,“ řekl Muuurgh. „A mezitím na sebe často myslíme. Togoriané velmi citově založení, schopní velké lásky,“ dodal vážně. „Obzvláště muži. Velká láska je důvod, proč je Muuurgh tady. Muži mého druhu opouštějí náš svět jen zřídka, ví to pilot?“

„Teď už jo,“ řekl Han. „Tak teda... Muuurghu... když říkáš, že jsi přišel na Ylesii kvůli velké lásce, jak to myslíš? Máš nějakou družku?“

Togorian přikývl. „Zaslíbenou družku. Jednoho dne budeme pár na celý život, jestli ji Muuurgh dokáže najít.“ Obrovitý tvor si povzdechl a zatvářil se tak sklíčeně, až ho bylo Hanovi líto.

„Jak se jmenuje?“

„Mrrov. Krásná, překrásná Mrrov. Jak už to togoriánské ženy dělají, rozhodla se, že podívá do velké galaxie. Muuurgh ji prosil, aby neodcházela, ale ženy velmi tvrdohlavé.“

Tvor pohlédl na Hana a ten přikývl. „Jo, vim, o čem mluvíš.“

„Mrrov pryč už dlouho, roky. Když nevrátila domů, abychom se vzali, Muuurgh tak smutný, že nemohl na Togorii zůstat. Musel zjistit, co s ní stalo.“

„A zjistil?“ Han si lokl svého polaniského piva.

„Muuurgh ji stopoval, z planety na planetu a pak na další planetu.“

„A?“ pobízel ho Han, když se Togorian odmlčel.

„A Muuurgh ji ztratil. Někdo na Ord Mantellu říká, že viděl, jak v přístavu nastupuje na loď. Muuurgh

zkontroloval letové plány a zjistil, že loď na palubě mnoho poutníků. Několik přístavů, kde loď zastavovala. Muuurgh zkusí štěstí a přišel sem, protože sem míří tolik poutníků.“ Velký kočkovitý tvor si ztěžka povzdechl a hryzl do kosti. „Nevyplatilo. Muuurgh ptal, kněží říkali, že tady žádní Togoriani. Muuurgh nevěděl, kam má dál jít. Muuurgh potřeboval kredity, aby pokračoval hledání...“ Tvor spolkl poslední sousto a skutečně svěsil vousky.

„Tak ses rozhod, že tady vezmeš místo strážného, než si vyděláš dost peněz, abys moh v hledání pokračovat,“ odhadl Han logické zakončení příběhu.

„Správně...“

Han zavrtěl hlavou. „To je smutný, brácho. Doufám, že ji najdeš, vážně doufám, že jo. Je těžký přijít o někoho, koho máš rád.“ Tělesný strážce přikývl.

Po obědě zamířili do továren a obcházeli ty velké budovy. Han začichal a ucítil mísící se vůně různých druhů koření. Slabě ho zaštípalo v nose a v duchu zauvažoval, jestli jen přivonět ke koření není omamné. Mávl rukou k budově s glitterstimem. „Co kdybysme šli dovnitř. Slyšel jsem, jak se koření zpracovává, a rád bych to viděl na vlastní oči.“

Když vešli do jeskyně, kterou byl vnitřek budovy, zastavil je strážný a radil se s Muuurghem, který mu vysvětloval, kdo Han je. Rodianský strážný ve službě jim dal identifikační štítky a infračervené brýle a pokynul jim, aby šli dál.

„Brýle?“ řekl Han rodiansky. Rozuměl té řeči dokonale, ale jeho výslovnost byla trochu těžkopádná. „Musíme je mít?“

Strážcovy rudé oči zajiskřily, když uslyšel člověka mluvit svým jazykem. „Ano, pilote Draygo,“ řekl. „Dole v podzemí nesmí být žádné viditelné světlo. Pojedete dolů turbovýtahem. Každé další patro představuje o stupeň vyšší kvalitu koření. Nejdelší a nejlepší vlákna se zpracovávají hluboko pod zemí, aby se vyloučila jakákoli možnost, že je světlo znehodnotí.“

„Oukej,“ řekl Han a kývl na Muuurgha. Společně prošli uličkami mezi zásobami k turbovýtahové plošině uprostřed budovy. „Pojedeme úplně dolu a podíváme se na opravdovou kvalitu, ne?“ řekl Togorianovi. Tajně si říkal, jestli by se mu mohlo podařit „otočit“ některou z těch malých černých nádobek. Prodat v nějakém přístavu bokem trochu glitterstimu by povážlivě zvýšilo jeho kreditní účet...

Han stiskl tlačítko nejnižšího podlaží a plošina se s mírným kymácením rozjela dolů.

Jak turbovýtah klesal černočernou tmou, z hloubi zavanul studený vzduch. Po horku ylesijské džungle bylo to chladné vanutí báječné.

Po jediném podlaží se veškeré světlo vytratilo. Han zatápal po svých brýlích a nasadil si je na oči. Rázem zase viděl, i když bylo všechno v odstínech černé a bílé. Světlo vycházelo z malých zářivek zasazených do zdí. Turbovýtah se nořil hlouběji a Han viděl dělníky, jak se sklánějí u svých pracovišť. Před nimi ležely do výšky naskládané hromady surových pramenů vláken hustě pokrytých nepatrnými krystalky.

O šest pater níž se turbovýtah konečně zastavil. Han a Muuurgh vystoupili. „Už jsi tady někdy byl?“ zeptal se Han svého strážce tiše. Muuurghovi se ježila srst vzadu na krku a také bílé vousky pod brýlemi.

„Ne...“ odpověděl mu šeptem Togorian. „Moji lidé žijí na plánech. Jeskyně neradi. Neradi tmu. Muuurgh bude mít radost, až odsud chtěl pilot odejít. Jenom kvůli čestnému slovu vydrží Muuurgh v téhle odporné tmě.“

„Jen klid,“ řekl Han. „Tak dlouho tu zase nebudeme. Jenom se tu chci porozhlídnout.“

Vedl je do továrny. Prostor vyplňovalo tiché šustění, ale jinak tam bylo ticho. U zdí stály dlouhé stoly seřazené tak, aby mezi nimi byly uličky. Každý stůl bylo jedno pracoviště a u něho seděl nebo se skláněl dělník – to záleželo na jeho anatomii. Bylo tam mnoho lidí, uvědomil si Han. Seděli na vysokých stoličkách a hrbili se nad svou prací.

Několik z nich vzhledlo, když kolem nich Han s Muuurghem prošli k dozorčí patra, srstnaté Devaroniance, a představili se. Dozorkyně mávla načervenalou rukou s ostrými nehty a zahrnula do toho gesta celé své patro. „Moji dělníci jsou ty nejlepší,“ řekla hrdě. „Chce to zručnost, naměřit a rozřezat vlákna tak, aby každá dávka obsahovala správný množství koření. Je nezbytný – ale taky hodně obtížný – srovnat vlákna přesně tak, aby se všechny aktivovaly ve stejnej okamžik, až budou vystavený viditelnému světlu.“

„To je nějaký minerál?“ zeptal se Han. „Vim, že se těží.“

„Vyskytuje se v přírodě, ale nevíme, jak vzniká. Myslíme si, že je možná biologickýho původu, ale nejsme si jistý. Nachází se hluboko v tunelech na Kesselu a musí se těžít v naprostý tmě, jako to vidíte tady.“

„A potom se vlákna musej správně uložit do těch pouzder.“

„Správně. Nesprávný uspořádání může způsobit, že se ty drobounké krystaly rozbijou jeden o druhý. Pokud k tomu dojde, rozmělnějí se na mnohem méně účinné – a taky méně hodnotné – prášek. Zručnému dělníkovi trvá hodinu, než správně srovná jeden nebo dva válečky glitterstimu.“

„Aha,“ řekl uchvácený Han. „Nebude vám vadit, když se tu porozhlédneme? Slibuju, že nebudeme na nic sahat.“

„To můžete. Ale prosím vás, nerušte nikoho z dělníků, když rovnají koření. Jak jsem řekla, jedno nechtěné pokřivení může znehodnotit celý vlákno.“

„Rozumím,“ řekl Han.

Surová vlákna glitterstimu byla všechna černá, ale Han z doslechu věděl, že když je aktivuje světlo, modře se rozzáří. Han se zastavil za jedním z lidských dělníků a fascinovaně sledoval, jak odděluje nitky ebenově černého koření a s nejvyšší možnou péčí je rovná. Vlákna se kroutila kolem dělníkových prstů, některá z nich jemná jako hedvábí, ale kvůli krystalkům neuvěřitelně ostrá.

Dělník umístil jednu skupinku neuvěřitelně zkroucených vláken do čelistí maličkého svěráku a pak pokračoval v pečlivém oddělování vláken, až byla krystalická struktura vyrovnaná. Dělníkovy prsty se pohybovaly skoro příliš rychle na to, aby je šlo sledovat, a Han si uvědomil, že se dívá na vysoce zručného pracovníka – ne, *pracovníci*. Žasl, že byli tihle poutníci vůbec schopní dokázat něco, co vyžadovalo takovou dávku šikovnosti. Po tom, co je včera večer viděl při „blaženosti“, víceméně předpokládal, že jsou to dutohlaví kreténi. Rozhodně tak *vypadali*...

Dělnice vytáhla maličkaté kleštičky, aby rozmotala jeden obzvláště velký spletenec. Kroutivým pohybem vsunula kleštičky s úzkými čelistmi do chumlu a pozorně se na něj zblízka dívala, aby našla místo, kde se malé ostré krystaly zachytily o sebe. Vlákňitý glitterstim se jí ovíjel kolem rukou jako tenounká živá chapadla a ostré krystalky slabě zářily. Dělnice svou ruku nečekaně stáhla a spletenec se náhle narovnal, až byla všechna vlákna dokonale uspořádaná. Až na jedno.

Han s úzkostí sledoval, jak se jedno ostré a krystalky hustě pokryté vlákno ženě zařízlo mezi palec a ukazováček. Z hluboké rány vytryskl tenký proužek krve. Han se nadechl. O několik centimetrů hlouběji a přeřízlo by jí to šlachy v palci. Sykla bolestí a pak zamumlala něco v basiku. Uvolnila si ruku a držela si ji, aby zastavila krvácení. Han ztuhl, když zaslechl její přízvuk. Byla to Corellianka!

Předtím se na ni ani nepodíval, protože ji zakrývaly neforemné světle hnědé šaty a nad očima v brýlích měla hluboko do čela staženou čapku. Ale teď si uvědomil, že je mladá, ne stará. Když si prohlížela ránu, mírně se ušklíbla. Obrátila ruku, otočila se na židli a držela ji nad zemí, aby jí krev nekapala na pracoviště.

Han věděl, že nemá s dělnicí mluvit, ale teď zrovna nepracovala a on o ní měl starost. Krvácela silně. „Opatrně,“ řekl. „Co kdybych zavolał dozorkyni, aby se o vás postarala.“

Dívka – nebylo jí víc let než jemu, možná méně – sebou mírně trhla a pak k němu vzhlédla. Její tvář byla pod brýlemi a čepicí rozmazanou zelenobílou skvrnou a v infračerveném světle vypadala smrtelně bledá. *Není*

divu, pomyslel si Han, je tady celej den zavřená a vůbec se nedostane na slunce.

„Ne, prosím ne,“ řekla v basiku s tím jemným přízvukem, podle kterého ji určil jako někoho, kdo pochází z jižního kontinentu Coreellie. „Jestli mě pošle na ošetřovnu, přijdu o blaženost.“ Při té představě se zachvěla – mohlo to však být i chladem. Hanovi samotnému začínalo být zima, a to tady dole nebyl celé hodiny. Jak to ty poutníci vydržeš, pracovat tady v zimě a potmě celej den?

„Ale ta rána vypadá ošklivě,“ namítl Han.

Pokřčila rameny. „Už to přestává krváčet.“

Han viděl, že má pravdu. „Ale co ta –“

Zavrtěla hlavou a zarazila ho uprostřed věty. „Vážím si vašeho zájmu, ale nic to není. Stává se to každou chvíli.“ Zatrpkle se usmála a natáhla ruce. Han vtáhl dech do plic. Po jejích prstech, zápěstích a předloktích se křížem krážem táhly tenké šrámy. Některé měly bílou barvu a dávno se zahojily, ale mnohé z nich byly ošklivé temné proužky, ještě čerstvé a bolestivé.

Han spatřil fosforeskující skvrny mezi jejími prsty a uvědomil si, že to musí být plíseň, kterou na sobě to ráno objevil. Fosforeskující úponek té věci se před jeho očima náhle roztáhl a rozrostl se směrem k řezné ráně mezi jejím palcem a ukazováčkem. Slabě vykřikla a odstranila ji.

„Ta plíseň miluje čerstvou krev,“ řekla, očividně si všimla jeho odporu. „Může infikovat ránu a velice snadno z ní onemocníte.“

„Hnusná věc,“ řekl Han. „Víte jistě, že to nechcete ošetřit?“

Zavrtěla hlavou. „Jak vidíte, stává se to každou chvíli. Promiňte, ale... vy jste Corellian, vidíte?“

„Jako vy,“ řekl Han. „Jsem Vykke Draygo, nový pilot. A vy?“

Mírně stiskla rty. „Já... bych si neměla s nikým povídat. Raději se dám zase do práce.“

Muuurgh, který je tiše pozoroval, náhle promluvil. „Dělnice má pravdu. Pilot musí nechat dělníky zase pracovat.“

„Dobře, brácho. Rozumím,“ řekl Han Togorianovi, ale potom se ještě obrátil ke Corelliance: „Tak bysme si možná mohli popovídat jindy. Třeba u večere.“

Mlčky zavrtěla hlavou a vrátila se k práci. Muuurgh pokynul Hanovi k odchodu.

Corellian o krok ustoupil, ale nepřestával mluvit. „Tak jo, ale... nikdy nevíte. Budeme se tady potkávat, není to tu zas tak velký. Takže... jak se jmenujete?“

Znovu mlčky zavrtěla hlavou. Muuurghovi se z hrdla vydralo hluboké zavrčení, ale Han tam dál tvrdošíjně stál.

Zdálo se, že ženu Muuurghova naznačená hrozba rozrušila. Zatímco si ovazovala ránu, řekla: „Svých jmen se zříkáme, když opouštíme veškeré světské záležitosti a uchylujeme se do duchovního útočiště Ylesie.“

Han cítil rostoucí zklamání. Tady potkal někoho, kdo tohle místo důvěrně znal, a byl to první člověk z jeho domovské planety, na kterého tu narazil. „Prosím,“ řekl, když do něj Muuurgh slabě strčil. „Nějakým způsobem se na vás odkazovat přece musej,“ řekl a věnoval jí svůj nejkonejšivější a nejvíce okouzlující úsměv. Muuurgh opět zavrčel, tentokrát hlasitěji. Odhalil tesáky.

Ženě se při pohledu na tu přehlídku zubů rozšířily oči. „Jsem poutnice 921,“ řekla spěšně. Han měl dojem, že promluvila, aby ho zachránila před Muuurghovým hněvem.

Muuurgh uchopil Hana za paži a vyrazil pryč, přičemž Corelliana bez sebemenšího úsilí táhl za sebou. „Děkuju, poutnice 921,“ zavolal za ní Han a vesele mával, jako by skutečnost, že ho Togorian napůl odnáší pryč, nebyla ničím neobvyklým. „Hodně štěstí s těma vláknama. Uvidíme se.“

Neodpověděla. Když ho Muuurgh na konci uličky konečně pustil, Han Togoriana poslušně následoval a skoro od obrovitého stvoření čekal kázání. Ale Muuurgh se zdál být spokojený, že ho Han teď poslouchá, a opět se ponořil do svého předchozího ostražitého mlčení.

Han se ještě jednou ohlédl a viděl, že corellianská žena se opět plně věnuje své práci, jako by na něho už zapomněla.

Poutnice 921, pomyslel si. Zajímalo by mě, jestli bych ji vůbec dokázal poznat... Vzhledem k jejím brýlím, čepici a vlastnímu oslabenému vidění opravdu netušil, jak vypadá, s výjimkou toho, že je mladá.

Han prošel celé zařízení, prohlédl si několik dalších dělníků, jak rovnají vlákna a krystaly, aby byly v naprosté symetrii. Nepokusil se s nikým z nich promluvit. Nakonec se vrátil zpátky k devaronianské dozorcí. „Takže když tyhle skončej, kdo balí vlákna a krystaly do nádobek?“ zeptal se.

„To dělají na pátém podlaží,“ řekla mu dozorcí.

„Možná se tam zastavím,“ řekl Han. „Víte, tohle je fascinující.“

„To určitě,“ řekla.

Oukej, takže tady se dokončuje zpracovávání toho vážně nej kvalitnějšího materiálu, pomyslel si Han, když spolu s Muuurghem stoupal tmou. Togorian zaprotestoval slabým zavytím, když je Han vzal jen o patro výš.

„Jen klid, Muuurghu,“ řekl Han. „Chci se tu jen zběžně porozhlédnout.“

Procházel uličkami a nenápadně se snažil vypátrat místo, kde se glitterstim balil do malých černých nádobek, které by poznal každý jeho uživatel. Když však dorazil na místo, naděje, kterou choval, se vytratila. U běžícího pásu stáli čtyři ozbrojení strážníci, a zatímco dělníci přinášeli a vyprazdňovali své plné košíky, sledovali lahvičky. Han za sebou ucítil závan vzduchu a uvědomil si, že tam dole je malé topné těleso, které do zimy vnáší teplo, evidentně proto, aby měli strážníci pohodlí.

Čtyři strážníci? Han do šera usilovně upíral zrak. Ne, počkat. Spatřil rozmazaný pohyb, ale dlouho nedokázal nic rozeznat. Potom, když zaostřil, pomalu rozpoznal hrubou olejovitou čern, na pozadí tmavé kamenné stěny sotva viditelnou. Ale uprostřed té černi byly oči – korálkovité červenooranžové oči. Čtyři. Han zamžoural, nehýbal se, napínal zrak. Potom spatřil dva blastery, každý připnutý k jednomu černému bradavičnatému stehnu.

Aar’aa! uvědomil si. *Převlíkači kůží!*

Aar’aa byli cizí druh z planety na druhé straně galaxie. Obyvatelé Aar’au dokázali postupně změnit barvu, aby se přizpůsobili okolnímu prostředí. Díky téhle schopnosti bylo velice těžké je spatřit, obzvláště ve tmě.

Han už o Aar'aa slyšel, ale nikdy ještě na žádného nenarazil, až teď. Byla to plazí stvoření, což vysvětlovalo, proč se v téhle části podzemní továrny topí. Mnoho plazů bylo v chladném prostředí otupělých a upadali do nečinnosti.

Han upíral zrak do šera a pomalu postupně rozeznal obrysy dvou aar'aaských strážných. Měli hrubou pokožku, jakoby pokrytou drobnými kamínky, ruce a nohy opatřené drápy a po zádech se jim táhl malý hřeben kůže. Měli velké hlavy s přečnívajícími nadočnicovými oblouky, pod nimiž vypadaly jejich oči dvojnásob malé. Měli krátké čenichy, a když jedno ze stvoření otevřelo ústa, zahlédl Han úzký, špičatý červený jazyk a ostré bílé zuby. Mezi očima jim vyrůstal trčící hřeben kůže, který se táhl přes temeno hlavy a napojoval se na hřeben na jejich zádech.

Navzdory svému těžkopádnému vzhledu se zdáli být schopni rychlého pohybu. Han dospěl k rozhodnutí, že se s nimi nechce dostat do křížku. I když byli menší než on, měli široká ramena a váhou ho určitě značně předčili.

Han si povzdechl. *Plán A se ruší.*

Když nepočítal Aar'aa, vypadali ostatní strážní – dva Rodiané, jeden Devaronian a jeden Twi'lek – nebezpečně a na první pohled jako někdo, s kým není radno si zahrávat. Nebyli to Gamorreani, a nebylo tedy moc pravděpodobné, že by se dali nějak vyvést z míry, zmást, rozptýlit nebo jakkoli umluvit, aby mu někdo z nich předal bohatství v podobě koření. Han se ušklíbl a vydal se zpátky k Muuurghovi a turbovýtahu. *A žádný plán B neexistuje*, pomyslel si zasmušile. *Zdá se, že si všechny svoje kredity budu muset poctivě vydělat.*

Nikdy mu ani nepřišlo na mysl, že převoz koření po galaxii je sám o sobě vysoce nezákonný...

* * *

Poutnice 921 uždibovala oschlou obilnou placku a snažila se zapomenout na mladého Corelliana, kterého předtím viděla. Koneckonců, byla poutnicí, součástí veškerenstva, v jednotě s jedním a světské záležitosti jako pohlední mladí muži už se jí navždy přestaly týkat. Byla tu kvůli práci, aby dosáhla blaženosti a modlila se za požehnání jednoho jako součásti veškerenstva – a k tomu konverzace s mladíkem jménem Vykk nepatřila.

Přesto si říkala, jak asi vypadá pod těmi brýlemi. Jakou barvu mají jeho vlasy? A jeho oči? Navzdory chladu ji ten jeho úsměv uvnitř rozehrál...

Poutnice 921 – *Chybí mi moje jméno!* – zavrtěla hlavou ve snaze vymýtit ze své mysli vzpomínku na pokřivený, uchvacující úsměv Vykk Drayga. Musí se modlit, musí projevit patřičnou zbožnost. Musí činit pokání za to, že se oddělila od jednoho, jinak bude vypuzena z veškerenstva.

Přesto se jí ty rouhačské myšlenky stále vtíraly do mysli. Myšlenky... a také vzpomínky. Byl z Corellie... a ona taky.

Poutnice 921 myslela na svůj domovský svět a jen na kratičký okamžik si dopřála vzpomínku, vzpomínku na svou rodinu. Žili ještě její rodiče? A její bratr?

Jak dlouho už tady byla? 921 se snažila vzpomenout si, ale všechny ty dny tady byly úplně stejné... práce, několik kousků nechutného jídla, blaženost a modlitby a potom spánek. Dny splývaly a na Ylesii nebyla skoro žádná roční období...

Chvilí přemýšlela, jak dlouho už tady je. Měsíce? Roky? Kolik je jí vlastně let? Má vrásky? Šedivé vlasy?

Zjizvené ruce 921 vylétly k jejímu čelu a tvářím. Kostí pod kůží, výrazné kosti. Mnohem výraznější, než kdykoli předtím.

Ale žádné vrásky. Nebyla stará. Byla tu možná měsíce, ale ne roky.

Kolik jí bylo, když se dozvěděla o Ylesii a prodala všechny své šperky, aby si koupila cestu na poutnické lodi? Sedmnáct... zrovna ukončila poslední ročník střední školy a těšila se, že odletí na univerzitu na Coruscant. Chtěla studovat... archeologii. Se zaměřením na starověké umění. Ano, tak to bylo. Dokonce strávila několik letních prázdnin na vykopávkách, aby se naučila, jak staré poklady konzervovat.

Chtěla se stát správkyní muzea.

V dětství byl dějepis vždycky jejím nejoblíbenějším předmětem. Nesmírně ráda se učila o rytířích Jedi a fascinovala ji jejich dobrodružství. Vyrostla v období dozrívání klonových válek a o ty se také zajímala. A o zrod Republiky, tak strašně dávno...

921 si povzdechla a spolkla sousto ubohé obilné placky. Někdy ji to trápilo, když si uvědomila, že její vzpomínky blednou, že se i její inteligence spolu se schopností vnímat okolní svět jaksi vytrácí. Věděla, že jako poutník se má vyvarovat všech světských věcí, zbavit svou mysl i tělo radosti z potěšení smyslů.

Dřív bylo potěšení a zábava středem jejího života. Tehdy měl její život ve srovnání s dneškem pramalý smysl. Dřív se nechala unášet z místa na místo, od jedné věci k druhé, z večírku na večírek...

A to všechno nemělo *vůbec žádný smysl*.

Ted' život smysl měl. Ted' byla blažená. Každý večer jí jedno prostřednictvím svých kněží požehnálo. Prostřednictvím blaženosti komunikovalo veškerenstvo s poutníky. Byl to hluboce duchovní prožitek – a bylo to *tak příjemné...*

921 usoudila, že se jí úspěšně podařilo vyhnat z hlavy veškeré vzpomínky na Vykku Drayga a jeho úsměv, a tak se dala opět do práce na své hromádce glitterstimu – jen aby se o několik minut později přistihla, jak přemýšlí nad tím, jestli ji opravdu vyhledá a pokusí se s ní znovu promluvit...

921 se ve všudypřítomném zatuchlém chladu zachvěla a usilovně se

snažila zapomenout na Vykku Drayga a na všechno, co představoval...

* * *

Téhož večera Han vynechal pobožnost, aby se věnoval několika simulacím. Byla to jeho první příležitost „pocitivě“ si vydělat a on to nechtěl pokazit. Věděl, že si lidé ve městech stěžují na to, jak těžce musejí pracovat, a pochopil, že právě to je pro úspěch nezbytné. Byla pravda, že žebvání, vybírání kapes, vykrádání domů a různé podvody často vyžadovaly spoustu času a úsilí, ale Han věděl, že se to prostě nějak nedá srovnávat.

Došel k simulátoru ve své ložnici a začal zběžně procházet systém a zkoumat, co má k dispozici. Teroenza dodržel slovo a simulace tam byly. Pečlivě si prohlédl, co má k dispozici, vybral si, na čem chtěl pracovat, a nařídil systému, aby mu připravil několik sekvencí. Výslovně

vedl, že chce, aby každé cvičení obsahovalo „atmosférické turbulence“.

Vzhlédl k Muuurghovi, který tam stál a pozoroval ho. „Budu teď chvíli pracovat,“ řekl. „Proč ten čas nevyužiješ pro sebe?“

Muuurgh pomalu zavrtěl hlavou. „Muuurgh nenechá pilota samotného. Je proti rozkazům.“

„Oukej.“ Han pokrčil rameny. „Jak chceš.“

Muuurgh nervózně sledoval, jak si Han nasazuje kuklu s vizorem, odděluje se od svého skutečného okolí a pouští se do cvičného letu, který působil věrným dojmem opravdového řízení lodi. Togorian byl z techniky nesvůj.

Han se ponořil do simulace a ta během několika minut splnila jeden ze svých prvořadých účelů – Han docela zapomněl, že je to jen simulace. Byl přesvědčený, že opravdu letí – že vysokou rychlostí prolétá pásem asteroidů, že řídí loď skrz ylesijskou atmosféru a za různých nepříznivých podmínek s ní doopravdy přistává.

O dvě hodiny později se Corellian po úspěšném přistání, letu i startu a celé řadě nejružnějších manévru s raketoplánem, s nímž nazítří poletí do kolonie 2 a kolonie 3, vynořil ze simulátoru. Také si prošel ovládání přepravní lodi, se kterou bude létat – *Ylesian Dream* totiž upravovali pro manuální řízení –, a také ovládání Teroenzovy soukromé jachty.

Mezitím už byl krátký ylesijský den dávno u konce. Muuurgh podřimoval na židli, ale když se Han protáhl, v mžiku se vzbudil. Han si Togoriana měřil očima a litoval, že je ten tvor tak ostražitý. Noční toulky, které si plánoval, nebude vůbec snadné uskutečnit...

* * *

Muuurgh šel s pilotem a byl rád, že jeho svěřenec navrhl zajít do jídelny na pozdní večeři. Togorian měl hlad pořád. Jeho lidé měli ve zvyku lovit a zabíjet a pak se o úlovek rozdělit, takže jejich strava neustále obsahovala čerstvé maso. Tady se musel spokojit s mraženým syrovým masem.

Než do jeho života vstoupil pilot, čas od času měl volno a mohl jít lovit do džungle, aby si udržel ostré drápy – a ostražitě smysly.

Chyběl mu jeho mosgoth, chybělo mu létání na jeho hřbetu a ten pocit, když ho jeho mocné svaly na křídlech nesly po obloze Togorie.

Muuurgh si povzdechl. Obloha na Togorii byla jasně modrozelená, tak odlišná od vybledlé modrošedé barvy ylesijského nebe. Stýskalo se mu po ní. Jestlipak ji ještě někdy uvidí, jestlipak se ještě někdy proletí po té jasné obloze na svém mosgothovi vstříc temně rudému západu slunce?

Kněží ho přiměli, aby se na šest měsíců upsal do jejich služeb jako strážce. Dal své čestné slovo, že podepsanou smlouvu splní. Potrvá to mnoho desetidení, než se bude moci zase vrátit ke svému pátrání po Mrrov.

Muuurgh si v duchu vybavil její podobu, její krémově zbarvenou srst, oranžové pruhy a jasně žluté oči. Překrásná Mrrov. Byla součástí jeho života už tak dlouho, že nevědět, kde se teď nachází, bylo jako nějaká bolavá rána hluboko v jeho nitru. Mohla se vrátit na Togorii? Byla snad zpátky na jejich planetě a čekala na něho?

Muuurgh si přál, aby mohl na svůj domovský svět poslat zprávu a zeptat se, jestli se Mrrov nevrátila, jenže zprávy zasílané na mezihvězdné vzdálenosti byly velice

drahé a poslat jen jedinou by ho stálo téměř dva další měsíce tady na Ylesii.

Ale přesto... uvažoval Muuurgh, a potom ho napadlo, že na jednom jejich letu s kořením na Nal Huttu by pilotovi možná nevadilo, kdyby Muuurgh poslal zprávu. Togorian ve skutečnosti ylesijským kněžím nevěřil natolik, aby poslal zprávu odsud.

Pilot se zdá docela sympatický, na člověka, přemýšlel Muuurgh. Mazaný a hbitý. Vždycky hledal cestu, jak se něčemu vyhnout, ale takoví byli lidé často. Alespoň že pilot přijal Muuurghovo vůdčí postavení, že Muuurgha uznal za vůdce smečky. To od něj bylo chytré. Tak přežije o mnoho déle...

Muurgh vážně doufal, že pilot bude i nadále rozumný. Zamlouval se mu a on mu nechtěl ublížit.

Ale jestli se pilot pokusí porušit pravidla, nebude Muuurgh váhat Corellianovi ublížit – dokonce ho i zabít. Teroenza dal Muuurghovi přesné rozkazy a Togorian je co nejlépe splní. Dal své čestné slovo a to bylo pro jeho lid to nejdůležitější na světě.

Togorian si nepřítomně pročesával vousky a srst na obličejích a uvažoval o tom, že dokud pilot nevybočí z řady, bude všechno v naprostém pořádku...

KAPITOLA PÁTÁ

Války o koření

Další den Han letěl s ylesianským raketoplánem do kolonie 2 a kolonie 3. Zjistil, že řídit větší loď ho opravdu baví a že mu to jde dokonale. Cestou zpátky do kolonie 1 se mu podařilo vyšetřit si pár minut navíc a procvičit si létání v malé výšce. Řítil se s raketoplánem tak nízko, že spodní stranou div nedrhnul o vrcholky stromů v džunglí. Muuurgh vedle něho v křesle kopilota střídavě propadal rozjařenosti a hrůze, když zakoušel prudká klesání, výkruty, a dokonce let vzhůru nohama za vysokých rychlostí. Han byl ve svém živlu, manévroval s raketoplánem způsobem, který předtím prováděl pouze v simulacích. Corellian se přistihl, že samým vzrušením radostně výská.

Posledním kouskem Hanova precizního létání bylo, že se s raketoplánem vrátil do kaňonu, který vymlela řeka. Hnal se mezi kamennými stěnami s tak neuvěřitelně malým prostorem k manévrování, že Muuurgh zavyl, zavřel oči a odmítal je otevřít. Jakmile opět vystoupali k otevřené obloze, musel Han zatřást Togorianovou paží a opakovaně velkého tvora ujistit, že pro dnešek už s cvičením skončil.

„Muuurgh ví jistě, že pilot zbláznil,“ řekl Togorian, opatrně otevřel oči a narovnal se v křesle. „Muuurgh doma létá na mosgothovi, ale ne *takhle*. Mosgothové mají dost rozumu, aby takhle nelétali. Muuurgh taky dost rozumu. Pilot slíbí Muuurghovi,“ – Togorian věnoval

Hanovi žalostný pohled – „že už znova jako šílenec nepoletí.“

„Ale Muuurghu,“ řekl Han, zatímco s nimi opatrně dosedal na přistávací plochu v kolonii 1. „Musím trénovat, kdykoli mám příležitost! Víš...“ zaváhal, ale pak se rozhodl, že se Muuurghovi částečně svěří. „Trochu jsem přeháněl, když jsem Teroenzovi vyprávěl o svých leteckých zkušenostech. Vážně jsem prvotřídní pilot, to je pravda, ale... s tímhle raketoplánem trénovat *potřebuju*. A taky s většíma loděma. Simulace jsou bezva, jenže realitě se nevyrovnají.“

Muuurgh věnoval Hanovi dlouhý přímý pohled a pak přikývl. „Muuurgh rozumí. Pilot Muuurghovi věří, že to neřekne Teroenzovi?“

„Jo, tak nějak,“ řekl Han. „A můžu? Chci říct, můžu ti věřit?“

Togorian si zamyšleně prohrábl své bílé vousy. „Dokud pilot nehavaruje, Muuurgh nic neřekne.“

„To беру, brácho,“ řekl Han a široce se usmál.

Když s Muuurghem vystupoval po rampě z lodi, už tam na ně v dešti čekal Veratil. Han už si na denní lijáky začínal zvykat, i když to parno ho stále ještě vyčerpávalo. „Velekněz si přeje vás okamžitě vidět, pilote Draygo,“ řekl Veratil.

Sakredot odvedl Corelliana i jeho tělesného strážce do veleknězových soukromých komnat, které zabíraly velkou část podzemního podlaží administrativního střediska. Když Veratil zadal bezpečnostní kódy a prošli širokými dvoukřídlými dveřmi do veleknězových soukromých komnat, neubránil se Han tichému ohromenímu hvízdnutí. „Pěkný místečko!“

„Tohle je veleknězova výstavní síň,“ řekl Veratil.
„Je to vášnivý sběratel a na svou sbírku vzácností je velice hrdý.“

„Má na co,“ řekl Han upřímně.

Místnost byla nejméně desetkrát větší než Hanův malý byt v prvním podlaží. Stoly, police a regály stavěly na odiv poklady a starožitnosti z celé galaxie. Mezi zdobenými starožitnými zbraněmi byly roztroušeny sochy z mnoha planet, obrazy a další umělecké předměty. Na stěnách visely tapisérie. Koberce neobyčejné krásy zakrývala ochranná silová pole. Jak po nich Han kráčel, měl dojem, že mu pod nohama čvachtají. Byla tu sbírka píšťal a dalších hudebních nástrojů zdobených polodrahokamy. Na zlatem zdobených stojanech byly uložené lahve s nejdražšími nápoji z celé galaxie. Hana celou dobu, kterou jim zabralo výstavní síní projít, doslova svrběly prsty. *Kdybych tu tak měl pět minut jen pro sebe, byl bych zajištěnej na celý život,* pomyslel si toužebně a zpomalil, aby se zblízka podíval na drreelba vyřezaného z živého ledu. Sošku pokrývala vrstva prachu a Hanův dech ji rozvířil. Prach se vynesl do vzduchu a pilot hřmotně kýchl.

Prach neprach, je tu hotový jmění. Kdyby tak jen...

Han se přísně napomenul, že začal nový život a teď je z něj poctivě pracující člověk.

Veratil je provedl dalšími bezpečnostními dveřmi do veleknězových soukromých obytných komnat. Návštěvníky do místnosti uvedl starý zisianský majordomus, kterého Teroenza oslovoval jako „Ganara Tose“. Zisian byl humanoid, ale měl svaštělou zelenou kůži, která mu v měkkých lalocích visela zpod ustupující

brady. Oranžové oči měl plné hlenů a neustále popotahoval, jako by měl zánět nosních dutin.

Nejspíš je alergický na všechny ten prach, pomyslel si Han.

Velekněz Hanovi a Muuurghovi pokynul, aby se posadili, a promluvil k nim. „To je dobře, že jste přišel, pilote Draygo. Slyšel jsem na vás z kolonií 1 a 2 chválu. Náš lékařský droid dnes poslal našeho druhého pilota, Jaluse Nebla, na neurčitou dobu na nemocenskou dovolenou, takže ho ode dneška nahradíte i na mezihvězdných letech.“

Han přikývl a snažil se nedat najevo své vzrušení. „Dobře, pane. Budu se držet plánu na minutu přesně. Kdy poletím?“

„Pozití,“ řekl Teroenza. „Muuurgh samozřejmě poletí s vámi.“

„Jaký bude náklad a cíl, pane?“ zeptal se Han.

„Na souřadnicích, které vám poskytneme na poslední chvíli, se setkáte s lodí z Nal Hutty. Utajení je životně důležité, jak jistě chápete. Víte, že jsme měli v minulosti potíže s piráty.“ Teroenza přijal malé zplihlé zvířátko, které mu majordomus nabídl na podnosu, a odmlčel se, aby ho zhltnul. „Už jste Muuurgha zacvičil na střelce?“

„Ech, ne, ještě ne, pane.“

„Tak to udělejte. Dobrý pilot je připravený na všechny eventuality, je to tak?“

„Ano, pane,“ řekl Han. „Dohlédnu na to. Ehm, pane? Co budeme převážet?“

„Povezete náklad zpracovaného carsuna a vyzvednete náklad surového ryllu z Rylothu.“

„Ale loď, se kterou se mám setkat, bude z Nal Hutty?“

„Ano.“ Teroenza to dál nerozváděl, a tak to Han nechal být, rozhodnutý mít oči otevřené. Tušil, že v tom bude víc, než mu velekněz říká, ale nebyl v pozici, aby se mohl dožadovat sdělení všech podrobností.

Teroenza se usadil na svých mohutných hýždích a malými pažemi mávl směrem ke vchodu, jímž Muuurgh a Han vešli. „Soudím správně, že se vám má výstavní místnost líbila?“

„Líbila?“ Han mohl mluvit zcela upřímně. „Je úžasná, pane! Nikdy jsem neviděl tolik cenností pohromadě jinde než v muzeu!“

„Náš druh je dlouhověký, tak jako naši bratřenci Huttové,“ řekl Teroenza. „Sbírám cennosti už stovky standardních let – déle, než si vůbec ve svém mladém věku dokážete představit.“

„Někdy bych rád na pořádnou exkurzi,“ řekl Han.

„Přál bych si, aby má sbírka byla v takovém stavu, aby bylo možné si ji prohlížet,“ řekl Teroenza lítostivě. „I když je Ganar Tos vynikající kuchař a zdatný služebník, chybí mu náležité vzdělání, aby se o ni staral, natož aby ji zkatalogizoval a důkladně všechno uspořádal. A já mám příliš mnoho práce, než abych se tomu mohl věnovat.“ Obrovský tvor jim pokynul svou drobnou rukou na znamení, že je propouští. „To bude prozatím všechno. Uvidíme se po vašem návratu.“

„Ano, pane.“ Han vstal a kývl na Muuurgha. Doprovázení Veratilem odešli.

Jakmile byli venku, odešel sakredot něco vyřídit a nechal je o samotě. Han pohlédl na svůj chronometr a potom na zapadající slunce. „Dneska večer začneme s

tvým střeleckým výcvikem,“ řekl Togorianovi, „ale zrovna teď si, myslím, dáme přestávku. Vlastně je právě čas na to, abysme navštívili refektář, kde se stravují poutníci. Pojd’.“

„Proč?“ zeptal se Muuurgh. „Pilot nechce jídlo poutníků. Pilot a Muuurgh jedí v jídelně... tam mají slušné jídlo, žádné odpadky.“

Han zavrtěl hlavou a vyrazil po cestě, která vedla džunglí k areálu poutníků. „Nechci s poutníkama *jíst*, brácho,“ vysvětloval. „Jen si chci s některejma *promluvit*. Myslím, že při večeři budou všichni pohromadě, a tak budu schopnej najít... je... snáz.“

„Je?“ opakoval po něm Muuurgh. „Kolik to je, to ,je’?“

„Ech... no, víš...“ začal Han, pak se zarazil a udělal obličej. „Jenom jedna,“ přiznal. „Poutnice 921. Ta, kterou jsem tuhle viděl. Rád bych se podíval, jak vypadá *doopravdy*.“

Muuurgh přikývl. „Á, jašššně... Muuurgh moc dobře chápe, o co pilotovi jde.“

Han cítil, jak ho polévá horko, a byl rád, že Togorian z jeho tváře nepozná, že je to známka rozpaků.

„Víš, Muuurghu, starej brachu,“ řekl a záměrně změnil téma, „na někoho, kdo mluví basikem míň než rok, mluvíš docela dobře. Ale jednu věc jsi ještě nezvládnul, a to jsou zájmena. Nikdy bych si nepomyslel, že budu dělat učitele, ale když už je to tady...“

Společně kráčeli po cestě, zatímco Han pracně vysvětloval gramatická pravidla určující užívání zájmen...

Jakmile se ocitli v refektáři, začal Han s Muuurghem rozlehlou jídelnou procházet. Prohlížel si jednu tvář za

druhou a říkal si, jestli ji vůbec bez brýlí a za normálního světla pozná. Vlasy měla tehdy schované pod čapkou, takže ani nevěděl, jestli jsou světlé nebo tmavé.

Přidal do kroku, protože si uvědomil, že už je skoro po jídle, a on 921 stále ještě nenašel. Možná tu není. Možná se najedla v jinou dobu, jako to prý někteří poutníci dělávali. Ale měl za to, že většina humanoidů jí právě v *tuhle* dobu –

Támhle je. To je ona! Han ani netušil, jak to poznal... ale byl si tak jistý, jako kdyby měla na krku cedulku s nápisem POUTNICE 921.

V normálním světle viděl, že je vysoká a štíhlá – vlastně až moc. Lícni kosti jí výrazně vystupovaly a její oči vypadaly v té hubené, příliš bledé tváři ještě větší, než doopravdy byly.

Ale ať už příliš hubená nebo ne, byla prostě nádherná. Ne klasicky krásná. Bradu měla na klasickou krásku trochu širší a hranatou, nos trochu delší. Ale nádherná... Ó, ano...

921 měla velké modrozelené oči, dlouhé tmavé řasy a čistou bílou pleť. Několik kadeří krátkých vlnitých vlasů se jí uvolnilo zpod poutnické čapky a Han viděl, že mají rudozlatou barvu – jako corelliánský západ slunce za jasného dne.

V refektáři bylo obvykle docela ticho. Poutníci toho moc nenamluvili, byli unavení z celodenní dřiny v továrnách a z nadcházející blaženosti. Ale většinou jedli ve skupinkách.

921 jedla úplně sama.

Han viděl, že se ve své večeři šťourá, a po jediném pohledu na nechutnou řídkou porci ovesné kaše,

povadlou zeleninu a chlebové placky na jejím talíři se jí ani nedivil. Jídlo páchlo, skoro jako by bylo zkažené.

Han nakrčil nos, přitáhl si židli a posadil se proti ní. Matně vnímal přítomnost Muuurgha, který se opíral o zed' a sledoval ho.

921 – *MUSÍM z ní dostat její skutečný jméno!* – vzhledla a její tyrkysové oči se rozšířily, když ho poznala. Hana to nadmíru potěšilo a široce se na ni usmál. „Nazdar. Vidíte? Zase jsem vás našel.“

Upřela na něho doširoka otevřené oči a pak shlédla ke svému talíři. Han se k ní naklonil. „Tak co je k večeři? Musím přiznat, že to nevypadá moc vábně. Ale víte, musíte s tím udělat víc, než to jen posouvat po talíři.“

Zavrtěla hlavou. „Prosím... běžte pryč.“ Její hlas byl sotva slyšitelný. „Nesmím s vámi mluvit. Nepatříte k jednomu.“

„Samozřejmě že patřím,“ řekl Han. „Jen byste asi řekla, že jsem tak trochu jedinečnější.“

921 mírně zacukaly koutky. Han zjistil, že si přeje, aby ji dokázal *opravdu* rozesmát. „Nevíte, o čem mluvíte, pilote Draygo,“ řekla tiše. „To je bohužel naprosto zřejmé.“

„No, tak mě teda zasvěťte,“ řekl Han. „Jsem přístupnej novejm věcem. Možná že mě obrátíte na víru.“ Usmál se, šťastný, že ji našel a že s ním aspoň mluví.

921 zavrtěla hlavou. „Obávám se, že vaše nevíra je příliš silná,“ řekla.

Han se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku, kterou si předtím zranila. „Jmenuju se Vykk,“ řekl jí a měl co dělat, aby jí v bláznivém hnutí mysli neprozradil své *pravé* jméno. Ale odolal. „Tak co vaše ruka? Nějaký následky?“

Když se jí prvně dotkl, ztuhla, jako by se chtěla odtáhnout, ale potom, když se zeptal na její zranění, se uvolnila. „Hojí se to,“ řekla mu a potvrdila tak to, co sám viděl. „Chce to jen čas.“

„Je to tvrdá práce, bejt celej den tam dole v tý tmě a zimě,“ řekl Han. „Nechtěla byste radši dělat něco trochu... lehčího?“

„Jako co?“ zeptala se.

„Nevim,“ odpověděl. „V čem jste dobrá? Co jste studovala?“

„No... kdysi jsem chtěla být správkyňí muzea,“ řekla a znělo to trochu tesklivě. „Chtěla jsem studovat archeologii. Vím toho o ní docela dost.“

„Ale místo toho, abyste dál studovala, jste přišla sem,“ odtušil Han.

„Ano,“ odpověděla 921. „Tenhle život mě duchovně naplňuje. Můj předchozí život byl prázdný a beze smyslu.“

Han zaváhal. „Jak si můžete bejt *jistá*, že zdejší učení je to pravý? V galaxii je spousta náboženství.“

Pečlivě jeho otázku zvážila a nakonec odpověděla: „Protože když jsme blažení, cítím se být velmi blízko jednomu. Je to mystický okamžik. Cítím jednotu s veškerenstvem. Vím jistě, že kněží musejí mít božský dar, aby byli schopni dát ostatním příležitost dojít blaženosti.“

„Hmmm,“ řekl Han. „To zní tak, že bych to možná měl zkusit.“ *Jen přes mojí mrtvolu*, pomyslel si, ale dal si pozor, aby své skutečné pocity nedal najevo.

„To byste možná měl,“ řekla. „Je čas vydat se k Oltáři příslibů. Možná i vy dojdete blaženosti a dostane se vám blaženosti.“

„Jeden nikdy neví,“ řekl Han. „Můžu vás tam doprovodit?“ Slabě se usmála a sklopila oči. „Tak dobře.“

Společně kráčeli po cestě džunglí, těsně u sebe mezi ostatními poutníky a s Muuurghem v patách. Han se snažil zapříst hovor, ale 921 byla mlčenlivá a neodpovídala. Když došli k Oltáři, Han se nevzdálil, ale stál dál vedle 921 uprostřed skupiny věřících.

„Neměl byste tu být,“ zašeptala. „Je vidět, že nejste poutník.“

„Kdyby si někdo stěžoval, tak mu prostě řekněte, že jsem kandidát na poutníka,“ řekl Han ve snaze ji trochu poškádlit, ale 921 o to nestála. Zamračila se, odvrátila se od něho a soustředila se na obřad.

Teroenza a ostatní kněží dopřáli zástupu věřících stejnou bohoslužbu, jako byla ta, které se Han zúčastnil předtím. Tentokrát neměl Han skoro žádné potíže účinkům blaženosti odolat – udržel si čistou hlavu po celé jeho trvání. Místo toho pozoroval 921, viděl její uchvácený výraz a v duchu nad tím vrtěl hlavou. *Jak jim jen může skočit na tyhle směšný žvásty?* říkal si. *Očividně je inteligentní. Proč nechápe, že ať už to tyhle kněží prováděj jakkoli, je to jen nějaký trik a žádnéj božskej dar?*

Han stísněně sledoval, jak 921 klesá na zem, aby přijala blaženost, a potom, zatímco se zmítala na zemi, se přikrčil vedle ní. *Je zázrak, že se jim prostě nezastaví srdce,* pomyslel si. Později, když blaženost skončila a kněží odešli, jí pomohl posadit se. Usmívala se, i když byla velmi zesláblá.

„Jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě. Zdálo se, že blaženost, ať už měla jakékoli další fyzické a

emocionální účinky, poutníky vyčerpávala. „Nevypadáte moc dobře.“

„Jsem v pořádku,“ řekla a ještě se chvěla. Pokusila se vstát. Han ji rychle zachytil a nabídl jí ruku, aby se opřela.

„Díky,“ zašeptala, ale dech měla stále ještě nepravidelný. „Teď už budu v pořádku.“

„Doprovodím vás k dormitoriu,“ řekl. „Jen pro jistotu. Vypadáte trochu unaveně.“

Neodporovala mu, když ji vzal za paži a vyrazili po cestě zpátky. Už se docela dost stmívalo a Ylesia neměla žádný měsíc. Han sotva viděl na cestu před nimi, ale 921 vytáhla z kapsy svých šatů brýle a nasadila si je. Vedla je, ale nechala se od něho nadále držet.

„Tak co? Stejská se vám někdy po Corellii?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla, ale poznal, že je to lež. „A vám?“

„Nestejská se mi po lidech, ale po planetě jo,“ řekl Han upřímně. „Corellia je krásnej svět. Vždycky jsem chtěl jet k moři, ale nikdy jsem se tam nedostal. Byla jste někdy u moře?“

„Ano...“ řekla pomalu, jako kdyby jeho otázka vyvolala vzpomínky, o kterých raději nechtěla přemýšlet.

„Máte tam rodinu?“

„Ano...“ zaváhala a pak dodala: „Aspoň myslím. Už jsem s nimi nemluvila skoro rok.“

„Tak dlouho jste tady?“ zeptal se Han. „Ano.“

Mlčky se ubírali po cestě horkou a vlhou tmou. Han si silně uvědomoval její ruku pod širokým rukávem jejích šatů. Těsně pod kůží cítil kosti, ale samotné její tělo bylo hřejivé a měkké a velmi ženské.

„Takže tu chcete zůstat už nadobro?“ zeptal se Han, když kolem nich tmou prošel menší chumel belhajících se poutníků. „Nebo je to jen takový dočasný?“

„Dočasný?“ Když se k němu otočila, bylo světlou skvrnu její tváře s temným pruhem brýlí napříč sotva vidět. „Jak by to mohlo být dočasné? Chci sloužit jednomu a být součástí veškerenstva, a to navždycky.“

„Ach,“ řekl Han. „No, ech... a co takový věci jako třeba... zamilovat se, cestovat, možná se i jednoho dne usadit a mít děti?“

„Když se staneme součástí veškerenstva, těchto závazků se zříkáme,“ odpověděla, ale v jejím hlase zazněla stopa lítosti.

„To je škoda,“ řekl.

Z ničeho nic začalo prudce pršet. Han cítil, že se 921 navzdory teplu slabě chvěje. Vytáhl z kapsy pončo do deště a přehodil jim ho přes hlavu. Společně kráčeli schoulení pod ním a jejich těla se dotýkala. Han si uvědomoval, že je Muuurgh v diskrétní vzdálenosti následuje. *Chudák. Nesnáší, když zmokne...*

Pilot zvýšil hlas, aby ho přes šum deště bylo slyšet. „Víte, nemůžu vám pořád říkat 921. Jestli z nás mají být přátelé, musíte mi říct svoje jméno.“

„Kdo říká, že z nás budou přátelé?“ zeptala se.

„Prostě to vim,“ řekl jí Han. Široce se usmál, protože věděl, že ho ve tmě vidí. „Když se snažím, jsem *neodolatelnej*.“

„Jste ješitný, tak je to,“ řekla a znělo to napůl rozmrzele a napůl pobaveně. „Ješitný, drzý, arogantní... nesnesitelný...“ odmlčela se a tiše se zasmála. Han si uvědomil, že je to poprvé, co ji slyší smát se.

„Ó, jen pokračujte, prosím!“ ohrazoval se pilot žertem a taky se smál. „Zbožňuju, když mi ženy skládají komplimenty. Rajská hudba pro můj uši.“ Těšilo ho, když v jejím hlase slyšel tolik *života*.

„Jsem unavená,“ řekla a její chvilková dobrá nálada se vytratila jako pára nad hrncem. „Už jsme tady. Děkuju vám za doprovod... pilote Draygo.“

Z oken dormitoria vycházel slabý kruh světla a Han se s ní zastavil přímo na jeho okraji, aby na ni viděl, ale aby pro žádného náhodného přihlížejícího nebyli zcela osvětleni.

„Žádnej ‚pilot‘,“ připomněl jí. „Jmenuju se Vykk.“

Pokusila se od něj ustoupit, ale Han zesílil sevření na její paži. Dával pozor, aby byl jemný, ale aby se mu nevytrhla. „A můžete mi tykat. Jsem Vykk, platí?“

„Vykk... dobře,“ řekla. „Ale teď mě prosím nechte... nech mě jít. A... už se nevracej. Prosím.“

„Proč ne?“ Hana to ranilo.

„Protože... nemáš na mě dobrý vliv. Na moji duchovní podstatu.“ Usmál se do horké tmy. „Přiznej se. Líbím se ti.“

„Ne, nelíbíš.“

„Ale jo, líbím. Přiznej to.“ Přistoupil k ní blíž a pohlédl jí do tváře. Byla vysoká, jen o půl hlavy menší než on. Han natáhl ruku a jemně jí stáhl brýle z očí. Jeho prsty přitom otálely na její tváři. „Tak,“ řekl tiše, „to už je lepší. Je to chyba... hrozná chyba... schovávat tuhle tvář, tyhle oči...“

„Ty... ty se rouháš,“ řekla a ani nedýchala. Ale neucukla.

„Ne, nerouhám,“ řekl. „Pověz mi, jak se jmenuješ.“

Nešťastně zavržela hlavou a její oči nabyly úzkostného výrazu. „Vytku... já nemůžu...“

„Tak dobře.“ *Počkám*, pomyslel si Han. „Ale zase se uvidíme, platí?“

Váhala tak dlouho, že se přistihl, že zadržuje dech. Potom sklopila hlavu, zamumlala: „Ano,“ a odtáhla se. Tentokrát ji Han nechal jít.

921 utíkala pryč do dormitoria a ani jednou se neohlédla.

* * *

Han se v pilotním křesle předklonil a hleděl na číslice míhající se na obrazovce navigačního počítače. „Připravený ke vstupu do normálního prostoru na souřadnicích pro setkání,“ řekl nahlas. „Tři... dva... jedna...“

Přitáhl páku a hvězdy kolem *Ylesian Dreamu* se náhle protáhly do tenkých soustředných pruhů světla směřujících k bodu, ke kterému se loď řítila. Motory zaburácely, pak snížily svůj výkon a potom – s nenadálostí, na niž bylo třeba si zvyknout – se ocitli zpátky v normálním prostoru.

„Přesně v kurzu, Muuurghu,“ řekl Han vítězoslavně. „V poslední době začínám to mezihvězdný lítání dostávat do ruky, co?“

„Mezihvězdné létání,“ opravil ho Togorian. „Četl jsem tu knihu, kterou pilot Muuur –“ zarazil se. „Ehm, kterou mi pilot dal, a ‚mezihvězdný lítání‘ ve správném basiku neříká.“

„Připomeň mi, abych tě někdy naučil něco o zvratnejch slovesech,“ zamumlal Han. „Nedostanu ani metál, že jsem nás dovez na místo na chlup přesně?“

„Mnohem lépe než poprvé,“ poznamenal Muuurgh. Tím narážel na jejich první mezihvězdný let před třemi týdny. Han udělal při programování navigačního počítače drobnou chybičku v tom, kde *přesně* se mají z hyperprostoru vynořit, a *Dream* skončil tři parseky daleko od místa, kde se měli objevit.

Han musel provést jeden hyperprostorový skok navíc, aby je dostal na správné místo.

„Hej,“ protestoval Han, „to jsem přece letěl úplně poprvý! A nebyla to moje chyba, že je obrazovka tak stará, že na ní osmička vypadá jako šestka.“

„Od té doby si pilot vedl lépe,“ uznal Muuurgh. „Druhý i třetí let šly dobře.“

„To si piš, že šly,“ zamumlal Han. „Jsem *dobrej*, Muuurghu... Vážně *dobrej*. Vsadím se, že už bych skoro složil zkoušky na Imperiální akademii. Ještě pár měsíců praxe a budu doopravdy připravený.“

„Muuurghovi se bude stýskat...“ Togorian se zarazil. „Oprava. Bude se mi po pilotovi stýskat, až odejde.“

„I mně se bude stejskat, brácho,“ řekl Han a myslel to vážně. „Ale neboj, můžeme –“

Ylesian Dream se divoce otřásl a jeho trupem se rozezněla hlasitá rána. „Co to –“ Han stiskl několik tlačítek a zapnul zádovou obrazovku. „Muuurghu, něco nás zasáhlo!“

„Asteroid?“ navrhl Togorian.

Práááááask!

„Ne!“ zaječel Han a nevěřícně hleděl na obrazovku. „Dvě lodě! To musej bejt piráti! Běž do střelecký věže!“

Zatímco sledoval obrazovku, loď napravo vypálila další salvu. „Drž se!“

Muuurgh, který si odepnul pásy a vstal, aby vyrazil do střelecké věže, vyjekl, když trup zasáhl další výstřel a s drtivou silou ho srazil zpátky do sedadla.

Han zaklel a strhl *Dream* na levobok. Co jsou ty venku zač? Piráti obvykle vypálili varovné výstřely a požadovali, aby se napadená loď vzdala. Jejich cílem bylo uloupit náklad, ovládnout loď a posádku nechat naživu, aby ji prodali do otroctví. Zničení nebo poškození lodí a zabití posádky nebylo vzhledem k vynaloženým nákladům efektivní.

„Muuurghu! Dolů! Rozstřílej nás na kousky! Přišli jsme o štít!“

Když se Togorian vymrštil ze sedadla kopilota a vrhnul se k řídicí místnosti, *Ylesian Dream* škrábl další dva výstřely. *Mířej na hypermotory! Snažej se nás ochromit!*

Han poslal loď do zoufalé vývrtky a převrátil ji na bok právě včas, aby se vyhnul dalšímu výstřelu, který jim téměř ožehl spodek a který by jim spálil energetické jádro Quadex.

Prudce zvýšil rychlost a snažil se dostat dostatečně daleko před pronásledující piráty, aby se mohl otočit a střílet po nich. Neměl moc velkou důvěru v Muuurghovu schopnost z dělové věže opravdu něco zasáhnout. Togorian byl rychlý a schopný, ale ve skutečnosti ještě nikdy nestřílel na živý – natož pohyblivý – cíl.

Zatímco se s lodí nebezpečně řítit dál a snažil se z ní vymáčkout co nejvyšší rychlost, otevřel Han komunikační kanál. Musel někomu dát vědět, co se s nimi děje, pro případ, že by byl *Dream* ochromen a oni měli možnost dostat se k únikovému modulu.

„Ylesijská kolonie 1, tady *Ylesian Dream*. Kolonie 1, tady *Dream*. Útočej na nás, opakuju, útočej na nás. Dvě lodě nás napadly, hned jak jsme se vynořili z hyperprostoru!“ Hanovi napětím přeskakoval hlas. „Čestný slovo, nebyla to moje chyba! Pronásledují nás, provádím úhybný manévry – pilot Draygo konec!“

Han pohlédl na obrazovku a na údaje ze senzorů pod ní a shledal, že se od svých pronásledovatelů značně vzdálili – pořád ještě neměl čas si pirátské lodě dobře prohlédnout –, a pak *Dream* poslal ve spirále dolů, pod přilétající lodě. Když se jim prohnali nad hlavami, prudce loď navedl vzhůru. „Muuurghu! *Ted’!*“ vykřikl do interkomu.

Jeho rozkazu se dostalo odpovědi v podobě Togorianova ryku a výboje energie – ale Muuurgh svůj cíl naprosto minul. Jeden z pirátů se obrátil a znovu pálil

–

Prásk!!

Ylesian Dream se divoce otrásl, jak loď utrpěla těžký zásah. Hanovi se sevřel žaludek, když se k jeho sluchu z dělové věže doneslo zavytí čiré bolesti. „Muuurghu? Muuurghu? Zasáhli tě?“ křičel, ale odpovědi se nedočkal.

Rychlá kontrola stavu mu prozradila, že utrpěli slabý pokles tlaku, ale že byla trhlinka lodními systémy automaticky utěsněna.

„Tak dobře, vy všiváci...“ zamumlal Han, začal zaměřovat své traskavé střely Arakyd a dostal do středu zaměřovacího kříže nejbližšího piráta... „*Tumáš!*“

Dream se po odpálení střely prudce zakymácel. Han se kysele zatvářil, když se pirátovi podařilo v poslední

chvíli uhnout. Zkusil to znova... kdyby se mu tak podařilo dostat ho víc doleva...

„Jo!“ zavrčel Han divoce, když další střelu vypálil přímo pirátovi do cesty, předvídaje jeho úhybný manévř.
„A mam tě!“

O vteřinu později se do všech stran rozprsklo žlutobílé světlo a rozrostlo se v ohnivou kouli dobřela rozžhavené krásy. Han musel odvrátit zrak, a když se opět podíval, druhý pirát si to plnou rychlostí hnal opačným směrem.

„Tak na to zapomeň,“ zavrčel Han. „Tebe dostanu taky – “ Zuřivým bodnutím prstu zaměřil a znovu vypálil. Třaskavá střela pronásledovala svůj cíl, ale potom pirátská loď zmizela v protaženém záblesku světla. Skočila do hyperprostoru a do bezpečí. Han tiše zaklel, přepnul *Dream* na autopilota a vyrazil do dělové věže. Je Muuurgh v pořádku?

O několik vteřin později stál Han v troskách věže a prohlížel si těsnicí hmotu, kterou systémy *Dreamu* automaticky vypustily, aby zacelily trhlinu. Místo, kde loď zasáhl výboj, bylo sežehnuté a byl tam silně cítit ozón.

Muurgh byl stále připoutaný v pohyblivém křesle, ale seděl zhroucený a byl v bezvědomí, a když ho Han odepnul a napůl odnesl, napůl vytáhl po žebříku do řídicí kabiny, ani se nepohnul.

Togorian dýchal, ale po straně hlavy, těsně pod pravým uchem měl spáleninu. Han ho dál prohlížel, prsty projížděl jeho černou srst a hned za uchem objevil otok. Togorian se zřejmě ošklivě udeřil do hlavy. Han si nebyl jistý, co má dělat – znal zásady první pomoci pro lidi i

několik jiných druhů, ale Muuurghovi lidé byli v galaxii vzácní.

Musím ho dostat do nějakýho zdravotního střediska, pomyslel si, přikryl bezvědomého tvora příkrývkou a šel zkontrolovat navigační počítač. *Kde je nějaký nejblížejší systém?*

Han pečlivě prohlížel hvězdné mapy a potom bodl prstem. „Oukej,“ zašeptal. „Jdeme na to.“ Ohlédl se na Togoriana. „Vydrž, Muuurghu!“

Han naprogramoval loď na krátký hyperprostorový skok a potom, než zadal příkaz, šel zkontrolovat motory. Nad štiplavým kouřem ze spálených rozvodů zkřivil tvář. *Neměl bych radši použít záložní jednotku hyperdrajvu?*

Ale záložní jednotka byla mnohem pomalejší a on neměl možnost se přesvědčit o vážnosti Muuurghova stavu. Rozhodl se, že to riskne s hlavním hyperpohonem. Když zahajoval hyperprostorový skok, zadržel dech. Z toho, jak loď zaváhala a jak namáhané byly podle vydávaného zvuku motory, se začal potit.

Dream sebou trhl, otřásl se, ale hvězdy před ním náhle vybuchly v pruhy a pak skočili.

Han krátce nato vystoupil z hyperprostoru a děkoval svým šťastným hvězdám, že se *Ylesian Dream* během toho skoku udržel pohromadě. Nadsvětelné motory lodi budou nutně potřebovat opravit...

Coreellian zamířil do vybraného hvězdného systému, k jediné obydlené planetě. Když byl ještě docela daleko, přepnul *Dream* na autopilota a šel zkontrolovat bedny s glitterstimem. O planetě, kterou si vybral, bylo známo, že provádí celní prohlídky a kontroly kvůli koření, takže otevřel tajný prostor, který kněží vestavěli do nákladové paluby, a vyndal bedny doreenianského ambergrisového

parfému, který převážel jako „krycí“ náklad. Supěl námahou, když přenášel těžké bedny s parfémem do nákladového prostoru a skládal je tam. Potom uklidil mnohem menší bednu s nádobkami glitterstimu do tajného prostoru a přesvědčil se, že ho neprodyšně uzavřel. Pokud o něm někdo nevěděl, nikdy by si ho nevšiml. Uzávěr byl navíc navržen tak, aby odolal skenování.

Když se Han vrátil do svého pilotního křesla, planeta, kterou si vybral, na jeho obrazovce vyrostla. Jak se k ní blížil, viděl, že je překrásná. Vznášela se modrá, bílá a hnědá proti černočernému pozadí vesmíru.

Jak se k ní Han blížil, náhle si uvědomil, že když odeslal zprávu na Ylesii, vypnul komunikační systémy. *Radši je zase zapnu, pomyslel si. Ohlásím se řízení vesmírného přístavu a vyřídím si povolení k přistání.* Ohlédl se po Muuurghovi, který se dosud nepohnul a nevydal ani hlásku. *A zařídím převoz do nejbližší nemocnice...*

Zatímco jeho prsty s cvakotem pobíhaly po komunikační jednotce, videoobrazovku vyplnil obraz přívětivě vypadajícího muže s malým tmavovlasým děvčátkem na klíně. Han se zarazil a pak si uvědomil, že je to předem nahraná zpráva, která se přehraje každé lodi, jež se k planetě přiblíží.

Hlas v pozadí muže identifikoval: „Jeho Veličenstvo Bail Prestor Organa, první předseda a místokrál.“

Muž na obrazovce se usmál. „Buďte pozdraveni. Jménem svým i jménem svého lidu vás vítám na Alderaanu.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Na Alderaan a zase zpátky

Han poslouchal jen napůl ucha, když ten muž – král, nebo kdo říkali, že to byl? – pokračoval v prostoru. „Jak už mnozí z našich návštěvníků vědí, Alderaan je mírumilovný svět, kde jsme se zřekli zbraní a jejich používání. Žádáme vás, abyste po dobu svého pobytu u nás respektovali naše tradice a zákony a nechali své zbraně u správy přístavu. Zjistíte, že Alderaan má svým návštěvníkům mnoho co nabídnout. Zločinnost u nás takřka neexistuje...“

Jasně, pomyslel si Han. To bych se vsadil...

„A stejně tak znečištění. Naše jezera jsou průzračná, náš vzduch čistý a naši lidé šťastní. Máme překrásná muzea, k jejichž návštěvě vás srdečně zveme. Nenechte si ujít naše obrazy v trávě, až nad nimi během přistání

poletíte. Jejich autoři patří mezi největší umělce v galaxii. Návštěvníci jsou na naší krásné planetě vítáni. Žádáme pouze, abyste přišli v míru a dbali našich –“

Han se s tichou kletbou natáhl a vypnul zvuk. Udělal na obraz sprostý posuněk. *Planeta plná poctivejch obyvatel? Tomu uvěřím, až to uvidím...*

O několik minut později vystřídal nahranou zprávu Baila Organy obraz živého přístavního kontrolora. Han zvuk znovu zapnul. „Kapitán Draygo, pilotující *Ylesian Dream*,“ řekl rázně. „Žádám o povolení k přistání. Napadli mě piráti, má loď je poškozená a můj střelec je zraněný. Můžete zajistit převoz do nemocnice, jakmile přistanu?“

„Jistě, kapitáne Draygo. Přidělím vám prioritní příletový vektor. Dostanete dok 422. Stačí, když budete sledovat naváděcí signál. Bude tam na vás čekat transport a lékařský droid.“

„Díky.“

Příletový vektor Hana skutečně navedl nad obrazy v trávě, a i když jeho mysl zaměstnávalo něco jiného, nemohl si pomoci, udělaly na něj dojem. Rozlehlé pláne větrem vířené trávy se pyšnily kilometry širokým abstraktním vzorem vytvořeným z pestrobarevných květů. Šikovný, pomyslel si. *Jak to asi dělaj? A proč se s tím vůbec namáhaj? Takovouhle uměleckou práci přece nemůžou prodat a vydělat na tom...*

Hlavní město Alderaanu, Aldera, se nacházelo na ostrově uprostřed jezera. Jezero bylo ve skutečnosti kráter po meteoru, který se naplnil vodou z podzemních pramenů. Zbytky ohromného a (alespoň z geologického hlediska) relativně „mladého“ kráteru obklopovaly jezero v podobě řady nízkých, rozeklaných hornatých výběžků,

jejichž úbočí pokrývaly zelená pole a lesy. Voda vyplňující tisíciletý kráter se v paprscích jitřního slunce oslnivě leskla jako modrý led.

Vesmírný přístav se nacházel na vzdálenější straně ostrova a Han se na svém příletovém vektoru snesl níž nad město. Jen za několik minut s *Ylesian Dreamem* perfektně přistál. Teď už měl tolik zkušeností s přistáváním v silných bouřích a divokých větrných poryvech, že mu přistání na normální planetě přišlo jako hračka.

Lékařský droid na ně čekal, jak bylo slíbeno. Han rychle odepnul Muuurghovi blaster a uklidil ho. Potom přivedl na palubu lékařského droida s antigravitačními nosítka a pomohl na ně Muuurgha naložit. „Myslíte, že bude v pořádku?“ zeptal se ošetřujícího droida.

„Mé předběžné vyšetření ukazuje, že v důsledku zranění hlavy nedošlo k žádnému životu nebezpečnému úrazu,“ odpověděl droid. „Budeme však muset provést další testy. Předpokládám, že tento člen vaší posádky bude nucen zůstat v našem zařízení přes noc.“

„Oukej,“ řekl Han. *Musím vyřešit, jak za Muuurghovo ošetření zaplatím*, pomyslel si, když sledoval, jak nosítka s Togorianem mizí v transportu, který okamžitě odstartoval a zamířil na jih.

Han uviděl procházet techničku a zamával na ni. „Poslyšte, utrpěl jsem nějaký škody,“ řekl. „Seženu tady teď hned nějakou opravářskou četu?“

„Podívám se, jak zlý to je,“ odpověděla. Han ji zavedl na stanoviště střelce a potom do strojovny, aby zkontrolovala hyperpohon. „Opravit obojí potrvá nejmíň šest hodin,“ oznámila mu. „Ale můžeme na tom začít dělat už dneska.“

„Dobře,“ řekl Han. Když ještě závodil, prováděl menší opravy swoopů i spídrů, ale nikdy se nepokusil spravit nic tak velkého, jako bylo tohle, a chtěl mít jistotu, že se to udělá pořádně.

Když se na palubu *Dreamu* dostavila opravářská četa, Han přemýšlel, co bude dělat dál. *Zavolám na Ylesii, rozhodl se. Kněží zařídí zaplacení oprav a Muuurghova ošetření.*

Han zamířil do řídicí kabiny s úmyslem ihned zavolat. Už měl ruku na spínači, ale náhle ztuhl.

Takpočkáááát... uvažoval. Co to dělám? Sedím tady s nákladem glitterstimu, nejcennějšího koření vůbec, a chci ho jen tak odvízt zpátky na Ylesii, aby ho mohli znova prodat?

Han si prošel automatický lodní deník a poslechl si, co řekl během svého vysílání. Široce se pro sebe usmál. *Tak to je hračka. Jediný, co musím udělat, je říct kněžím, že piráti vstoupili na palubu a glitterstim si vzali. Muuurgh byl v bezvědomí, takže neví, co se stalo. Můžu to koření prodat tady na Alderaanu, peníze si tu schovat na nějakým účtu a pozděj pro ně poslat. Nikdy se to nedozvěděj...*

Ale jestli si chce udržet práci pilota u ylesijských kněží, bude to muset provést *rychle*. Ohlásil se na souřadnicích místa setkání a kněží nebyli hloupí. Mohli si prověřit, jak dlouho to trvá, než se loď dostane z místa, kde na ni zaútočili, na Alderaan. Několik hodin navíc mohl svést na poškození, která *Dream* utrpěl, a na pomalost cesty, na nutnost loď šetřit...

Oukej, uvažoval Han. Mam asi pět hodin, který nějak vysvětlím... víc ne. Do té doby se jim musím ozvat a dát jim vědět, že jsem naživu, že jejich loď je poškozená a

že se musej postarat o zaplacení. Když to bude trvat dýl, začnou mít podezření...

Han vytáhl ze skříňky odřenou hnědou bundu z ještěří kůže a co nejlépe si urovnal svou obnošenou pilotní kombinézu. Potom se učesal. *Nechceš přece vypadat jako nějakej ošuntělej trhan*, pomyslel si trpce a vzpomněl si na Dewlannu a na to, jak mu Wookiee vždycky říkala, že se stojícími vlasy vypadá dobře, jako jeden z jejích lidí.

Natáhl si bundu přes šedou uniformu, s lítostí pohlédl na Muuurghův blaster a přál si, aby si ho mohl připnout. *Pitomá planeta. Kdo kdy slyšel o světě, kde se nesměj nosit zbraně?* Han s povzdechem zavrtěl hlavou a zanechal *Ylesian Dream* napospas opravářům.

Rychle došel k východu z přístavu a stihl jeden z neobsazených raketoplánů do Aldery. Metropole se na slunci bíle třpytila, čistá a nádherná jako město z nějakého snu. Han z okna raketoplánu hleděl na ultramoderní věže, kupole a vrstevnatě postavené budovy, jejichž bílé tvary se prolínaly se zelenými terasami. Ostrov byl kopcovitý a městští architekti se spíše drželi přirozených rysů místa, než aby ho zarovnávali. Výsledek byl na pohled příjemný a rozmanitý... spojoval krásu a modernost, aniž působil nevlídně nebo uměle.

Automaticky nastavený program raketoplánu zobrazoval informace o pamětihodnostech, které míjeli. Han viděl muzea, gigantické kryté galerie, úřední i vládní budovy a nakonec, když se přiblížili k centru města, spatřil vysoké, špičaté věže a nízké kupole královského paláce, bílé a zlatě zářící na slunci. Han se hořce usmál a v duchu se ptal, jestlipak tam někde je ta princeznička,

kterou viděl, a žije si svůj okázalý, dokonalý život. *S trochou štěstí budu brzo taky boháč...*

Han zůstal v raketoplánu, který pokračoval na své trase, a dál si prohlížel město. Významné budovy nechali za sebou a letěli předměstími, kde žila většina obyvatel.

Jak tak upřeně hleděl na spousty náměstíček a dvorků s fontánami, bohaté domy, čisté ulice a dobře oblečené lidi, které mýjeli, musel Han přiznat, že to vypadá jako příjemné místo k životu. *Ale není to čtvrť, kterou potřebuju... Měl bych se radši vydat na vlastní průzkum. Místa, kam chci jít, se turistům neukazují...*

Když ho raketoplán vyložil, prošel si Han střed města, aby se podíval zblízka, jak to tam vypadá. Instinktivně zamířil do oblasti s menšími a méně udržovanými domy. Konečně, v jedné čtvrti, kde rozhodně žili obyvatelé s nízkými příjmy a která se honosila větším počtem putyk a zastaváren, zjistil, že je na správném místě.

Cestou si pečlivě prohlížel ulice a hledal určitý typ osoby. Nakonec zahlédl, koho hledal. Po ulici se coural chlapec v podezřele krátkých, otrhaných a ne zrovna čistých šatech a až příliš lhostejně si prohlížel všechny kolemjdoucí. Han hocha poznal, i když ho nikdy předtím neviděl.

Zlodějíček. Před deseti lety jím sám byl.

Han protáhl krok, až chlapce dostihl. Podle očekávání mladík přenesl váhu a přizpůsobil svou chůzi tak, aby o Hana zavadil, až kolem něj Corellian projde. Stejně očekávané byly i bleskurychlé prsty, které se ponořily hluboko do kapsy pilotovy bundy. Prsty se vynořily s prázdnou; Han si identifikační průkaz a těch

pár kreditů, které u sebe měl, zapnul do vnitřní kapsy kombinézy.

Han znovu protáhl krok, až mladíka předešel, a potom se bez varování otočil na patě a ocitl se chlapci tváří v tvář. „Hej, ty,“ řekl s veselým úsměvem a zvedl hochův identifikační disk a peníze. „Neztratils něco?“

Mladík užasle otevřel ústa. Potom se vzpamatoval a upřel na Hana zlostný pohled svých planoucích černých očí.

Han se nedbale opřel o průčelí obchodu. „To je od tebe neopatrný, že takhle ztrácíš věci...“

Chlapec se nadmul jako jedovatý ještěř mrelfa a pak se pustil do vzteklého a podrobného líčení Hanova původu, osobních zvyklostí a místa, kde pravděpodobně skončí. Han trpělivě poslouchal, dokud se výrostek nezačal zakoktávat a opakovat, a potom mávl rukou, aby ho utišil. „Vrátím ti to,“ řekl žoviálně, „výměnou za pár informací.“

Chlapec se zatvářil mrzutě a odhodil si z očí příliš dlouhé vlasy. „Jaký informace, ty ubohej úchyle?“

Han vyhodil do vzduchu jednu minci, a aniž ji sledoval, bez potíží ji zase chytil. „Dávej si pozor na jazyk, mladej. Chci jen vědět, kde se v tomhle městě uzavíraj obchody.“

„Jaký obchody?“

„Však ty víš, jaký obchody. Obchody, který se před zákonem tajej. Obchody s látkama, který se legálně nedaj koupit.“

„Koření?“ zamračil se mladík. „Jaký?“

„Glitterstim.“

Hoch svažtil obočí ještě víc. „Co to je?“

To jsem celej já, pomyslel si Han. Narazím na jedinýho zabeďněnýho zlodějčka v celý Aldeře. Skvělý.

„Glitterstim,“ řekl Han, „to je... no, má to vážně velkou cenu. Větší než carsunum nebo andris.“

Chlapec opět zavrtěl hlavou. „O těch jsem taky nikdy neslyšel.“

To snad není pravda! „A co andris? Máte tady andris? Používá se k ochucování jídla, ke konzervaci.“

Kluk přikývl. „Jo. Andris. Ten máme. Drahá věc.“

„Správně,“ řekl Han. „Když chceš koupit andris, za kým jdeš?“

„Já ho nekupuju, ty vole,“ řekl mladík. „Teď mi vrať můj prachy a průkaz.“

„Ještě vteřinku, buď trpělivej,“ řekl Han a zvedl věci bezpečně nad hlavu, kam na ně chlapec nedosáhl. „Tak jo, ty sám andris nekupuješ. Ale kdybys nějakej chtěl nebo kdyby tvý kámoši nějakej chtěli, jak by si ho obstarali? Koupili v obchodě? Nebo snad od nějaký vládní agentury?“

Chlapec zavrtěl hlavou a jeho výraz mluvil za vše. „To teda ne. Koupili bysme ho od Daraka Lylla.“

No konečně! Jméno! „To jsem chtěl vědět. Darak Lyll. Jak vypadá?“

„Vyšší než ty. Dlouhý vlasy, plnovous. Širokej v pase.“

„Starej nebo mladej?“

„Starej. Šedivej.“

„Kde se zdržuje?“ zeptal se Han.

„Vypadám snad jako jeho chuva?“ zeptal se zlodějček pohrdavě. Han se zhluboka nadechl. „Jenom mi řekni jména nějakejch podniků, kam běžně chodívá. A nelži, nebo tě udám, že ses mě pokusil okrást.“

Hoch vyjmenoval šest putyk a řekl Hanovi, že jsou všechny do pěti minut chůze daleko. Han se narovnal a hodil chlapci jeho průkaz a peníze. „Příště si to schovej *pod* šaty, mladej,“ řekl. „Na kůži.“ Poklepal na své vlastní peníze a věnoval mladíkovi samolibý úsměv.

Mladík na Hana zavrčel a s klením odešel.

Alderaanské putyky byly příliš čisté a příliš dobře osvětlené, usoudil o hodinu později Han. Už byl ve třech z těch šesti, a žádná nevypadala pro jeho účely dost sprostě. A ani stopy po Daraku Lyllovi.

Na jednom místě zahlédl vzadu muže, jak něco strká pod rukou druhému a pak stejně potajmu dostává kreditní disk. Han počkal, dokud první muž nevstal a neodešel na toaletu, a pak ho sledoval. Když muž vyšel, Han na něho v potměšlé chodbě čekal.

„Na slovíčko, příteli,“ řekl.

Překupník, drobný muž ostře řezané tváře, který Hanovi připomínal Ranata, upřel na Corelliana podezřívavý pohled a pak očividně usoudil, že Han nepředstavuje žádnou hrozbu. „No? O co jde?“

„Prodáváš koření?“

Muž dlouho váhal. „Kolik ho chceš?“

„Ne, příteli, já nekupuju. Prodávám. Máš zájem?“

„Co máš?“

„Glitterstim. Sto lahviček.“

„Glitterstim!“ Muž zvýšil hlas, ale pak se honem utišil a přistoupil k Hanovi blíž. „Kdes k něčemu takovému přišel, synku?“

„Nejsem tvůj synek, a kde jsem k tomu přišel, tě nemusí zajímat. Máš zájem?“

„Na kterýkoli jiný planetě než je tahle bys moh vsadit krk, že bych zájem měl, jenže...“ Muž zavrtěl

hlavou. „Ne. Není jak ho tu dostat na trh. Musel bych se ho pokusit propašovat z planety a to je příliš riskantní. Poslali by mě za to do dolů na Kesselu, abych tu čertovskou věc kopal. Glitterstim může být nebezpečný, to víš, ne? Když ho bereš moc, oslepneš. Bithové po něm šlejí, víš?“

„To všechno vím,“ řekl netrpělivě Han. „Dík za nic, kámo.“

Zamračeně vyšel z putyky.

V páté hospodě konečně narazil na Daraka Lylla. Han muže poznal podle zlodějického popisu. Lyll hrál sabacc a když viděl Hana, jak tam stojí a hru sleduje, srdečně mladého Corelliana přizval. „Nedáš si partičku?“

Han už sabacc hrál, ale kvůli tomu sem nepřišel. Zpřímá na Daraka Lylla pohlédl a zvedl obočí. „To záleží na tom, co přijmeš jako sázku, Lylle.“

Mužův výraz se ani trochu nezměnil, když nedbale vzhlédl. „Máš něco dobrého, pilote?“

„Možná.“

„No, vklad dělá dvacet kreditů.“

Han zavrtěl hlavou. „Rozmyslel jsem si to. Jdu na čerstvej vzduch.“

Asi pět minut stál venku a opíral se o zeď v uličce. Když uslyšel, že se někdo blíží, řekl, aniž se ohlédl: „Trvalo ti to dost dlouho. Musels vyhrávat.“

„Idiotův šik,“ řekl Lyll, užívaje hráčského výrazu pro jednoznačně vítěznou kombinaci karet. „Takže, co máš?“

Han se obrátil a pohlédl na muže. „Glitterstim. Sto lahvíček.“

„Fíha!“ Darak Lyll překvapeně hvízdal. „Kdes k tomuhle přišel?“

„To tě nemusí zajímat,“ řekl Han. „Chceš ho? Dám ti dobrou cenu...“

„Kdybych jen moh, kamaráde, kdybych jen moh,“ řekl Lyll a znělo to lítostivě. „Ale byl bych blázen, kdybych to vzal. Tady na Alderaanu pro to prostě není žádnéj trh.“

Han potichu zaklel a odvrátil se. *Co si počnu?* říkal si. Už mu docházel čas. Možná by měl nasednout na mezikontinentální raketoplán a letět do nějakého jiného města. Možná to bylo na téhle planetě tak nadpřirozeně čisté jen v Aldere...

Povzdechl si. *Už nemám čas. Bud' to prodám do hodiny, nebo –*

Na rameno mu dopadla něčí ruka. Hana stálo veškeré sebeovládání, aby nevykřikl a nevyrazil na útěk, tak ho to vylekalo. Místo toho se otočil a zlostně pohlédl na snědého muže středního věku, který s ním srovnal krok. „Myslim, že jste si mě s někým splet,“ řekl klidně.

„To bych neřekl, Vykku,“ odpověděl muž. „Pilot Vykk Draygo z Ylesie, že?“

„A co má bejt?“ řekl Han. „Neznám vás.“

„Marsden Latham,“ řekl muž a blýskl Hanovi pod nosem holografickým identifikačním odznakem. „Alderaanská vnitřní bezpečnost.“ *Ale ne.*

„Sledovali jsme vás, pilote Draygo, už od chvíle, kdy jste se sem dnes ráno přibelhal. Je nám potěšením pomoci vám s opravami a ošetřením vašeho společníka. Neviděl jste naši zprávu, když jste přilétl na dosah vysílání z Alderaanu?“

„Viděl.“

„Nuže, ta byla myšlená vážně. Nechceme tady žádné potíže.“ Muž se náhle usmál a odhalil rovné a velice bílé zuby. „Nechcete nám působit potíže, že ne, pilote?“

Han se usilovně snažil zachovat bezvýraznou tvář. *Věděj, že jsem se snažil udělat obchod... museli mě sledovat celý dopoledne...* V duchu agenta proklínal. Nahlas řekl: „Jistěže ne, pane. Jsem naprosto pořádkumilovnej člověk.“

„To jsem svému nadřízenému říkal také a jsem rád, že jsem se ve vás nespletl. Těšilo mě, pilote Draygo. Užijte si pobyt na Alderaanu.“

Muž poté přidal do kroku a začal se Hanovi vzdalovat ulicí.

Corellian se přinutil jít pomalu a bez ohlížení dál. Bezpochyby tam byli a sledovali ho. Hra skončila a on byl bez peněz. Zamračil se a napůl znechuceně, napůl obdivně zavrtěl hlavou. Ty bezpečáci musej bejt dobrý. Ani netušil, že se na něj pověšili.

Mužova „domluva“ byla zřejmým varováním, aby se přestal pokoušet svůj náklad prodat. Bude ho muset odvézt zpátky na Ylesii. Žádné další planety nebyly dost blízko na to, aby na nich mohl náklad prodat.

Podíval se, kolik je hodin, a zjistil, že má právě tak čas, aby se šel podívat na Muuurga, než bude muset zavolat na Ylesii. Zamířil k nejbližší stanici veřejné dopravy a přidal do kroku.

Fakultní nemocnice, kam Togoriana odvezli, přiléhala k areálu Alderaanské univerzity. Han vyskočil z repulzorového transportu veřejné dopravy a na chvíli se zastavil a rozhlížel se. *Pěkný... pomyslel si, vážně pěkný...* Na okamžik zauvažoval, jestlipak Akademie vypadá podobně. *Nejspíš ne, usoudil. Je to vojenská*

institute. Vsadím se, že bude vypadat spíš jako základna... ale tohle... tohle je vážně třída...

Po centrálním čtvercovém nádvoří se táhly zelené a modré trávníky. Květinové záhony tvořily jasné barevné skvrny a obklopovaly ohromnou ústřední fontánu. Uprostřed fontány stálo impozantní, z živého ledu vytesané sousoší představující mladého alderaanského muže a ženu, kteří se drží za ruce a natahují se k nebi. *Hej, to muselo stát řízu kreditů*, pomyslel si Han a upřeně si sousoší prohlížel, vědom si skutečnosti, že to musí být umělecké dílo nevýslovné ceny.

Určitě je to extra třída, usoudil Han, když procházel kolem ohromné fontány a pokračoval po působivém schodišti z bílého kamene do nemocnice.

Informační droid na recepci mu sdělil číslo Togorianova pokoje. Han spěchal chodbami a potom se přede dveřmi zastavil, aby si promluvil s lékařským droidem. „Váš přítel utrpěl těžké poranění lebky,“ řekl droid. „Humanoida by to pravděpodobně zabilo. Togoriané mají naštěstí velmi tuhé kosti, takže neutrpěl relativně žádné poškození. Od chvíle, kdy nám ho přivezli, ho podrobujeme rychlé léčbě a zítra ráno by měl být propuštěn.“

„Díky,“ řekl Han, otevřel dveře a vešel dovnitř.

Muuurgh ležel schoulený na velkém kruhovém lůžku. Togorianovo tělo pokrývaly drobné senzory, které sledovaly jeho stav. Když Han vstoupil, modré oči se otevřely. Muuurgh se částečně nadzvedl. „Pilote!“

„Hej, jak se vede, brácho?“ Hana překvapilo, jak velkou vlnu úlevy pocítil, když spatřil Togoriana opět při vědomí a jasně uvažujícího. Netušil, že si velkého kočičího tvora tolik oblíbil. „Staraj se o tebe dobře?“

„Pilote...“ Muuurgh se zdál být naprosto ohromený tím, že tu Hana vidí.

„Vypadáš, jako bys byl překvapenej, že mě vidíš,“ řekl Han. To bylo slabé slovo. Muuurgh nevypadal překvapeně – vypadal přímo vyjeveně.

„To Muuurgh je...“ Velký tvor trochu malátně zavrtěl chlupatou hlavou. „Totiž, to já jsem. Nemyslel jsem, že tě ještě někdy uvidím.“

Han se narovnal. „Proč ne? Myslel sis, že tě tady prostě vyklopím a vypařím se i s nákladem?“

„Ano,“ odpověděl Muuurgh stručně.

„No, jsem tady, ne? Kdybych nás s odřenejma ušima nedovlek do alderaanskýho prostoru, už bys byl tuhej. To by sis měl zapamatovat, brácho. Máš u mě dluh.“

Muuurgh omámeně přikývl. „Ano, pilote, mám u tebe dluh.“

Han se na něho zamračil a posadil se na okraj lůžka. „A přestaň s těma formalitama, žádný ‚pilote‘. Odteďka jsem Vykk, oukej?“

Muuurgh vystrčil tlapu a jemně ji položil na Hanovu paži, široké prsty s momentálně zataženými drápy zakryly lidskou ruku. „Oukej, Vykku...“

* * *

Han zanechal Muuurgha ve starostlivé péči lékařských droidů, vrátil se na *Dream* a zavolal na Ylesii. Teroenzu nezastihl, tak si vyžádal Veratila. Když se na obrazovce objevila Ylesianova rohatá, odulá tvář, podal mu Han stručný výčet jejich dobrodružství a slíbil, že se následujícího dne vydá zpátky na Ylesii. Veratil na oplátku přislíbil, že zařídí platbu za opravy lodi a Muuurghovo ošetření.

Když ukončil vysílání, zjistil Han, že má hlad, a tak po kontrole své skromné zásoby kreditů vyrazil do hostince, který byl zároveň jídelnou při Alderaanské univerzitě. Byl zasazen do odděleného dvorku. Do vzduchu před vchodem rozstříkovala duhová fontánka spršky křišťálových krůpějí.

Han vzal za dveře a vešel.

Hostinec byl plný elegantně oblečených lidí, kteří rozmlouvali, smáli se, jedli a pili. Han zaváhal, najednou zrozpačitěl, ale hraná statečnost, která mu byla vlastní, mu přispěchala na pomoc.

Nejsem o nic horší než oni, pomyslel si vzdorovitě a následoval obsluhujícího droida ke stolku. Navzdory svému odvážnému vystupování si byl mladý Corellian nepříjemně vědom toho, jak jeho propocená kombinéza a odřená bunda ostře kontrastují s elegantními a moderními oděvy studentů, kteří klábosili u stolů a smáli se.

Jakmile se Han posadil, objednal si alderaanské pivo. Studoval jídelníček a všiml si, že specialitou podniku jsou „nerfí kostky s noky ve vinné omáčce“. Bylo to trochu dražší, ale stejně si to objednal, protože věděl, že nerf je považován za lahůdku. K pokrmu mu přinesli talíř chlebových placek, nad nimiž si vzpomněl na Poutnici 921. *Kéž by tu tak byla*, pomyslel si. *Bylo by příjemný mít si s kým popovídat...*

Namočil kousek chleba do talíře, ochutnal, rozžvýkal sousto a pak se usmál. *To je vážné dobré!* Už dlouho neměl opravdu dobré jídlo... Posádka *Trader's Luck* během svých cest často žila z přidělů vesmírné stravy. Jediné období, kdy Han jedl opravdu dobře, bylo, když se účastnil některého ze Shrikeových podvodů.

Vzpomněl si na jedno grilování, které na Corellii navštívil. Traladoní žebírka se speciální omáčkou...

Ale ani grilovaná traladoní žebírka se nemůžou rovnat nerfovi, usoudil. Hladově se pustil do jídla. Když už měl napůl snědeno, na malé pódium vystoupila s mandoviolou v ruce hezká dívka s dlouhými vlnitými vlasy kaštanové barvy a zářivě modrýma očima. Posadila se na židličku a začala na svůj nástroj drnkat a potom, o chvíli později, zazněl její čistý a jasný hlas. Co zpívala, byla evidentně jakási lidová alderaanská píseň.

Měla běžný sentimentální námět. Vyprávěla o dívce, kterou o milého připravilo vábení vesmírných cest, a jak na něho čekala, a on se už nevrátil – ale hlas zpěvačky byl tak čistý, tak neafektovaný, že těm frázím propůjčoval opravdovou vážnost a cit.

Když skončila, Han se spolu s ostatními návštěvníky nadšeně roztleskal. Dívka zazpívala ještě jednu píseň, pak sestoupila z pódia a vykročila přímo k Hanovi. Na okamžik si myslel – doufal –, že si k němu jde přisednout, ale nic takového. Usedla k vedlejšímu stolu.

Vzhledem k tomu, že hostinec byl zjevně všeobecně oblíbeným lokálem, stály stoly namačkány těsně u sebe. Dívka skončila usazená na délku paže od Hana. Další osobou u jejího stolu byl mladík s kulatým obličejem asi jen o rok nebo dva starší než pilot. *Nejspíš její přítel*, pomyslel si Han a nenápadně si mladíka prohlížel. Měl světle hnědé vlasy a světlé hnědozelené oči. Na rozdíl od dívky, která na sobě měla prosté modré šaty ke kotníkům a sandály, dělal její doprovod čest modernímu stylu oblékání.

Purpurovou tuniku měl přepásanou širokým oranžovým páskem, který kontrastoval s jeho červenými

botami, vysokými až ke kolenům. Krátké žluté kalhoty mu přiléhaly k nohám jako druhá kůže. Han si vedle něj ve své obnošené šedé kombinéze připadal jako vrabec vedle kolibříka.

Když pěvkyně pohodila hlavou a vítězoslavně se usmála, Hanovi se podařilo zachytit její pohled. Naznačil potlesk a ona se na něho široce usmála a uklonila se. „Byla jste skvělá!“ řekl jí.

„Díky!“ odpověděla. „To bylo poprvé, co jsem našla odvahu zpívat před tolika lidmi!“ Dívka byla zardělá, zadýchaná a velmi půvabná. Han jí úsměv oplatil. *Nevadilo by mi strávit s ní večer – i noc...*

Nahlas řekl: „Tak to jsme všichni měli velké štěstí, že jsme mohli být svědky počátku skvělé kariéry.“

„Díky!“ Vztáhla k němu ruku. „Já se jmenuju Aryn Dro a tohle je Bornan Thul.“

Han přijal nabízenou ruku a místo, aby jí potřásl, sklonil se k ní, jako kdyby dívka patřila ke corellianské šlechtě. Nedotkl se rty hřbetu její ruky, ale sklonil se tak blízko, že ucítila na kůži jeho teplý dech. „Je mi ctí, že vás poznávám, Aryn,“ řekl. „Vykk Draygo.“

Když Han její ruku pustil a obrátil se k jejímu průvodci, poznal, že je mladík rozzlobený a ani se to nesnaží skrýt. „Zdravím...“ řekl Han, protože si nebyl jistý, jaké oslovení by tady na Alderaanu pokládali za zdvořilé, pokud vůbec nějaké.

„Zdravím,“ řekl Thul. „Aryn, byla jsi úžasná. Nechtěla bys jít svůj úspěch oslavit někam jinam?“

Nesnese konkurenci... pomyslel si Han a potlačil škodolibý úsměv. I on viděl, jak se Aryniny modré oči rozzářily, když se představil.

„Poslyšte, nebudu vás rušit,“ řekl a blýskl po zpěvačce svým nejkouzelnějším úsměvem. „Jen jsem vám musel říct, jak moc se mi váš zpěv líbil. Ale už vás nebudu připravovat o čas.“

Thul vypadal, jakoby chtěl říct „Výborně!“, ale tak úplně se neodvažoval.

Aryn zavrtěla hlavou a položila Hanovi na rameno uklidňující ruku. „Ale ne! Ovšemže nerušíte... Vytku.“ Upřela pohled na jeho kombinézu. „Chtěla jsem se vás zeptat, jestli tady studujete, ale nestudujete, že ne?“

Han zavrtěl hlavou. „Ne, jsem tady jenom na jednu noc. Přiletěl jsem dneska ráno kvůli opravám. Dostal jsem se do křížku s nějakejma pirátama a poškodil si loď.“

Modré oči se ještě více rozšířily. „Přiletěl jste? Piráti? Vy jste vesmírný pilot?“

Han skromně pokrčil rameny. „Jo.“

Corellian si všiml, že to v Bornanu Thulovi začíná vřít. *Nezamlouvá se mu představa, že si jeho holka povídá s někým, kdo musí pracovat vlastníma rukama, mizerovi nafoukanýmu... No, to máš tedy blbý, Bornane...*

„Ale ne...“ vydechla Aryn. „To zní tak... napínavě. Opravdoví piráti? Co se přihodilo?“

Han opět pokrčil rameny. „Vystoupil jsem z hyperprostoru a byli na mně nalepený dřív, než skeeg začne smrdět. Tři. Jednoho jsem sejmul, ale mezitím mi poškodili hyperdrajv. Tak jsem přiletěl sem na Alderaan, abych nechal loď opravit.“

„Jednoho jste sejmul?“ zeptal se zostra Bornan a skepticky nadzvedl obočí. „A čím?“

„Střelou, brácho. Arakydem,“ řekl s klidem Han. „Rozstřílel jsem mu zadek na cucky.“

Aryn se otrásla, napůl vzrušením, napůl úzkostí. „To zní opravdu... děsivě.“

Han si lokl piva. „Normálka,“ řekl schválně lakonicky.

To už toho měl Bornan tak akorát dost. Zrudl ve tváři a popadl Aryn za ruku. „Miláčku, pojd'me. Vezmu tě do nejlepšího podniku ve městě. Pokud nás omluvíte... pilote Draygo.“

Dívka dlouho váhala. *Dostal bych ji, pomyslel si Han. Vim, že bych ji dostal. To by taky tomuhle snobským hovadu ukázalo, kdybych odsud odkráčel s jeho holkou...*

Na chvíli byl Han v pokušení, ale pak si dal pohov a upustil od toho soupeření. Tušil, že Aryn je opravdu milá dívka a nezaslouží si, aby se s ní zacházelo jako s figurkou, aby pokořil jejího domýšlivého přítele. Uvědomil si, že jeden z důvodů, proč mu připadá přitažlivá, je, že mu svýma širokýma modrýma očima a milým úsměvem trochu připomíná 921.

Kromě toho, pomyslel si, ty hoši od bezpečnosti mi jsou nejspíš pořád v patách. Milej zlatej Bornan vypadá akorát na to, že by byl schopnej vyvolat rvačku, a jestli jsou pořád ještě poblíž, tak by to mohlo věci pořádně zkomplikovat...

Han tedy uctivě vstal a formálně se Aryn uklonil. „Bylo mi skutečným potěšením,“ řekl. „Užijte si svou oslavu.“

„Díky...“ řekla, věnovala mu poslední kvapný úsměv a potom nechala Bornana, aby ji vyvedl ven.

Han se posadil zpět ke svému stydnoucímu jídlu a přemýšlel o tom, že mu tato příhoda připomněla, jak moc nesnáší nafoukané boháče. Když se na Corellii účastnil Shrikeových podvodů, potkal jich hodně. Jedině díky skutečnosti, že většina z nich nestála ani za výstřel z blasteru, který by je rozprášil na atomy, dokázal během těch švindlů svou roli sehrát.

Když se Han vrátil na *Ylesian Dream* a na malé lůžko, které pro něho bylo umístěno do nákladového prostoru, už mu alderaanské pivo mírně stouplo do hlavy. Myšlenky se mu neustále vracely k 921. Hlasitě do ticha zaklel a přál si, aby na ni mohl *přestat* myslet. Nikdy předtím se nesetkal se ženou, na niž by myslel, i když nebyla s ním...

Vědomí, že si 921 našla cestu hluboko do jeho mysli, Hana mátlo a zneklidňovalo. *Je to jen holka, Solo. Neznáš ani to její zatracený jméno. Přestaň bláznit. Měkne ti mozek nebo co?*

Han se vrhnul na lůžko a hlasitě zaúpěl při vzpomínce na události dne. *Co je to za planetu*, pomyslel si deprimovaně. *Tak svatouškovská, že tu člověk neprodá ani náklad bezvadného koření...*

* * *

Cesta zpátky na Ylesii proběhla bez zvláštních příhod. Han prolétl s *Dreamem* dolů skrze mraky bez jediné chybičky a loď se přitom téměř neotřásla. Ani Muuurg, dosud se zotavující z bolesti hlavy, si nemohl na nic stěžovat. Všimnout si mohutných bouří, analyzovat je a vyhýbat se jejich drahám se pro Hana stalo druhou přirozeností.

Jakmile loď dosedla na přistávací plochu, ožil Hanův komunikátor a vyzval ho, aby ihned zašel za Teroenzou. Han to čekal. Poslal Muuurga na ošetřovnu, aby si opatřil něco proti bolesti hlavy, a sám se vydal do administrativní budovy.

Tentokrát mu přišel naproti Ganar Tos a doprovodil ho do velekněžových soukromých komnat, kde už byl předtím. Teroenza si hověl na mimořádně pozoruhodném kusu nábytku – na jakémsi visutém lůžku, které veleknězi umožňovalo opřít se na masivních hýždích a ulehčit zadním nohám. Jeho silné přední nohy nesla pohyblivá vypolštářovaná opěrka na nohy, kterou bylo možné vysouvat ven a zase zpátky, aby se do toho vynálezu mohl Teroenza dostat.

Jakmile velekněz Hana spatřil, jeho výraz (ve kterém už Han začínal být schopen číst) se změnil v dobrotivost samotnou. „Pilote Draygo!“ zahřímal. „Jak tomu rozumím, je z vás hrdina! Vaše statečnost a odvaha se nedají vyčíslit, ale zařídil jsem, aby na váš účet připsali zvláštní odměnu.“

Han zamrkal a pak se usmál. „Díky, pane.“

„Za poslední rok a půl jsme ztratili dvě lodi, které se nedokázaly vrátit z místa setkání,“ pokračoval Teroenza. „Vy jste první pilot, který spatřil své útočníky a vrátil se, aby nám řekl, kdo to je. Co jste viděl?“

Han pokrčil rameny. „No, stalo se to docela rychle. Měl jsem plný ruce práce, pane. Ale jsem si celkem jistej, že loď, kterou jsem zničil, postavili Drellové. Vypadala tak. Ta dlátovitá příď a krátká tlustá zád se nedají s ničím splíst.“

„Spojili se s vámi? Poskytli vám možnost vzdát se, než zaútočili?“

„Ne, vystřelili první a pak už střílet nepřestali. Nesnažili se *Dream* zničit, protože kdyby chtěli, tak by to udělali. Ale loď je nezajímala, což bylo zvláštní – většina pirátů se snaží vyřadit loď z provozu, aby ji mohli zabrat a aby se dala snadno opravit a mohli ji používat nebo prodat. Tyhle hoši tam byli proto, aby *Dream* poškodili a mě s Muuurghem zabili.“

„Jak zaútočili?“

„Zezadu. Mohli nás sejmut dřív, než jsme vůbec tušili, že tam jsou. Měli šanci na přinejmenším dvě čisté rány a štíty na *Dreamu* nejsou zase tak dobré.“ Jak se Han rozpomínal na bitvu, zhluboka se nadechl. „Myslím, že je potřeba štíty zesílit, pane.“

„Nařídím, aby to provedli,“ souhlasil Teroenza. Obrovitý t'landa Til si založil drobné ruce a masivní čelo se mu zachmuřilo, když uvažoval o tom, co mu Han řekl. „Zajímavé, že napřed zaútočili, aniž použili tažný paprsek a pokusili se dosáhnout vaší kapitulace.“

„Jo... to mě taky napadlo.“

Han znal na palubě *Luck* několik obchodníků, kteří strávili nějaký čas mezi pirátskou sebrankou, a vyslechl si, jak se vychloubali svými dobrodružstvími. Přímý útok nebyl pro piráty obvyklý; pro piráty působící v hlubokém vesmíru bylo mnohem typičtější, že vypálili varovný výstřel, a když se pilot vzdal, nalodili se. „Je to zvláštní, jako kdyby plánovali vyřadit *Dream* z provozu, nejspíš přitom zabít mě s Muuurghem a teprve *potom*, až bude loď nehybně viset ve vesmíru, se nalodit.“

„Vůbec žádné vysílání nebo žádost o kapitulaci.“

„Nic takového,“ potvrdil Han.

Teroenza si zamyšleně přihladil laloky pod bradou. „Skoro jako kdyby byli ochotní riskovat zničení *Dreamu* a jeho nákladu, než aby s vámi komunikovali...”

„Jo, taky bych řekl.“

„Jak daleko jste byli od místa setkání, když na vás zaútočili?“

„Vystoupili jsme z hyperprostoru o míň než pět minut předtím. Nepochybně na nás čekali, pane. Věděli, že přiletíme.“

„Vysílal jste nějaké zprávy ohledně vašeho kurzu nebo souřadnic, pilote Draygo?“

„Ne, pane. Jak mi bylo nařízeno, udržoval jsem rádiové ticho na všech frekvencích.“

Teroenza vydal hluboké zamyšlené zamručení, vycházející až odněkud z jeho hrudi, a potom kývl svou velikou rohatou hlavou. „Znovu vás chválím za vaši statečnost. Jak je Muuurghovi?“

„Bude v pořádku. I když dostal pořádnou ránu do hlavy.“

„Až mu bude lépe, chci si s ním promluvit. Nuže, dobrá, můžete jít.“

Han zůstal stát. „Pane... rád bych požádal o laskavost.“

„Ano?“

„Když jsem dorazil na Ylesii, vzali mi blaster. Rád bych ho dostal zpátky. Jestli existuje možnost, že by se k nám někdy v budoucnosti nalodili piráti, chci být schopnej se bránit.“

Teroenza se chvíli rozmýšlel a pak souhlasně přikývl. „Nařídím, aby vám vaši zbraň vrátili. Rozhodně jste prokázal svou loajalitu a v několika uplynulých dnech jste si svými činy vysloužil naši důvěru.“

Obrovský tvor mávl malou ručkou. „Řekněte mi, nenapadlo vás ani na okamžik pokusit se náklad prodat a tvrdit nám, že ho ukradli piráti?“

Han zavrtěl hlavou. „Ne, pane, nenapadlo,“ řekl upřímným hlasem.

„Velmi dobře. Udělal jste na mě dojem.“ Teroenzova široká bezretá ústa se zkroutila v něco, co měl být zjevně uznalý úsměv. „Velký dojem...“

Han vyšel z administrativní budovy vděčný, že od svých sedmi let dokáže přesvědčivě lhát. Byl obzvláště hrdý na svou schopnost přizpůsobit se momentální situaci.

Jeho kroky ho zavedly na cestu k ošetřovně. Byl čas zkontrolovat Muuurgha, podívat se, jak na tom Togorian je. A také... bylo na čase setkat se s Jalusem Neblem, sullustanským pilotem na nemocenské.

Han měl na Sullustana pár otázek...

KAPITOLA SEDMÁ

Bria

Muuurgh ležel schoulený na jednom z velkých slavníků, jaké jeho druh používal jako postele. Han přešel k Togorianovi a posadil se vedle něj. „Tak co hlava?“

„Hlava pořád bolí,“ řekl Muuurgh. „Lékařský droid říká, že tu dnes v noci musím zůstat. Ale já mu řekl, že to nemůžu, protože mě Vykk možná bude potřebovat.“

„Ne, všechno je fajn,“ ujišťoval Han velkého kočkovitého tvora. „Navštívím toho Sullustana, dám si večeři, proletím si pár simulací a trochu se pocvičím ve střelbě. Potom to docela brzo zabalím. Byl to dlouhý den.“

„Pověděl Vykk Teroenzovi o pirátech?“

„Jo, řek jsem mu to. Až ti bude líp, chce s tebou mluvit. A... dobrý zprávy. Teroenza mi vrátí blaster.“

„To je dobře,“ řekl Muuurgh. „Vykk se musí před piráty chránit.“

„Přesně na to jsem ho upozornil, brácho.“ Han vstal. „Poslouchej, půjdu si vedle promluvit s tím druhým pilotem. Zejtra ráno tě přijdu zkontrolovat, dobře?“

Muuurgh se pohodlně protáhl a potom se schoulil na slamníku, takže vypadal skoro jako velké černé chlupaté kolo. „Dobře, Vykku.“

Han šel chodbou, dokud nenašel lékařského droida. Požádal ho, aby ho zavedl k pokoji sullustanského pilota.

Jakmile tam dorazil, ohlásil se zvonkem u dveří a o chvíli později uslyšel sullustansky „Vstupte.“

Han otevřel dveře a narazil na stěnu proudícího vzduchu, která chránila vchod jako nějaká clona. Han musel otvorem dveří projít a vstoupil do chladivého, osvěžujícího ovzduší. Dveře se za ním se zasyčením neprodyšně uzavřely. *Recyklované vzduch*, uvědomil si Han. *Maj toho Sullustana na cirkulovaném vzduchu, takže nedejchá ylesijskej. To by mě zajímalo proč?*

Jalus Nebl seděl před zábavním videoprojektorem, kde právě běžel dokument galaktického zpravodajství. Han k tvorovi s povislými tvářemi a velikýma očima došel a podal mu ruku. „Nazdar, já jsem Vykk Draygo, nověj pilot. Rád vás poznávám.“

Mluvil basikem. Doufal, že mu cizinec rozumí. Tvor s laločnatými tvářemi na Hana kývl a svým pronikavým drmolivým jazykem řekl: „Rozumíte řeči mých lidí, nebo budeme potřebovat překladač?“

„Rozumím,“ řekl velice lámanou sullustanštinou, „ale mluvím špatně. Rozumí vy dobře basiku?“

„Ano,“ řekl Sullustan. „Rozumím basiku docela dobře.“

„Skvělý,“ řekl Han a přešel opět do svého jazyka. „Nevadí, když si sednu?“

„Prosím, poslužte si,“ odpověděl pilot. „Už nějakou dobu jsem si s vámi chtěl promluvit, ale byl jsem dost nemocný, a jak vidíte, taky uvězněný v těchto několika místnostech, kde je pro mě vzduch speciálně filtrovaný.“

Han se posadil na nízkou lavičku a zblízka se na cizince zahleděl. Neviděl žádné vnější zranění. „To je škoda. Co se vám stalo? Přepřacovanej?“

Sullustan nešťastně sešpulil malá vlhká ústa. „Ano. Příliš mnoho misí. Příliš mnoho bouří, kterými jsem proletěl. Příliš mnoho havárií, kterým jsem unikl jen o vlásek, příteli. Jednoho dne jsem se probudil a mé ruce,“ – Sullustan natáhl své drobné ruce s úzkými, oválnými drápkovitými nehty – „mé ruce se nepřestávaly třást. Už jsem nemohl ovládat řízení své lodi.“ Cizincův už beztak truchlivý výraz ještě více zesmutněl. Han téměř očekával, že se ty velké a již vlhké oči zalijí slzami.

Han pohlédl na tvorovy ruce a viděl, že se opravdu neovladatelně třesou. Pocítil směsici zděšení a soucit. *Chudák! To musí být strašný!* „To je fakt smůla, příteli,“ řekl. „Je to jen, no víte, nervový přepětí nebo co?“

„Ano, stres,“ souhlasil Sullustan. „Příliš mnoho misí, málo odpočinku a pořád dokola. Příliš mnoho bouří. Ale také... příliš mnoho glitterstimu v nákladu. Lékařský droid říká, že mám na něj silnou reakci. Jalus Nebl je z něj opravdu velmi nemocný.“

Han si na sedačce neklidně poposedl. „Chcete říct, že jste na glitterstim alergickejší?“

„Ano. Přišel jsem na to, jakmile jsem *ho začal* převážet, a snažil jsem se nevystavovat se mu, ale na téhle planetě je i ve vzduchu. Dokonce i zavřený v těch

nádobkách zanechává ve vzduchu slaboučkou stopu. Když ji Jalus Nebl dýchá několik dní, týdnů, více než planetární rok... má to na něj špatné účinky. Svalový třes. Zpomalené reflexy. Žaludeční nevolnost, dýchání čím dál obtížnější...“

„Tak *proto* vás zavřeli na ošetrovně s téměř filtrama,“ řekl Han. „Snažej se ten glitterstim dostat z vašeho těla.“

„Správně. *Chci* zase létat, příteli a kolego pilote. Vy jste jeden z mála, kdo je schopen to pochopit, vidíte?“

Han přemýšlel, jak by mu bylo, kdyby už nemohl létat – kdyby byl tak přepracovaný a otrávený působením koření, že by se mu celou dobu třásly ruce –, a přikývl. „Hej, příteli,“ řekl upřímně, „to je mi vážně líto. Doufám, že na tom brzo budete líp.“ Ztišil hlas a přešel do obchodnického argotu. „Rozumíte po obchodnicku?“

Sullustan přikývl. „Ne mluvit,“ odpověděl stejně tiše, „ale rozumět dobře.“

Han pohlédl na strop. Monitorovali Ylesiani nebo jejich bezpečnost tuhle místnost? Nemohl si být jistý. Ale nesetkal se s mnoha droidy, kteří by dokázali obchodnický argot přeložit, protože to byla nejednotná směsice tuctu nebo více jazyků a několika dialektů a neměla ustálenou syntax. Mávnutím ruky zvýšil hlasitost zpráv... pak ještě trochu, a potom vyslovoval pouze rty, sotva slyšitelně: „Příteli pilote, až ruce uklidnit se, tak kdyby já vy, neloučit se, prostě ze špatná planeta s kořením odletět, cobydup. Rozumět?“

Sullustan přikývl.

Han trochu snížil hlasitost a pak jakoby nic pokračoval: „Tuhle na mě zaútočili piráti.“

Sullustan se naklonil vpřed. „Co se stalo?“

„Stříleli na moji loď a poškodili mi motory hyperdrajvu, ale podařilo se mi jednoho z nich sejmout střelou,“ řekl Han a naznačil rukama výbuch. „Musel jsem to vzít přes Alderaan kvůli opravám. Už jste tam někdy byl?“

„Pěkná planeta,“ komentoval to suše Sullustan. „Až příliš pěkná – na některé věci.“

„To mi povídejte,“ řekl s porozuměním Han. „Nicméně, když jsem se vrátil, Teroenza měl stovky otázek, v jakých lodích piráti litali, proč nevypálili varovný výstřel nebo se nepokusili *Dreamu* zmocnit a tak podobně. Měl jsem silnej dojem, že za tímhle útokem bylo něco víc, že nešlo jen o nějaký náhodný přepadení. Za první, čekali na mě na místě setkání. Jak by ty souřadnice zjistili?“

„Á,“ řekl Jalus Nebi. „Za tím útokem bude opravdu víc, pilote.“

„Prosim... já jsem Vykk. My piloti musíme držet při sobě.“

„Potom mi ty říkej Neble. Je to moje hnízdní jméno.“

„Díky. Tak co myslíš, že se děje?“

„Myslím, že se ťlanda Tilové spíš bojí, že by tyhle pirátské lodě mohly být z Nal Hutty. Lodě, které vyslali Huttové, vydávající se za piráty.“

Han tiše hvízdal. „U všech přísluhovačů Xendorovejch... to je teda vrchol. Huttové bojujou proti sobě?“

„Tomu není těžké uvěřit, pokud jsi mezi Hutty někdy strávil nějaký čas,“ řekl suše Nebl. „Huttové spojení utvářejí a zase ruší, jak se jim to zrovna hodí.“

Huttská loajálnost se tváří v tvář ztrátě výdělků nebo moci rozplyne, chápeš?“

„Začíná mi to do sebe zapadat,“ řekl Han. Neklidně si na tvrdé sedačce poposedl a uvažoval, jak málo chybělo, aby z něj byl vesmírný prach. „Na Nal Huttě jsou různý huttský frakce?“

„Ó ano. Jedna rodina nebo klan získá bohatství a moc, jen aby padla, když jiná rodina zosnuje její zánik. Není divu, že Huttové jsou nejméně důvěřivé bytosti – dělat Huttům ochutnávače je s největší pravděpodobností to nejkrátkodobější zaměstnání, Vykku. Je velmi těžké Huttu otrávit, ale to vrahům nebrání, aby se o to nepokusili – a příležitostně neuspěli. A klany se neštítí použít střel, úkladných vrahů nebo pozemních jednotek, aby svého cíle dosáhly.“

„Ale jsou to přece Huttové, kdo to tady ve skutečnosti řídí,“ podotkl Han.

„Á! Takže tys Zavvala viděl?“

„Jestli to je ten vypasenej všivák, co jezdí na repulzorovejch saních, tak to jo. Ještě jsem neměl tu čest setkat se s ním tváří v tvář.“

„Modli se, abys nemusel, Vykku. Jako většině Huttů, ani Zavvalovi není snadné se zalíbit. Kněžím je těžké se zavděčit, ale ve srovnání s Huttý, jejich pány, to nic není.“

„Takže, co se na týhle planetě vlastně děje? Huttové to tady teda říděj a bojujou s ostatníma huttskejma klanama na Nal Huttě – ale proč?“ Han chvíli přemýšlel a pak si na svou otázku sám odpověděl. „Ach. No ovšem. Kvůli kořením.“

„Pochopitelně. Huttové a řlenda Tilové, jejich správci, z Ylesie těží dvěma způsoby. Zaprvé je tady to

zpracované koření. Jenže ylesijští Huttové musejí koření *kupovat* od jiných huttských rodin, které obstarávají surový materiál. Slyšel jsi někdy o Jiliacovi nebo Jabbovi?“

„O Jabbovi?“ Han se zamračil. „O Jabbovi Huttovi? Myslím, že už jsem o něm slyšel. Nemá to být ten, co v podstatě vládne na Nar Shaddaa, pašeráckým měsíci, kterej obíhá Nal Huttu?“

„Správně. Dělí svůj čas mezi svůj domov na Nal Huttě a dohled nad překladištěm koření, které má na zapadlé planetě zvané Tatooine.“

„Tatooine? O tý jsem nikdy neslyšel.“

Nebl pokrčil rameny. „Věř mi, že bys nestál o to tam letět. Je to díra.“

„Budu si to pamatovat. Takže tenhle Jabba s Jiliacem někde získávají surový koření a dováží ho sem ke zpracování, je to tak?“

„Ano. Ale myslím, že poslední dobou se asi snažili zvýšit svůj zisk tím, že posílali lodě maskované za pirátské, aby přepadaly ylesijské lodě s kořením. Tak by Jabba a Jiliac získali zpracované koření zadarmo – což by je velice těšilo.“

Han sešpulil rty v tichém hvízdnutí. „Tomu říkám pokousat ruku, která tě živí...“

„Jistě. Přesto mi nedělá potíže uvěřit, že jsou toho schopní.“

Han si rukou prohrábl vlasy a povzdechl si. Byl to *vážně* hrozně dlouhý den. „No, podle toho, co jsem slyšel, by Huttové prodali i vlastní babičku – za předpokladu, že něco takovýho maj –, kdyby jim z toho něco kápla.“

„Takže musíš být převelice opatrný, mladý Vykku. Řekni Teroenzovi, že potřebuješ výkonnější štíty.“

„To už jsem udělal.“

„Výborně. Neškodila by ani větší palebná síla.“

„Jo, to máš pravdu.“ Han upřel na Sullustana dlouhý pohled. „Neble, jelikož spolu mluvíme upřímně, řekni mi něco. Tohle náboženství, který tyhle kněží podstrkávají poutníkům, je podfuk, že jo?“

„Myslím, že je, Vykku. Ale přesně nechápu, co ta blaženost je. Nejsem věřící, takže jsem ji nikdy nepocítil, ale soudě podle reakcí poutníků to má mnohem opojnější účinek než jakákoli dávka koření.“

„Jo, je to pěkný nářez, to jo,“ souhlasil Han. „Jak to začínám chápat, celá tahle situace na Ylesii je jeden velkej podvod, aby to svý hnusný koření zpracovali co nejlevnějc.“

„To není jen jejich jediný motiv, Vykku. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že existují dva způsoby, jak na těchto koloniích kněží a Huttové vydělávají?“

„Jo,“ řekl Han. „Tak pokračuj, co je to druhý?“

„Otroci,“ řekl Nebl na rovinu. „Zapracování, poddajní otroci. Ylesiani vyvážejí poutníky z továren na koření, když je považují za plně vyškolené a zbavené veškeré vůle k odporu. Rozvezou je na jiné světy a prodají. Jejich místa v továrnách zaujmou čerstvě přivezení poutníci.“

„A otroci maj vymytý mozky a jsou příliš ustrašený, než aby si stěžovali nebo řekli pravdu o Ylesii a o tom, co tady každýho poutníka čeká?“ zeptal se Han.

„To se ví. A i kdyby promluvili, kdo poslouchá nějakého otroka?“

A když je otrok moc hlučný...“ Nebl náhle učinil nezaměnitelné gesto rukou přes hrdlo. „Umlčet otroka je snadné.“

Han pomyslel na 921. Říkala, že už je na Ylesii skoro rok...

„Jak dlouho si je nechávaj, než je jako otroky pošlou pryč? A kam je posílaj?“

„Běžně je to rok. Většinu těch nejsilnějších posílají na Kessel do dolů na koření. Z Kesselu se nikdy nikdo živý nedostane, rozumíš. A ty hezčí... těch několik je šťastnějších. Z těch se stanou tanečnice nebo tanečníci, anebo jdou do veřejných domů při kasárnách. Je to možná nedůstojný život, ale mnohem jednodušší než otročení a smrt v dolech.“

Nebl sledoval svýma vlhkýma průzračnýma očima Hana. „Proč se ptáš? Je tu nějaký otrok, na kterém ti zvlášť záleží?“

„No... dalo by se to tak říct,“ připustil Han. „Jedna holka. Pracuje v továrně na glitterstim v nejnižším patře. Už je tady skoro rok.“

„Jestli ti na ní záleží, tak bys ji odsud měl dostat, Vykku,“ řekl Sullustan. „Úmrtnost glitterstimových dělníků je velmi vysoká. Pořežou se o koření a pak se jim do krevního oběhu dostane plíseň a...“ Prsty učinil nedbalé gesto. „Dostaň ji odsud. Jedinou její nadějí je, že ji odvezou pryč jako otrokyni.“

„Pryč?“ Han při pomyšlení, že už by poutnici 921 nikdy neviděl, musel potlačit bodnutí strachu. „Cože? Mám *doufat*, že ji odvezou do nějakýho kasárenského nevěstince, aby z ní byla hračka pro znuděný imperiální vojáky?“

„Lepší to, než bídná smrt z otravy krve.“

Han rychle uvažoval a to, co ho napadalo, se mu nelíbilo. „Poslouchej, Neble, jsem rád, že jsme si promluvili. Zase se někdy zastavím. Zrovna teď... mám něco na práci.“

Sullustan přátelsky přikývl. „Naprosto tě chápu, Vykku.“

* * *

Jakmile byl Han venku, uvědomil si, že už se krátký ylesijský den definitivně chýlí ke konci. Poutníci budou na večerní pobožnosti. Když si pospíší, mohl by dohnat 921 a prohodit s ní pár slov. Musí nějak vymyslet, jak ji dostat z té továrny, a přesto udržet tady na Ylesii.

Navzdory vlhkému horku a jemnému mrholení se Han rozběhl džunglí po známé cestě. Přibližně po pěti minutách ho dech v plicích začal pálit, ale odmítl zpomalit. Musí 921 vidět a ujistit se, že je pořád tady na Ylesii.

Co když ji odvezli z planety? Nikdy už by ji nenašel... nikdy! Han cítil, jak se o něho pokouší panika, a proklínal se ve všech jazycích, které znal. *Co to do tebe vjelo, Solo? Vzpamatuj se! Začíná se ti tady na Ylesii dařit. Koncem roku budeš mít na účtu na Coruscantu hromadu kreditů. Teď není ta správná doba ztrácet hlavu pro nějakou bláznivou náboženskou fanatičku. Prober se!*

Jenže jeho tělo a srdce jeho rozum neposlouchaly. Han zrychlil a natáhl krok, až běžel naplno. U Kvetoucích plání zahrnul a téměř se srazil s prvním z poutníků na zpáteční cestě z večerní bohoslužby. Potáceli se nebo se šourali po cestě s tím extatickým skelným pohledem v očích.

Han si začal skrz zástup razit lokty cestu a připadal si jako ryba plovoucí proti proudu. Ve snášejší se tmě pokukoval po tvářích a upíral zrak pod čapky, hledal a hledal...

Kde je?

S rostoucími obavami začal Han chytat poutníky za ruce a vyptávat se jich, jestli někdo z nich neviděl poutnici 921. Většina z nich ho ignorovala nebo přihloupě civěla s ústy dokořán, ale konečně jedna stará Corellianka ukázala palcem za sebe. Han se obrátil a o něco dál za ostatními objevil 921. Zaplavila ho úleva. Přispěchal k ní, stále ještě prudce oddechující, zpocený a rozčuchaný z běhu.

„Ahoj,“ zasupěl a doufal, že jí ten pozdrav nezní tak nepřesvědčivě jako jemu.

Skrz šero k němu vzhledla. „Ahoj,“ řekla nejistě. „Nějakou dobu jsi byl pryč.“

„Mimo planetu,“ řekl Han, vzal ji za paži a srovnal s ní krok. „Převážel jsem nějaký náklad.“

„Ach.“

„Tak jak to šlo?“ zeptal se.

„Dobře,“ řekla. „Blaženost byla dnes večer báječná.“

„Jo,“ souhlasil ponuře. „O tom nepochybuju.“

„A jaký byl tvůj let, Vykku?“ zeptala se přibližně po minutě ticha. Hana její otázka potěšila; bylo to poprvé, co dala najevo nějakou zvědavost ohledně něj a jeho života.

„Dopadlo to dobře,“ řekl a volil si cestu po blátivé stezce tak, aby si boty nezašpinil víc, než už byly. Ze všeho toho běhu měl cákance bláta až ke kolenům. „I když na mě stříleli piráti.“

„Ale ne!“ Vypadala rozrušená. „Piráti! Mohli tě zranit!“

Usmál se na ni a přesunul svůj stisk k její dlani, takže se teď drželi za ruce. „To je hezký, že ti na mě záleží,“ řekl s náznakem své dřívější domýšlivosti v hlase. Na okamžik si myslel, že se mu vysmekne, ale nechala svou ruku v jeho.

Než došli k dormitoriu, byla už úplná tma. Han ji doprovodil na stejné místo jako minule, napůl mezi světlem a tmou. Sundal jí infračervené brýle. „Co to děláš?“ zeptala se nervózně.

„Chci tě vidět,“ řekl Han. „Víš, ty brejle ti zakrejvaj oči.“ Vzal ji za ruku a zvedl si ji ke rtům, pak ji na hřbet ruky políbil. „Stejskalo se mi, když jsem byl pryč,“ zamumlal.

„Vážně?“ Nedokázal říct, jestli ji ta myšlenka potěšila nebo rozrušila. Možná obojí.

„Jo. Myslel jsem na tebe,“ pokračoval tiše. Napadlo ho, že tohle je poprvé, co je k nějaké dívce ve věci svých citů upřímný. Pro jednu nic nehrál. „Nechtěl jsem,“ dodal upřímně, „ale myslel. Tobě na mně taky záleží, že jo? Aspoň trochu?“

„Já... já...“ zajíkla se. „Nevím...“ Pokusila se mu vytrhnout, ale Han ji nepustil. Začal líbat její prsty, její zjizvené a rozedřené prsty. Dotek její pokožky na jeho rtech byl stejně opojný jako alderaanské pivo. Pokrýval něžnými polibky její klouby, konečky jejích prstů.

„Přestaň...“ zašeptala. „Prosím...“

„Proč?“ zeptal se a obrátil její ruku, aby ji mohl políbit na zápěstí. Han v duchu hrdě jásal nad jejím zrychleným tepem, který cítil pod svými rty. Vtiskl jí polibek do dlaně a vnímal rýhy starých a nových jizev. „Nelíbí se ti to?“

„Ano... ne... Já nevím!“ vyhrkla, slzy na krajíčku. Vyškubla mu svou ruku a tentokrát ji Han pustil, ale udělal krok dopředu a chytil ji za rukáv.

„Prosím...“ řekl a zdržoval ji nejen svým stiskem, ale i pohledem. „Prosím... neodcházej. Nevidíš, že mi na tobě záleží? Bojím se o tebe, myslím na tebe... *záleží* mi na tobě.“ Polkl. Zbolelo to. „Moc.“

Zajíkla se a zaznělo to jako vzlyk. „Nechci, aby ti na mně záleželo,“ řekla přerývaně. „Protože mně nemá na nikom co záležet...“

„Nechceš mi ani říct svůj jméno,“ dokončil Han neschopen skrýt hořkost v hlase.

Stála tam připravená utéct, uletět jako pták, oči rozšířené a utrápené.

„Taky mi na tobě záleží,“ zašeptala nakonec. Hlas se jí chvěl. „Ale nemělo by. Má mi záležet pouze na jediném a na veškerenstvu! Chceš, abych porušila svůj slib, Vytku! Jak bych se mohla vzdát všeho, čemu věřím?“

Když slyšel její přiznání, že k němu něco cítí, poskočilo Hanovi srdce. „Prozrad’ mi svůj jméno,“ žadonil. „Prosím...“

Hleděla na něho, oči se jí leskly slzami, a pak zašeptala: „Bria. Bria Tharen.“

Potom bez dalších slov zvedla sukni svých šatů a utekla dveřmi do dormitoria.

Han stál ve tmě a cítil, jak se mu na tváři pomalu rozlévá široký úsměv. Veškeré vyčerpání z něj spadlo a na nohách jako kdyby měl repulzorové boty. Od dormitoria odcházel s úsměvem na rtech a sotva si povšiml, že se nebesa otevřela a spustil se lijavec.

Záleží jí na mně... pomyslel si a pracně se brodil všudypřítomným bahnem. Bria... to je pěkný. Zní to jako hudba nebo tak něco. Bria...

* * *

Dalšího dne, po dlouhých hodinách přemýšlení a plánování během téměř probdělé noci, se Han vydal hledat Teroenzu. Našel velekněze a Veratila, jak relaxují v bahnisku ve vnitrozemí asi kilometr od mělkého ylesijského oceánu. Oba kněží si hověli až po pás ponoření do teplého rudého bahna. Čas od času se jeden nebo druhý převálil a trochu se zahýbal, aby zakryl místo, které už oschlo.

Dva Gamorreané na stráží svým pánům jednoznačně záviděli. Han přišel k bahništi dostatečně blízko na to, aby ucítil, jak páchne, a na rozdíl od nich nakrčil nos. *Fuj! Smrdí to jako něco, co zdechlo už před tejdnem!*

Corellian nejistě balancoval na břehu a zamával, aby upoutal Teroenzovu pozornost. „Ech, pane? Rád bych s vámi mluvil, jestli to jde.“

Velekněz byl v dobrém rozmaru, odpočatý z bahenní koupele. Mávl ručkou. „Náš hrdinný pilot! Prosím, připojte se k nám!“

Vlízť do toho svinstva? Dobrovolně? pomyslel si Han a potlačil úšklebek. Ale chápal, že mu třlinda Til nabízí velkou poctu. Povzdechl si.

Když na něj Teroenza znovu kývl, Han se široce usmál a bodře mu zamával na oplátku. Rozepnul si opasek a nechal svůj znovunabytý blaster v pouzdře sklouznout na zem. Když si stáhl boty, rozepnul si pilotní, kombinézu a vylezl z ní, zůstaly mu pouze šortky. Opatrně položil váček na opasku navrch

hromádky tak, aby otevřeným koncem směřoval k jámě s bahnem.

Potom s úšklebkem, který se snažil proměnit v úsměv, sestoupil Corellian ze břehu. Rudé bahno mu vcuclo nohy až po kolena a Han na vteřinu téměř zpanikařil, když si představil, že by se do něj ponořil úplně a zmizel pod hladinou. Ale pod bahnem byla pevná zem. Han zamával a usmívaje se na oba tľlnda Tily se brodil bahnem, až do něj zapadl po stehna.

„Není to nádhera?“ zeptal se Veratil a velkoryse nabral velkou hroudu bláta a rozplácl ji Hanovi po zádech. „Nic v téhle galaxii se nevyrovná pořádné bahenní koupeli!“

Han energicky přikyvoval. „Jo! Skvělý!“

„Doporučuji vám vyválet se,“ houkl Teroenza. „To mě po každodenních starostech vždycky osvěží. Zkuste to!“

„Jasně!“ souhlasil Han a přes zatnuté zuby se usmál. „Takový pořádný vyvážení, to bude přesně ono!“ Opatrně se ponořil do bahna a s hlasitým čvachtáním a mlaskáním se celý vyválel v té slizké bahnité hmotě. Nijak mu na náladě nepřidalo, když si všiml, že bahno obývají dlouzí bílí červi. Han předpokládal, že nejsou masožraví, jinak by si kněží tak neužívali.

Brio, miláčku, doufám, že to oceníš... pomyslel si, když se přestal válet a posadil se, nyní pokrytý bahnem až ke krku. „Nádherný!“ řekl nahlas. „Je to tak krásně... čvachtavý!“

„Nuže, pilote Draygo... proč jste si přál se mnou mluvit?“ zeptal se Teroenza, když se rozvláčně usadil hlouběji v bahně.

„No, myslím, že jsem možná vyřešil váš problém, pane. Totiž, problém, jak se postarat o vaši sbírku.“

Teroenzova obrovská hlava se na téměř neexistujícím krku otočila. „Opravdu? Jak?“

„Sprátelil jsem se s jednou poutnicí, mladou ženou z mého domovského světa. Než přišla sem a stala se poutnicí, studovala na správkyňi muzea a ví toho spoustu o tom, jak o vzácný předměty pečovat. Starožitnosti, sběratelský předměty a tak. Vsadím se, že by dokázala věci ve vaší sbírce správně zkatalogizovat a postarat se o ně.“

Teroenza napjatě poslouchal. Pak se na svých hýždích posadil a bahno kolem něj se s čvachtnutím zvedlo. „Netušil jsem, že má některý z našich poutníků takovou průpravu. Možná si s ní pohovořím. Jaké má označení?“

„Je to poutnice 921, pane.“

„A kde pracuje?“

„V továrně na glitterstim, pane.“

„Jak dlouho už je tady na Ylesii?“

„Skoro rok, pane.“

Teroenza se obrátil na Veratila a oba kněží začali rozmlouvat ve svém vlastním jazyce.

Musím se ten jejich jazyk naučit, pomyslel si Han. Našel jazykový program na výuku základů huttštiny a v uplynulém měsíci ji studoval. Ale nepodařilo se mu najít žádné překladatelské příručky nebo programy na výuku t'landatilštiny. Napínal uši a doufal, že rozluští, co kněží říkají, ale t'landatilština se zřejmě od huttštiny dost lišila, takže nerozuměl ničemu.

Veratil se otočil zpátky k Hanovi a prohodil: „Table poutnice 921... řekl byste, že je podle měřítek vašeho

druhu přitažlivá? Kupříkladu, shledáváte ji přitažlivou coby případnou sexuální partnerku?“

Han, usazený hluboko v bahně, si stisknul palce. „921? Ach ne, pane, ona je... no, abych byl upřímný, pane, je tak ošklivá, že kdybych měl nějaké zvíře s tak nehezkou tváří, nutil bych ho chodit pozadu.“

Když slyšeli Hanova slova, oba kněží propukli v hlučný smích a plácali se rukama do hrudi, což byl podle všeho způsob, jakým jejich druh oceňoval vtipný slovní obrat.

„Výborně, pilote Draygo,“ zahučel Teroenza. „Jste vskutku bystrý chlapík a já si tuhle mladou ženu prohlédnu.“ Trochu se zavrtěl a nechal si bahno šplíchat kolem širokých boků. „Áááááách...“ vzdychl blaženě.

„Tak, Veratile.“ Han se v bahně kroutil, až se tváří natočil k sakredotovi. „Na něco jsem zvědavý. Vadilo by vám, kdybych se na něco zeptal?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl mladší kněz.

„Jak vy to s těma poutníkama každé večer při bohoslužbě děláte? To, čemu říkáj blaženost? Rozhodně je to pěkná šleha, ať je to cokoli.“

„Blaženost?“ uchechtl se Veratil hlubokým dunivým smíchem. „Ten okamžik vytržení, který poutníci uctívají jako božský dar?“

„Přesně tak,“ řekl Han. „Nikdy jsem to nezažil,“ přiznal. *Protože jsem se tomu bránil zuby nehty, dodal v duchu. Protože poslední věc, kterou bych si přál, je, aby mi někdo tak šerednej jako vy odměřoval dávky potěšení...*

„To proto, že jste jedinec s pevnou vůlí, pilote Draygo,“ řekl Veratil. „Naši poutníci k nám přicházejí, protože pevnou vůli nemají, jsou slabí a hledají někoho,

kdo by je vedl. A jejich strava je navržena tak, aby je činila ještě... poddajnějšími.“

Teroenza řekl: „Blaženost je zjemněná podoba schopnosti, kterou my t'landatilští muži využíváme k přivábení žen našeho druhu v období páření. Vytváříme frekvenční rezonanci v mozku příjemce, která stimuluje centra libosti. Hučivou vibraci vytváří vzduch proudící brvami v našich krčních vacích, když je nafoukneme. Naším ženám to připadá neodolatelné.“

„My muži do jisté míry ovládáme i schopnost empatické projekce,“ doplnil Veratil. „Když se soustředíme na příjemné pocity, můžeme je promítnout do zástupu poutníků. Obojí dohromady tvoří blaženost.“

„Pěknej trik!“ řekl Han obdivně. „Je to těžký?“

„Ale vůbec ne,“ řekl Teroenza. „Co nám připadá obtížné, je vést poutníky při těch nekonečných bohoslužbách a modlitbách. Někdy se tak nudím, že bych skoro usnul, když čekám, až na mě přijde řada, abych bohoslužbu vedl.“

„Vloni jeden ze sakredotů usnul doopravdy,“ řekl Veratil a vydal zahučení, kterým jeho druh vyjadřoval smích. „Palazidar se svalil před očima všech. Poutníky to velmi rozčílilo.“

Oba kněží se tou vzpomínkou bavili. Han se smál s nimi, ale uvnitř vřel hněvem a myslel na poutníky klopýtající po cestě s očima zářícíma zbožnou vírou a úctou. *Ve srovnání s tímhle vypadaj všechny podvody Garrise Shrikea jako nic, pomyslel si znechuceně. Někdo by měl s tou hrabivou chamradí skoncovat...*

Na okamžik si přál, aby to mohl být on. Potom si připomněl, že riskovat krk za jiné je skvělý způsob, jak si nechat hlavu natrvalo oddělit od těla. *Tak proč tohle*

všechno pro Briu děláš? zeptal se sarkasticky jeho zákeřný mozek.

Protože, odpovědělo jeho srdce, se pro mě Briino bezpečí stalo stejně důležitý jako moje vlastní. Nemůžu si pomoci, tak to prostě je...

Ted', když dosáhl, čeho chtěl, začal Han přemýšlet, jak se elegantně (obrazně řečeno) vysoukat z bahna a zbavit se společnosti kněží.

Zachránil ho příjezd Hutta, kterého k bahnisku dovezly jeho repulzorové sáně. Vedle něj energicky klusala skupinka strážných, kteří ve vlhkém horku těžce oddychovali, jak se snažili udržet krok.

„Zavvale!“ pozdravil Teroenza svého huttského vládce a uctivě vstal. Han to udělal také a připadal si jako pitomec.

Bylo to poprvé, co se Coreellian zblízka setkal s Huttem. Snažil se necivět na tvorovo obrovité, zahálčivě rozvalené tělo, enormně vypoulené oči ve žlutohnědé kůži a zelený sliz, který tvorovi vytékal z koutků úst. *Fuj... jsou ještě ohavnější než Teroenza a jeho parta,* pomyslel si Han. Připomněl si, že Huttové byli civilizovaní nejspíš dávno předtím než jeho vlastní druh – ale přesto se nedokázal docela zbavit odporu, který v něm jejich vzhled vyvolával.

Nebo ho možná odpuzovalo jen vědomí, že to byli Huttové, kdo přišel s nápadem rozjet na Ylesii náboženství jako levný způsob, jak zotročit nevinné bytosti.

Hutt se naklonil k Teroenzovi a řekl huttsky: „Dostal jsem zprávu z domova. Jabba a Jiliac všechno popírají a my nemáme žádný důkaz. Rada klanů odmítla...“ – Hanovi to slovo uniklo – „takže nemůžeme nijak...“ a

dokončil větu slovním obratem, který Han nedokázal přeložit.

„Politováníhodné,“ odpověděl huttsky Teroenza. „A co má žádost o víc vojáků, zbraní a štítů pro naše lodě, Vaše Excellence?“

„Schválená,“ řekl Zavval. „Měly by dorazit každým dnem.“

„Výborně.“

Teroenza pokračoval v basiku: „Zavvale, rád bych vám představil našeho statečného pilota, Vykka Drayga, který zachránil náš náklad glitterstimu.“

Obrovský Hutt se zasmál hlubokým bublavým „ho, ho, ho“, které Han nejen slyšel, ale i cítil. „Buďte pozdraven, pilote Draygo. Máte náš nehynoucí vděk.“

„Díky, pane...“

Teroenza mávl svou malou ručkou. „Správné oslovení je ‚Vaše Excellence‘, pilote Draygo.“

„Dobře, tak tedy děkuju, Vaše Excellence. Je mi ctí, že vám můžu sloužit.“

Hutt se opět zasmál a řekl Teroenzovi huttsky: „Velmi zdvořilý a bystrý mladík – na člověka. Už jste zařídil zvláštní odměnu? Chceme, aby byl i nadále spokojený.“

„Ano, zařídil, Vaše Excellence,“ odpověděl Teroenza.

Han samozřejmě nedal nijak najevo, že jejich rozhovoru v hutštině rozumí. „Dobře, dobře,“ řekl Zavval.

Han stál a sledoval, jak tvor obrátil své sáně a zvolna odjel. Teroenza a Veratil se s chroptěním začali pracně brodit ven z bahna. Velekněz oslovil Hana v basiku. „Jeho Excelenci potěšil váš výkon, pilote. Už vás předák

z továrny informoval, kdy bude připraven další náklad k převozu?“

Han si také pročvachtával cestu na břeh. „Říkal, že koncem tejdne, pane. Mezitím mě čekaj dva převozy poutníků z vesmírný stanice, jeden zejtra a jeden pozejtří.“

„Dobře. Nechceme, aby se naše továrny ocitly bez pracovních sil.“

Jakmile stál opět nohama na břehu, posbíral si Han oblečení a pak se obrátil na východ a pokynul směrem k moři o kilometr dál. „Myslím, že tam zajdu a opláchnu se,“ řekl, „než se obleču.“

„Ach ano,“ řekl Veratil, „my používáme bahno jako čistící prostředek, ale nám se na kůži nelepí, jako se zdá lepit na vaši. Jakmile zaschne, stačí, abychom se oklepali,“ – na důkaz svých slov se otrásl a zvedla se oblaka prachu – „a ono se oloupe, jak vidíte.“

„Ano, to vidím,“ řekl Han. „Ale já musím k jeho opláchnutí použít vodu.“

„Dejte pozor a nechod'te do vody moc daleko, pilote Draygo,“ upozornil ho Teroenza. „Někteří obyvatelé ylesijských oceánů jsou docela velcí a velmi hladoví.“

„Ano, pane,“ řekl Han.

Han si držel oblečení a boty od těla pokrytého rudým bahnem a začal se bos ubírat k moři. Ještě ho přes vrcholky písečných dun neviděl, ale cítil jeho teplou, slanou vodu.

Když k němu zakrátko dorazil, opatrně se odvážil po kolena hluboko a pak se posadil do dřepu a nechal do sebe narážet příboj. Znovu a znovu se přes Corelliana přelévaly vlny a smývaly veškeré stopy rudého bláta.

Potom Han vyšel na písčné pobřeží, našel si rovné místo a natáhl se, aby usnul. Cítil, jak se do něj opírá mdlé ylesijské slunce, vysouší ho a zanechává jeho vlasy rozcuchané a ztvrdlé solí. *Ale cokoli je lepší než to bahno*, pomyslel si ospale.

Han už skoro usnul, když se s trhnutím probudil a na něco si vzpomněl. Vstal a přešel ke svému oblečení, potom zatápal ve váčku na opasku. Pečlivě se rozhlédl a pak z něj vytáhl malé zvukové nahrávací zařízení, které si „vypůjčil“ z *Ylesian Dreamu*. Když viděl, že stále běží, rozhodným stiskem ho vypnul.

Spokojený, že úspěšně nahrál celý rozhovor mezi ním a ylesijskými kněžími, se Han vrátil na své místo, položil se na vyhřátý písek a dopřál si zasloužený odpočinek.

KAPITOLA OSMÁ

Odhalení

Během následujících tří měsíců nalétal Han pro Ylesiany mnoho misí. S Muuurghovou spoluúčastí podnikl i několik menších „bokovek“, aby si vypiloval své pilotní schopnosti a umožnil Muuurghovi pocvičit se se zbraňovými systémy. Han s různými plavidly úspěšně přistával na měsících bez atmosféry, na ledových měsících, a dokonce i na malém asteroidu sotva větším než jeho loď. Naučil se zakotvit na vesmírné stanici a vzduchové uzávěry perfektně spojil na první pokus.

Výsledkem Hanova střetnutí s „piráty“ bylo, že ylesijští Huttové posílili zbraňové systémy a vybavili své lodě lepšími štíty. Také zesílili bezpečnostní opatření ohledně doby a místa dalších dodávek a odmítli jakákoli další setkání mimo povrch planety. Místo toho Hanovi nařídili, aby odvezl náklad na nějakou planetu a tam také

vyměnil zpracované koření za suroviny. V obydlených oblastech byla menší šance na zradu, která by mohla vést k nějakému přepadení.

Teroenza dal Muuurghovi najevo, že Vykk Draygo se osvědčil jako důvěryhodný zaměstnanec, takže Muuurgh už necítil nutnost být s Corellianem dnem i nocí. Velikého Togoriana však stále vázal slib, že bude pilota střežit, a Muuurgh na to nikdy nezapomněl.

Teroenza, věrný svému slibu, si promluvil s Briou a pověřil Corellianku údržbou a katalogizací své sbírky. Když byl Han na Ylesii, mohl se s ní vídat každý den. Jakmile začala dostávat v jídelně lepší stravu a pohybovala se na slunci a na čerstvém vzduchu, její bledý, unavený a vyzáblý vzhled zmizel a oči jí zjasněly, její krok se stal lehčím a usmívala se častěji.

Nová práce se jí líbila jednak proto, že ráda pečovala o starožitnosti, a také proto, že cítila, že sloužit veleknězi je duchovní pocta. Každé ráno se dál účastnila modliteb a každý večer bohoslužeb. Když byl Han na Ylesii, obyčejně ji na bohoslužbu a zpět doprovázel.

Brie nabídli pokoj v administrativním středisku, ona však Teroenzovi řekla, že raději zůstane v dormitoriu poutníků. Nejenže ji těšila společnost ostatních poutníků během modliteb, ale také zjistila, že jí myšlenka bydlet ve stejné budově, kde bydlí i Vykk Draygo, není příjemná. Bria Tharen se před Corellianem stále měla na pozoru a stále odmítala reagovat na pocity, které v ní probouzel. Je poutnice, připomínala si neustále. Její věrnost, povinnost a její duchovní já patřily výhradně jednomu a veškerenstvu.

Přesto nebylo pochyb o tom, že ji Vykkova společnost těší. Byl tak plný života a energie, tak

okouzlující a přitažlivý... Bria nikdy nepotkala nikoho, jako byl on.

Hodinu před večerní bohoslužbou, když skončila každodenní práci na velekněžově sbírce, si Bria zvykla vyhledat Vyka s Muuurgem (téměř vždycky byli spolu) a potom šli všichni tři do jídelny na šálek stimčaje...

* * *

Bria kráčela džunglí a vychutnávala si krátkou úlevu od horka, které přinášelo zapadající slunce. Od oceánu váł slabý váněk, a právě k oceánu Bria mířila. Šla rychle a cítila, jak se jí sukně světle hnědých poutnických šatů otírá o rostliny u cesty. Na sklánějících se popínavých rostlinách visely jasně zbarvené květy... šarlatové, nachové a žlutozelené. Jak kolem nich procházela, jejich pronikavá svíravá vůně jí dráždila nos.

Vznešený Teroenza Brie sdělil, že může místo neforemného poutnického roucha nosit normální oblečení, a poukázal na to, že se jí tak bude pohodlněji pečovat o jeho sbírku... ale dívka prozatím na svém rouchu lpěla stejně jako na svém slibu.

Mladá Corellianka došla k bahnisku a zastavila se, aby se uctivě poklonila dvěma kněžím, kteří si v něm hověli. Oba ji ignorovali, ale na to byla Bria zvyklá. Kněží věnovali poutníkům jen málo pozornosti, pokud jim nepotřebovali dát pracovní pokyny. To bylo přirozené... jejich mysl se zabývala vyššími věcmi, vznášela se v duchovních sférách, kterých humanoidi jako Bria neměli naději dosáhnout...

Když Bria poprvé spatřila kněze, jak se válejí v páchnoucím rudém bahně, šokovalo ji to. Bylo

znepokojivé vidět je, jak se oddávají tak... světské... činnosti. Ale za tři uplynulé měsíce, co začala pracovat pro Jeho Vznešenost Teroenzu, si na to Bria zvykla.

Byla ráda, že už nemusí pracovat v temnotě továrny na glitterstim. Práce v administrativní budově byla o moc příjemnější. Měli tam klimatizované prostředí, dobré osvětlení a strava... strava byla *mnohem* lepší. Brie trvalo skoro celý měsíc, než byla schopna pozřít normální jídlo. Zpočátku byla tak apatická a vyčerpaná, že se v jídle jen šťourala, tak jako to dělala už celé měsíce předtím. Lékařský droid ji musel vyléčit z podvýživy a také ze stopové otravy krve vyvolané sporami plísň. Ale teď byla v pořádku.

Musela připustit, že od chvíle, kdy do jejího života vstoupil Vykk, se její život zlepšil. Kdyby jen...

Bria se zamračila a povzdechla si. Kdyby jen byl Vykk taky poutník. Pak by mohli společně chodit na pobožnosti, společně se účastnit modliteb a společně přijímat svátost blaženosti. Ale Vykk... nemohla zavírat oči před skutečností, že je nevěřící, i když se k tomu nikdy otevřeně nepřiznal. Vykk věřil jenom sám v sebe.

Když se společně účastnili bohoslužeb, cestou zpátky k dormitoriu ji držel za paži nebo za ruku, aby jí byl oporou. Dotek jeho ruky ji nutil pochybovat o její oddanosti jednomu a veškerenstvu a to se Brie nelíbilo. Nepřála si, aby něco otrásalo její vírou nebo ji nutilo pochybovat o svém slibu.

Teď už došla k písečným dunám. Jak napůl čekala, zaslechla svist a sykot výstřelu z blasteru. „Vykku!“ zavolala, protože se nechtěla nečekaně připlížit k člověku, který se cvičí ve střelbě. „Vykku, to jsem já!“

Když se vyšplhala na vrchol duny, vítr se chytil jejích šatů a zalomcoval jí s nimi kolem nohou. Musela si přidržet čapku, jinak by ji vítr od moře odvál pryč.

Pod sebou na pláži viděla Vykka, nohy zapřené ve střeleckém postoji, blaster v pouzdře, které měl zavěšené nízko na stehně. Muuurgh byl od Corelliana o něco dál a držel několik černých keramických terčů. Velký Togorian bez upozornění vyhodil dva terče do vzduchu, jeden vysoko doleva a druhý nízko a doprava.

Vykkova ruka se mihla tak rychle, že ji Bria sotva stačila očima sledovat. Výstřel z blasteru roztránil první terč napravo a potom i ten nalevo. Do neklidného ylesijského vlnobití popadaly kousky seškvařeného skla.

Muuurgh pochvalně zavřískl. Vykk se otočil, připravený cvičit se ve střelbě z dálky na nepohyblivý cíl, který pro ten účel s Muuurghem vztyčili, když vtom zpozoroval na vršku duny Briu. S úsměvem na ni zamával, zasunul blaster do pouzdra a rozběhl se k ní.

Briu jako vždycky překvapilo, jak dobře Han vypadá, s těmi pravidelnými rysy, hnědými vlasy, hnědýma očima a hubenou postavou. Celkem vzato to nebyl klasicky krásný muž – ale žádná žena, které kdy věnoval úsměv, by si toho ani nevšimla.

„Ahoj!“ zahulákal na ni v běhu.

Než ho Bria stačila odstrčit, vlepil jí na čelo polibek. Se zatajeným dechem ho od sebe odstrčila. „Ne, Vykku. To je proti mému slibu.“

„Já vim, zlato,“ řekl lítostivě, „ale jednou mi tu pusu oplatíš.“

„Napadlo mě, jestli bys před bohoslužbou nezašel na stim-čaj,“ řekla.

„Dneska ne,“ řekl s nečekanou vážností v hlase a hleděl jí do tváře. „Musíme si o něčem promluvit, Brio. Čekal jsem, až ti bude líp, protože... protože se bojím, že to pro tebe bude šok. Ale jednou se to dozvědět musíš.“

Bria k němu vzhledla, udivená, co se děje. „O čem to mluvíš, Vykku?“

„Pojď, sedneme si,“ řekl. „Támhle na pláž, jo?“

Vedl ji k rovnému místu v písku, a když Muuurgh přišel zjistit, jestli se vracejí, zavrtil Vykk hlavou. „Dopřej nám teď trochu soukromí, brácho, oukej?“

Togorian zašel za duny. Bria sledovala, jak jeho inkoustově černá postava mizí za hromadou písku.

Srdce se jí splašeně rozbušilo, když Vykk vyndal z kapsy malé zařízení. „Tohle je zvukový nahrávací zařízení, který jsem vytáh z řídicího panelu na *Dreamu*“ řekl jí. „Pustím ti nahrávku, kterou jsem pořídil před pár měsíci, než tě Teroenza požádal, abys pečovala o jeho sbírku. Jenom trpělivě poslouchej, jo?“

„Já nevím...“ řekla bych, že se mi to nebude líbit,“ zamumlala. „Mám z té nahrávky špatný pocit.“

„Prosím tě,“ řekl. „Jenom si to poslechni. Kvůli mně.“

Bria přikývla a propletla si ruce v klíně. Mořský vánek, místo aby jí připadal příjemný, ji navzdory zapadajícímu slunci náhle roztřásl.

Vykk zapnul záznamník. Bria poslouchala rozhovor, který následoval... slyšela, jak se Vykk zdraví s kněžími a jak ho vybízejí, aby si dal bahenní koupel. Bria poznala hlasy vznešeného Teroenzy a sakredota Veratila. Bahenní koupele. Říkali, jak jsou uvolňující. Bria se neklidně zavrtila a Vykk varovně zvedl prst a bezhlasně řekl: „Počkej.“

Přinutila se sedět klidně, i když se cítila čím dál nepříjemněji. Kněží jistojistě netušili, že Vykk jejich rozhovor nahrává – jeho jednání bylo horší než odposlouchávání, spíš šlo o učiněnou špionáž!

Potom – Bria zděšeně zadržela dech – slyšela, jak se Veratil a Teroenza smějí a hovoří o blaženosti – říkali, že to *není* božský dar, říkali, že to nemá s jedním ani veškerenstvím nic společného!

Briiny oči se rozšířily a pak se zase zúžily hněvem. Vyskočila ze země. Vítr jí shodil poutničkou čapku a uvolnil její zlatorudé kadeře, ale Bria tomu nevěnovala žádnou pozornost. Dívala se Vykkovi do tváře a trásla se zlostí. Když viděl její reakci, vypnul záznamník a postavil se proti ní.

„Jak jsi jen mohl?“ domáhala se Bria hlubokým rozechvělým hlasem odpovědi. „Myslela jsem, že jsi můj přítel.“

Přistoupil k ní a zvedl ruce v uklidňujícím gestu. „Brio, miláčku, já *jsem* tvůj přítel. Udělal jsem kvůli tobě... musíš znát pravdu. Mrzí mě, že jsi –“

Vypadalo to, jako by Briina ruka vylétla sama od sebe a po širokém rozmachu, zakončeném hlasitým *plesk*, mu pevně přistála na tváři. Vykk zavrával a přitiskl si na tvář ruku. „Lžeš!“ vykřikla. „Lžeš! Celé jsi to zfalšoval, abys mě donutil porušit můj slib! Přiznej to!“

Spustil ruku. Stál a upřeně na ni hleděl očima plným smutku a lítosti. Pomalu zavrtěl hlavou. „Mrzí mě to, kotě,“ řekl. „Víc, než dokážu říct. Ale nezfalšoval jsem to. Co jsi slyšela, je pravda, a tím, že se na mě budeš vztekat, to nezměníš. Teroenza a jeho parta nemaj žádněj božskej dar. Celej tenhle podvod si vymysleli jen proto, aby sehnali dělníky do továren a otroky na prodej.“

Otisk její ruky na jeho tváři, kam ho udeřila, tmavě rudnul. Bria viděla otisk svých prstů. Bojovala s náhlým popudem vrhnout se mu do náruče a překotně se mu omlouvat. Jak jen mu mohla tak ublížit?

Zároveň však hrozně zuřila. Cítila, jak se jí zkřivila tvář. Brada se jí chvěla, jak se snažila ovládnout. „Ne!“ Zatínala pěsti. „Ne! To není pravda! Zfalšovals to. Co jsi zač... telepat? Jak jsi věděl o sakredotu Palazidarovi? Tenkrát jsi tady ještě ani *nebyl*!“

Han zavrtěl hlavou. „Nevěděl jsem to, Brio. Nevěděl jsem to a tu nahrávku jsem nezfalšoval. Dokážu ti to.“ Strčil ruku do kapsy a vytáhl malou černou nádobku.

Bria věděla až příliš dobře, co to je. „Glitterstim? Kde jsi ho vzal?“

„Otočil jsem to během předávky,“ řekl Vykk. „Víš, co to umí, vid’?“

Bria pomalu přikývla.

„Tohle je jedinej způsob, jak ti můžu dokázat, že nelžu. Když to otevřeš, vystavíš to působení světla a pak to spolkneš, dočasně ti to propůjčí telepatický schopnosti. Budeš si moct přečíst mé myšlenky a *poznáš*, že o blaženosti nelžu – a že jsem tu nahrávku nezfalšoval. Na,“ natáhl se a vtiskl jí lahvičku do dlaně. „Vem si to.“

Bria pohlédla na trubičku. „Já... já si to musím rozmyslet, Vykku. Musím se rozhodnout, co mám dělat.“

„Nelžu ti, zlato, přísahám.“ Přistoupil k ní blíž a natáhl se, aby vzal její ruce do svých. „Věř mi.“

Odvrátila se od něj. „Jen... chci teď být sama, Vykku. Uvidíme se... později. Po bohoslužbě. Teď musím jít.“

Pohlédl na ni. „Protentokrát bys tam nemusela. Nebudou přece zjišťovat, kdo tam je a kdo ne.“

Nejít na blaženost? Brie se při tom pomyšlení udělalo nevolno a vlastní reakce ji vyděsila. Co když má Vykk pravdu? Co když není blaženost nic jiného než kombinace fyzické a mentální vibrace nějakého cizího druhu? Pokud neexistoval žádný božský dar, potom se poutníci nijak nelišili od narkomanů dostávajících svoji dávku.

Bria se zahleděla Vykkovi do očí a měla mlhavý pocit, že pravdu opravdu říkal. Prsty se jí sevřely kolem černého válečku s glitterstimem. Tady se skrývala její odpověď. S tímhle může zjistit pravdu...

Obrátila se a vydala se pryč, nechávajíc Hana na pláži. Slyšela, že na ni Vykk volá, ale mávnutím ruky mu naznačila, aby ji nechal na pokoji, a pokračovala v cestě. Jestli to má stihnout na bohoslužbu včas, musí si pospíšit.

O půl hodiny později stála uprostřed zástupu poutníků a sledovala nádherně krvavé slunce, jak zapadá za Oltářem příslibů. Už byl téměř čas na blaženost. Rozhlédla se kolem sebe a pomyslela si, že jestli to chce udělat, bude to muset být brzy. Prsty potajmu vytáhla z kapsy svých šatů černý váleček. Světlo... potřebuje světlo, aby vyvolalo v glitterstimu reakci. A přesto... nemohla to udělat, když to může každý vidět...

Konečně nastal ten správný okamžik – znamení, že začíná blaženost.

Bria se v zástupu postavila tak, aby měla jasný výhled na velekněze a sakredoty, kteří vedli poutníky bohoslužbou. Byla však v zástupu hodně vzadu, dost vzadu na to, aby mohla zakrýt glitterstim širokým rukávem, aby si jeho aktivace t'landa Tilové nevšimli. A ostatní poutníci budou tak zaujatí blažeností, že by si nejspíš nevšimli ani výstřelu z blasteru.

Všude kolem ní padali poutníci na kolena. Bria poklekla také, a když to udělala, cvrnknutím otevřela vršek nádoby s glitterstimem. Předklonila se a tělem zakryla vláknitou dávku drogy, kterou vytáhla ven – na jednu šílenou vteřinu si říkala, jestli to není dávka, kterou sama připravovala.

Když se poutníci vrhli na zem, hrdelní vaky kněžích se začaly zvětšovat. Jakmile se vzduchem začal rozléhat vibrující hukot, podržela Bria glitterstim před sebou, v plném světle posledních paprsků zapadajícího slunce.

V několika vteřinách se aktivoval, začal modře jiskřit, ale žádný z poutníků si toho nevšiml a před veleknězem byl účinek skryt. I když si Bria nikdy předtím glitterstim nevzala, věděla přesně, kolik vteřin má počkat. O chvíli později si ho strčila do úst a uhasila jiskřící látku svými slinami.

Jakmile vzala drogu do úst a spolkla ji, začala blaženost.

Bria se otřásla, jako by ji zasáhl výstřel z blasteru. Glitterstim začal účinkovat okamžitě. Krev se jí řtila tělem jako loď vstupující do hyperprostoru. Hlava jí třeštila.

Ale fyzický účinek nebyl ničím ve srovnání s účinkem mentálním. Mysl se jí *otevřela* způsobem, jaký později nedokázala ani popsat. Když se jí zmocnily vlny blaženosti, prožívala rozkoš celého zástupu poutníků.

Síla toho pocitu byla tak ohromná, že málem omdlela. Jedině hněv, který vřel v jejím nitru od chvíle, kdy jí Vykk pustil tu nahrávku, ji udržel při smyslech – a soustředěnou.

Musím... otevřít... oči... pomyslela si. Musím se soustředit...

Zalykající se a těžce oddechující Bria otevřela oči a otřásla se, když jí celým tělem zazmítaly vlny blaha s takovou intenzitou, že se málem změnily v bolest. Upřeně hleděla na Teroenzu a nutila se neodvracet zrak, aby upnula svou mysl pouze na obestření té jeho.

Obrazy, cizí obrazy, zaplavily Briinu mysl a nesmazatelně se jí vtiskly do vědomí. Nezáleželo na tom, jak moc by si mohla přát na ně zapomenout. Věděla, že už nikdy nezapomene. Teroenzova mysl byla stejně jako mysl každé rozumné bytosti plná všedních maličkostí – co bude mít k večeři, znučenosti obřadem, myšlenek na nová bezpečnostní opatření, která mu Huttové nařídili zavést, slabé kručení v jeho trávicím traktu...

Ve veleknězově myslí nebyla ani stopa božskosti. Nevěřil v jedno ani ve veškerenstvo. Ve skutečnosti na sebe byl Teroenza pyšný, že jedno a veškerenstvo *vymyslel*, aby měli tihle důvěřiví poutníci v co věřit.

Brie se zvedl žaludek a ústa jí naplnila hořká pachut' glitterstimu. Za probíhající blaženosti bylo obtížné uvažovat, ale přinutila se zůstat naladěná na veleknězovu mysl... probírala se jeho myšlenkami a *ujišťovala se*, že to, co velekněz dělá, je pouze fyzický a duševní *trik* – něco, co na požádání dokázal každý muž jeho druhu.

Teroenza sebou náhle trhnul a divoce se kolem sebe rozhlížel. Jeho mysl zaplavilo podezření, potom jistota – věděl, že ho někdo telepaticky sonduje!

Blaženost zakolísala a pak náhle zeslábla, protože velekněz přestal hučet. Sakredoti pokračovali v nesladěném unisonu, ale bez vůdce se blaženost dočista zastavila. Poutníci otřeseně kvíleli, a někteří dokonce omdleli.

Bria se stáhla z Teroenzovy mysli a přidala se k zástupu poutníků, kteří nešťastně bědovali a zmateně klopýtali sem a tam. Někteří tam stáli, třáslí se a naříkali a prosebně na kněží zírali. Teroenza se nemotorně odpotácel z pódia u oltáře a začal se prodírat zástupem. Tlanda Til se díval do tváří a duchem nepřítomně mumlal požehnání, jak se snažil zakrýt skutečnost, že se zoufale pídí po poutníkovi, který právě zkoumal jeho myšlenky.

Bria byla naštěstí v davu vzadu, docela blízko u okraje amfiteátru. Nechala se odstrkávat dozadu, pryč z permabetonu, až pod nohama ucítila mazlavou hlínu džungle. Jediným rychlým a rozhodným pohybem zabořila palec u nohy do chuchvalce udusaného listí a bláta a nadzvedla ho. Upustila váleček po glitterstimu a ten dopadl přímo doprostřed jamky –

Otočila se a přitom nohou přišlápla hroudu bláta zpátky k zemi. Celý sled událostí trval pouhou vteřinu.

Začala si klestit cestu zadní částí davu k pěšině a nechala se nést proudem reptajících, nesouvisle blábolících, zmatených a nespokojených poutníků.

Opatrně se ohlédla a ujistila se, že Teroenza už od svého pátrání upustil, protože si očividně uvědomil, jak beznadějně je a jak moc jeho neobvyklé počínání rozčílilo poutníky. Bria doufala, že celý zážitek připsal na účet nějakému relativnímu nováčkovi, který se rozhodl zaexperimentovat si s nádobkou kradeného glitterstimu.

Pomalými a nejistými kroky otupěle sestupovala po cestě. Účinky glitterstimu už odezněly natolik, že si byla sotva vědoma myšlenek a pocitů těch, kdo se nacházeli v její bezprostřední blízkosti.

Ani ji nepřekvapilo, když se k ní přidal Vykk. Jako obvykle ji vzal za paži a podpíral ji. Bria se o něho opřela, vděčná za jeho pomoc, a ucítila, jak ji vzal kolem pasu, až ji napůl nesl.

Rychle se snášející rovníková tma byla teď všude kolem nich. Bria Vykku sotva viděla. Vedl ji po cestě a vyhýbal se těm nejhorším kalužím bláta. Když došli k dormitoriu, zastavila se. „Já... tam ještě nechci jít,“ zamumlala. „Musím... musím s tebou mluvit, Vykku.“

Přikývl. Ve světle vycházejícím z otevřených dveří bylo jeho tvář sotva vidět. „Tak jo. Myslím, že nikomu nebude vadit, když zajdeme do jídelny na šálek stim-čaje. Vypadáš, že by ti udělal dobře.“

Společně se vydali do tmy. Bria se o Vykku cestou opírala. Ještě nikdy se necítila tak unavená. I droid by se pohyboval živěji.

Když dorazili do jídelny, Vykk ji usadil a přinesl jim šálky stim-čaje a sladké pečivo, které přisunul před Briu.

„Tady máš,“ řekl. „Sněz to. Vypadáš, že to potřebuješ.“

Poslušně usrkávala čaj a uždibovala z pečiva. Ještě nevečeřela a zdálo se, že ji jídlo uklidňuje a pomáhá jí vrátit pozornost zpátky k okolnímu světu.

Naklonila se k Vykkovi připravená promluvit, ale jakmile otevřela ústa, varovně zavrtěl hlavou. „Myslím, že bych tě měl odvést zpátky do dormitoria,“ řekl nahlas. „To tě naučí vynechávat jídlo, 921. Myslel jsem, že mi tam omdlíš.“

Bria pochopila, tiše vstala a následovala ho ven.

Když vyšli před administrativní budovu, vytáhl Vykk infračervené brýle a nasadil si je. „Máš svoje?“

Bria přikývla, našla je a také si je nasadila. Noc se náhle rozložila na přízračné černé a zelenobílé obrazy. Teď už viděla Vykkovu tvář napůl zakrytou brýlemi.

Opět ji vzal kolem pasu a společně se vydali po cestě džunglí. „Vzala sis ten glitterstim,“ řekl tiše.

„Ano,“ řekla a cítila se otupěle, jako kdyby ji ztloukli do bezvědomí. „Měl jsi pravdu. Odpusť mi, že jsem o tobě pochybovala...“

„No tak,“ řekl a snažil se, aby to znělo vesele, ale zcela pohořel. „Na tvém místě bych si to chtěl taky ověřit. Bylo to... bylo to zlý?“

Přikývla a náhle se jí všechno vrátilo jako nějaký černý příliv. Bria se začala třást a ztěžka oddechovat. „Ach Vykku!“ vyhrkla. „Byla jsem v jeho *hlavě*, v Teroenzově *hlavě* a bylo to strašné! Žádný božský dar, jenom znuděná sobecká bytost, která chce zbohatnout, aby si mohla rozšířit sbírku!“

„Netrap se tím,“ řekl a vzal ji za ramena, aby ji uklidnil. „Muselas zažít hroznej šok.“

„Připadám... připadám si tak... podvedená,“ dostala ze sebe Bria přes jektající zuby. „Bylo to... příšerné...“

„No tak, miláčku...“ Objal ji a ten projev soucitu byl její konec. Bria se rozvzlykala mocnými, zajímavými a zničujícími vzlyky, až to *bolelo*. Vykk jí pomohl sundat brýle a pak ji jen držel, hladil po vlasech a po zádech, šeptal konejšivá a něžná slova.

Držela se ho oběma rukama zepředu za kombinézu, mačkala a kroutila její látku a plakala tak usedavě, až sama sebe děsila. Bria ještě nikdy takhle neplakala. Ten pocit prázdnoty byl strašný.

„Už... už mi... nic nezbylo,“ vymáčkla ze sebe mezi návaly pláče. „Nic... vůbec nic...“

„Jasně že zbylo,“ zamumlal Vykk a něžně ji políbil na tvář. „Máš ještě nás, ne?“

„Ech... nás?“ zašeptala.

„Jistě. Budeme spolu, miláčku. Odletíme z tyhle prokletý planety a budeme šťastný.“

Zvedla hlavu a slepě zírala do tmy; její zrak nedokázal ve tmě pořádně rozlišit světlejší skvrnu, kterou byl jeho obličej. „Ale oni nikdy nenechají poutníky odejít,“ zamumlala Bria. „Přečetla jsem si to v Teroenzově myslí.“

„Nebudeme se jich *dovolovat*, zlato. Prostě se sebereme a půjdeme.“

„Utečeme?“ zašeptala.

„To si piš,“ řekl. „Hned jak přijdu na to, jak to udělat, tak odsud vypadneme. Vlastně už jsem o tom začal přemýšlet.“ Spěšně ji políbil na tvář. „Věř mi. Už s tím mám zkušenosti. Něco vymyslim.“

„Ale... ale tvoje peníze,“ řekla. „Máš smlouvu a nemůžeš ji porušit. Jestli utečeš, přijdeš o peníze. Říkal jsi mi, že ty kredity potřebuješ, aby ses pokusil dostat na Akademii. Jak by ses toho mohl vzdát?“

Pokrčil rameny. „Kredit jako kredit. Jenom ho musím z Teroenzy dostat jinak.“

Briiny myšlenky byly zastřené vyčerpáním a žalem nad zradou. Trvalo celou minutu, než jí došlo, o čem Vykk mluví. „Ta sbírka...“ zašeptala. „Ty chceš Teroenzovi ukrást sbírku a utéct.“

„Docela dobrý,“ řekl uznale. „Víš jistě, že na tebe ještě nepůsobí glitterstim?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla Bria unaveně. „Vím jen, že ses mě na ni mockrát ptal a jaké jsou v ní

nejcennější věci. Vážně myslíš, že dokážeš proniknout přes bezpečnostní zámky a tu sbírku ukrást?“

„Celou ne,“ řekl. „Na to by byla potřeba větší nákladní loď, než jaký na Ylesii jsou, aby to celý odvezla. Já vezmu jen drobnosti – ty skutečně cenný drobnosti.“ Upřeně se na ni zahleděl. „A ty mi pomůžeš, vid’?“

Zaváhala. Ukrást starožitnosti byl pravý opak toho, v co vždycky věřila. Ale Teroenzovy starožitnosti nebyly vystavené v muzeu, kde by si je mohli všichni prohlédnout. Hromadil je chamtivý soukromý sběratel. Jestli je Vykk ukradne, dostanou se zpátky do oběhu a existovala docela slušná šance, že alespoň některé z nich opravdu skončí ve veřejných expozicích v nějakém obchodě nebo galerii.

„Tak dobře,“ řekla Bria. Dlouze a rozechvěle se nadechla. „Pomůžu ti.“

„Fajn. Ty a já šlohneme loď a zmizíme z této planety. Už mám po krk horka, vlhka a ze všeho nejvíc těchhle kněží a jejich potrhlýho náboženství.“

Bria se zhluboka nadechla. *Odejít odsud? Už se nikdy nezúčastnit bohoslužby a nepřijmout blaženost? Jak bez toho budu moct žít?*

Rezolutně tu otázku vyhnala z hlavy. Nějak to zvládne. Možná si během příštího týdne nebo tak nějak odvykne, než odejdou.

„Je tu ještě jedna věc, Vykku,“ řekla nejisté.

„A copak, miláčku?“

„Muuurgh. Co bude s Muuurghem? Říkal jsi, že dal čestné slovo, že tě bude hlídat – že je jak tvým hlídačem, tak i tvým ochráncem. Co s ním provedeš?“

Vykk se dlouze nadechl a Bria viděla, jak se skvrna, která byla jeho tváří, pohnula, když zavrtěl hlavou. „Tak to je právě vrelt v kuchyni,“ použil starý corellianský výraz pro „smůlu“ nebo „neštěstí“. „Nevím, co si s nim počnu. Vážně mam toho velkýho kocoura rád, ale vyprávěl mi o tom jejich kodexu čestného slova. Bojím se, že bude děj se co děj věrnej Teroenzovi.“

„Chceš říct, že když zjistí, co plánujeme, tak nás prozradí?“

„Je to dost pravděpodobný.“

„Ach Vykku...“ zajíkla se. „Co budeme dělat? Co když se odsud nedostaneme?“

„Neboj se, zlato. Nech to na mně.“ Vykk si povzdechl. „Když budu muset, s Muuurghem se vypořádám. Umím střílet líp než on a tasim mnohem rychlejc.“

„Ty bys ho *zastřelil*?“

„Kdybych se musel rozhodnout mezi náma a Muuurghem, tak jo, zastřelil. Jen si přeju, abych ho dokázal přesvědčit, aby se přidal k nám. Kdyby to udělal, tak bych ho vzal, kam by jen chtěl. A dal bych mu tolik kreditů, aby moh pokračovat ve svém pátrání.“

„V pátrání?“

„Jo. Hledá svoji družku a sem přišel, protože si myslel, že odletěla na Ylesii. Jenže to si myslel špatně. Togoriani jsou vzácný, tak vzácný, že jsem o nich nikdy neslyšel, dokud jsem se nedostal sem. Kdyby tady nějaká Togorianka byla, vyčuhovala by jako bolavej prst.“

Bria se polekaně nadechla. „Ale... Vykku! Tady *byl* další Togorian! Pamatuju si, že jsem jednoho viděla – před šesti, možná před osmi měsíci. Jenom jsem ho zahlédla, ale tím druhem jsem si jistá.“

„Vážně? Muž nebo žena? Jak vypadal?“

„Nevím, jestli muž nebo žena,“ řekla. „Myslím, že tenhle Togorian nebyl tak vysoký jako Muuurgh. Byl bílý a měl oranžové pruhy... Aspoň myslím. Viděla jsem ho jednou večer, hned po bohoslužbě, a už se stmívalo.“

„Musím to říct Muuurghovi,“ řekl Vykk. „Ty kněží lžou, jako když tiskne. Je celkem pravděpodobný, že Mrrov – tak se myslím jmenuje – byla celou dobu tady na Ylesii. Možná v kolonii 2 nebo 3.“

Umlkl. Bria tam stála, přemýšlela o tom, co právě řekl, a nakonec už to nevydržela. „Vykku, prosím,“ žádala ho úpěnlivě, „řekni, žes to nemyslel vážně s tím, že Muuurgha zastřelíš, jestli se nám pokusí zabránit ukrást Teroenzovu sbírku! Musí existovat způsob, jak se tomu vyhnout!“ Bria měla Muuurgha *ráda*. Za posledních pár měsíců toho kočičího tvora trochu poznala a obdivovala ho.

„Postarám se o něj, ať to stojí co to stojí. Když budu muset, tak ho zastřelím.“ Vykkův hlas zněl nekompromisně. „Ale možná ho jen... omráčím nebo praštím do tý jeho tvrdý palice a svážu ho, aby ho kněží neobviňovali, až utečeme.“

„Ach, Vykku...“ Brie se oči opět zalily slzami. „Prosím, pokus se vymyslet něco, abys Muuurghovi neublížil. Jsi v tom dobrý.“

„Vymyslím, miláčku,“ řekl, „vymyslím...“

Sklonil se, aby ji spěšně políbil na čelo, a tentokrát mu nepřipomněla svůj slib. *Už mě žádný slib neváže*, pomyslela si Bria zasmušile, když se vydali zpátky k jejímu dormitoriu. *Žádný slib, žádné náboženství... vůbec nic...*

Pohlédla stranou do tmy. *Nic kromě Vykku...*

* * *

Muuurgh tiše vyklouzl z džungle a vstoupil na cestu. Togorianovo noční vidění bylo mnohem lepší než lidské; vzdálený pár krácející po cestě rozeznal bez potíží. Už byli skoro u dormitoria.

Kočkovitý tvor se několik uplynulých minut s přehnanou opatrností plížil džunglí, odhodlaný dostat se k páru co nejbližší, aby mohl vyslechnout jejich šeptaný rozhovor. Togorianovi se podařilo dostat se blízko pouze natolik, aby zaslechl konec jejich rozmluvy – ale slyšel toho dost.

Pilot a Bria plánovali útěk. Plánovali, že okradou jeho pány. Pilot plánoval, že se o Muuurgha „postará“.

Togorian nešťastně zavrtěl obrovskou hlavou. Muuurgh dal pánům své čestné slovo – *měl by* mít jasno v tom, co udělá. Ale neměl.

Věděl moc dobře, co by měl udělat. Měl by jít zítra ráno za Teroenzou a říct mu, co slyšel. Nebo by měl on, Muuurgh, sám pilota zabít, a až to bude hotovo, říct knězi proč.

Jenže tam stál a váhal. Bylo zřejmé, že pilot je natolik zoufalý, že by ho zastřelil, aby se dostal pryč. Muuurgh dal své čestné slovo, že bude pilota hlídat.

Jenže pilot byl taky Vykk... a Muuurgh začal o Vykkovi smýšlet jako o příteli. Vykk byl rozhodnutý chránit svou družku. Tomu Muuurgh rozuměl. Sám by udělal téměř cokoli, aby ochránil Mrrov... jen kdyby ji našel...

Hluboce hrdelně zavrčel. Možná by měl předstírat přátelství, aby si ho pilot pustil co nejbližší k tělu, a pak použít zuby a drápy. Muuurgh byl zkušený lovec. Jakmile se své kořisti zmocnil, už nebylo úniku.

Dokázal by Vykká skutečně zabít, aby dodržel své slovo?

Muuurgh znovu zavrčel a obrátil se zpátky k džungli. Dnes v noci bude lovit. Bude zabíjet. Rozsápe a sežere svou čerstvou kořist. Možná mu to pročistí hlavu a pak se bude moci rozhodnout, co udělá...

Jako tichý a neviditelný přízrak se plížil pod obrovitými stromy...

Kapitola devátá

Ztracená a nalezená

Druhý den ráno si Han ve sprše vesele pohvizdoval a náladu mu nemohlo zkazit ani to, že si po těle roztíral odporně páchnoucí šedý sliz proti plísni. Zmizí s Briou z téhle planety a až prodají ukradené věci z Teroenzovy sbírky, budou mít hromadu kreditů. Han si bude moct zaplatit novou identifikační kartu, jídlo a ubytování, zatímco bude skládat zkoušky na Akademii.

A až by dostudoval, byl by z něj důstojník a uznávaný muž a Bria by na něho čekala...

Utíral si vlasy ručníkem a šel si pro oblečení, které leželo přehozené přes pelest jeho postele.

Přišlo to bez varování. V jedné chvíli šel a v druhé ho něco popadlo a mrštilo jím na podlahu tak tvrdě, až mu to vyrazilo dech. Han zalapal po dechu jako whaladon na suchu a před očima se mu roztančily hvězdičky.

Ale ještě tam bylo něco dalšího... drželo ho to na zemi a tisklo mu to obrovskou ruku na hrud'.

Han se bezděčně nepokoušel o žádný pohyb, lupal po dechu, a když ho konečně popadl, uvědomil si, že by ho ta ruka dokázala rozdrtit jako dilgový ořech.

Zatmělo se mu před očima – ne, ta černota byla skutečná. Skutečná a chlupatá s bílou skvrnou uprostřed hrudi a naježenými bílými vousky.

Hanovi se podařilo zaostřit. „Muuurghu...?“ vydechl slabě. „Co se děje-?“

Muuurgh mu zavrčel do obličeje; jeho tesáky byly tak blízko, že Han viděl, jak se lesknou slinami. „Pilot plánoval utéct, vzít Briu,“ zavrčel. „Vykk plánoval okrást ylesijské pány. Vykk plánoval, že se o Muuurgha postará...“

„Ale –“ Ruka přitlačila o něco víc a Han zmlkl, oči mu vylézaly z důlků.

Muuurgh pozvedl velkou, těžkou tlapu a mírně ji ohnul. Vysunuly se šavlovité drápy. „Teď zrádný pilot zemře,“ zavrčel Togorian.

„Ne!“ zvedl Han prosebně ruce. „Prosím! Vyslechni mě!“

„Muuurgh poslouchal včera v noci. Muuurgh slyšel dost,“ řekl Togorian ponuře.

„Hej, brácho!“ vyjekl Han a myslel na to, co by ty drápy provedly jeho odhalenému hrdlu. „Myslel jsem, že jsme přátelé!“

„Muuurgh měl pilota rád. Muuurghovi je líto, že musí pilota zabít. Ale dal čestné slovo. Muuurgh nemá na výběr.“

Ruka začala klesat. Han pevně zavřel oči a čekal na svůj konec.

Ucítil na tváři a na krku závan vzduchu, jak se Togorian rozmáchl, ale nic se ho nedotklo. Po několika vteřinách, které mu připadaly jako věčnost, znovu otevřel oči. Muuurgh na něj strnule hleděl a zjevně sváděl vnitřní boj.

Nakonec popadl Hana za rameno a za vlasy a trhnutím ho zvedl na nohy a postrčil ho směrem ke Corellianovu oblečení. „Obleč se! Muuurgh nechce mít na rukou pilotovu krev. Půjdem a řekneme Teroenzovi, co pilot a dívka plánovali. Kněz nařídí jiným strážím, aby zrádce zabili.“

Han si pospíšil k lůžku a začal se oblékat. Aspoň že neumře nahý a mokrá. „Muuurghu, poslouchej,“ řekl, „musíš mě vyslechnout. Prosím! Komu to ublíží?“

„Pilot lže. Muuurgh ví, že pilot lže. Muuurgh –já nebudu poslouchat.“

Začíná se uklidňovat, to je dobrý znamení, pomyslel si Han. Vrací se ke gramatice, co jsem ho učil.

Han si zapnul předek kombinézy a posadil se na okraj postele, aby si natáhl boty. „Tvý lidi maj kodex cti, ne?“ řekl a horečně přemýšlel jako ještě nikdy v životě.

„Ano.“

„Když dáte svůj čestný slovo někomu, pro koho pracujete, musíte ho dodržet, že jo?“

„Ano. Pilot umí být rychlejší. Obuj se.“

Han pomalu strčil prsty pravé nohy dolů do boty a začal si ji natahovat.

„Tak jo, brácho, ale řekněme, žeš někomu dal svůj čestný slovo a potom zjistil, že všechno, co ti říkal, byla z jeho strany lež. Co to znamená pro vaši dohodu? Musíš dodržet slovo, kterýs dal někomu, kdo ti lhal a udělal z tebe pitomce?“

Muuurgh na Hana podezřívavě hleděl, ale nic neříkal.

„No tak, brácho, co říká váš kodex cti o uzavírání dohod se lhářema, hm?“

Muuurgh zavrtěl svou masivní hlavou a pak se mu k ní uši jako známka hněvu přitiskly. „Když Togorian dá čestné slovo lháři, dohoda neplatí. V jednání se lhářem není žádná čest.“

„Jasně,“ řekl Han s hlubokým uspokojením. Zvedl levou botu. „Poslouchej mě, brácho. Myslím, že Mrrov je tady na Ylesii. Myslím, že ti Teroenza lhal.“

Muuurgh na Hana upřeně hleděl a jeho modré oči se zúžily. „Lhal bys, abys zůstal naživu, Vykku.“

„Jo, to bych teda lhal, brácho,“ řekl Han upřímně. „Ale přísahám ti, že v tomhle nelžu.“

„Přísaháš? Co to znamená, tohle ‚přísahám‘?“

„Je to... něco jako čestný slovo,“ řekl Han. „Mý lidi přísahaj na věci, který jsou pro ně nejdůležitější na světě. Je to tak nějak... posvátný, jak bys asi řek.“

„Tak na co Vykk přísahá?“

Han chvíli přemýšlel. „Přísahám,“ řekl pomalu a zřetelně, „na Briin život. Víš, že mi na ní záleží... moc. To víš, ne?“ Muuurgh o tom chvíli přemýšlel a pak přikývl.

„Dobře, tak přísahám na Briin život, že mi říkala, že tady před šesti nebo sedmi měsíci viděla Togoriana. To by odpovídalo dobře, kdys pátral po Mrrov, ne?“

Togorian opět mlčky přikývl.

„Viděla Togoriana, Muuurghu. Zeptej se jí sám. Teroenza a jeho poskoci ti lhali, když ti tvrdili, že tady nikdy nebyla. Nejspíš je pořád ještě tady, na Ylesii. Nejspíš ne tady v kolonii 1, protože to je moc riskantní.“

Ale je dost pravděpodobný, že je v kolonii 2... nebo dokonce 3. Jenže kolonie 2 existuje dýl, takže tam maj mnohem víc poutníků než v kolonii 3. Takže sázím na to, že je v kolonii 2. To stojí za prověření, ne?“

„Jak vypadala?“ zeptal se Muuurgh pomalu.

Na chvíli byl Han v pokušení zalhat a říct, že neví, protože co kdyby se v tom, že tím Togorianem je Mrrov, mýlil a Muuurgh se rozčílil a na místě ho zabil? Zhluboka se nadechl. „Bria říkala, že měla bílou a ještě nějakou barvu. Byla pruhovaná. Bria myslí, že to mohly bejt oranžový pruhy, ale říkala, že už byla skoro tma a že si neni úplně jistá.“

Doufám, že Mrrov není jednobarevná nebo flekatá!

Muuurgh přitiskl uši k hlavě, zasyčel jako dřavý ventil a hrozivě odhalil zuby. Han se zoufale rozhlížel po něčem, čím by vzal Togoriana po hlavě, ale v dosahu nebylo nic. Tiše se smířil s tím, že ho Muuurgh roztrhne vejpůl.

Potom se Muuurghův vzteklý sykot změnil v bolestné a zmučené vytí. Velký tvor klesl na zem, chytil se za hlavu a naříkavě skučel. „Podle tvého popisu je to ona!“ zachrčel konečně. „Při bozích mých předků, mohla být celou dobu tady, zatímco jsem věřil těm lhářům? Ted' půjdu a rozsápu jim hrdla a sním jejich srdce!“

„Díky bohu,“ zamumlal tiše Han. *Ještě že to vyšlo!*

Muuurgh vyskočil ze země, očividně připraven svou hrozbu vykonat.

„Počkej!“ Han vyskočil, chytil Muuurgha za jednu velkou paži a zůstal na ní viset, zatímco ho Muuurgh táhl pokojem po podlaze téměř až ke dveřím. Han se zapřel nohama a odmítal jít. „Muuurghu, jestli ji chceš zpátky, tak *stůj!*“

Muuurgh zpomalil a pak se zastavil. „Bezva,“ řekl Han a prudce oddychoval. „Teď si o tom promluvíme jako rozumný tvorové, jo? Sedni si.“

Muuurgh klesl na Hanovo lůžko. Han pustil nějakou hudbu a pak si přitáhl otlučenou židli co nejbliž k Togorianovi, až se skoro dotýkali. „Mluv potichu,“ zašeptal a Muuurgh přikývl.

„Mam plán,“ řekl Han. „Myslim, že vim, jak se k ní dostat, pokud tady na Ylesii pořád ještě je.“ *Jen doufám, že už ji neposlali do dolů na koření*, pomyslel si, ale nahlas to neřekl. Muuurgh už teď věděl, co se s otroky děje, stejně dobře jako on.

„Dobře, Vykku,“ řekl Muuurgh stejně tiše, „pověz mi o tom plánu.“

Han chvíli přemýšlel. „S něčím budu potřebovat pomoci. Musím provést nějaký přípravu, a než odletím, pokusím se zařídit všechno, co půjde.“

„Než odletíš? Vykku poletí pryč?“

„Jo, ale teď nemluví o našem definitivním útěku. Za pár dní musím na Nal Huttu doručit Huttovi jménem Jiliac vzkaz a dárek od Zavvala. Mam tam zůstat a počkat na odpověď. Ještě nikdy jsem na Nal Huttě nebyl a nevím, jak to tam chodí. Ale Jalus Nebl už tam byl.“

Muuurgh přikývl, aby dal najevo, že poslouchá, a začal si nervózně uhlazovat bílé vousky.

„Oukej. *Dream* je pro tři moc malej. Upozorním na to Teroenzu a řeknu mu, že se Nebl chce zase vrátit k lítání jako můj kopilot. Vim celkem jistě, že bude souhlasit a nechá mě na tu misi letět s Neblem společně. Navrhnou, abys zůstal tady, protože pro tebe nebudeme mít místo.“

Han vstal, a zatímco přemýšlel, začal přecházet sem a tam. „Kněží věděj, že rád loviš, ne? Takže až dostanu svolení, že můžu vzít Nebla s sebou, měl bys požádat, aby sis moh na pár dní vyrazit na lov. Namáhavým terénem se dokážeš pohybovat rychle, že jo?“

„Hodně rychle,“ souhlasil Togorian. „Dost rychle na to, abych vystopoval a ulovil kořist.“

„Myslíš, že bys to zvládnul pěšky do kolonie 2?“

„Ano,“ zamručel Muuurgh sebejistě.

„No, jestli by nám něco mohlo vyjít, tak tohle. Pokud je Mrrov pořád tady na Ylesii, máme víc než padesátiprocentní šanci, že je v kolonii 2. Měl by ses tam vydat a prohlídnout to tam. Zjistit, jestli tam je.“

„A zachránit ji!“ vyskočil Muuurgh na nohy.

„Ne!“ štěkl Han. „*Sedni si*. To by bylo to nejhorší, co bys moh udělat. Začali by kvůli vám dvěma prohledávat celou planetu. Použili by senzory nastavený na togoriánský tělesné údaje, aby vás zaměřili. Pak by vás chytili a nejspíš zabili. Nebo poslali do dolů na Kesselu, což je v podstatě to samý.“

„Ty chceš, aby Muuurgh viděl Mrrov a Mrrov neviděla Muuurgha?“

„Přesně tak. Jenom ji najdi, zjisti, kde spí, kde jí a takový ty věci. Potom, až utečeme, stavíme se spolu v kolonii 2 a dostaneme ji odtamtud. Včera pozdě večer jsem tady kolem trochu čmuchal, jestli sis toho náhodou nevšimnul.“

„Muuurgh si všiml,“ řekl Togorian suše. „Všude, kam Vykk šel, ho Muuurgh sledoval. Proč myslíš, že jsem věděl, že mám poslouchat, když jsi vyprovázel Briu zpátky k dormitoriu?“

„No, v každém případě jsem přišel na to, jak odvíst pozornost stráží, až si budeme ze sbírky vybírat ty nejlepší kousky. A vim, kde je komunikační středisko. Postarám se, aby komunikace mezi koloniemi nefungovala, až odtud vypadnem. Odskočíme si do kolonie 2, a než jim dojde, co se děje, sebereme Mrrov a pohasíme si to z tyhle planety pryč. Potom vás oba vezmu na Togorii, platí?“

Muuurgh na Hana pohlédl s přimhouřenýma očima a s vousky cukajícími pohnutím. „Tohle bys pro Muuurgha a Mrrov udělal?“

„Jo. Přísahám, že jo. Když pomůžeš mně a Brie vloupat se k Teroenzovi a ukrást mu ty věci, přísahám ti, že bez Mrrov neodletíme.“

Velký Togorian o tom dlouho uvažoval a pak se jeho pohled setkal s Hanovým. „Pomůžu,“ řekl. „Čestné slovo.“

Han přikývl. „Tak jsme dohodnutý, brácho.“

* * *

Téhož večera se Han stavil v místnosti s Teroenzovými poklady pro Briu. Říkal si, jestli půjde na bohoslužbu, když teď ví, že je to podvod.

Stál venku a zaklepal na těžké pokovené dveře. „To jsem já,“ zavolal v odpověď na její hlas přicházející zevnitř.

Dveře se otevřely a Bria vyšla ven. Hanovi se rozšířily oči. „Hej! Vypadáš *skvěle!*“

Poprvé za dobu, co ji znal, odložila své neforemné světle hnědé roucho a čapku. Místo toho na sobě měla jednoduchou bleděmodrou blůzu a kalhoty. I když to byl

prostý oděv, dával vyniknout její štíhlé a po všech stránkách ženské postavě.

„Vznešený Teroenza mi řekl, že se můžu vzdát svého roucha, když budu pracovat na sbírce,“ sdělila mu. Když spatřila vřelost v jeho očích, začervenala se, ale usmála se. „Bál se, že rouchem zachytím za nějaký cenný artefakt a shodím ho z police.“

„No, já to rozhodně schvaluju,“ řekl Han. „Co takhle šálek čaje?“

„Jasně.“

Když se usadili v jídelně a před sebe postavili šálky stim-čaje, Bria se na Hana plaše usmála. „Takže... tobě se opravdu líbí... jak vypadám?“

„To si piš,“ řekl. „Jseš ta nejhezčí holka na týhle planetě, beze srandy.“

Usmála se, ale pak se její úsměv zase vytratil a zatvářila se ustaraně. „Zřejmě nejsi jediný, kdo si to myslí, Vykku...“

„Jak to myslíš?“

„Dneska ráno jsem měla velmi podivný rozhovor s Ganarem Tosem, Teroenzovým majordomem. Podle všeho jsem pro něj vždycky byla jen někdo v poutnických šatech, ale když jsem si oblékla tohle, doopravdy si mě všiml. Asi hodinu za mnou všude chodil, zatímco jsem se snažila něco uspořádat, a mluvil se mnou – nebo se o to aspoň snažil. Z těch jeho oranžovočervených očí mi běhal mráz po zádech.

Je starý, ale očividně je ještě... ech... plný života, jestli mi rozumíš. *Žádostivého* života.“

Han seděl jako opařený. „Chceš říct, že po tobě ten starej všivák vyjel?“

Otřásla se. „Obávám se, že ano. Chtěl vědět, kolik je mi let, jestli jsem byla někdy vdaná, jestli mám děti. Ptal se mě, proč jsem přišla na Ylesii a stala se poutníkem. *Velice* osobní otázky! Pořádně si troufal.“

Han se předklonil. „A proč jsi sem teda přišla? Nebo to taky považuješ za moc osobní, než abys mi to řekla?“

Chabě se na něho usmála. „Samozřejmě že ne, Vykku. Proč jsem sem přišla? Připadá mi to už tak dávno, že si to skoro ani nepamatuju. Prožívala jsem těžké období. Zrovna jsem dokončila střední školu a trochu mě děsila představa, že půjdu na univerzitu. Ještě nikdy jsem nebyla závislá jen sama na sobě.

Moje matka mě vždycky držela na uzdě a měla jsem pocit, jako bych nikdy nedělala nic správně. Ze jsem tvrdě studovala a chovala se slušně, jí nestačilo.“ Usmála se, ale nebyl to příjemný úsměv. „Otec mě povzbuzoval, abych si začala budovat kariéru, ale jediné, o čem pro mě uvažovala moje matka, byla nějaká ‚skvělá partie‘. Když jsem se začala scházet s Daelem, myslela si, že se jí ten sen splnil.“

Han ucítil osten žárlivosti, ale připomněl si, že i v jeho minulosti byly jiné dívky. A ve skutečnosti jich nebylo zrovna málo...

„Už jsme se málem zasnoubili, když jsem ho přistihla, jak se tajně schází s jinou. Tak jsem mu řekla, že je mezi námi konec. Matka zuřila, když jsem se s Daelem rozešla. Byl z jedné z nejbohatších rodin na Corellii a ona už začala plánovat svatbu.“ Povzdechla si. „Přikázala mi, abych za ním šla a omluvila se mu, aby mě přijal zpátky. Poprvé v životě jsem jí řekla ‚ne‘.“

„Zdá se, že je to velice... rozhodná... žena,“ pronesl opatrně Han.

„Rozhodná není to pravé slovo. Matka se mě snažila dát s Daelem dohromady už od školy, a já neměla odvahu jí říct, že se mi až tak moc nelíbí. Je to zvláštní,“ – modrozelené oči se jí zamlžily – „ani jsem o Daela moc nestála, ale když jsem zjistila, že se schází s někým jiným, cítila jsem se podvedená a zničená. Lidi jsou zvláštní, že jo?“

Han přikývl. „Pokračuj,“ vybídl ji.

„No, a někdy tou dobou jsem zaslechla o shromáždění duchovní obrody, které pořádal nějaký ylesijský misionář. Byla jsem docela na dně, protože jsem věděla, že prostě nedokážu udělat nic správně. Prostě úplně vykořeněná, chápeš? Ode všech odtržená.“

Tak jsem na to shromáždění šla. Ylesijský kněz ukončil bohoslužbu jen několikavteřinovou blažeností – a mně při tom bylo *tak dobře*. Jako bych mezi ty lidi *patřila*. Takže jsem prodala svoje šperky, utekla a chytila nejbližší loď na Ylesii.“

Zamyšleně se usmála. „Tak to je můj příběh. A abychom se vrátili k předmětu našeho rozhovoru, co myslíš, že bych měla dělat, abych si toho ubohého starého Ganara Tose udržela od těla?“

„No, jestli tě bude hodně obtěžovat, řekni o tom Teroenzovi. Jsem si jistě, že nechce, aby ti něco překáželo v práci, a jestli to Ganar Tos dělá, tak mu to zarazí.“

„Dobře,“ řekla a rozveselila se. „To je dobrý nápad.“

„Půjdeš na bohoslužbu?“ zeptal se Han a významně na ni pohlédl.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nechce se mi.“

„Nevšimnou si toho, když nepůjdeš?“

„Vždycky můžu říct, že mě bolela hlava nebo že jsem dlouho pracovala.“

Většina poutníků se nemůže dočkat, aby tam šla, takže nikdo nekontroluje, kdo tam je a kdo ne.“

„To je pravda. Neprojdeme se teda?“

„Jasně.“

Když byli venku, Han je napřed zavedl na Kvetoucí pláň, než zavedl řeč na to, co měl na mysli. Stručně shrnul ranní střetnutí s Muuurghem. Briu vylekalo zjištění, že je Togorian včera večer poslouchal, a také to řekla.

„Jo, mě taky,“ odpověděl Han. „Ten obr umí bejt fakt potichu, když chce. Není divu, že o sobě tvrdí, že je nejlepší lovec na týhle planetě. Podle všeho mě včera celou dobu sledoval, když jsem si to tu prohlížel a vymejšlel nejlepší způsob, jak nás odsud dostat.“

„Měli bychom si radši dávat pozor, kde plány na útěk probíráme,“ řekla a nervózně se kolem sebe rozhlížela.

„Proč myslíš, že jsem nás nejdřív zaved sem, než jsem o tom vůbec začal mluvit? I stromy tady maj uši. Musíme být vážně opatrný. Včera večer to byl jenom Muuurgh, takže je to v pořádku, ale moh to taky bejt některej z těch převlíkačů kůže, co je maj za strážný dole v továrně na glitterstim.“

Při tom pomyšlení se zachvěla. „Tak co mi chceš říct?“

„Až poletíme s Jalusem Neblem na Nal Huttu, Muuurgh požádá, aby si moh vyrazit na lov. Máme to všechno naplánovaný. Teroenza mi dneska dovolil vzít Nebla s sebou. Nal Hutta je dva systémy daleko a potrvá nám to čtyři, možná i pět dní. Slíbil jsem Muuurghovi, že

tolik času bude mít na vypátrání, jestli je Mrrov ještě tady, a jestli je, tak že ji vezmeme s sebou.“

„To je dobře,“ řekla Bria. „Ani trochu se mi nelíbila představa, že bychom tu Muuurgha nechali. Kdyby se Teroenza pořádně rozzlobil, nejspíš by ho zabil, že nás nechal utéct, ať už by za to Muuurgh mohl, nebo ne.“

„Správně.“ povzdechl si Han. „Jen bych si přál přijít na nějaký způsob, jak se k Teroenzovi vloupat a prohledat to tam, abych našel, kde má ty lodní přístupové kódy a taky bezpečnostní kódy ke sbírce. Zatím si nevím rady. Vymyslel jsem, jak zaměstnat strážce, ale jestli neseženu ty kódy, budu možná muset změnit plány. Možná budu muset zapálit uvítací středisko nebo něco takovýho.“

„Bezpečnostní kódy?“ zamračila se Bria a zavřela oči. „Bezpečnostní kódy...“ Zhluboka se nadechla a potom začala odříkávat řadu čísel, symbolů a písmen.

„To by mohlo bejt ono!“ Han ji rozčileně chytil za paži. „Jak ses k nim dostala?“

Plaše se na něj usmála. „Teroenza je měl v hlavě. Obávám se, že se mi vštípily do mysli spolu se vším ostatním. Přála bych si, abych je mohla *zapomenout* – a taky to všechno ostatní –, jenže nemůžu.“

Vzal ji za ramena a nadšeně s ní mírně zatřásl. „No, nepřej si to, dokud z tyhle díry nevypadnem. Brio, miláčku, to je skvělý! Ušetřilas mi spoustu starostí!“

Nejisté se na něj usmála. „Zaplatila jsem za to strašnou cenu, ale jestli nám to pomůže... tak myslím, že to stálo za to.“

„Bude to stát za to,“ sliboval Han. „Věř mi. Přisáhám, že bude.“ Přikývla.

„Takže to jediný, co musíme udělat, je nevzbudit žádný podezření, než budeme na útěk připravený. To pro mě nebude nic těžkého – budu s Neblem mimo planetu. Myslíš, že tady do našeho návratu zvládneš pracovat jako obvykle?“

„Myslím, že ano,“ řekla. „Ale... ať jsi zpátky co nejdřív!“

„Budu, miláčku,“ řekl.

Bria věnovala Hanovi prosebný pohled. „Až budeme volní, mohli bychom se vrátit na Corellii, Vykku? Chci zase vidět svoji rodinu. Chci, aby věděli, že jsem v pořádku.“

Han se na ni konejšivě usmál. „Jistě, miláčku. Mám na Corellii ještě nějakou práci, takže to bude jedna z našich prvních zastávek, dobře?“

Místo odpovědi mu věnovala zářivý úsměv. „Dobře.“

* * *

Když ji Vykk u dveří dormitoria opustil, říkala si Bria, že jen vyjde nahoru a před večeří si trochu zdřímne. Kdyby se někdo ptal, proč nebyla na bohoslužbě, vymluví se na bolest hlavy.

Ale když přišla do svého pokoje, zvedla své poutnické šaty a čapku a jen tak tam stála a držela je. *Zítřka, pomyslela si. Zítřka s tím začnu. Koneckonců, měla jsem pár těžkých dnů. Nikdo ode mě nemůže čekat, že blaženost prostě jen tak vynechám. Potřebuju jeden den, abych se na něco takového připravila...*

A než si stačila uvědomit, co dělá, měla na sobě zpátky své šaty a čapku a spěchala po Cestě nesmrtelnosti k Oltáři příslibů...

* * *

O dva dny později čekali nervózní Han a flegmatický Jalus Nebi před audienčním sálem v Zimním paláci Hutta Jiliaca. U Hanových nohou spočíval malý holozáznamník. Byl navržený k tomu, aby promítal vizuální a zvukovou nápodobu odesílatele. Nebi usazoval na antigravitační vozík velkou zdobenou bednu. Obsahovala dar, který svému obchodnímu společníkovi a občasnému rivalovi Jiliacovi poslal Hutt Zawal.

„Zajímalo by mě, jak dlouho ještě budeme muset čekat?“ zamumlal nervózně Han a chvilku přecházel sem a tam. „Už je to skoro hodina.“

„Na audienci u klanového vůdce to nic není,“ řekl Jalus Nebi. „Jednou jsem čekal dva dny, než jsem se do předpokoje vůbec dostal. A nezapomeň, že musíme počkat na odpověď. Jednou jsem čekal týden.“

„To mi ani neříkej,“ zavrčel Han. „Nechci slyšet nic o tom, co všechno by se mohlo pokazit. Pořád mam pochybnosti, že se odsud dostaneme živí. Huttové, jak je všeobecně známý, jsou neustále špatně naložený, vždyť víš.“

„Už jsem ti říkal, že jsme v naprostém bezpečí,“ odpověděl Sullustan.

„Promiň, jestli jsem natvrdlej, ale jak si tím můžeš bejt tak jistě?“ utrhnul se na něj Han.

„Kdysi, záhy po svém příchodu na Nal Huttu, ztratili Huttové tolik poslů, že se komunikace mezi jednotlivými klany úplně zhroutila a všichni kvůli tomu přišli o zisk,“ vysvětloval Nebi. „A tak všechny klany uzavřely závaznou dohodu, že posel od jednoho Hutta k druhému je nedotknutelný. Po dobu, co předáváme Zavvalovu zprávu a odcházíme s jeho odpovědí, na nás nikdo nesmí ani sáhnout, ani nám žádným způsobem překážet.“

„Jo, rozhodně doufám, že máš pravdu,“ zabručel Han. Podíval se na tu velkou bednu. „Myslel jsem, že Zavval má na Jiliaca vztek,“ zašeptal. „Tak jak to, že mu posílá dárek?“

Nebul zavrtěl hlavou. „Dar je tradice. Abys získal Huttovu pozornost, musíš ho buď něčím obdarovat, nebo mu vyhrožovat. Někdy dělají Huttové obojí zároveň.“

Han se kysele zatvářil. „Divný. Určitě netušíš, co je uvnitř? Ta bedna je tak velká, že v ní může bejt prakticky cokoli. Dokonce i mrtvola, kdybys ji složil. Cítil bych se líp, kdybys to věděl.“

„Ta bedna je zapečetěná,“ poznamenal Nebul. „Kdybychom ji otevřeli, Jeho Excellence Jiliac by to poznal. Nechceme žádné potíže.“

„Jo... já vim.“ Han udělal obličej, a aby zapomněl na své obavy, začal se rozhlížet se kolem.

Předpokoj měl vysoký strop se světlíky. Byl vystavěný ze světlého kamene a na bílých stěnách visely gobelíny, které prý utkali Jiliacovi nepřátelé, když se soužili v jeho podzemních kobkách a čekali, až je z nich vysvobodí poprava. Jeden gobelín znázorňoval původní domovský svět Huttů, pustou a neúrodnou planetu Varl, a jiný zase velkou pohromu, která ji kdysi dávno zničila. A ještě další zobrazoval velkou huttskou diasporu na Nal Huttu v systému Y'Toub. Han věděl, že Nal Hutta v huttštině znamená nádherný klenot.

Poslední gobelín byl portrétem samotného Jiliaca v životní velikosti, jak se majestátně tyčí na přepychově, ale vkusně zařízeném vyvýšeném trůnu.

Han toho z Nal Huty moc neviděl, protože ho s Neblem nahnali do droidem řízeného pozemního spídru a byli odvezeni na jih do Jiliacova odlehlého Zimního

paláce. Útočiště huttského lorda se nacházelo na malém ostrůvku poblíž rovníku. Jalus Nebl Hanovi sdělil, že má štěstí, že ve srovnání se zbytkem Nal Hutty je tento ostrůvek skutečnou „rajskou zahradou“ na téhle vlhké a odporné planetě.

Ostrov Hanovi připomínal Ylesii – bylo tam vlhko, horko a taky plno gigantických stromů rdoušených obrovskými popínavými rostlinami.

Hanova pozornost se rázem vrátila zpátky do přítomnosti, když si uvědomil, že Dorzo, Jiliacův rodianský majordomus, na ně kýve. „Jeho Nejvyšší Excellence Jiliac, klanový vůdce a ochránce spravedlivých, vás nyní přijme.“

Han spěšně sebral svůj holozáznamník a potom s Neblem vešel do audienční síně.

Byla ohromná. Han kráčel ústřední uličkou k plochému trůnu a pod nohama cítil hustý, přepychový koberec. Komnata byla plná podlézavých patolízalů všech možných druhů, vkusně oděných tanečnic a tanečníků a úplně v rohu stál orchestr. Masivní stůl s občerstvením se prohýbal pod hromadami jídla z desítek různých světů a útočil na Hanův čich, protože si Corellian náhle vzpomněl, že se zapomněl naobědvat.

Jiliac se pohodlně rozvaloval na své audienční vyvýšenině a pokuřoval něco, co Han nedokázal určit, ale s čím nechtěl mít nic společného. Už jen ze slabého závanu kouře se mu zatočila hlava.

Jalus Nebl šťouchl do Hana a ten nervózně postoupil vpřed. „Všemocný Jiliacu,“ pronesl huttsky a lovil v paměti proslov, který s ním Zavval nacvičoval, „přicházíme od našeho ylesijského vládce Zavvala Hutta, abychom ti předali jeho zprávu a dar. Nejprve dar...“

Pokynul Neblovi a Sullustan, jak bylo předem dohodnuto, předstoupil.

Jiliac na ně shlížel a pak huttsky nařídil: „Otevři to. Chci vidět, nakolik si mě Zavval cení.“

„Ano, Vaše Excelence,“ kvíkl Sullustan a dal se do rozřezávání všech pečetí a uvolňování všech západek.

Han fascinovaně sledoval, jak Sullustan zvedl víko bedny a vyňal dvě křišťálové koule na bronzových podstavcích, opatrně postavil jednu na druhou a pak celou tu věc umístil na masivní zahnutý bronzový stojan.

Do kovu byly po celém jeho povrchu vyryty zlaté a stříbrné vzory. Han usoudil, že na zadní straně spodní koule musí být nějaký malý kryt s baterií. Corellian na tu věc zmateně zíral. Neměl sebemenší tušení, co to je.

Jiliac však ano. „Kombinace vodní dýmky a šmakvária!“ zahučel, samozřejmě v hutštině, které už Han rozuměl velmi dobře. „A taková, která je téměř hodna naší velikosti! Přesně to jsem chtěl! Jak to mohl vědět?“

Obrátil svou pozornost zpět ke dvěma poslům a mnohem formálněji pokračoval, „Poslové, Zavvalův dar mě potěšil. Doufejme, že mě potěší i jeho zpráva. Spust' jí, člověče.“

Han se hluboce poklonil, postavil holozáznamník na nízký stolek a zapnul ho. Okamžitě se zjevila Zavvalova holografická postava a zaplnila prostor před Jiliacovým trůnem. „Můj milý Jiliacu,“ řekl Zavval a vztáhl k Jiliacovi ruku, jako kdyby toho druhého viděl a byl skutečně přítomen. „V průběhu uplynulého roku postihovaly naše zásilky z Ylesie jisté nešťastné události. Lodě mizely a jedna loď byla napadena. Bylo mou

povinností jakožto jednoho z představených Kajidíeru tyto ohavné útoky prošetřit.“

Jiliacův potěšený výraz vzal za své. Han vrhnul po Sullustanovi nervózní pohled. *Pevně doufám, že se ohledně naší bezpečnosti nemýlili*

„Po stopách těchto takzvaných ‚pirátů‘ jsme došli až na Nar Shaddaa a moji agenti jednoho z kapitánů těchto lodí nedávno zajali a vyslýchali. Ten nešťastník nám odhalil – než jeho slabé srdce selhalo –, že jste si ho ty a tvůj prasnovec Jabba najali, aby tento podlý úkol vykonal. Tvé nepřátelství nás hluboce zraňuje – a co je mnohem důležitější, oslabuje náš zisk. Varuji tě, Jiliacu. Nech naše lodě na pokoji. Jakékoli další útoky budou mít za následek rychlou odvetu vůči tobě i tvému klanu. Shromáždili jsme velkou flotilu, která tvou ubohou armádu bez nejmenších pochyb rozmetá.“

Velkou flotilu? pomyslel si Han rozčileně. Vždyť maj jenom mě a Nebla! Zavval blufuje. Nebo najal v poslední době víc pilotů?

Zavvalova zpráva neúprosně pokračovala: „Přijmi náš dar jako nabídku ke smíru, nebo se připrav čelit krutým následkům – mezi nimiž bude tvá smrt tím nejmenším. Jiliacu, vyzývám tě jménem huttského bratrství, přestaň unášet a terorizovat naše lodě. Společně vyděláme mnohem víc, než když spolu budeme bojovat.“

Tou dobou už Han se Sullustanem v hrůze couvali, protože Jiliac napuchl jako podebraná rána.

„Dbej mého varování, Jiliacu. Přestaň se svými –“

*iiiiimeeeemaaaaarrrrrrrrRRGGGGGGGGGGHHH
HHHHHHHHHEhlíř*

Po Jiliacově vzteklém výkřiku skočili Han s Neblem za stůl s občerstvením. Huttský vládce švihl s velkým

rozmachem ocasem, zasáhl holozáznamník a odmrštil ho. Zavvalův obraz zmizel.

Jiliac se posunul vpřed. Han ho s hrůznou fascinací sledoval. Bylo to poprvé, co viděl, jak se nějaký huttsky lord pohybuje svou vlastní silou.

„Poslové!“ zaječel Jiliac. „Předstupte!“

Han a Nebl se pomalu a neochotně proplazili kolem stolu a nejistě se postavili. „Ano, Všemocný Jiliacu?“ zadrmolil Nebi. Han nebyl schopen slova.

„Vraťte se zpátky k tomu semeništi parazitů, které si říká Zavval,“ běsnil Jiliac, hýbal se dopředu a dozadu a švihal přitom ocasem. „Řekněte mu, že pošpinil mě i mého příbuzného Jabbu. Řekněte mu, že jeho trapný pokus vyprovokovat mě ke zbrklému útoku naprosto selhal. Já si počkám. Je z něj mrtvý Hutt, ale prozatím může díky mé laskavosti předstírat, že zůstává mezi živými. Já sám rozhodnu – až se mi to bude hodit –, kdy a jakým způsobem zemře. Rozumíte, poslové?“

„Ano, Všemocný!“ řekl Han, kterému se vrátil hlas. Bylo jasné, že Jiliac je nechává jít, a Han si nepřál nic víc než z téhle planety zmizet. Poklonil se a pak se poklonil znovu. „Povím mu *přesně*, co jste říkal!“

„Výborně! Můžete jít. Doručte Zavvalovi můj vzkaz – a to okamžitě!“

Han a Nebl se poklonili a couvali z audienční síně. Jakmile byli venku, rychle skočili do transportu a přikázali droidímu řidiči, aby je ihned odvezl zpátky do vesmírného přístavu.

Han ještě nikdy neviděl *Ylesian Dream*, který tam na ně čekal, tak rád. Spolu s Jalusem Neblem přeběhli přistávací plochu, vyškrábali se po rampě a vrhli se do řídicí kabiny.

Teprve až když byli ve vesmíru a Han zatáhl za páku a skočil s nimi do hyperprostoru, vrátilo se mu dost ze smyslu pro humor, aby se dokázal na Suliustana chabě usmát. „No, Neble,“ řekl, „šlo to dobře, co?“

Sullustan obrátil své velké vlhké oči v sloup. „Ty to pořád nechápeš, Vykku,“ řekl. „Když jednáš s Hutty, jsou tu vždycky plány v plánech jiných plánů. Je docela možné, že Zavval tu zprávu poslal, protože jsme zranitelní, aby zabránil Jiliacovi v otevřeném útoku. My jsme jen poskoci. Vidíme jen zlomek toho všeho. Jediné, co můžeš dělat, je modlit se ke svým bohům, aby sis nikdy nějakého Hutta nepohněval. To už je lepší být mrtvý, a to jsem se ještě vyjádřil hodně mírně.“

Han přikývl. „Já ti věřím. Přesto bych na Zavvalově místě neměl moc klidný spaní. Možná nebude žít dlouho...“

*

V šeru krátké ylesijské noci se Muuurgh plížil džunglí. Urazit 147 kilometrů do kolonie 2 mu trvalo půldruhého dne. Částečně ho zpomalil nebezpečný přechod řeky Gachoogai. Zápas s divokým proudem ho tak vyčerpal, že musel na dvě hodiny přerušit svou cestu kvůli lovu, a na další hodinu si zdřímnout. Stále ještě byl z toho unavený, ale konečně byl na místě.

Obcházel obvod tábora a dával pozor, jestli nezaslechne monotónně recitující hlasy. Podle toho, co věděl, by se kolonie 2 měla řídit stejným rozvrhem jako kolonie 1, a poutníci by tedy měli být na večerní pobožnosti.

Rozšiřovalo se mu chřípí, jak okoušel vítr a neustále čichem pátral po jakékoli stopě Togoriana. Několikrát se spustil na všechny čtyři a postupoval vpřed, věřil a

nasával pachy zanechané poutníky, kteří tudy nedávno prošli.

O pět minut později sebou trhnul, jako by jím projel proud. *Mrrov! Před necelým dnem tudy prošla Mrrov!* Muuurgh se opatrně potuloval v okolí budov. Nejdřív objevil dormitorium, kde přespávala, a potom i továrnu, kde pracovala.

Nakonec sledoval nejčerstvější stopu na cestu, která musela jistě vést k Oltáři příslibů. Kolonie 2 byla zjevně uspořádána podle téměř shodného plánu jako kolonie 1.

Togorian už dál nic nezkoumal, zaplul zpátky do džungle a co nejrychleji pospíchal k dějišti bohoslužeb. Na okamžik znejistěl, jestli by Mrrov náhodou nemohla ucítit jeho stopu, ale to nebylo pravděpodobné. V té řece se důkladně namočil a instinkt o všechno se otírat a zanechávat pachovou stopu záměrně potlačoval. Nechtěl, aby se ho Mrrov snažila sledovat zpátky do kolonie 1 a přitom se možná ztratila v džungli, až jeho stopu přeruší řeka.

Togorian dorazil na místo přesně v okamžiku, kdy blaženost začala, a podvědomě se jejímu mentálnímu i fyzickému působení vzepřel. Zúžil zorničky a zkoumal postavy, které se před ním svíjely...

...a našel Mrrov. Škubala sebou, ale tak docela sebou nezmítala... a ve způsobu, jakým to dělala, bylo něco falešného, co mu umožnilo snadno ji rozeznat.

Ona to hraje, pomyslel si Muuurgh. Věděl jsem, že má příliš silnou vůli, než aby se nechala těmi lháři balamutit dlouho!

Napínal zrak a snažil se rozeznat pod jejím poutnickým rouchem každý její rys. Ale jediné, co jasně rozpoznal, byla její hlava s oranžovými pruhy živě

kontrastujícími s bílou srstí. Toužil spatřit její nádherně žluté oči, ale stál napravo za jejími zády. Neviděla ho.

V jeden okamžik Muuurgh málem hodil za hlavu veškerou opatrnost i svůj slib Vykkovi – to bylo to jediné, co mu bránilo vrhnout se do davu poutníků, zmocnit se své zaslíbené a odnést si ji pryč do džungle.

Ale dal Vykkovi své čestné slovo. Mrrov se nesmí dozvědět, že je tady.

Když blaženost skončila a poutníci se vrávoravě stavěli na nohy, Muuurghovy oči se rozšířily. Spatřil, že Mrrov má na sobě modrou šerpu – stejně jako padesát nebo sto dalších poutníků na bohoslužbě.

Ta šerpa! To je šerpa vyvolených! Ale ne! Nejraději by frustrací a strachem hlasitě zasyčel. Muuurgh už byl na Ylesii mnoho měsíců. Ty šerpy už viděl.

A opravdu, když se poutníci začali trousit do noci, velekněz vystoupil a zavolal na ně svým dunivým hlasem: „Všichni poutníci, kteří jste dnes obdrželi modré šerpy, zůstaňte ještě! Váš velekněz vám chce něco oznámit!“

Poutníci s modrými šerpami se poslušně zastavili a místo k cestě se šourali kupředu. Mrrov vypadala, jako by uvažovala o tom, že si šerpu strhne a uteče, ale neudělala to. Muuurgh v duchu zakňučel. *Ví Mrrov, co ty šerpy znamenají?*

„Ti z vás, kteří obdrželi tyto modré šerpy, mají tu čest být vyvolenými. Za vaši zbožnost a úctu k jednomu a veškerenstvu jsme vás vybrali k neobyčejné poctě. Zítra večer proběhne vaše poslední bohoslužba zde u tohoto oltáře. Na úsvitu následujícího dne vás vesmírná loď odveze na setkání s našimi misionáři a každého z vás si

jeden z nich vybere, abyste ho doprovázeli a šířili slovo jednoho a veškerenstva.“

Muuurgh ze zástupu zaslechl nadšené, dychtivé mumlání a věděl, že skuteční poutníci jsou z té vyhlídky, že se jim dostane blaženosti, aniž by ji museli sdílet se stovkami dalších poutníků, u vytržení.

Pitomci... napadlo Togoriana nejdříve. Nejsou o nic lepší než bist nebo etelo, hodí se leda k tomu, aby je někdo ulovil a snědl. Ty lodě je odvezou jediné do kesselských dolů nebo do veřejných domů imperiálních vojsk. Už se jim nedostane žádné další blaženosti, budou žít v ponížení a bídě a většina z nich do roka zemře...

Z druhé myšlenky se mu zježila srst na krku a na hřbetě. *Jenom půldruhého dne, než ji odtud odvezou! Jelikož imperiální vojáci chtějí do svých nevěstinců jenom humanoidy, znamená to, že Mrrov je určená pro kesselské doly. Myslí si, že protože je Togorianka a je silná, vydrží v dolech dlouho...*

Muuurgh udeřil rukou o kmen stromu. *K čertu s nimi, mám tak málo času! O převoz poutníků na vesmírnou stanici, kde počkají na přílet kesselského transportu, Ylesijští vládci nepochybně požádají Vykku nebo toho Sullustana. Musím se vrátit do kolonie 1 a pomoci Vykkovi, abychom mohli utéct všichni společně!*

Muuurgh vyskočil na nohy, rozběhl se do džungle a cítil, jak mu strach vyhání z těla únavu. Obrátil se na jihovýchod a zamířil zpátky ke kolonii 1. Nemá času nazbyt... V sázce nebylo nic menšího než život Mrrov.

Běžel, přeskakoval padlé stromy a potoky, prodíral se houštinami. Dýchal zlehka, ale věděl, že to nepotrvá dlouho. Už byl unavený z předchozí cesty – ale nemůže si dovolit se tím zatěžovat.

Togorian se jako temný stín hnal ještě temnější nocí...

* * *

Bria právě skončila s modlitbami a mířila k cestě vedoucí zpátky k dormitoriu, když se k ní přidal Ganar Tos. Ztuhla. Nechala hlavu sklopenou a odmítala vzhlednout. *Kéž by se Vykk vrátil! Už je pryč tři dny... Ganar Tos by mě takhle nepronásledoval, kdyby tu Vykk byl...*

Postarší Zisian jí sevřel paži, ale Bria se mu vytrhla. Majordomus se usmál a vykročil, aby jí zastoupil cestu. „Jeho Vznešenost Teroenza si s tebou přeje mluvit, poutnice 921,“ řekl.

Ale ne! pomyslela si a zdálo se jí, že se jí zastaví srdce. Potom jí v hrudi začalo bušit tak silně, až se obávala, že to Ganar Tos doopravdy uslyší. *Teroenza zjistil, že jsem to byla já, kdo telepaticky sondoval jeho myšlenky!*

„C-co chce?“ dostala přes strnulé rty a říkala si, jestli by se neměla pokusit prostě utéct. Možná by se dokázala na den nebo tak nějak skrýt v džungli, než se Vykk vrátí...

„Chce si s tebou o něčem promluvit,“ řekl Tos a usmál se na ni. Bria se před tím úsměvem schoulila, ale usoudila, že utíkat nemá smysl. Strážci by ji jen vystopovali a zabili...

Obrátila se tedy a zamířila zpátky k Oltáři příslibů.

Když přišla k Teroenzovi a náležitě se mu poklonila, velekněž si ji zblízka prohlédl. Brie prudce tlouklo srdce a byla tak vyděšená, že se cítila jako omámená; točila se jí hlava.

„Poutnice 921,“ oslovil ji Teroenza dunivým hlasem, „sloužíš nám věrně a jsem s tebou spokojen. Stejně tak jsem spokojen se svým oddaným služebníkem Ganarem Tosem. Rád bych vás oba odměnil.“

Bria úkosem pohlédla na Zisiana, jehož oranžové oči takřka zářily štěstím. *Ale ne. Z tohohle mám špatný pocit...*

Teroenza pokynul k majordomovi. „Ganar Tos mě požádal o tvou ruku a já jeho žádosti s radostí vyhovím. Postavte se přede mě a já pronesu slova, jež tě učiní jeho manželkou.“

Bria zalapala po dechu a ptala se sama sebe, jestli by neměla omdlít. Cítila, že by to dokázala – zatmívalo se jí před očima a zvonilo jí v uších. Potom ji zalila vlna tak silné slasti, že z toho málem omdlela. Ta rozkoš byla tak intenzivní, tak vřelá a láskyplná, až téměř souhlasila se vším, jen aby to neskončilo.

Jenže právě když chtěla kývnout jako poslušná loutka, před očima se jí zjevila Vykkova tvář. Bria ztuhla a zvedla bradu. Neodvažovala se omdlít – kdyby omdlela, nejspíš by se probudila jako žena Ganara Tose, který by si ji odnášel na jejich svatební lože. Z té představy se jí chtělo zvracet a knězovy radostné vibrace nad ní ztratily moc. Bria zakusila náhlou živou představu, v níž sdílela lože s Ganarem Tosem, a na jednu strašlivou vteřinu měla strach, že se pozvrací.

Ovládej se! nařídila si. Mysli!

„Ale Vznešenosti,“ zamumlala plaše a přiměla se nechat oči cudně sklopené, „složila jsem slib čistoty. Nemůžu se za nikoho provdat.“

„Tvá zbožnost tě ctí, poutnice,“ zahučel Teroenza. „A přesto, jedno a veškerenstvo žehná plodným

manželským svazkům stejně, jako žehná celibátu. Výjimečně tě zprošťuji tvého slibu, aby ses mohla provdat za Ganara Tose a vychovat své děti ve víře v jedno a veškerenstvo.“

Ta mazaná stvůra, pomyslela si Bria a pocítila k Teroenzovi takovou nenávist, jakou ještě nikdy v životě k nikomu necítila. *Nemůžu se s ním nijak přít, aniž bych se rouhala.*

Zhluboka se nadechla, aby získala čas přemýšlet. „Dobrá tedy, Vznešený,“ řekla pokorně. „Když říkáte, že je to vůle jednoho a veškerenstva, musím se jí podrobit. Budu Ganaru Tosovi dobrou ženou.“ Skřípajíc v duchu zuby se přinutila položit ruku na jeho zelenou bradavičnatou paži.

„Výborně, poutnice,“ řekl Teroenza a zvedl paže, aby zahájil obřad.

„Ale Vznešený,“ Bria mírně zvýšila hlas, „musím dbát zvyků svého lidu, než se budu moci pokládat za zákonitě vdanou.“ Než ji mohl kněz odmítnout, spěšně dodala: „Jsou to prosté a snadno splnitelné zvyky, Vznešenosti. Nežádám víc než jeden den, abych se očistila a meditovala nad posvátným svazkem manželství. Na Corellii je také tradicí, aby žena ve svůj svatební den oblékla zelené šaty. Klidně požádám krejčovského droida, aby mi do zítřejšího večera jedny připravil.“

Zadržela dech, když Teroenza zaváhal. Nakonec velekněz zřejmě usoudil, že Bria nežádá zas tak mnoho. „Dobrá tedy, poutnice 921,“ zahučel. Obličej Ganara Tose se protáhl zklamáním. „Zítra večer budete ty a Ganar Tos sezdáni před celým shromážděním. Nechť vás provází požehnání jednoho a veškerenstva.“

Teroenza do vzduchu kvapně načrtl znamení a potom se otočil a odšoural se pryč.

Ganar Tos rozhodně zamířil k Brie. „Doprovodím tě zpátky k dormitoriu,“ řekl.

„Tak dobře,“ souhlasila, ale odtáhla se, když se ji snažil vzít kolem pasu. „Ženich se nesmí nevěsty poslední den před sňatkem dotýkat,“ zašvitořila. Lhala, jako by se nechumelilo. „Další corellianská tradice. Určitě to ještě jeden kratičký den vydržíš, můj nastávající.“

Krátce přikývl. „Dobře tedy, má nastávající. Přísahám, že ti budu dobrým manželem. Je mým nejvroucnějším přáním, abychom byli požehnaní spoustou dětí.“

„To je i moje nejvroucnější přání,“ řekla sladce Bria. V širokých rukávech svého roucha si pro štěstí držela palce.

Vytku, prosím! uvažovala horečně, pospěš si zpátky! Prosím!

Kapitola desátá

Sbohem, ráji?

Han a Nebl zvládli zpáteční let za skvělý čas. Han vedl *Ylesian Dream* skrze mraky na noční straně. Viděli několik velkolepých bouřkových shluků zevnitř osvětlených blesky, ale když přibližně hodinu po půlnoci přistáli v kolonii 1, jako zázrakem nepršelo. Jalus Nebl se obrátil k Hanovi a poznamenal: „Pěkné přistání. Musím říct, že sám bych to nezvládl lépe.“

Han se nad tou chválou usmál a šťastně se usmíval ještě cestou z rampy na přistávací plochu. On i Sullustan si museli rychle nasadit infračervené brýle – byla tma jako v pytli a nesvítila jediná hvězda.

„No, půjdu se na pár hodin prospat, chlapče,“ řekl Sullustan a obrátil se směrem k ošetřovně, kde se stále ještě léčil, i když už nemusel dýchat filtrovaný vzduch. „Dobrou noc.“

„Dobrou, Neble,“ odpověděl Han, zívá a zamířil po cestě vedoucí k administrativnímu středisku. *Už se nemůžu dočkat, až se natáhnu*, pomyslel si. *Myslím, že si přispím a –*

Bez jediného varování ho zezadu něco chytilo a na ústa se mu přitiskla chlupatá tlapa, aby ztlumila jeho překvapený výkřik. Han zalapal po dechu. Co si ho zvedlo do vzduchu a odneslo ho o pár kroků hlouběji do džungle. Pak mu do ucha zašeptal známý hlas: „Muuurgh se za to omlouvá, ale Vykk chtěl vykřiknout. Musíme být potichu.“

Togorian Corelliana opět postavil na zem. Han se zhluboka nadechl a už se chystal obřímu tvorovi vyčinit, že uprostřed temné noci se lidi neděsí. Muuurgh zavrtěl huňatou hlavou a něco v jeho výrazu, který Han přes infračervené brýle viděl, ho zarazilo uprostřed věty. Místo toho se tiše zeptal: „Co se děje?“

„Našel jsem Mrrov,“ řekl Muuurgh. „Pilota za svítání vzbudí, aby letěl do kolonie 2 a odvezl ji spolu s nákladem dalších poutníků na vesmírnou stanici, kde se setkají s další lodí. Musí to být loď z Kesselu – takže žádný čas nazbyt. Musíme utéct. Hned. Nebo bude Mrrov ztracena.“

Han zakroutil hlavou. Byl unavený – za poslední čtyři noci toho moc nenaspal a teď to na něj doléhalo. „Utýct? Dneska v noci?“

„Jaššššně!“ Muuurghova úzkost byla nakažlivá. Han cítil, jak mu tělem začíná proudit adrenalin. „Musíme utéct! Řekni Muuurghovi, co má dělat! Do svítání zbývají skoro dvě hodiny. Za úsvitu bude Mrrov spolu s ostatními čekat na místě s oltářem a Vykk s Muuurghem musí být s lodí připraveni!“

„Dobře, dobře, brácho. Uklidni se.“ Han se snažil vymyslet, co je třeba udělat ze všeho nejdřív. „Překvapils mě. Potřebuju chvíli, abych si srovnal myšlenky. Všechno poporadě. Budeme potřebovat nějaký blastery. Pět nebo šest. Tys bydlel se strážema v kasárnách. Myslíš, že by ses tam dokázal proplížit a přinést je?“

Muuurgh přikývl. „Jašššně... Přinesu pět nebo šest blasterů.“

„Bejt sebou, tak je šlohnú Gamorreanum. Jsou natvrdlý jak bedna šutrů a spěj tvrdě jak špalek.“

Muuurghovi pobavením zacukaly vousky. „Jašššně...“

„Tak dobře. Sejdeme se za půl hodiny před administrativním střediskem.“

Muuurgh naposledy přikývl a zmizel v podrostu.

Han zamířil k administrativnímu středisku. První položkou na jeho seznamu bylo vyřadit v kolonii komunikaci. Nechtěl, aby někdo přivolal posily z dalších kolonií nebo je varoval, že se něco chystá.

Když dorazil do komunikačního centra, sáhl do kapsy pro útržek psací fólie od Briy, na kterém byly všechny bezpečnostní kódy získané při jejím vniknutí do Teroenzovy mysli. Byl tam kód k Teroenzově soukromé jachtě, *Talismanu*, kterou měl Han v plánu použít k jejich útěku. Byl tam kód k Teroenzovým soukromým komnatám a kód k místnosti se sbírkou. A také tam byl kód k řídicímu středisku, kde se nacházely generátory, bezpečnostní obrazovky, opravná droidů, skladiště zbraní a komunikační jednotka.

Han prošel po špičkách ztichlými chodbami a říkal si, jestli zahlédne Muuurgha při plnění jeho úkolu, ale nikde se nepohnul ani chlup. Teď už věděl o

bezpečnostních opatřeních v kolonii 1 dost na to, aby se automaticky vyhnul znuděným nočním strážím – které podle toho, co viděl na svých předchozích výpravách, nejspíš na svých stanovištích spaly.

Připadalo mu jako věčnost, než do řídicího střediska dorazil, ale konečně tam byl a zadal Briin kód. Dveře se s tichým elektronickým zabzučením otevřely. „Hodná holka,“ zamumlal Han a vplížil se dovnitř.

Jak Han věděl, byla tam postavena stráž. Twi'lek spal na židli, nohy opřené o komunikační konzoli, hlavové výrůstky visící za zády jako dva masité bledé provazce. Do ticha se rozléhalo hlasité chrápání.

Han vytáhl blaster, změnil nastavení na OMRÁČIT a stiskl spoušť. Ze zbraně vyšlehl modrý kruhový záblesk a zahalil strážného. Twi'lek sebou jednou škubnul a pak se jako hadrová panenka zhroutil do židle. Vypadal naprosto stejně jako předtím, jenom chrápání ustalo. „To je rozhodně plus,“ zamumlal Han a zastrčil zbraň do pouzdra.

Přistoupil ke komunikační jednotce, vytáhl malý víceúčelový nástroj, který s sebou většina pilotů někde v kapse nosila, a začal s ním uvolňovat kryt. Měl v úmyslu vyřadit komunikační jednotku z provozu a pak vrátit kryt na místo tak, aby si ten, kdo se ji pokusí použít, nějakou dobu neuvědomil, že ji někdo poškodil.

O chvíli později vnější pouzdro sundal a položil ho na podlahu. Spatřil změt' drátů, obvodů, transpondérů, kabelů a celé řady shodných, nijak neoznačených sekcí a rozšířily se mu oči. Nahlas zaúpěl. „Jak mam poznat, co z toho vede k energetickéjm generátorům?“

Náhodně vybral jeden drát a malým laserovým řezákem na víceúčelovém nástroji ho přerázl. Ukazatel

stavu zůstával stále v poloze ZAPNUTO. Han přeřízl další drát. A pak další. Se sílícím pocitem marnosti uchopil plnou hrst elektrických obvodů a vytrhl je ven.

Stále žádný znatelný výsledek.

Za tichého klení škubal a vytrhával a řezal laserem, až se z toho zadýchal – ale ta věc byla pořád zapnutá! Uběhlo už víc než pět minut.

„Panel jeden pitomej...“ vztekal se Han a vytáhl blaster. Palcem nastavil maximální intenzitu a vystřelil přímo do útrob vzdorující konzole. Vyšlehly plameny, v nose ho zaštipal zápach seškvařené izolace, vyskočily jiskry – a ukazatel stavu zhasl.

„To už je lepší,“ zamručel Han zlověstně. Jen tak pro jistotu Twi’leka ještě jednou omráčil a pak se otočil a odešel.

Jakmile byl zase venku, nasadil si brýle a poklusem zamířil po cestě napříč džunglí. Zrychloval a zrychloval, až se hnal skoro ze všech sil a zpomalil ho jenom střemhlavý pád do bahna. Celý promočený se s klením vyškrábal zase na nohy a opět se dal do klusu.

Před ním se už objevily ostatní budovy včetně Briina dormitoria. Han si dormitáře prověřil už dávno předtím a zjistil, že je na rozdíl od administrativního střediska a továren na koření v noci nikdo nestřeží. T’landa Tilům koneckonců nezáleželo na tom, jestli jejich otrokům někdo ublíží – otroci byli lehce nahraditelní.

Briino malé lůžko se nacházelo ve druhém patře. Na odpočívadle schodiště svítilo mdlé noční světlo. Han vyšel po špičkách po schodech a blaster nastavený na omráčení měl v pohotovosti. Nikoho však nepotkal. Poutníci byli každý večer po blaženosti v takové euforii, že spali jako zabítí.

Han nevěděl přesně, které lůžko je Briino. Upřeně hleděl přes brýle, tiše našlapoval prostřední uličkou a díval se po spících tvářích na různých lehátkách, slamnících a kavalcích – to podle toho, co jednotlivé druhy upřednostňovaly.

Pod nohou mu zavržalo prkno. Han se zastavil a zadržel dech. Na lůžku navrženém pro lidi se posadila postava oděná v bílé noční košili bez rukávů. „Vykku?“ zašeptala.

Han přikývl a naléhavě jí pokynul. „Rychle!“ sykl.

K jeho překvapení už na sobě měla kalhoty. Popadla blůzu a sandály a po špičkách vyrazila k němu, přičemž se automaticky vyhnula vrzajícímu prknu v podlaze.

Společně se opatrně a v tichosti vydali po schodech, potom chodbou a ven do temnoty noci. Bria si nasadila brýle.

„Pojď“, řekl Han a než stačila cokoli odpovědět, vzal ji za ruku. „Musíme si pospíšet!“

Rozběhl se a Bria se svorně dala do klusu po jeho boku. Brzy však zpomalila a Han usoudil, že ji píchá v boku. Zpomalil na rychlou chůzi a táhl ji po cestě džunglí za sebou. Byla příliš udýchaná, aby mohla mluvit, ale Han, který měl lepší kondici, popadl dech rychle.

„Dneska v noci to provedeme“, oznámil jí. „Potřebuju, abyste se Muuurghem pustili do Teroenzovy sbírky, zatímco já nás zbavím stráží. Myslíš, že to zvládneš?“

Udýchaně přikývla. „Ganar Tos...“ vydechla.

„Zapomeň na něj“, řekl Han úsečně. „Když budeme mít štěstí, už ho nikdy neuvidíš.“

„Ale on... a Teroenza...“ Podvolila se tomu, jak ji za sebou naléhavě vlekl, a dala se opět do klusu. „Chtěl... mě... za něj... provdat...“

Han vytřeštil oči. „Ganar Tos si tě chtěl vzít? Xendorovi služebníci! Ještě že odsud mizíme!“

Bria, neschopna dalších slov, pouze přikývla.

Než dorazili k administrativnímu středisku, chytila Bria druhý dech.

Běžela za Hanem, který je vedl ztemnělými chodbami ke dveřím Teroenzovy výstavní síně. Muuurgh už na ně čekal. U nohou mu leželo několik blasterů. Bria vykulila oči. „K čemu je tohle?“

„K odlákání pozornosti,“ řekl Han. „Dobře, takže... tady je ten vstupní kód...“ Rychle zadal kód a stejně jako předtím se i tyto dveře otevřely. Všichni tři po špičkách vklouzli do rozlehlé, slabě osvětlené místnosti. Han sáhl do Briina stolu, vyndal výkonnou svítidlu a jasným světlem si v místnosti posvítit. „Myslíte, že můžeme rozsvítit světla?“

Přikývla. „Je to dobře utěsněné. Minulý týden jsem to kontrolovala. Od Teroenzy není nic vidět.“

Han rozsvítil stropní osvětlení a místnost se ocitla v plném světle.

Od té doby, co se Bria ujala údržby sbírky, celou místnost nově uspořádala. Vitríny se leskly, police už nebyly tak přeplněné a barvy na gobelínech zbavených vrstvy prachu jako by ožily. Tři bílé sloupy uprostřed místnosti byly čerstvě natřeny.

„Tak jo,“ zašeptal Han. „Pusťte se s Muuurghem do toho a začněte sbírat věci, který jsi vybrala. Asi za patnáct minut jsem zpátky, oukej?“

Přikývla. „Ale v čem je ponesu?“

„Minulej tejden jsem za ty dvě vodní víly na fontáně z bílýho jadeitu schoval tlumok,“ řekl Han a ukázal na obrovský artefakt. „Tim začněte. Pokusím se přinést něco dalšího, když na něco šikovnýho narazím.“

„Dobře,“ zašeptala.

Muuurgh stál o něco dál a prohlížel si sbírku dýk posázených drahokamy. Bria zaváhala. Tvářila se zkroušeně. Han jí položil ruce na ramena. „Copak je, miláčku?“

„Vytku... Nikdy předtím jsem nic takového neudělala!“ Kousala se do rtu a ukázala na blastery, které Muuurgh přinesl. „Zbraně a loupění! Někdo se může *zranit* – nebo může dokonce *umřít*! Můžou zabít tebe nebo mě!“ Celá se chvěla.

Han ji objal a přitáhl ji k sobě. „Brio, musíme pryč dneska v noci,“ řekl, i když mu dalo spoustu práce udržet svůj hlas laskavý a skrýt netrpělivost. „Zejtra chtěj odvízt Mrrov do dolů na Kesselu. Ta loď, co s ní má odletět, nejspíš každou chvíli dorazí na orbitu! Je to teď, nebo nikdy, zlato.“

„A... a...“ Držela se ho oběma rukama za kombinézu. „Já se bojím, co se mnou bude, až odsud odejdu. Jak budu moct žít... bez blaženosti?“

„Budeš mít mě,“ připomněl jí. „Budeme spolu. Budu pořád s tebou. Budeš v pořádku...“

Hlasitě polkla a přikývla, ale po tvářích jí skanuly dvě slzy. Han se na ni povzbudivě usmál. „Hele...“ řekl. „Radši já než Ganar Tos, ne?“

Brie se podařilo přiškrceně se zasmát a věnovala mu usazený úsměv.

Han popadl blastery a vyšel ze dveří. Ujistil se, že je za sebou opravdu zavřel, a pak vyrazil chodbou.

Zjistil, že nést v náruči šest zbraní není žádná hračka. Nakonec si je zastrkal zepředu za kombinézu a taky za opasek. Trochu mu překážely v pohybu, ale bylo to lepší než s nimi balancovat na rukou a bát se, že mu nějaký s rachotem spadne na zem.

Noc byla temná jako vždycky, ale Han věděl, že ani ne za hodinu začne svítat. Podařilo se mu krkolomně proběhnout po blátivé cestě. Blastery ho přitom tloukly do stehů a narážely mu do hrudi.

K první továrně na glitterstim mu to trvalo skoro sedm minut a další dvě minuty, než se připlížil dostatečně blízko k jednomu strážnému, rozložitému Gamorreanovi, aby ho mohl zblízka omráčit. Podíval se na tvorovo masivní prasečí tělo a střelil ho ještě jednou, aby zůstal v bezvědomí tak dlouho, kolik času mu to zabere.

Potom se obrátil a vešel do továrny, přímo k turbovýťahu. Když se tlačil dovnitř drátěnými dveřmi, kvůli přebytečným blasterům málem zakopnul. Naprogramoval trasu výťahu do nejspodnějšího patra a přetrpěl cestu hluboko dolů, do zimy a černočerné tmy.

Když dorazil do nejnižšího patra, kde dřív pracovala Bria, zahrnul doprava, kde zahlédl bedny se surovým glitterstimem, čekajícím na zpracování.

Vytáhl z opasku pět blasterů (šestý si nechal v záloze, protože se nemohl předem postarat o to, aby měl na dnešní eskapádu vlastní blaster plně nabitý) a vkusně je nahoru na glitterstim rozestavil do tvaru slunce. Potom rychle otevřel každý z nich a s upřeným pohledem zpoza brýlí nastavil výkon zbraně na PŘEHŘÁTÍ. Vzduch naplnil slabý pískot, který v podzemních prostorách sílil,

a jak se v zatuchlých hlubinách továrny k pískotu první zbraně přidávaly další, čím dál víc se rozléhal.

„To by mělo stačit,“ zašeptal si Han pro sebe a s vědomím, že mu na únik zbývají jen minuty, než to tam vyletí do povětří, se hnál k turbovýtahu.

Závan větru na zpoceně tváři byl příjemný. Vyskočil z výtahu a proběhl prvním patrem továrny, přeskočil ležícího Gamorreana, který se zrovna začínal se supěním probouzet, a vyběhl do noci.

Byl v půli cesty zpátky k administrativnímu středisku, když ucítil, jak se země otrásla. Ohlédl se a spatřil zášleh žlutého plamene, jak se rozpíná do noci. O něco později vystřelily jako nějaký ohňostroj vzhůru syčící modré jiskry glitterstimu a chrlily do výšky jiskřící stuhly.

Han ani nedokázal odhadnout, kolik kreditů mu před očima vylétá do povětří. Byl to neveselý pohled.

Před sebou zaslechl od administrativní budovy nějaký rozruch a o chvíli později musel seskočit z cesty a jít dál džunglí, protože se přes něj málem přehnal houf řičících strážů.

Han vklouzl na bahnitou lesní půdu a zbytek cesty běžel. Podařilo se mu držet slušné tempo. Když zdolával schody administrativního střediska, jeho boty zanechávaly na schodech blátivé šlápoty. Potom se vydal chodbou k Teroenzově pokladnici.

Všude kolem teď byly stráže, ječely a pokřikovaly na sebe dotazy, ale Hana nikdo nezastavil ani nevyslychal. Dostal se ke dveřím místnosti se sbírkou, rozhlédl se a pak vklouzl dovnitř.

Bria a Muuurgh vzhlédli, viděli, že to je on, a očividně si oddechli. „Jak to jde?“ zašeptal Han.

„Dobře,“ odpověděla tiše Bria. „Už jsme téměř u konce seznamu A.“

„Skvělý.“

„Co Vykk udělal?“ zeptal se Muuurgh.

„Vykk vyhodil do vzduchu továrnu na glitterstim,“ řekl Han spokojeně. „Celá hromada poutníků je teď bez práce.“

„Ach, Vykku! Co když nás chytí?“ Briina tvář byla bílá jako křída.

„Nechytěj,“ řekl Han. „Mam všechno pod kontrolou.“

Natáhl se po sošce torska z Alzocu III, vyřezané z lapisu a velké asi jako jeho ruka, a když se ukázalo, že je těžší, než si myslel, prudce škubl, aby si ji přitáhl.

Soška se vychýlila nahoru a odhalila klubko drátů a transpondérů. Kdesi, o pár dveří dál, v Teroenzových soukromých komnatách, se pronikavě rozbzučel alarm.

Han pohlédl na sošku a pak na své zlodějské společníky. „Ajaj...“

Kapitola jedenáctá

Úniková rychlost

Vyděšená a rozzuřená Bria probodávala Hana pohledem. „No skvělý! A co teď budeme dělat?“

Han horečně přemýšlel. „Vypadneme odsud. Seznam A bude stačit. Brio, vezmeš tlumok, jo? A vem si tohle.“ Vytáhl z opasku rezervní blaster a podal jí ho. Ukázal jí, jak se s ním mívá a kde je spoušť. „Možná se odsud budeme muset prostřílet.“

„Náhdera,“ pronesla trpce. „Máš to pod kontrolou, co, Vykku? Není se čeho bát!“

Han jenom bezmocně pokrčil rameny. Tentokrát to rozhodně *byla* jeho chyba.

„Kudy?“ chtěl vědět vždy praktický Muuurgh. „Hlavními nebo kněžovými dveřmi?“

Han se chvíli rozmýšlel, ale byl ušetřen rozhodnutí – oboje dveře se naráz prudce otevřely.

Teroenza stál ve dveřích vedoucích do jeho komnat a supěl zlostí. Velké dvojité dveře zaplnil Zavval s oddílem stráží.

Han popadl Briu a strčil ji za širokou fontánu z bílého jadeitu, zatímco Muuurgh se uchýlil za jeden ze sloupů uprostřed místnosti. „Chopte se jich!“ zařval Zawal a sunul se na svých repulzorových saních vpřed. Teroenza zaútočil jako rozzuřené zvíře, se skloněnou hlavou a nastaveným rohem.

Han vypálil ránu, a když spatřil modrý omračující výboj, zaklel a palcem přepnul intenzitu zbraně na maximum. Omračující paprsek Teroenzu ani nezpomalil. Muuurgh zamířil, vypálil a skolil sullustanského strážného.

Han opět stiskl spoušť, ale výstřel se odrazil od Zavvalových saní, zasáhl sloup těsně u dveří a napůl ho propálil. Sloup se zkřivil, ale držel.

Teroenza se řítí proti Muuurghovi, ale velký Togorian po něm skočil a popadl velekněze za krk a za roh. Zabořil paty do koberce a zapřel se proti veleknězovu pohybu vpřed. Setrvačnost tlanda Tilem práskla jako bičem a veleknězův robustní zadek opsal oblouk a s obrovským zaduněním udeřil do prostředního sloupu.

Podlaha se otřásla a ze stropu se začal sypat prach. Teroenzovi podklouzly zadní nohy a velekněz šel k zemi. Podlaha se znovu otřásla.

Han zamířil a vypálil další ránu. Jeden Gamorrean vykřikl a padl zpátky do chodby. Bria se s připraveným blasterem protáhla kolem fontány, ale jeden ze strážných vypálil dřív, než se sama na něco zmohla. Vyjekla a skrčila se. Výstřel z blasteru uštípnul kus fontány a úlomky jadeitu se rozletěly do vzduchu. Teroenza, který se snažil vyhrabat zpátky na nohy, proti tomu zaprotestoval zmučeným zavytím.

Další výstřel zasyčel kolem Hana v takové blízkosti, že Corellian cítil, jak mu ožehl vlasy. Klesl na podlahu, překulil se a vypálil další dvě rány na spodek Zavvalových saní. Výstřely zasáhly kryt repulzorové jednotky, jak zamýšlel. Ale místo aby saně klesly k zemi, jejich ovládání se vymklo kontrole.

Saně se plnou rychlostí řítily vpřed a Zavval se marně snažil znovu získat vládu nad jejich řízením. O několik vteřin později prudce narazily do vzdálené zdi a odrazily se od ní. Se Zavvalem coby bezmocným

pasážérem si saně razily cestu sálem a braly s sebou všechno, co jim stálo v cestě.

Rodianský strážný, který se soustředěně snažil Hana zasáhnout, je neviděl a saně ho ve spršce krve srazily. Prohnaly se vitrínou a Teroenza zaječel, když viděl, že z jeho vzácné sbírky starožitných váz zbyly jen střepy.

Hutt narazil do protilehlé zdi a celá místnost se otřásla. Ze stropu se sypala suť a prach. Han a Bria se vrhli k zemi, když běsnící saně udeřily do jedné z jadeitových nymf a roztříštily ji.

Zavval ječel a většina strážných se nyní moudře vytratila.

Potom se saně zatížené Zavvalovou mohutnou hmotností zabořily přímo do centrálního pilíře. Podpůrný sloup se naklonil, zasténal a vzápětí se v polovině rozlomil – a potom se totéž stalo i se sloupem, který Han částečně odstřelil předtím.

S posledním zmučeným zaskřípěním dosedly repulzorové saně na zem a zhasly.

Han, strnulý hrůzou, sledoval, jak se polovina stropu zdánlivě zpomaleně s rachotem vyboulila, praskla a následně se provalila a ve velkých kusech se řítila dolů. Vzpatoval se právě včas, aby popadl Briu a odstrčil ji z cesty, protože se na ně řítil velký kus kamenné podlahy z horního patra. Srazil ji na zem pod vyklenutou nádrž kamenné fontány a zalehl ji, aby ji vlastním tělem chránil.

Zavval pronikavě ječel, zatímco na něj přšely ohromné kusy zdiva a přišpendlily ho ke zničeným zbytkům saní. Zvedl se oblak dusivého prachu. Jakmile si byl Han jistý, že strop přestal padat, s kašláním a dávením se od Briy odplazil. Upíral zrak do míst, kde se

předtím nacházel Zavval, ale jediné, co ze zasypaného huttského vládce viděl, byl jeho křečovitě se šubající ocas.

Teroenza se vrhl pod obrovský starožitný stůl, pod jehož ochranou zůstal relativně nezraněný. Když přestaly padat trosky, vyškrábal se z prachu a sutí zpod nyní prasklého stolu. Vrávorál směrem k Hanovi, Brie a Muuurghovi – Togorian se ukrýval ve vchodu do knězova apartmá. Teroenza řičel a slintal vzteky. T'landa Til, který se očividně ještě nehodlal vzdát své pomsty, sklonil hlavu a s nastaveným rohem vyrazil.

Han zamířil a vypálil výboj do jeho levého boku. Teroenza se s výkřikem zhroutil na zem. Vzduch naplnil odporný pach spáleného masa. Fontánu zasáhl další výstřel jednoho ze strážných a drobné úlomky syčícího kamene prolétly Hanovy kolem obličeje. Jeden se mu zaryl do krku, a když ho vytrhl, měl prsty kluzké od krve.

Zamířil hlavní svého blasteru, vypálil a poslední strážný se sesunul k zemi.

„Pojďte!“ křikl, popadl Briu s tlumokem a pokynul Muuurghovi. „Mizíme!“

Trojice lupičů prošla sutí, překlopýtala přes mrtvolu a zamířila ke dvojitém dveřím. Když k nim došla, Han pokynul svým přátelům, aby ustoupili, a opatrně vystrčil hlavu za roh, jen aby mu odpověděl výstřel z blasteru, který ho málem stál ucho.

„Muuurghu, vyveď Briu druhou stranou!“ přikázal. „Běžte Teroenzovejma dveřma a dostaneme je do křížový palby. Budem počítat do padesáti!“

Togorian přikývl a společně s Briou se odplížili troskami pokladnice a proklouzali kolem naříkajícího Teroenzy dveřmi do knězova apartmá.

Han v duchu počítal. Když došel k patnácti, vystrčil ruku ze dveří a čtyřikrát rychle vypálil. Odměnou mu byl bolestný výkřik.

Další...

Čekal, těžce oddychoval a snažil se nekašlat z prachu, kterého bylo ve vzduchu stále plno.

Čtyřicet pět, čtyřicet šest, čtyřicet sedm, čtyřicet osm, čtyřicet devět... padesát!

Han se střemhlav vrhl ze dveří, překulil se na podlahu a vypálil. Rudé blasterové výboje mu prosvištěly kolem nohou a tam, kde by měl hlavu, ale dostal dalšího strážného, nějakého Whiphida. Bria a Muuurgh pálili přesně podle plánu strážím do zad a další dva šli k zemi.

Zbývající dva strážní, Devaronian a Gamorrean, vzali nohy na ramena a pelášili od Muuurgha s Briou pryč. Cestou přescočili Hanovo dosud ležící tělo.

Han se nejistě postavil právě včas, aby zaslechl, jak Muuurgh zařičel hlasitý válečný pokřik a pustil se s někým do křížku – ale s kým? Han nikoho neviděl!

Zbláznil se? divil se Han, ale pak zahlédl záblesk rudooranžového oka, zubatá ústa a zaslechl hlasité zasyčení. Spatřil, jak se zdánlivě uprostřed ničeho mihnul blaster, a potom náhle rozeznal bledou, bradavičnatou, šupinatou bytost. *Převlíkač kůží!*

Muuurgh zavrčel a s vyceněnými zuby na Aar'aa divoce zaútočil. Togorian byl o tolik vyšší než jeho protivník, že se musel hluboko sklánět. Han sebou trhnul, když Muuurgh klesl na kolena a pevně svého nepřítele popadl. Ještěr měl naprosto stejnou neutrální barvu jako zdi a podlaha spoře osvětlené chodby. Togorian zaútočil jako gralová zmijs, zabořil tesáky do tvorova hrdla a trhl. Do vzduchu vystříkla rudooranžová krev. Muuurgh

uskočil a Han fascinovaně sledoval, jak se Aar'aa pomalu a těžkopádně sesunul na zem. Jak tam ten tvor ležel, barva jeho kůže se z bledé pozvolna vracela na přirozenou šedohnědou. Han se nemusel dívat příliš pozorně, aby poznal, že je mrtvý.

Bria v hrůze upírala zrak na místo, kde mrtvý Aar'aa ležel. „Málem mě dostal,“ zašeptala. „Nebýt Muuurgha...“

„Jaks ho zpozoroval?“ řekl Han a zasunul si blaster do pouzdra. „Já jsem neviděl vůbec nic!“

„Neviděl jsem ho, ale *cítil*,“ prohlásil Muuurgh věčně. „Togoriani loví pomocí zraku a čichu. Muuurgh je lovec, vzpomínáš?“

„Díky, brácho,“ řekl Han a jednou rukou objal Briu. „Máš to u mě. Teď bychme se radši měli –“

„Pozor!“ vykřikla Bria a Han se instinktivně přikrčil. Briin blaster, nastavený na omráčení, vystřelil těsně nad jeho hlavou, až mu z toho zazvonilo v uších. Narovnal se právě včas, aby viděl, jak se Ganar Tos pomalu hroutí na podlahu a ze zelených prstů mu klouže blaster.

Han ke starému majordomovi popošel, zvedl blaster a zastrčil si ho za opasek. Bria si stoupla vedle něj. „Jediné, na co dokážu myslet, je, že kdyby ses dneska večer nevrátil, byla bych jeho ženou,“ zamumlala a zachvěla se tak silně, že ji Han konejšivě objal.

„Jsem rád, žeš ho jenom omráčila,“ řekl Han. „Možná to je starej oplzlej slizoun, ale copak mu můžu vyčítat, že ho přitahuješ?“ Usmál se a významně se na ni zahleděl.

Sklopila zrak a začervenala se. „Nechtěla jsem si ho vzít, ale jsem ráda, že není mrtvý.“

„No,“ prohlásil Han, „máš to u mě, zlato.“

„Ne, to nemám,“ odpověděla. „Jsme vyrovnaní. Nebýt tebe, ležela bych tam zasypaná pod tím stropem jako ten Hutt.“

„Jo, bojím se, že náš milej Zavval už není mezi náma,“ řekl Han. „A myslím, že z toho Huttové budou vinit mě.“

Han si na okamžik vzpomněl na Teroenzu, který byl ještě naživu, pouze zraněný. Měl by se vrátit a t'landa Tila dorazit? Představa, že by přišel k bezmocné živé bytosti a chladnokrevně ji zastřelil, se mu nezamlouvala.

„Padáme,“ řekl a pokynul Muuurghovi, který si s okázalou nechutí olizoval z tlap krev Aat'aa. „Pojď, Muuurghu, ty vousky si můžeš doupravit později. Nezapomeň – Mrrov čeká.“

Když vyběhli z administrativního střediska, viděli, že z továrny na glitterstim stále vystřelují do vzduchu modré jiskry – obloha už ale nebyla tmavá, nýbrž světlejší, téměř modrá.

„Už skoro svítá!“ řekl Han. „Poběžte!“

Všichni tři se rozběhli po cestě džunglí. Když dobíhali k jejímu konci, Han jim naznačil, aby se drželi zpátky, a opatrně obhlížel přistávací plochu. Žádné strážné neviděl... zřejmě všichni bojovali s požárem nebo byli v administrativním středisku.

Přesto postupovali opatrně, s blasty připravenými, se všemi smysly nastraženými na jakýkoli pohyb nebo zvuk.

Když Han dorazil k *Talismanu*, rychle do zámku zadal Briin přístupový kód a potom všichni tři vyšli po rampě nahoru.

Talisman byl o něco větší než *Ylesian Dream*. Také se podobal kapce, spodní stranu měl zaoblenou. Ale

místo nákladového prostoru byla většina jeho interiéru vyhrazena marnotratně zařízeným kajutám a zařízení pro pohodlí cestujících. Byl rozvržena a dimenzována pro třlanda Tily, a tudíž se jediná sedadla pro lidi nacházela v pilotní kabině. V kabině pro stráž bylo jedno malé lůžko pro člověka, ale zbytek pasažérských kajut byl vybaven spacími „hamakami“, ve kterých si libovali třlanda Tilové.

Jakmile se ocitli uvnitř, Han Brie pokynul k sedadlu kopilota a Muuurghovi nařídil, aby se připoutal v jednom z lůžek pro cestující.

Za celý svůj pobyt tady s touhle lodí nikdy neletěl – Teroenza se příliš obával pirátských útoků, než aby riskoval cestovat před dokončením úprav zbraní a štítů.

Han se rychle seznámil s ovládáním. *Talisman* neměl tolik zbraní ani takové štíty jako *Dream*, ale na soukromou jachtu byl teď těžce ozbrojený a vybavený dobrými štíty.

„Předletová kontrola dokončena, můžeme vyrazit. Připoutejte se, vážení... mizíme!“ vykřikl Han a vznesl se s lodí vzhůru. *Talisman* reagoval na jeho dotek dobře a zdál se být dobře ovladatelným plavidlem – i když poněkud pomalejším.

„A teď pro Mrrov,“ zvolal vzrušeně Muuurgh, „že ano, Vytku?“

„Jasně, brácho,“ řekl Han. „Měli bysme tam bejt přesně za východu slunce. Kde shromažďujou poutníky určený na kesselskou loď?“

„U Oltáře příslibů,“ odpověděl Muuurgh.

„U Oltáře *nesplněných* příslibů,“ doplnila Bria s hořkostí v hlase. „Zajímalo by mě, jestli to Teroenza přežije?“

„Nezranil jsem ho tak vážně,“ řekl Han. „Vsadím se, že teď už je na cestě na ošetrovnu k lékařskému droidovi.“

Při letu sledoval mapu. „Ach, mimochodem, je tu ještě něco, co bych vám dvěma měl říct.“

„Co?“ zeptali se Bria a Muuurgh současně.

„Nejmenuju se Vykk Draygo. Moje skutečný jméno je Han Solo. Bylo by fajn, kdybyste mi tak začali říkat.“

„Han?“ opakovala Bria. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Měl jsem strach, že by ses mohla přereknout a vyzradit mě tak Teroenzovi nebo někomu z těch jeho šašků,“ odpověděl Han věčně. „Ale chtěl jsem, abys to věděla, tak ti to říkám, jak nejdřív to jde.“

„Vykk bylo falešné jméno?“

„Jo. Jedno z mnoha, abych pravdu řekl.“

„Muuurgh si na to bude muset zvyknout,“ prohlásil Togorian. „Jak blízko už jsme... Hane?“

„Měli bysme tam být za necelejch pět minut,“ odpověděl Han.

„Jak to provedeme?“ zeptala se Bria. „Totiž, tam budou přece taky strážé.“

„Nevím,“ řekl Han. „Ale něco vymyslím.“

Soustředil se na řízení, a když dorazili ke kolonii 2, přeletěl s *Talismanem* nad táborem z jihu na sever nízko nad korunami stromů. „Říkals, že se poutníci měli shromáždit u Oltáře, ne?“ zeptal se Han Muuurgha.

„Správně.“

„Tak jo, přemejšlim, jestli na to, co chci udělat, budeme mít dost místa...“ zamumlal a zadíval se na obrazovku, která zobrazovala danou oblast a také její topografické schéma a rozložení budov. Kolonie 2 ležela na opačné straně Hor Víry než kolonie 1 a nacházela se na

severovýchodním okraji Zomy Gawangy, mělkého oceánu omývajícího celý východní kontinent.

„Myslim, že to zvládneme,“ zamumlal. „Jenom doufám, že jsou repulzory tyhle věcičky v prvotřídním stavu. Budeme se muset vznášet na místě a spustit lano. Myslim, že na to, abych skutečně přistál, nebudu mít dost prostoru. Muuurghu, běž zpátky k prostředním přetlakovejm dveřim a podívej se, jestli je tam nějaký drátěný lano, který bysme mohli spustit dolu. Myslim, že většina těchhle lodí má nouzovou výbavu a lano s navijákem by v ní měly bejt.“

Muuurgh zmizel a Han se soustředil na pomalé kroužení nad kolonií. Bria hleděla ven. „Vidím je!“ řekla vzrušeně. „U Oltáře se shromáždil velký zástup!“

„Fajn,“ pronesl zamyšleně Han.

Muuurgh se opět objevil. „Ano, máme lano. Je tam postroj, který se k němu dá připevnit.“

„Oukej, brácho. Uděláme to takhle: já s touhle kraksnou pěkně pomalu klesnu dolu nad ten amfiteátr. Potom ji posadím na repulzory. Mrrov nemůže vědět, kdo jsme, takže tě musí vidět, aby se k lodi rozběhla, že jo?“

„Jaššššně.“

„Budeš muset sjet dolu v tom postroji a ukázat se Mrrov. Brio, ty budeš hlídat lano, jo?“

„Dobře... Hane,“ řekla.

„Oba zůstaňte ve střehu. Možná se bude střílet. Štíty nás ochráněj před malejma zbraněma, ale jakmile budeš venku, Muuurghu, nemůžeš se na to spolíhat.“

„Rozumím.“

„Kdyby byly stráže moc agresivní, vystřelím na ně odsud z lodi z lehkýho laserovýho děla,“ řekl Han. „Budu

jim mířit nad hlavy, abych nezasáh poutníky, ale svůj účel by to mělo splnit.“

„Muuurgh je připravený, Hane.“

„Oukej. Jdeme na to.“

Han s *Talismanem* opatrně klesl nad amfiteátr a přál si mít víc času, aby si na to řízení zvykl. Kroužil nad amfiteátre se zapnutými spodními holokamerami, aby si pořádně prohlédl, jak to tam vypadá. Han si uvědomoval, že jak s každým přeletem klesá níž a níž, všichni poutníci zvedají oči a ukazují si na ně. Konečně byl dost blízko, aby nahodil repulzory, a vznášel se zhruba dvanáct nebo třináct metrů nad permabetonem.

Za davem zmatených poutníků viděl Han několik kněží a houf stráží. Věděl, že se sakredoti musejí divit, proč se k převozu poutníků na kesselskou otrokářskou loď používá veleknězova soukromá jachta.

„Níž už se snýst nemůžu, nebylo by to bezpečný!“ zakřičel Han. „Spust’ Muuurgha!“

Držel prst nad tlačítkem, které by v případě potřeby vysunulo lehké laserové dělo, ale nechtěl být tím, kdo podnikne první agresivní krok. Slyšel, jak spolu Bria a Muuurgh hovoří. Jejich hlasy tlumila vzdálenost. Pohlédl na obraz ze spodní holokamery právě včas, aby spatřil, jak Muuurgh klesá dolů s blasterem stále v pouzdře.

Kamera nezprostředkovávala zvuk, ale Han viděl, jak Muuurgh otvírá ústa, a věděl, že musí volat na Mrrov.

Motali se tam strážníci, stále nejistí, ale očividně cílí nesví. Celé tohle dění bylo velmi neobvyklé a začínalo v nich klíčit podezření. Jeden ze strážných si razil cestu skrze dav poutníků. Když ten člověk dorazil do čela zástupu, měl tasený blaster a zjevně na Muuurgha volal, aby se identifikoval a vysvětlil své počínání.

„Brio,“ vykřikl Han a opatrně se ohlédl, aby nestrčil do ovládání vznášející se lodi, „připrav se! Vypadá to, že budou –“

Dvě věci se přihodily naráz: vysoká postava v poutnických šatech náhle vyrazila a hnala se k Muuurghově visící postavě – a strážný zamířil blasterem.

Han jen letmo zahlédl oranžové pruhy na bílé srsti a věděl, že ta běžící postava musí být Mrrov. Spatřil zášleh výstřelu ze zbraně strážného, na který rychle za sebou odpověděla střelba Briy a Muuurgha.

Další dva strážní vytáhli zbraně a vystřelili. Poutníci v davu zpanikařili a rozprchli se. Šlapali po sobě navzájem i po strážných.

Han vysunul lehké laserové dělo, vděčný, že ty pirátské útoky přiměly Teroenzu k rozhodnutí posílit lodní štíty a výzbroj. Vypálil salvu, přičemž pečlivě mířil nad hlavy prchajícího, ječícího davu.

Další střelba strážných – a Han zaslechl slabé bolestné zaskučení! Zkontroloval obrazovku a viděl, že Muuurgh v postroji zplihle visí a rukou se drží za bok, i když zbraň svírat nepřestal. O vteřinu později k němu doběhla Mrrov, vyskočila a rukama i nohama se pevně přimkla ke svému druhovi.

Bria teď střílela nepřetržitě a Han viděl, jak šel jeden Gamorrean k zemi. Lano už stoupalo vzhůru a pomalu se se svým nevyváženým nákladem otáčelo. Mrrov vzala z Muuurghovy ochablé ruky blaster a vypálila mu přes rameno. Han neviděl, jestli svůj cíl zasáhla.

Všiml si, že většina poutníků se už rozprchla a že u Oltáře zůstali jen strážní a kněží. Většina strážných se rozptýlila s davem, ale pár jich tu stále bylo a stále

stříleli. Han zaměřil Oltář příslibů, ujistil se, že míří přesně na cíl, a znovu vypálil z laserového děla.

Oltář vybuchl s takovým zaduněním, že to Han slyšel i uvnitř *Talismanu*. Do vzduchu se prudce vznesl prach a k zemi pršely kamenné úlomky. Kněží se tryskem rozutekli pryč. Hana překvapilo, jak rychle se jejich obrovská čtyřnohá těla dokázala pohybovat a manévrovat. Strážce se vytratily.

Zčistajasna se rozhostilo ticho. Vteřiny ubíhaly, ale venku se nic nehýbalo. Na zemi nehybně leželo několik těl strážů a poutníků, kteří byli v tom zmatku ušlapáni.

Ze spodní části lodi zaslechl Briin hlas. „Mám je! Let!“

Han zkontroloval, jestli jsou dveře do nákladového prostoru bezpečně uzavřené, a rychle zvedl *Talisman* do vzduchu. Spodní holokamery ukazovaly závrtný výhled na vzdalující se amfiteátr. Han je vypnul, zatímco otáčel loď, a zkontroloval počasí s ohledem na nejbližší únikový vektor.

Ironií osudu se kvůli nejlepšímu „oknu“ pro odlet z Ylesie musel stočit zpátky směrem ke kolonii 1. Vystřelil s *Talismanem* kupředu a zamířil na jih a vzhůru... vzhůru...

Už to skoro máme, pomyslel si v návalu vzrušení. Už jsme skoro volný...

Muuurgh potlačil záupění, když ramenem narazil do boku *Talismanu*. Cítil na sobě Briiny ruce a pak slyšel, jak Mrrov říká v basiku: „Pomoz mi nahoru. Já ho zvednu.“

Zdravou rukou se držel postroje a cítil, jak se o něj Mrrovino tělo otřelo, když ji Bria vytahovala do vznášejícího se *Talismanu*. To zranění na jeho boku bylo jako žhnoucí bodnutí pařátů nočního démona. Musel se snažit ze všech sil, aby při dýchání nevydal ani hlásku. Byl lovec a lovci uměli být tiší.

Střílení z blasterů ustalo. Muuurgh otevřel oči, a jak se postroj pomalu otáčel, spatřil, že Oltář příslibů byl dočista rozmetaný. To asi byla ta hlasitá exploze, kterou slyšel. V tu chvíli si myslel, že je to uvnitř jeho hlavy.

Rána po blasteru mu teď bolestivě pulzovala. Snažil se zůstat při vědomí, když ho Bria s Mrrov chytily za ruce a stále ještě v postroji ho vytáhly do *Talismanu*. Matně si uvědomoval, že se za ním vzduchotěsné dveře do nákladového prostoru neprodyšně uzavřely.

Potom slyšel Briin hlas volat: „Mám je! Leť!“

Muuurgh ležel na palubě. Dýchal slabě, ale síla se mu částečně vracela. Slyšel, jak Mrrov mluví s Briou. „Je tu někde na palubě lékárnička?“

„Podívám se!“ Lidská žena se šramotem odběhla a nechala ho s Mrrov o samotě. Muuurgh s námahou otevřel oči.

Když viděla, že se na ni dívá, sklonila se Mrrov nad něj, láskyplně se tváří otřela o tu jeho a vyměnili si vůně. „Ty můj lovče,“ zamumlala jejich vlastní řečí a něžně mu olízla tvář. „Tys mě vystopoval. Jsi ten největší lovec, jaký mezi námi kdy byl!“

„Mrrov...“ podařilo se Muuurghovi zašeptat.

„Tiše,“ řekla. „Nesnaž se mluvit. Tvoje zranění je vážné, ale myslím, že se to časem zahojí. Ach, Muuurghu! Když jsem tě viděla sestupovat z téhle lodi, nemohla jsem uvěřit, že jsi to ty! Celé ty dny a týdny

jsem si říkala, jestli mě vůbec ještě někdy najdeš – a našels!“

„Tys věděla, že jsem tady?“ Muuurgh byl zmatený.
„Jestli jsi to věděla, tak proč –“

Její líbezná tvář s oranžovými pruhy vypadala ustaraně, když se mu znovu otřela o tvář. Její vousky se propletly s jeho a Muuurgh navzdory bolesti potěšeně vzdychl.

„Byla jsem tu teprve chvíli, když jsem si uvědomila, že je to celé podvod. Hledala jsem pravdu, ale tady byly jen samé lži. Tak jsem kněžím řekla, že chci odejít. Ukázali mi tvůj obrázek, Muuurghu! Řekli mi, že tě zabijí, když se pokusím odejít!“

„Takže jsi zůstala? Měla jsi jim rozsápat hrdla!“ protestoval Muuurgh.

„Za cenu tvého života?“ Zavrtěla hlavou. Její velké oči měly jasně zlatou barvu. „Ne, můj zaslíbený. Neodvažovala jsem se to riskovat. Jen jsem doufala, že mě jednoho dne najdeš a budeš mít loď. A... teď ten den konečně přišel.“ Muuurgh slabě přikývl. „Díky... Vykkovi... Hanovi...“

Bria přiběhla zpátky do nákladového prostoru.
„Našla jsem ji!“

O něco později začala Muuurghova bolest ustupovat a Mrrov s Briou mu obvazovaly zraněný bok. „Zůstane ti ošklivá jizva, Muuurghu,“ řekla Bria a znělo to polekaně.

„Na Togorii jsou lovci na své jizvy hrdí,“ řekla Mrrov. „Muuurgh se uzdraví a zůstane mu jizva, kterou mu bude každý závidět.“

Náhle se loď otřásla. Bria vykřikla: „Hane! Co to bylo?“

„Někdo po nás střílí!“ zakřičel z můstku. „Pojďte sem někdo a ujměte se ovládní zbraní! Potřebuju Muuurgha!“

Muuurgh se pokusil vstát. „Ne,“ řekla Mrrov. „Půjdu já. U nás mají technické schopnosti ženy. Jsem technička. Půjdu já.“

Muuurgh otevřel oči, a když uviděl Briin pochybovačný výraz, řekl: „Věř jí. Muuurgh stejně nebyl moc dobrý střelec. Zeptej se pilota...“

Zavřel oči a cítil, jak na něj pod víčky čeká temnota. Muuurgh už jí nedokázal vzdorovat... a tak se do ní se vzdechem padl...

* * *

Han pohlédl na vysokou togorianskou postavu, která vklouzla do sedadla kopilota vedle něj, a překvapeně vyhrkl: „Ty nejseš Muuurgh!“

„Já jsem Mrrov,“ představila se Togorianka. Shodila své poutnické šaty a její nádherná bílá srst s oranžovými pruhy zazářila jako oheň. „Budu za tebe ovládat zbraně. Seznam mě s tím, co máme k dispozici, prosím. Uvidíš, že se zbraněmi umím zacházet mnohem líp než Muuurgh. U našeho druhu jsou techniky a odborníky na přístroje ženy.“ Pohlédla na něj a Han spatřil, že její oči se šterbinovitými panenkami jsou jasně žluté. „A kromě toho je Muuurgh zraněný a není ve stavu, aby mohl něco takového dělat.“

„Bude v pořádku?“ Han pocítil bodnutí strachu.

„Měl by být. Naši lidé jsou velmi silní a odolní. Bria – tak se jmenuje?“ Han přikývl. „Tvá Bria je u něj. Odpočívá.“

„Dobře,“ řekl Han. „Tahle věc nemá moc velkou výzbroj, ale nese pár třaskavejch střel a lehký laserový dělo. Přímo tady dole. Laserový dělo napravo a odpalovače střel nalevo. Zaměřovací počítač je přímo před tebou.“

„Tak dobře.“ Když si prohlédla panel před sebou, přikývla. „To zvládnou. Kdo na nás vystřelil?“

„To se právě snažím zjistit,“ odpověděl napjatě Han a studoval údaje. „Myslím, že kněží žádný zbraně zeměvzduch nemaj, ale ať se propadnu, jestli –“

Hlasitě se rozesmál, zrovna když se *Talisman* opět otřásl. Mrrov pohlédla na Hana, který se stále tiše smál, jako kdyby se pomátl. „To je v pořádku,“ řekl.

Mrrov ukázala na technické údaje z jejich okolí. Ty zachycovaly několik bouřkových ohnisek v bezpečné vzdálenosti od jejich únikového vektoru, ale také ukazovaly malou loď ve tvaru kapky, která *Talisman* rychle doháněla. „Jak to myslíš, v pořádku? Někdo nás pronásleduje, střílí po nás a už nás dohání!“

„Ale... to je jen Jalus Nebl s *Ylesian Dreamem*,“ řekl Han a mávl nad tím rukou. „Kněží mu museli nařídít, aby sem vyletěl a posadil nás zase zpátky na zem.“ Znovu se tiše zasmál.

Talisman se mírně zakymácel. Na to se Han opět rozesmál.

Mrrov na něho upřeně hleděla a očividně si v duchu říkala, jestli mu z toho napětí nepřeskočilo. Han se na ni vesele zazubil. „Ty to nechápeš,“ řekl.

„Ne,“ souhlasila s ním Mrrov. „Byl bys tak laskav a vysvětlil mi to?“

„Jasně. Jalus Nebl a já jsme přátelé. Nesestřelil by mě stejně jako já jeho. Takže na nás střílí z laserového

děla a pokaždý nás jen o vlásek mine, aby to dobře vypadalo. Každou minutou nabíráme rychlost a brzo budeme venku z atmosféry a o pět minut později budeme i z dosahu gravitace planety. Zvládneme to, Mrrov. Věř mi.“

Mrrov zacukaly vousky. „Myslím, že už tomu začínám rozumět. Tvůj přítel Jalus Nebl předstírá, že se nás snaží sestřelit? Takže se nemáme čeho bát?“

„Správně,“ řekl Han zvesela. „Už jsme skoro venku z atmosféry, a jestli má Nebl dost rozumu, vezme *Ylesian Dream* a zachrání si kůži taky. Nebo se možná rozhod, že u kněží vydrží a řekne si o zvýšení platu. Budou dost zoufalý, když jim zůstane jenom jeden pilot.“

Talismanem otřásl další výstřel, který je jen těsně minul. „To bylo blízko,“ zamumlal Han a zkontroloval trup a systémy lodi. „Ten malej mizera se ale předvádí,“

Pokračoval ve sledování *Ylesian Dreamu*, který je pronásledoval poslední vrstvou stratosféry do řídké vrstvy ionosféry. Před nimi ležel nejřidší závoj svrchní atmosféry – exosféra.

Když vyrazili vzhůru, obrátil Han svou pozornost k navigačnímu počítači a zkontroloval výpočet jejich hyperprostorového skoku. Z dosahu ylesijské gravitace nebudou ještě několik minut, ale chtěl být připravený.

„Na senzorech vidím plavidlo,“ řekla Mrrov. „Nad námi, v naší dráze.“

„To je jen vesmírná stanice. Obíhá na synchronní orbitě s kolonií 1,“ řekl Han, aniž vzhlédl. „Tam vykládají poutníky, když je loď přivezou. Už jsi tam musela být.“

„Ne, Hane.“ Mrrovin hlas zněl najednou naléhavě. „Pamatuju si ji dobře, ale tohle není ona. Není to vesmírná stanice – je to *lod'*! A velká!“

Han konečně vyburcovaně vzhlédl a znenadání zaklel v šesti jazycích. „To je corellianská korveta! Co tady dělá?“

Jeho ruce se míhaly po řídicím panelu, jak zahajoval úhybné manévry, zvyšoval rychlost a obracel loď pryč od velkého plavidla. Jedna část Hanova vědomí zaznamenala na obrazovce bod, který byl *Dream* a letěl opačným směrem.

Náhle to *Talismanem* prudce zacloumalo a pohodilo. Motory se začaly přetěžovat. „Co se děje?“ chtěla vědět Mrrov, když vtom do kabiny vtrhla Bria. „Hane... co se stalo?“ zeptala se.

Han zapojil pomocné zdroje a cítil, jak se ylesijská jachta namáhá, ale... ani... to... nebude... stačit –

„Ne!“ vykřikl bezmocně na pokraji paniky. „Ne, my se nemůžeme vrátit!“

Jeho pasažérky na něho strnule hleděly s očima rozšířenýma strachem, když Han začal vypínat motory, aby neshořely.

Přitom na ně z komunikační jednotky spustil něčí hlas: „*Talismane*, pozor! Hovoří kapitán Ngyn Reeos z corellianské korvety *Helot's Shaekle* z Kesselu. Doporučujeme vám vypnout motory. Zachytili jsme vás tažným paprskem.“

„Já vim!“ zařval Han a neobtěžoval se aktivovat vlastní komunikační jednotku. „Dík za informaci!“

Kapitán Reeos neúprosně pokračoval: „Zadrželi jsme vás, protože mi vládní orgány planety oznámily, že jste se *Talismanu* neoprávněně zmocnili. Tytéž orgány nás požádaly, abychom vás přivezli zpátky na Ylesii, kde proti vám bude vzneseno obvinění. Připravte se na

nalodění našich jednotek. Jakýkoli pokus o odpor bude okamžitě potrestán.“

Han vyjeveně hleděl na loď s úzkým pasem a jedenácti ohromnými reaktorovými trubicemi. Korveta byla nejméně dvacetkrát větší než jeho loď. Všiml si, že ji upravili, takže měla i hangár.

„To je ale obrovská loď,“ zašeptala Bria. „Táhnou nás k ní, Hane.“

„Nemůžu s tím nic dělat, miláčku,“ řekl Han sklesle. „Zachytili nás – nemůžeme se uvolnit.“

„Jak velká je na té lodi posádka?“ zeptala se Mrrov a jako hypnotizovaná zírala na otrokářskou loď – loď, která si přiletěla pro ni a další poutníky, aby je odvezla vstříc krutému osudu v dolech.

„U flotily to dělá 165. Ale tohle je *modifikovaná* korveta. Pozměnili ji, aby mohla přijímat lodě ve vesmíru – nejspíš proto, aby usnadnili nakládání zboží – nebo otroků. Posádka má pravděpodobně čtyřicet nebo padesát členů.“

„To je příliš, než abychom s nimi bojovali,“ řekla Bria sklesle.

„Bez boje mě nedostanou,“ řekl Han. Vytáhl blaster a pohlédl na ně. „Kdo jde se mnou?“

Bria jen zavrtěla hlavou. „My tři? Proti čtyřiceti? Hane, máš víc odvahy než rozumu!“

Zavrtěl hlavou a s náhlým vzteklým posuňkem zase blaster zastrčil. „Máš pravdu. Ale nemusí se mi to líbit.“

Bez varování naplnil řídicí kabinu náhlý praskot jiné frekvence. Promluvil hlas v drmolivé sullustanštině. „Motory na plný výkon. Obrat na levobok. Za sedm vteřin – odpočítávám!“

„Co to sakra –“ Hanovy prsty se pohybovaly úplně automaticky. Znovu zvýšil výkon a zapojil veškerou energii, kterou dokázal z hlavních a pomocných motorů vyždímat. Zvuk namáhaných motorů mu drásal uši, jak nabíraly otáčky a marně s neúprosným tažným paprskem bojovaly.

Ted' už byl *Talisman* téměř vtažen do zejícího chřtánu lodního hangáru. Obě plavidla dělilo pouhých několik set metrů.

Han naprogramoval řízení na ostrý obrat na levobok a držel ruku připravenou dokončit zadání příkazu. Motory se namáhaly a burácely. Za chvíli vyhoří. „Co chce ten bláznívej malej –“

Odmklčel se a zalapal po dechu, když se na ně *Ylesian Dream* začal děsivou rychlostí řítit.

Všichni v řídicí kabině *Talismanu* se přihrčili, když jim malá nákladní loď přeletěla nad hlavou a pak prudce zahrnula vlevo. Jalus Nebl vletěl s *Ylesian Dreamem* plnou rychlostí mezi *Talisman* a *Helot's Shackle*. Vzdálenost mezi loděmi byla tak těsná, že maličký Sullustan musel *Dream* naklonit na bok, aby se mezi dvě přibližující se plavidla vešel.

„Leť!“ vykřikl Han. „Leť, Neble!“ Aktivoval ovládání a otočil *Talisman* co nejvíc na levobok.

Když se *Dream* vřítit mezi obě lodě, tažný paprsek se na několik vzácných vteřin přerušil. Hanova náhle volná loď vyrazila od corellianské korvety pryč jako střela z blasteru a mířila doleva, zatímco Jalus Nebl se řítit doprava.

„Juchůůůů!“ vykřikl Han z čiré radosti, když ucítil, jak se jejich loď od *Helot's Shackle* odpoutala. Jak obrovské plavidlo míjel, jen pro jistotu vypálil dvě

třaskavé střely na hlavní solární kolektor a stabilizátor, který se nacházel uprostřed na hřbetu lodi.

S otevřenými ústy sledoval, jak první střela zlikvidovala velmi slabý štít, který byl tím jediným, co stabilizátor chránilo, a umožnila tak druhé střele explodovat se smrtící silou a většinu stabilizátoru zničit. „Ty pitomci měli sklopený těžký štít!“ zavýskl. „Mysleli si, že nás maj, a tak nechali ten stabilizátor skoro nechráněnej!“

Věděl, že korveta by pro ně stále mohla představovat hrozbu, takže nezpomaloval. Nezpomalil ani Jalus Nebl. Malý Sullustan stále nabíral rychlost a Hanovy senzory o několik minut později zaznamenaly, že provedl úspěšný skok do hyperprostoru.

„A teď jsme na řadě my,“ řekl Han a široce se na Briu usmál. „Rozluč se s rájem, miláčku...“

S rozmáchlým gestem zabodl prsty do ovládacích kláves, které je měly poslat do hyperprostoru, a opájel se náhlou vlnou energie, která je vrhla z normálního prostoru do jasu protažených hvězd.

„Konečně jsme volný,“ zašeptal Han a svalil se do svého sedadla. Teprve teď si uvědomil, jak strašlivě je unavený.

Bria se na něj usmála a stiskla mu ruku. Mrrovo se o něj otřela tváří. „Díky,“ zašeptaly obě.

Han se ještě nikdy necítil tak skvěle.

Kapitola dvanáctá

Togoria

Hana probudil tichý, tlumený vzlykot. Spal na podlaze Teroenzovy obytné kajuty, na hromadě drahých koberců, které si tam přitáhl. Trval na tom, aby si jedinou postel vzala Bria. Jelikož byla Mrrov jediná, kdo se minulou noc vyspal, nabídla se, že si zdřímne v sedadle pilota a bude dávat pozor, kdyby se spustil případný poplach – ačkoli teď, když vstoupili do hyperprostoru, se toho mnoho pokazit nemohlo.

Han se posadil a zasténa. Cítil se celý rozlámaný. Včerejšek byl náročný, a jak si teď opožděně vzpomínal, vůbec nic nejedl. Žízeň měl dokonce ještě větší než hlad. Vyškrábal se na nohy, doklopýtal k automatu na vodu a vypil několik pohárků.

Když se napil, přejel si rukou po tváři a zamračil se, když se dotkl brady a nahmatal husté strniště. Od jejich přistání na Nal Hutta se zapomněl oholit.

Lidský vzlykot ustal. Han sebral své oblečení a vešel do luxusní koupelny. Byl rád, že je vybavena téměř pro všechny druhy. Našel dokonce i holicí strojek.

Když se o několik minut později oblékl, cítil se už mnohem lépe a šel se podívat po Brie.

Našel ji v maličké komůrce pro ostrahu, jak sedí na nízkém lůžku, rukama si objímá kolena a tiskne k nim tvář. „Ahoj...“ zašeptal Han. „Co je ti? Co se stalo?“

Nezvedla tvář, jen ho rukou odehnala. „Ne... prosím, prostě mě... nech být. Budu... v pořádku. Nechci, abys... mě takhle viděl.“ Popotáhla. „Vypadám... hrozně.“

Han si k ní přisedl, ale nedotkl se jí. „Já vypadám taky hrozně,“ řekl. „Všichni bysme se potřebovali převlíct. Hele...“ zavtipkoval a snažil se, aby na něj pohlédla, „aspoň jsem shodil vousy. To je výrazný zlepšení.“

Zvedla hlavu a věnovala mu usazený úsměv. Měla zarudlé oči a nos, ale Hanovi pořád připadala nádherná. „Včera v noci jsi vážně vypadal tak nějak... ošuntěle.“

Han se narovnal a předstíral, že se ho to dotklo. „Ošuntěle? Já? Nikdy!“ Jemně ji jednou rukou objal. „Brio, miláčku... co se děje? Pověz mi to.“

Začala se chvět. „To kvůli blaženosti, Hane. Probudila jsem se a uvědomila si, že poutníci se zrovna teď shromažďují na pobožnost, a uvědomila jsem si, že už to nikdy nezažiju – už nikdy mi nebude tak dobře!“

Han nevěděl, co říct. Pochopil, že Brie chybí fyzické a emocionální vjemy, které blaženost provázely, tak jako by narkomanovi chyběla dávka jeho drogy. To poznání ho vyděsilo. Bude Bria schopná s touhle závislostí

bojovat a zvítězit nad ní? Nebo stráví život truchlením nad tím, co ztratila?

„Myslim, že je to přirozený,“ řekl opatrně. Nechtěl ji děsit tím, že by vyslovil své skutečné obavy. „Samozřejmě že ti to bude asi den nebo dýl, možná i tejdén chybět. Ale my ti všichni pomůžeme to zvládnout, miláčku. Jsi silná. Překonáš to. A potom...“ udělal rukou všeobjímající gesto. „Galaxie je obrovská, miláčku. A celá teď patří nám. Prodáme Teroenzovy věci a taky *Talisman*.“

„Prodáme *Talisman*?“ přerušila ho.

„Jo, bohužel je příliš nápadnej. Odvezu Muuurgha s Mrrov domů a potom najdeme někoho, komu tuhle loď prodáme. Myslim, že jednoho takovýho bych znal. Obchodník se staršíma loděma na Tralusu, v corellianskym systému. Ale můžeme si odtamtud snadno objednat let na Corellii.“

Stiskl jí ramena. „A to má jednu obrovskou výhodu. Nebudu muset pilotovat. Budeš mít moji“ – něžně ji políbil na tvář – „plnou pozornost.“

Polkla a vypadala neklidně. Han se k ní začal naklánět, ale odtáhla se a on pochopil.

Kousala se do rtu a její modrozelené oči se dívaly ustrašeně. „Ach, Hane... co když se té... té *touhy*... už nezbavím? Hane,“ – propletla si ruce v křečovitém gestu – „je to horší než touha! Je to jako... jako nějaký *chtíč*! Celé moje já prahne po blaženosti! Připadám si, jako kdyby do mě někdo vyvrtal velikánskou díru a část ze mě *ukradl*!“

Prudce se roztrásla. Han ji k sobě přitáhl, hladil ji po vlasech a šeptal slova útěchy. Jeho mozek ale horečně pracoval a on si uvědomil, že má taky strach. Strach z

toho, jak silné city k téhle ženě chová. Han měl s Briou jisté velice konkrétní plány, které zahrnovaly značné množství času stráveného o samotě ve vzájemném objetí.

Jenže ona na to není připravená, uvědomil si sklíčeně. Potřebuje přítele, ne milence.

Jak dlouho to Brie potrvá, než se dá do pořádku? To ukáže jen čas.

* * *

„Blížíme se k Togorii,“ řekl Han, „kde mám přistát?“

„Naše největší město je Caross,“ sdělila mu Mrrov a ukázala mu danou oblast na schématické mapě planety. „Z Carossu můžeme vyslat posla k markraběti Togorie, vládci všech lovců. Přímo u Carossu je přistávací plocha. Vlastní loď ještě nemáme, ale planetu navštěvují obchodníci a dopravní loď z jiných světů.“

„Tak teda Caross,“ řekl Han. Velmi pečlivě navedl *Talisman* na dokonalé přistání uprostřed přistávací plochy. Momentálně tam žádné další loď nebyly.

„Muuurghu,“ řekl Han, když aktualizoval palubní deník, „nemáte vy dva strach z t'landatilský nebo huttský odvety?“

„Ani ne,“ odpověděl Muuurgh a ostentativně si protáhl drápy. „Až Mrrov a já shromáždíme své kmeny, budeme oddáni. Novomanželé mají u nás potom takovou tradici, že stráví dlouhé – jak tomu říkáte?“ Muurgh řekl to slovo v jejich vlastní řeči Mrrov, která mluvila basikem mnohem lépe než on.

„Líbánky,“ doplnila ho.

„Ano, dlouhé líbánky společně. Nezapomeň, že na naší planetě žijí většinu roku muži a ženy odděleně.

Jakmile nám líbánky skončí, Mrrov a já se uvidíme jen jednou za rok, asi na měsíc. Tak žijeme. Ale nejdříve,“ ořel se obří Togorian tváří o tvář své zaslíbené, „strávíme dlouhý čas spolu, sami dva v horách. Huttové a Ylesiané nás nenajdou a naši lidé nebudou jejich pátrání trpět. S každým pilotem, který přistane na Togorii a bude se vyptávat na Mrrov nebo Muuurgha... se vypořádáme.“

Mrrov v dravém úsměvu odhalila spoustu zubů ostrých jako jehly. „Není mnoho druhů, které by měly odvahu Togoriany záměrně rozhněvat. Myslím, že většina nájemných lovců by raději šla po... snadnější... kořisti.“

„Tomu věřím,“ řekl Han upřímně. „Tak jo. Jsme tady. Co teď? Jen tak tlapu v tlapě odejdete?“ Zazubil se na Briu, která se na něj jen chabě usmála. Jídlo a spánek její stav trochu zlepšily, ale Han věděl, že stále zápasí se svými vnitřními démony a touhami.

„Jestli musí Han odletět, Muuurgh a Mrrov to pochopí,“ řekl obrovitý muž. „Ale kdyby se Han a Bria mohli na den nebo dva zdržet, pak by se s námi mohli zúčastnit obřadu, který z nás učiní manželský pár. Vy byste to nazvali ,svatba’.“

Han pohlédl na Briu. „Takže... právě nás pozvali na svatbu, miláčku. Chceš se pár dní zdržet? Myslím, že si oba potřebujeme odpočinout.“

„Jistě,“ řekla a usmála se na Togoriany. „Nic by mi neudělalo větší radost.“

K lodi se blížila skupina togorianských žen s hrstkou mužů, kteří byli právě ve městě. Han a jeho družina sešli po rampě dolů. Mrrov a Muuurgha rázem obklopil hučící, vyjící a šťastně předoucí zástup.

Han s Briou dosud stáli na konci rampy. Han vzal Briu záruku a rozhlížel se kolem sebe po Togorii. „Pěkná planeta,“ prohlásil. „Po Ylesii to vypadá jako *opravdovej* ráj.“

„Vážně tu je krásně,“ souhlasila. „Přesně akorát.“

Byl to skutečně krásný svět. Nad hlavami se jim klenula tmavě modrá obloha s několika nadýchanými bílými mraky. Nebe mělo jen slabý zelený nádech, takže na obzoru bylo skoro indigově modré. V dálce se bíle třpytily a leskly vrcholky hor. Tmavé lesy tvořily pozadí modrým jezerům obklopeným lučinami. V mírném vánku se vlnily exotické bílé květy se zelenými okraji a šarlatovými listy.

Han zpozoroval na obloze velkého létajícího tvora a uvědomil si, že to musí být jeden z mosgothů, o kterých mu Muuurgh vyprávěl, že jsou na Togorii hlavním dopravním prostředkem. Mosgothové byli velmi inteligentní létající ještěři. Togoriané si kdysi dávno mosgothy ochočili. Oba druhy spolupracovaly a vzájemně se chránily před ještě většími okřídlenými plazy, hroživými liphony, kteří Togorianům kradli mláďata a mosgothům vejce.

Han sledoval, jak mosgoth krouží nad přistávací plochou a pak začíná klesat. Na jeho hřbetě viděl sedět togorianského muže, který mosgotha řídil pomocí otěží. Na Hana vzájemný vztah, který patrně mezi zvířetem a jezdcem existoval, udělal dojem.

Han málokdy dýchal vzduch tak čistý a svěží jako teď na Togorii. Mrrov mu už předtím sdělila, že veškerá togorianská technologie je právě kvůli tomuhle založena na solární energii. Togoriané měli svůj svět v úctě a

nechtěli ho ve jménu pokroku vyplnit ani znečistit, jako to udělalo mnoho jiných druhů v galaxii.

Han zkusmo udělal jeden dva kroky a pak poskočil. Cítil se lehký... skoro jako by se vznášel. To odpovídalo, protože gravitace na Togorii byla o něco menší než na Corellii nebo Ylesii.

Dav se pojednou rozestoupil a objevil se Muuurgh, ještě pořád obvázaný, ale kráčející téměř se svou bývalou jistotou. Mrrov šla po jeho boku. „Naše klany jsou svolávány ke svatebnímu obřadu a následným oslavám,“ řekl. „Buďte našimi vítanými hosty. Prosím... následujte nás.“

Han a Bria tak učinili.

Ukázalo se, že Caross je překrásné město – z místního bílého kamene byly na úbočích vystavěny terasovité domy. Všude bylo plno zahrad a parků vhodných k procházkám. Togorianské ženy se horlivě věnovaly svým úkolům nebo pečovaly o hlučná mláďata. Muuurgh vysvětloval, že mláďata obojího pohlaví zůstávají s matkou téměř až do dospělosti a potom se mladí muži s otci vracejí ke klanu, aby se naučili loveckému způsobu života.

V příštích dvou dnech Han a Bria odpočívali, jedli chutné pokrmy (ačkoli trvali na tom, aby pro ně maso bylo tepelně upravováno) a podnikali společně dlouhé procházky parky a zahradami. Han se také od mladého Togoriana jménem Rowv nechal učit, jak se létá na mosgothovi. Díky svým rychlým reflexům a odvaze se Han brzy obkročmo na mosgothovi hnal vysoko nad vrcholky stromů, a jak seděl v malém sedle připevněném na mosgothových ramenou, opájel se pocitem mocných žebrovitých křídel mávajících za jeho zády.

Mosgothové se ukázali být oddanými tvory, kteří si libovali, když je někdo škrábal za ušima a hladil po hrudi.

Celý následující den po jejich přistání přilétali z celé Togorie jezdci na mosgothech. Rozneslo se, že se lovec Muuurgh vrátil, a všichni jeho klanoví příbuzní se shromažďovali, aby ho přivítali doma a zúčastnili se jeho sňatku s Mrrov.

Muuurgh a Mrrov byli plně zaměstnáni líčením svých dobrodružství mezi hvězdami togorianskému obecenstvu. Mrrov neustále opakovala příběh o tom, co se jí přihodilo, pro případ, že by se snad nějaký další neopatrný Togorian nechal zlákat sliby o ylesijském „ráji“.

Svatební „obřad“ se konal třetího dne jejich pobytu na Togorii, při západu slunce. Han a Bria stáli vedle Muuurgha a Mrrov, kteří slavnostně stanuli před svými shromážděnými klany. Srst se jim od pečlivého několikahodinového česání leskla. Pouze malý bílý obvaz na Muuurghově boku narušoval jeho lesknoucí se kožich. Togoriané na svém domovském světě jen zřídka nosili oděv – jejich podnebí bylo tak mírné, že ho téměř nepotřebovali.

Nejprve se snoubenci předvedli svým klanům a pomalu se otáčeli, aby všichni viděli jejich tváře. Poté na Muuurghův signál Han a Bria ustoupili a postavili se k ostatním divákům.

Mrrov a Muuurgh se obrátili tváří k sobě. Han překvapeně zamrkal, když z jejich hrdel začalo vycházet hluboké vrčení. Oba odhalili tesáky a syčeli. Vystrčili drápy.

Potom po sobě skočili a klesli k zemi, zuby vzájemně obemknuté kolem svých hrdel, s takovou rychlostí, že se to skoro nedalo postřehnout. S vrčením, vytím a prskáním se váleli sem a tam a sekali po sobě předními tlapami. I jejich nohy měly co dělat a bořily se hluboko do chlupatého břicha toho druhého.

Han pohlédl na Briu, která se tvářila mírně polekaně. Ale zdálo se, že nikomu v davu nepřipadá na tom, co se děje, nic špatného. *Jinej kraj, jinej mrav...* pomyslel si Han.

Konečně se oba zápasníci se supěním a vrčením od sebe oddělili. Navzdory zjevné zuřivosti jejich útoků nebylo na jejich srsti vidět ani kapku krve. Kroužili kolem sebe a jejich vytí postupně něžně a tiše doznívalo. Stáli v těsné blízkosti a dlouho se o sebe vzájemně otírali tvářemi. Han ze svého místa slyšel jejich hluboké předení.

Potom Mrrov náhle zasyčela, prskla a opět po Muuurghovi sekla. Muuurgh po ní skočil a znovu se ocitli na zemi, váleli se, škrábali a kousali.

Han stiskl Brie ruku. „No neni to romantický?“ zašeptal se širokým úsměvem.

„Psssst!“ odpověděla.

O něco později snoubenci předli a s blaženě přivřenýma očima se otírali jeden o druhého.

V zástupu narůstalo nadšení. Han ze všech stran slyšel sílící vibrující předení. Muuurgh s Mrrov se opět pustili do „zápasu“.

Když však tentokrát došli do fáze mazlení, chytil Muuurgh Mrrov za volnou kůži za krkem. Sevřel ji v zubech a v mocných pažích, zvedl její menší postavu a

nesl ji přes celý kruh. Dav Togorianů se před nimi rozestupoval jako otevírající se dveře.

Muuurgh se svou partnerkou v náručí zmizel ve tmě. O chvíli později zaznělo do ticha dvojí hlasité, extatické zavytí – a rozhostilo se ticho.

V zástupu to nad dokončením rituálu pochvalně zamručelo. Han byl téměř sražen k zemi, když ho Muuurghův togorianský příbuzný poplácal po ramenou a ujistil ho, že to je jedna z nejkrásnějších svateb, jaké se kdo kdy měl tu čest stát svědkem.

Oslavovalo se dlouho do noci. Han a Bria se vytratili, aby se za svitu dvou malých togorianských měsíců prošli parkem. Nad hlavou jim zářily hvězdy. „Tak co,“ řekl Han, „jak to dneska šlo? Už se to trochu lepší?“

Přikývla. „Trochu. Někdy vydržím i celou hodinu, aniž by mi to chybělo, Hane. Ale někdy mám pocit, jako by se minuty prostě jen vlekly a můj zdravý rozum visel na vlásku.“

„No, na zejtra jsem nám naplánoval něco zvláštního,“ řekl a usmál se na ni. „Připrav se, že si užiješ. Už jsem všechno připravil.“

„Co?“ zeptala se. „Co budeme dělat?“

„Nech se překvapit,“ škádlil ji. „Jen buď připravená vstát, až začnou ptáci zpívat, oukej?“

„Na Togorii nemají ptáky,“ připomněla mu. „Jenom létající ještěrky.“

„To je taky pravda,“ řekl. „Ale vstaň brzo, jo?“

„Dobře.“

* * *

Když Bria následujícího rána vstala, nemohla Hana nikde v jejich apartmá najít. Zato však našla košík ovoce, džbán ovocné šťávy a podnos s několika plátky uzeného masa a bochníkem chleba. Na podnose ležel také tenký proužek psací fólie se vzkazem: „Obleč se, najez se a přijď ven. Budu čekat – H.“

Bria si vzkaz přečetla, pozvedla obočí a pak šla udělat, co se v něm psalo. Byla tak zvědavá, že to dokonce i ztlumilo její neustálou touhu po blaženosti. Někdy ta touha přicházela ve vlnách tak intenzivních, až cítila, že se snad zblázní. Ale jak dny ubíhaly, byly takové okamžiky čím dál vzácnější.

Bria se modlila ke všem skutečným bohům vesmíru, aby jednou ustaly docela.

Když vyšla na dvůr před domem, ve kterém bydleli, našla tam čekajícího Hana. Seděl obkročmo na mosgothovi a k sedlu měl připevněný vak a deku. Jak tam tak nejistě postávala, sklonil se a natáhl ruku. „Pojď! Naskoč!“

Těkala pohledem od něho k mosgothovi a k širé togoriánské obloze. „Ty chceš, abych s tebou letěla na tomhle... zvířeti?“ zeptala se. Letět vesmírnou lodí nebo na palubě pozemního skimmeru byla jedna věc. Vyšplhat se na velkého plaza a brázdit na něm oblohu se zdálo být něco docela jiného.

„No jasně!“ Han se předklonil a poplácal zvíře po krku. „Tohle je Kaydiss a je to účinnější drahoušek, co, ty kluku?“

Mosgoth prohnul svůj šlachovitý krk a vystrčil dlouhý rozeklaný jazyk; zjevně si vychutnával Hanovo laskání.

Bria se zhluboka nadechla. „Tak dobře,“ prohlásila. *Koneckonců, pomyslela si, nejhorší, co se nám může stát, je, že spadneme a zabijeme se. Pak už se kvůli nějaké blaženosti nebudu muset trápit, ne?*

Sevřela Hanovu ruku, postavila nohu na nohu zvířete, které ji ochotně ohnulo, aby jí pomohlo nasednout. Vytáhla se a vyškrábala nahoru a posadila se před Hana. Pevně ji objal rukama, jako by byly nějaký bezpečnostní pás. Bria prudce vydechla a potom zavřela oči, protože Han na Kaydisse mlaskl a škulbl otěžemi.

Mosgoth se dvěma velkými skoky odrazil, máchl mocnými křídly a Han s Briou se vznesli do vzduchu a neustále stoupali. Bria otevřela oči a zjistila, že je vysoko nad vrcholky stromů a budov. Do tváře jí foukal vítr, čuchal jí vlasy a vhněl slzy do očí.

„Á!“ vykřikla. „Hane, to je *nádherné!*“

„Jo,“ řekl s omluvitelným samolibým tónem v hlase. „A počkej, až uvidíš, kam letíme.“

Bria se vpředu držela sedla (jak k sobě byli s Hanem přitisknutí, příliš se nebála, že spadne) a radovala se z pocitu opravdového *letu*.

Pod nimi ubíhaly lesy a řeky. Bria shlížela dolů na pole, města i jezera a široce se usmívala vzrušením. Takhle dobře už se necítila od... no, vlastně od své poslední blaženosti.

Ale teď se zdálo, že i blaženost ztrácí svou moc. Bria se předklonila, otevřela ústa a nasávala v letu proud vzduchu. Chtělo se jí mávat rukama a hlasitě výskat, ale odolala tomu nutkání, protože nechtěla náhodou vyvést mosgotha z rovnováhy.

„Neunaví se, když nás nese oba najednou?“ zakřičela dozadu na Hana.

Jeho hlas jí zazněl těsně u ucha. Cítila jeho teplý dech. „Je zvyklej vozit togorianský muže. Oba dohromady nevážíme tolik, co Muuurgh – nebo dokonce ani tolik, co některý menší Togoriani. Kaydiss to zvládne.“

O půl hodiny později se velická řeka, podle níž letěli, začala rozšiřovat, až vyústila do široké delty. Han stočil mosgotha k severu a za několik dalších minut spatřila Bria kroutící se příbojové vlny na stříbřitě zlatém písku.

Obrátila se na Hana a nadšeně se usmála. „Pláž!“

„Slíbil jsem si, že spolu jednoho dne půjdeme na opravdickou pláž,“ řekl. „Na takovou, kde se budeme moct koupat a nebudeme se muset bát, že nás něco sežere.“

Klesal s mosgothem níž a níž, až nakonec přistáli na písku. Han mu nasadil na křídla poutací řemeny a nechal ho pást se na nedalekém slanisku. Vrátil se a nesl deku a jejich oběd.

„Chceš si nejdřív zaplavat,“ zeptal se, „nebo se najíst?“

Bria pohlédla na bílé příbojové vlny a cítila, jak ji voda láká. Její rodina vlastnila na Corellii dům na pláži a Bria plavání zbožňovala, sotva začala chodit. „Zaplavat si,“ řekla.

Byla ráda, že pod blůzou a kalhotami má na sobě jednoduché spodní prádlo. Shodila svršky a rozběhla se do vody. Když se Han svlékl do trenek, rozběhl se za ní.

Bria ke svému překvapení brzy zjistila, že Han neumí plavat.

„Neměl jsem možnost se to naučit,“ přiznal se trochu zahanbeně. „Pořád jsem měl práci, a když jsem zrovna nepracoval, tak jsem závodil na swoopech nebo

tak něco. Říkal jsem ti přece, že na pláži na Ylesii jsem viděl takovou spoustu vody pohromadě poprvý.“

„Tak,“ řekla Bria rozhodně, „dneska se to naučíš. Jsi mladý a silný, umíš udržet rovnováhu a máš rychlé reflexy. Zvládneš to.“

Han se projevil jako bystrý žák. Bria žasla, jak usilovně se soustředí a jak přesně se řídí jejími instrukcemi, jak pohybovat rukama, nohama, kdy dýchat a tak dál. V jednu chvíli na to poukázala a Han se trpce usmál. „Piloti se učeť řídit se instrukcema,“ řekl. „Jinak skončeť jako *mrtvý* piloti.“

Než vylezli z vody, aby se najedli, už se Han nebojácně cachtal v příboji a začalo se mu dařit koordinovat dýchání se záběry rukou a pohyby nohou.

„Jsi velice dobrý žák,“ pochválila ho Bria, když společně seděli na dece a dívali se na moře. „Díky,“ řekl. „Ty jseš zase dobrá učitelka.“

Podělili se o jídlo ze zásob, které vzal Han s sebou, a potom se procházeli po pláži a drželi se za ruce. V jednu chvíli jim nad hlavou přeletěla ještěřka, která se zeleně a zlatě leskla. Bria natáhla ruku, bez nejmenšího hnutí ji podržela ve vzduchu a to drobné stvoření se jí usadilo na prstech a drželo se tam. Jeho křídla se ve vánku lehce třepotala. Han se na ni široce usmál. „Vypadáš... nádherně...“ řekl.

„Připadám si, jako by mi patřil celý svět,“ odpověděla napůl žertem. „Dnešek si budu nadosmrti pamatovat, Hane.“

„Patří ti tahle pláž,“ řekl a usmíval se na ni. „Věnuju ti ji. Pro dnešek je tvoje.“

Stále ještě docela nebojácná ještěřka roztáhla křídla a odlétla.

Když se procházeli v příboji, vyprávěl jí Han víc o svém odhodlání dostat se na Imperiální akademii. „Lidi k imperiálnímu důstojníkovi vzhlížej,“ řekl. „Ke mně ještě nikdy nikdo kvůli ničemu nevzhlížel, ale jestli se tam dostanu, tak se to všechno změní. Dokážu svůj život zlepšit, Brio. Už nikdy nebudu muset krást, pašovat nebo někoho podvádět.“

Brie se nad upřímností v jeho hlase zalily oči slzami. Natáhla ruku a pohladila ho po tváři. „Někdy mi za tebe krvácí srdce,“ zašeptala. „Poznal jsi takovou krutost, takovou proradnost...“

Na oplátku se zase on dotkl její tváře. Jeho hnědé oči ji upřeně sledovaly. Vítr mu čuchal vlasy. „Ale měl jsem taky někoho, kdo mě měl rád,“ řekl. „Povím ti o Dewlanně...“

Pomaloučku kráčeli ruku v ruce a Bria naslouchala vyprávění o jeho nejlepší přítelkyni z dětství. Než došli zpátky k dece, kráčeli mlčky. „Garris Shrike by na Ylesii dokonale zapadl,“ prohlásila nakonec Bria.

„Nejspíš by to tam nakonec řídil,“ souhlasil Han pochmurně. Posadil se na deku s lokty opřenými o kolena a s ustaraným výrazem vyhlížel na moře. „Měl jsem ho zabít, když jsem měl tu možnost, Brio. Ale... neudělal jsem to.“

Přisedla si k němu. „Protože jsi slušný člověk, Hane,“ řekla prudce. „Myslíš si, že jsi tvrdý, a to i jsi, ale jsi taky *slušný*. Nejsi chladnokrevný zabiják jako Shrike. Kdybys ho zastřelil, nebyl bys o nic lepší než on.“

Otočil se k ní s hluboce soustředěným a velmi vážným výrazem. „Máš pravdu,“ řekl potichu. „Někdy, když všechno vypadá tak zmateně, dokážeš všechno

vyjasnit... jenom několika slovy. Jsi vážně... moc... chytrá...”

Bria seděla docela nepohnutě, když se předklonil a něžně ji políbil na tvář. Jeho rty hřály. Když se chtěl odtáhnout, položila mu ruku na tvář. „Ne.“

Otočil hlavu a jeho rty vyhledaly její ústa. Chutnal po mořské soli. Bria zavřela oči a zdálo se, že čas se zastavil.

Po několika dlouhých úderech srdce se odtáhl. Bria otevřela oči a zjistila, že si ji prohlíží. „Jaký to bylo?“ zeptal se tiše a zněl přitom mírně zadýchaně. „Dobrá?“

Bria byla víc než jen mírně zadýchaná. „Lepší než dobrá,“ zašeptala a rukama ho objala kolem krku a dotýkala se sluncem vyhřáté pokožky na jeho holých ramenou. Obemkl ji pažemi a pevně ji držel. „Mnohem, mnohem lepší...”

Oplatila mu polibek a trvalo dlouho, hodně dlouho, než opět promluvili...

Kapitola třináctá

Návrat na Corellii

Následujícího dne se Mrrov s Muuurghem chystali vyrazit na své „líbánky“ a Bria s Hanem k odletu do corellianského systému.

V posledních chvílích jejich loučení sevřel Muuurgh Hanovi pevně ramena a velice jemně s ním zatřásl. „Budeš mi chybět,“ pronesl svým lámaným, ale teď už mnohem lepším basikem. „Musíš odletět? Na Togorii se ti líbí, říkáš jsi to. Bez tebe bych Mrrov nikdy nenašel. Markrabě celé Togorie mě požádal, abych ti vyřídil, že tu s Briou můžete navždycky zůstat. Můžeš s námi lovit, Hane. Létat na mosgothech. Byli bychom šťastní.“

Han se na velkého tvora usmál. „A vidět se s Briou jen jednou za rok? Takhle lidi bohužel nežijou, brácho. Ale díky za pozvání. Možná se jednou vrátím, abych se podíval, jak se vám s Mrrov vede.“

„Han udělá, a *brzo*“ řekl Muuurgh v basiku, který tváří v tvář silným emocím pozbyl veškeré naučené

gramatiky. Sevřel Corelliana v objetí a zvedl ho ze země. Han mu objetí oplatil.

Bria a Mrrov se také důvěrně rozloučily. „Zvítězíš nad svou potřebou blaženosti,“ řekla Mrrov Brie vážně. „Já jsem to dokázala. Když jsem se přinutila odolat jí, ještě dlouho jsem po ní truchlila. Ale po mnoha dnech touha polevila a teď už ji vůbec necítím. Hněv vůči těm otrokářům mi pomohl vyhnat tu touhu z duše.“

„Doufám, že dokážu být stejně silná jako ty, Mrrov,“ řekla Bria.

„To už jsi,“ ujistila ji Togorianka. „Jen si to zatím neuvědomuješ.“

Jakmile se nalodili na *Talisman*, vznesl se Han s ylesianskou jachtou k jasné togorianské obloze a cítil přitom skutečnou lítost. „Je to hezkej svět,“ řekl Brie, která seděla vedle něj v sedadle kopilota. „A taky hodný lidi.“

„Ano,“ souhlasila. „Rozhodně byli hodní *na nás*. Na včerejšek nikdy nezapomenu, i kdybych žila do sta let.“

Han se na ni usmál. „Ani já ne, miláčku. Celej svůj život jsem chtěl chodit na pláž a chovat se jako normální lidi – žádný podvádění, žádný bezpečáci, kterejch bych se musel bát, žádný pašovaný zboží, co by mě pálilo v kapse. Díky tobě už vim, jaký to je.“

Věnovala mu tak něžný úsměv, že se naklonil a políbil ji. „Brio... já...“ Han zaváhal, zhluboka se nadechl a pak zavrtěl hlavou.

Narovnal se v ramenou, obrátil se k ovládání a plně se zaměstnal řízením lodi. Bria seděla a pozorovala ho, aniž z něj spustila oči, zatímco propočítával skok do hyperprostoru a zadával do navigačního počítače zvolené souřadnice.

Když se hvězdy kolem nich protáhly v pruhy a bezpečně provedli skok, otočila se v sedadle k němu a položila mu ruku na paži. „Ano?“ řekla. „Pokračuj. Co jsi říkal?“

Han se snažil tvářit nevinně, ale nedařilo se mu to. „Hmm? Co tím myslíš?“

„Něco jsi mi chtěl říct, než jsi měl najednou moc práce s řízením. No a teď jsme bezpečně v hyperprostoru, takže není důvod, abys mi to neřekl.“ Usmála se. „Já čekám.“

„No, jen jsem přemejšlel o tom... že mam hlad,“ dokončil spěšně. „Opravdickej hlad. Pojd'me se najíst.“

„Jedli jsme před odletem, ani ne před hodinou,“ připomněla mu. S něžným výrazem se natáhla a vzala jednu jeho ruku do svých. „Pověz mi to,“ řekla.

„Tak teda...“ Pokrčil rameny. „Říkám ti znova, že mam hlad.“

„Opravdu?“ zeptala se tiše.

„No...“ Zavrtěl hlavou, očividně nesvůj. „Ech, ne. Hele... Brio, zlato... V tomhle nejsem moc dobrej.“

„V něčem dobrej jsi,“ řekla se zlomyslným úsměvem.

„Jako například v čem?“ oplácel jí úsměv provokativně.

„Jako například... v řízení lodí. A v boji. A v zachraňování lidí.“

„Jo, to asi jsem.“ Znovu na ni pohlédl a všechen ten nával předstírané statečnosti se vytratil. „Brio... co jsem se ti snažil říct, je, že...“ Odkášlal si. „Neni to snadný.“

„Já vím,“ řekla. „Já vím.“

Zvedla jeho ruku ke rtům, políbila ji a pak řekla, „Hane... taky tě miluju.“

Vypadal potěšeně i překvapeně zároveň. „Vážně?“

„Ano. Už docela dlouho. Myslím, že jsem se do tebe zamilovala ten den v refektáři, když jsi nechtěl odejít, ať jsem naléhala, jak jsem naléhala.“

„Vážně? Já jsem to netušil, dokud... nevím, kdy jsem si to uvědomil. Ale když jsem to zjistil... vyděsilo mě to, Brio. Ještě se mi to nestalo.“

„Že máš někoho rád? Nebo že má rád někdo tebe?“

„Obojí. Až na Dewlannu. Ta mě měla ráda. Ale to bylo něco jiného.“

„Ano.“ Oči jí zářily. „Tohle je jiné. Jen doufám, že budeme moct být spolu, Hane.“

Ted' byla rada na něm, aby vzal její ruce do svých. „Samozřejmě že budeme spolu,“ řekl. „Nedovolím, aby nám v tom něco zabránilo. Na to se můžeš spolehnout, miláčku.“

* * *

Han zadal *Talismanu* kurz, který je zavedl daleko od huttského prostoru a za tři dny poklidného letu je zanesl do corellianského systému. Záměrně prodlužoval čas, který mohl s Briou strávit o samotě. V duchu se návratu na Corellii a setkání s její rodinou děsil. Nevěděl skoro nic o tom, jak „normální lidé“ žijí, a byl si celkem jistý, že bude mít potíže mezi ně zapadnout.

Taky věděl, že jakmile přiletí na Tralus, bude se muset dát do práce. Byl naprosto připravený změnit si totožnost, jakmile přistanou na Corellii. Ale Briu budou ťlanda Tilové a Huttové hledat taky a její pravé jméno *znají*. První, co měl Han v plánu, až bude mít dost kreditů, bylo obstarat Brie falešnou identifikační kartu.

A kromě toho se jí snažil poskytnout co nejvíc času, aby se uzdravila.

Věděl, že se kvůli blaženosti stále trápí, i když panickým záchvatům křečovitého vzlykotu už nepropadala. Ale několikrát se v noci vzbudil a Bria byla pryč.

Když ji hledal, obvykle ji našel v řídicí kabině, jak sedí v sedadle kopilota a dívá se ven na hvězdy s tak tesknou touhou v očích, až cítil píchnutí žárlivosti.

Proč jí nestačím já? Proč jí nestačí naše láska? ptal se sám sebe. Chtěl pro ni být vším, chtěl, aby byla šťastná a spokojená – ale poznal, že není. Hana to trápilo a taky rozčilovalo.

Jednou se pokusil s ní o tom promluvit. „Už je to skoro deset dní! Proč ti to pořád tak chybí?“ dožadoval se odpovědi a slyšel ve svém hlase ostří hněvu, ale nebyl schopen se ho vyvarovat. „Řekni, Brio. Pomoz mi to pochopit!“

Hleděla na něj, v modrozelených očích velmi smutný, téměř uštvaný výraz. „Nedokážu to vysvětlit, Hane. Je to, jako by ze mě kousek vzali... část mé duše. Není to jen stesk po blaženosti samotné, po té radosti a vřelosti, s tím už se vyrovnávám. Je to –“ zajíkla se a umlkla.

Seděl v pilotním křesle vedle ní. Natáhl se a sevřel její ruce. Měla je studené a on je ve svých jemně zahříval.

„Pokračuj...“ vyzval ji tiše. „Jsem tady. Poslouchám.“

„Mrrov i Teroenza se oba mýlili, když tvrdili, že do léčky ylesijského náboženství padnou jen lidé se slabou vůlí,“ řekla Bria pomalu a pečlivě volila slova. „Ano,

někteří z poutníků možná byli nespokojení lidé, kterým se nikdy v životě nepodařilo uspět a kteří hledali únik před zodpovědností. Ale většina z nich ne. Poznala jsem jich spoustu, Hane.“

„Jo, to jsi poznala,“ povzbuzoval ji.

„Většina ylesijských poutníků byli... idealisté, jak bys asi řekl. Lidé, kteří věřili, že existuje něco *lepšího*, že život má nějaký *smysl*. Vydali se hledat na špatná místa, nechali se obelstít a uvěřili prázdným řečem kněží o jednom a veškerenstvu... ale to neznamená, že je jejich cíl – jejich *úsilí* – věřit ve vyšší moc špatný.“

Přikývl a viděl, jak se její nádherné oči zalévají slzami a ty jí stékají po tvářích. Ustaraně vyhrkl: „Brio... miláčku. Takhle se nenič! To, že se ukázalo, že je to náboženství podvod, neznamená, že nestojí za to žít. Máme jeden druhýho. Budeme mít peníze. Budeme se mít dobře.“

„Hane...“ Něžně se dotkla jeho tváře, pohládila ho a věnovala mu láskyplný úsměv. „Ty jsi nenapravitelný pragmatik, vid’? Když po tobě zrovna nikdo nestřílí nebo tě nezachytí tažný paprsek, je život skvělý, co?“

Trochu se ho to dotklo. Zavrtěl hlavou. „Jsem prostej člověk, to jo, ale to neznamená, že nechápu, o čem mluvíš. Asi by to bylo pěkný, kdyby existovala nějaká vyšší moc. Já prostě jen nevěřím, že existuje. A bolí mě, když vidím, že se trápíš.“

„Hane... copak si neuvědomuješ, že jediná osoba, o kterou se můžeš doopravdy postarat a chránit ji, jsi ty –“

„A ty, Brio,“ skočil jí do řeči. „Ani na vteřinu na to nezapomeň. Jsme tým, miláčku.“

„Ano,“ řekla. „Jsme tým. Ale je pro mě těžké spokojit se jen s tím, že mě nezastřelí nebo že budu mít peníze. Já chci něco víc.“

„Chceš nějaký důvod, proč se co děje. Chceš pracovat na uskutečnění svých ideálů,“ řekl.

„Ano,“ souhlasila. „Ale chápu, že ty se otázkami jako je smysl života netrápíš. Nejspíš jsi ten chytřejší z nás, Hane.“

„Chytřejší?“ Han se zamračil. „Nejsem hloupej, to vim, ale nikdy jsem si nehrál na filozofa nebo něco takového.“

„Správně. Nechodíš tu a netrápíš se kvůli nespravedlnosti a zkaženosti a špatnosti. Bereš věci tak, jak jsou, a přijdeš na to, jak je obejít. Je to tak?“

Přemýšlel o tom a nakonec přikývl. „Jo. Myslím, že jo. Možná jsem měl kdysi dávno nějaký představy o tom, jak jednou budu trestat křivdu a vyrazet s padouchama dveře, jenže“ – povzdechl si a trpce se na ni usmál – „myslím, že ze mě ty představy vytloukli, když jsem byl ještě malej kluk. Když člověk žije pod vládou Garrise Shrikea, velice rychle pochopí, že se o něj nikdo jinej než on sám nepostará – a že nastavit krk za někoho jinýho je dobrej způsob, jak o něj přijít.“

„A co Dewlanna?“ zeptala se.

„Jo, věděl jsem, že si na ni vzpomeneš.“ Han si rukou prohrábl vlasy a ušklíbl se. „Dewlanna byla něco jinýho. Starali jsme se jeden o druhýho, to jo. Ale ona byla jediná, Brio. *Jediná*, komu na mně záleželo víc než na nějakým prašivým vreltovi. Myslím, že to ze mě udělalo... pragmatika.“

„Jistěže ano,“ řekla. „To je naprosto normální.“

„Ale pokračuj,“ pobízel ji. „Mluvilas o tom, že poutníci byli... idealisti. Ty taky?“

Přikývla. „Myslím, že ano, Hane. Celý svůj život jsem chtěla být něčím víc, být *lepší* – aby i vesmír byl něco lepšího, protože v něm jsem. Když jsem objevila ylesijské náboženství, vážně jsem si myslela, že je to ono. Že můžu změnit vesmír tím, že uvěřím a budu mít víru.“ Hořce se usmála a pokrčila rameny. „Zřejmě jsem si vybrala špatnou věc, ve kterou věřit.“

„Jo,“ přisvědčil a v duchu přemítal o tom, co řekla. „Ale existují i další věci, Brio. Některý jsou možná skutečný. Asi jen musíš přijít na to, který to jsou.“

Vstala, přešla k němu a políbila ho do vlasů. Han také vstal, objal ji a pevně ji k sobě přitiskl. „Jednu skutečnou věc znám,“ řekla. „*Tebe*. Ty jsi ta *nejskutečnější* osoba, jakou jsem kdy potkala. Nejživější.“

Políbil ji na tvář a ona mu položila hlavu na rameno. Chvíli tam takhle mlčky stáli. Han nakonec řekl: „Dewlanna mi vyprávěla o něčem, v co věřila. V něco jako životní sílu sdílenou všema živejma tvorama, úplně všim. V to věřila. Přísahala mi, že je skutečná.“

„Možná bych se měla vydat na Kashyyyk,“ řekla. „Vykonat pout’.“

„Jasně,“ řekl. „Jednou tam poletíme. Rád bych se tam podíval. Dewlanna říkala, že je to krásnej svět. Žijou tam v korunách stromů.“

„To by bylo krásné,“ pronesla zasněně. „Jenom my dva v koruně stromu. Co bychom tam spolu celý den dělali?“

„Jedna věc mě napadá,“ řekl a sklonil se, aby ji políbil tak vášnivě, až se jí zdálo, že i hvězdy kolem ní víří v dlouhých šmouhách a v uších jí zvoní...

Ne, uvědomila si o chvíli později, to nebyl Hanův polibek, co to vyvolalo, to je pípání alarmu, který je upozorňuje, že vystupují z hyperprostoru. Han se zašklebil. „Tomu říkám špatný načasování, miláčku. Ale... později, platí?“

Usmála se. „Později... Připomenu ti to.“

Už byl zpátky ve svém křesle a kontroloval jejich souřadnice, ale vyšetřil si chvilku, aby se na ni usmál tak, že se jí z toho rozbušilo srdce. „Už se nemůžu dočkat...“

* * *

Han přistál s *Talismanem* na soukromé přistávací ploše na Tralusu.

„Co je to za místo?“ ptala se Bria, když za ním scházela po rampě a ohromeně se rozhlížela. Byly tam shromážděné lodě všech tvarů a velikostí. Z některých nezbývalo nic než jen zrezivělý trup, jiné vypadaly úplně nové. Žádná však neměla identifikační kód nebo jméno. Ta označení byla laserovými hořáky odstraněna. „Vypadá to... jako pohřebiště lodí nebo tak něco.“

„Jo. Starý vesmírný lodě nikdy neumíraj... jenom skončej mezi starejma loděma Pravdomluvnýho Toryla,“ řekl Han. „Když potřebuješ loď nebo se chceš nějaký beze stopy zbavit... tak přijdeš sem.“

Vytěřtila oči. „Všechny tyhle lodě jsou... kradené?“

„Většina z nich,“ řekl. „Naše taky, vzpomínáš?“

Bria se ušklíbla. „Pořád se na to snažím zapomenout.“

Han se podíval na malou úřadovnu postavenou uprostřed rozlehlé přistávací plochy. „A támhle už jde sám Pravdomluvný Toryl,“ řekl.

Pravdomluvný Toryl byl Duros, vysoký humanoid s modrou pokožkou. Měl úplně holou hlavu a veskrze lidskou tvář, až na chybějící nos, což mu dodávalo truchlivého vzhledu. Han k němu vykročil s nataženou rukou. „Přeju dobrej den, cestovateli Toryle,“ řekl. Durosové natolik zbožňovali cestování, že se rádi nechávali oslovovat „cestovateli“. „Já jsem Keil d'Tana a tohle je má společnice Kyloria m'Bal. Rádi vás poznáváme.“

„A já vás,“ řekl Toryl. „Zdravím dva cestovatele. Máte čas na občerstvení a podělit se o své příběhy?“

Durosové byli po celé galaxii proslulí jako úžasní vypravěči. Měli téměř fotografickou paměť na jakýkoli příběh, který kdy slyšeli. Většina Durosů je „sbírala“ a Toryl zřejmě nebyl výjimkou.

„Je mi líto,“ řekl Han. „Máme trochu naspěch. Musíme stihnout dopravní loď.“

„To naprosto chápu,“ řekl Duros. „Vzhledem k tomu, že odletíte veřejnou dopravou, soudím, že jste tu, abyste loď prodali, nikoli koupili.“

„Máte pravdu, cestovateli,“ řekl Han. „Taky je v nejlepším stavu. Výletní jachta jedna radost. Potřebuje jen menší úpravy, aby vyhovovala nějaký bohatý corellianský rodince, která chce s dětma vyrazit na perfektní prázdniny.“

„Jachta?“ Brie se zdálo, že Toryl při tom slově zostřil hlas, ale nebyla si jistá. „Podívám se a udělám vám cenu, cestovateli d'Tano.“

Han ho zavedl k *Talismanu*. Durosův obvykle truchlivě vypadající obličej se dokonce ještě více protáhl, když ylesianskou loď spatřil. „Provedu vás,“ řekl Han a pokynul k rampě.

Duros zavrtěl lysou modrou hlavou. „To není třeba,“ řekl. „Můžu vám nabídnout pět tisíc. Konečná nabídka.“

Han na tvora zíral naprosto vyvedený z rovnováhy. „Ech?“ řekl nepřítomně. „Cože? To je šílenost! Pět tisíc za takovou loď? Tolik bych dostal i za šrot!“

Duros se Hanovi mírně uklonil. „To skutečně ano, cestovateli Draygo.“ Pak se uklonil Brie. „A cestovatelko Tharen.“ Pravdomluvný Toryl mávl rukou k *Talismanu* a řekl smutně: „Souhlasím, že je to hanba, dát takovou krásnou loď do šrotu. Ale to je jediné, co s ní můžu udělat. Huttové po ní pátrají... a to velmi intenzivně. Stejně jako pátrají i po vynalézavém pilotovi Vycku Draygovi, který ji ukradl.“

Han se odvrátil a Bria viděla, jak se z jeho rtů mlčky dere ostré zaklení, ale když se opět obrátil k Pravdomluvnému Torylovi, už se opět zcela ovládal. „Rozumím,“ řekl. „Pět tisíc... konečná nabídka.“

„Ano. Možná bych se nechal přesvědčit a tu cenu mírně zvýšil, kdybyste mi vy a vaše spoléčnice vyprávěli svůj příběh...“ dodal s nadějí Toryl.

„Promiňte, přáteli, ale to nepůjde,“ řekl Han. Pokrčil rameny. „Tak dobře, pět tisíc. Na ruku.“

„Na ruku,“ řekl Pravdomluvný Toryl.

* * *

Později téhož dne se „Janil Andrus“ a jeho žena „Drea Andrus“ nalodili na vnitrosystémový raketoplán směřující na Corellii. Bria si dělala starosti s tím, že

budou představovat manžele, ale Han ji ujistil, že huttská výstražná upozornění je popisovala jako svobodné. V duchu si spíše dělal starosti s tím, jestli se je Huttové nebudou pokoušet vypátrat, když znají Briino příjmení. Uvědomoval si však také, že Huttové nebudou chtít vyvolat nějaký skandál nebo odhalit svůj ylesijský podvod. Doufal, že se je proto nepokusí zadržet na veřejnosti. Usoudil, že se na Corellii nezdrží dlouho...

Dvojice přiletěla na svůj domovský svět pozdě odpoledne a ještě stihla transkontinentální raketoplán na jižní světadíl, kde se nacházel dům Tharenových. Když dorazili na stanici, o níž Bria prohlásila, že je nedaleko od jejího domova, byli už unavení a špinaví a neměli se do čeho převléci. Jejich jediným zavazadlem byl tlumok s Teroenzovými poklady.

„Tak...“ řekl Han, přešlápl z nohy na nohu a vyhlédl z okna stanice do jemného mrholení, „co teď? Zkusíme najít něco, kde bysme zůstali do rána? Nebo jim zavoláme a varujem je?“

„Myslím, že jim raději zavolám,“ řekla Bria a ani ona nezněla příliš jistě. „Počkej tady.“ Šla si od obsluhy stanice půjčit komlink. Za pár minut byla zpátky.

Han viděl, že vypadá unavená a vyčerpaná a jednou rukou ji objal. „Tak co... jak to šlo?“

Chabě se usmála. „Máti skoro omdlela a pak na mě začala křičet.“ Povzdechla si. „Vím, že mě má ráda, ale z toho, jak to projevuje, se mi někdy chce ječet. Chce pro mě to nejlepší – dokud se to shoduje s *jejími* představami, co je nejlepší!“

Han přikývl a poprvé v životě ho napadlo, že měl svým způsobem štěstí, že se nemusel s rodiči nikdy potýkat. „Takže vyrazíme?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Můj otec pro nás přijede spídreem. Bude tu každou chvíli.“

Jak to řekla, zastavil před stanicí luxusní spídr. U řízení seděl pohledný, elegantní muž s šedými vlasy a mohutné postavy.

Zatímco se Han a Bria blížili k vozidlu, muž vyskočil ze spídru a se smíchem i pláčem zároveň sevřel svou dceru v náručí. Po delší době se obrátil k Hanovi a potřásl si s ním rukou. „Rád vás poznávám,“ řekl. „Z toho, co Bria říkala, vím, že jste ji zachránil před... no, před strašnými věcmi. Můžu vám jediné poděkovat. Děkuju vám, ehm...“

„Solo, pane,“ řekl Han. „Ale říkejte mi Han.“

Renn Tharen měl pevný stisk. „Prosím... říkej mi Renne, Hane.“

„Těší mě.“

Cesta k Briině domovu trvala krátce. Projeli zesílenou bezpečnostní bránou a zamířili po silnici, kolem které zřejmě nebyly žádné další domy. Han se rozhlížel na obě strany a viděl vysoký plot, přesně takový, jakému se za svých zlodějských let vysmíval. „Moc lidí tady nebydlí,“ poznamenal.

„A, tohle je náš pozemek,“ prohodil ledabyly Renn Tharen. „Před lety jsem ho koupil jako nárazníkové pásmo mezi námi a našimi sousedy. Jsem člověk, který má rád své soukromí.“

Odbočil s vozem na cestu, která končila dalšími, také zesílenými, avšak více zdobenými vraty. Za nimi Han spatřil dům a tlumeně v huttštině zaklel. *Brio, zlato... pomyslel si chmurně, proč jsi mi neřekla, že je tvoje rodina dost bohatá na to, aby si mohla koupit půlku Corellie?*

Dům byl obrovský... Měl několik křídel a upravených věží a k tomu sladěné okolí. Vedle domu Tharenových vypadal dům bratrance Thrackana jako nějaká chatka. Bria se otočila k Hanovi a plaše se usmála. „Tak a jsme tu.“

„Jo,“ řekl Han záměrně bezvýrazným hlasem. Měl pocit, že je Bria téměř bez sebe úzkostí, a nechtěl ji znepokojovat ještě víc. Bohatství Briiných rodičů mělo alespoň jednu výhodu – Huttové se jí v jejich domě nikdy neodvážili zmocnit. To by určitě způsobilo meziplanetární incident a Huttové raději pracovali v utajení.

Než stačila skupinka dojít k předním dveřím, vyběhla z nich Briina matka, oblečená v rozevlátých šatech, které Han nemohl ohodnotit jinak než jako „okázalé“.

„Drahoušku!“ vydechla a sevřela Briu v náručí. Han ustoupil opodál a byl rád, že se může držet stranou, dokud se Bria s rodiči nepřivítá.

Uprostřed všeho toho halasného vítání, vzájemného obviňování, pláče a rozrušených otázek a odpovědí se domů vrátil Briin bratr. Han si vzpomněl, že Bria říkala, že se její bratr jmenuje Pavik. Narozdíl od své sestry se Pavik Tharen podobal matce; byl menší, štíhlý, měl tmavé vlasy a zelené oči. Byl to hezký mladík a vypadalo to, že má svou sestru opravdu rád.

Trvalo dlouho, než se Bria dokázala od své rodiny odtrhnout, aby představila Hana. Oči jí zářily, když ho vzala za ruku a přivedla ho před matku, Seru Tharen, a před svého bratra.

„Rád vás poznávám,“ řekl Han, potřásl si s ní rukou a nasadil své nejvybranější chování. „I tebe, Paviku.“

Briina matka mu chabě a bez valného nadšení stiskla ruku. Pečlivě si Hana prohlížela a ten rychle nabyl dojmu, že se jí to, co vidí, příliš nezamlouvá. V duchu si povzdechl. *Z tohohle mam ale fakt špatnej pocit...*

„No, pojd'te, prosím, dál,“ řekla Sera Tharen. „Všichni se posadíme. Musím říct, že to byl šok. Myslela, jsem si, že svoji holčičku už nikdy neuvidím, opravdu. Brio, drahoušku, jak jsi nám to jen mohla udělat?“

Sera Tharen je za neustálého mumlání výčitek vedla dovnitř.

Když Han vešel do salonu a když se všichni posadili, musel přemoci nutkání vyskočit a odkráčet. *Nepatřím sem, pomyslel si. Vím to já a věděj to i oni.*

To pomyšlení ho rozzlobilo. Odmítl dát najevo své rozpaky, posadil se a se záměrnou nenuceností se opřel o přepychové polštáře. Rozhlédl se a okem profesionála automaticky zhodnotil, jakou by všechny ty tretky a ozdoby měly cenu u překupníka. „Pěkněj dům,“ prohlásil nedbale.

„Tak, ech –“ spustila Sera.

„Hane. Říkejte mi Hane,“ řekl Han.

„Tak tedy Hane,“ prohlásila Briina matka odměřeně. „Mám za to, že za Briin návrat vděčíme tobě.“ Upírala oči na Hanův blaster a Han si uvědomil, že stejně jako většina prostých lidí nikdo z Briiny rodiny nenosil zbraň. *Smůla, dámo, pomyslel si Han. Neodložím svůj blaster ani kvůli vám, ani kvůli nikomu jinému. Smiřte se s tím.*

„No, jen jsem se snažil pomoci,“ odpověděl Han. „Ale bez Briy bych to nedokázal. Je docela tvrdá, když chce. Dobrá v boji.“

Briina matka ztuhla a Han si uvědomil, že to, co řekl, ta žena za kompliment nepovažuje. „Ach bože...“ zamumlala. „Brio, drahoušku, proč se nejdeš převléknout, než se posadíš? Vážně, zlatíčko, kdes k tomu *příšernému* oblečení přišla?“

„U krejčovského droida v ylesijské kolonii,“ odpověděla Bria rychle a vrhla na Hana tázavý pohled, jako kdyby se ho ptala, jestli bude v pořádku.

Han ji mávnutím uklidnil. „Jen běž, miláčku.“

Paní Tharen při té neformální důvěrnosti opět ztuhla. Bria se na Hana usmála, věnovala své matce a bratrovi nejistý pohled a rychle opustila místnost.

„Takže, Hane,“ řekl Pavik Tharen, „co vlastně děláš?“ Upřeně Hana pozoroval a očima si ho měřil takovým způsobem, že z toho byl Han celý nesvůj.

„Á, co se zrovna naskytne,“ odpověděl nedbale Han. „Většinou pilota.“

„U flotily?“ zeptala se paní Tharen a mírně ožila. „Jste důstojník?“

„Ne. Řídím nákladní lodě, madam. Umím létat skoro se vším a taky kamkoli. Proto jsem byl na Ylesii a převážel –“ Odmlčel se, když si poprvé po dlouhé době vzpomněl, že obchod s pašovaným kořením je vysoce nezákonný – „Totiž, převážel jsem *náklad*.“

„Ach,“ zamumlala paní Tharen, která očividně nechápala, ale byla z Hanovy odpovědi na rozpacích. „Jak zajímavé.“

„Jo, má to něco do sebe,“ prohlásil Han.

„Před lety jsem jako pilot začínal,“ řekl Renn Tharen uznale. „Když mi bylo asi tolik, co tobě, Hane. Vypracoval jsem se až k vlastnictví dopravní společnosti. Tak jsem si vydělal svůj první milion.“

Hana napadlo, že by mohl Rennu Tharenovi říci, že má v úmyslu jít na Imperiální akademií, ale zvyk neprozrazovat žádné osobní informace v něm byl zakořeněný příliš pevně. Jen se tedy na Briina otce usmál a přikývl. „To byly dobrodružný časy, pane,“ řekl. „Bejvalo tenkrát hodně pirátů, že jo?“

Renn Tharen se usmál. „Zažil jsem pár šarvátek. Myslím, že ty asi taky.“ Han mu úsměv oplatil. „Pár jich bylo.“

Sera Tharen vrhala rozrušené pohledy z jednoho na druhého. „Ach bože. To zní... nebezpečně.“

„To k tý práci patří,“ opáčil Han.

„Ale zapomínám na své vychování!“ řekla. „Kapitáne Solo, můžu vám nabídnout něco k jídlu nebo k pití?“

„Dal bych si alderaanský pivo,“ odpověděl Han. „A nějaký chleba s masem a sejrem. Jsme na cestě už od rána.“

„Dám vědět kuchaři,“ prohlásila paní Tharen. Han byl překvapený, když zjistil, že „kuchař“ není droid, ale nějaká Selonianka. Tenhle další důkaz bohatství na něj udělal dosud největší dojem.

Mezitím se opět objevila Bria. Han seděl v jídelně a večerel. Spatřil ji vcházet a zarazil se uprostřed sousta.

Měla na sobě jednoduché modrozelené šaty, které jí ladily s očima. Jemná látka se slabě leskla a přiléhala jí k tělu na všech správných místech. A poprvé za dobu, co ji Han znal, měla Bria vlasy pěkně upravené a sčesané do svatozáře poddajných rudozlatých kadeří. Tolik se lišila od zlodějky s blasterem z uplynulých dní, že to vypadalo, jako kdyby vystoupila z jiného světa.

Ještě že ji teď nevidí Ganar Tos, pomyslel si ironicky. „Vypadáš nádherně, miláčku,“ řekl. „To jsou krásný šaty.“

Han byl natolik znalý světa, aby si uvědomil, že ty šaty pravděpodobně stály víc kreditů, než byl týdenní příjem vesmírného pilota. *Byla vychovaná v přepychu, pomyslel si neklidně. Jak bude snášet život z platu imperiálního kadeta a potom důstojníka?*

Bria se usmála a přisedla si k němu. „Mami, mohla bych taky dostat něco k jídlu? Umírám hladu!“

Zatímco Han s Briou hodovali na své pozdní večeři, její rodina se shromáždila kolem stolu a upíjela drahou révovou kávu z křehkých porcelánových šálek od Leviera. Během toho je obskakovala vrchní služka, další Selonianka.

„Takže, kapitáne Solo... vy jste Corellian?“ řekla paní Tharen a pozvedla úzké obočí, aby naznačila, že si tím je celkem jistá. Han za stálého žvýkání přikývl a potom sousto polkl. „Ano, madam.“

„A vaše rodina?“ zeptala se. „Jste jeden ze Sal-Solů?“ V jejím hlase bylo slyšet náznak naděje. „Mají rozkošnou starou usedlost, jak jsem slyšela. Několikrát jsem se setkala se synem, ale paní Sal-Solo je velice samotářská. Vyrozuměla jsem, že má podlomené zdraví.“

„Ne,“ odpověděl Han. „Nejsme příbuzný.“

„Ach,“ řekla, očividně zklamaná. „Z jaké rodinné větve tedy pocházíte?“

Han si všiml, že Bria vypadá, že se cítí velmi trapně, ale nedokázal říct, jestli se stydí za něj, nebo za matku. „To nevím,“ řekl upřímně. „Nejspíš jsem sirotek. Obchodníci mě našli, když jsem byl ještě malej, jak se potuluju po uličce dole na nábřeží poblíž hlavního

vesmírnýho přístavu. To oni mě vychovali. Většinu svého života jsem strávil ve vesmíru.“ V koutku duše cítil zvrácené potěšení, když sledoval její reakci na tohle sdělení.

„To je zvláštní,“ řekl Pavik Tharen. „Připadáš mi tak povědomý. Víím, že už jsem tě někde viděl. Někde... myslím, že to bylo na nějakém grilování. Pamatuju si, že jsem tě viděl na grilování, které se konalo po nějakých závodech swoopů.“

Han v duchu strnul. Teď, když se o tom Pavik zmínil, si na něj Han také vzpomněl. Briin bratr Pavik byl asi o dva nebo tři roky starší než Han a často na některých závodech swoopů soutěžil. Kvůli věkovému rozdílu však nikdy nezávodili proti sobě, ale Han si pamatoval, že Pavika viděl.

A samozřejmě pokaždé, kdy se velkých závodů swoopů účastnil, byl Han součástí „rodiny“ stvořené Garrisem Shrikem, aby z bohatých Corellianů vylákal peníze.

„Promiň, ale nepamatuju si na tebe,“ řekl jakoby nic. „Několik posledních let jsem žil mimo planetu. Na nějakým corellianským grilování jsem byl bohužel naposledy jako kluk.“

„Ale já si to vybavuju dost zřetelně...“ řekl Pavik a podezíravě přimhouřil oči. „Opíral ses o swoop a jedl z talíře grilovaná traladoní žebírka. Pamatuju si to zcela jasně.“

„To je zvláštní,“ řekl Han a s úsměvem se opřel. „Lidi mi takový věci říkaj pořád. Musím mít jednu z těch obyčejnejch tváří, že si mě lidi často pletou s někým jiným.“

„Nemyslím si, že vypadáš obyčejně, Hane,“ řekla Bria, která nechápala, oč tu jde, ale snažila se být loajální. „Myslím si, že jsi nezapomenutelný pro každého, kdo tě kdy potkal. Jsi... jedinečný.“ Usmála se na něj. „A taky hezký.“

Han se zhluboka nadechl a podařilo se mu se na shromážděné Tharenovy zdvořile usmát. „Díky, zlato,“ prohlásil. „Ale opravdu jsem úplně obyčejnej.“

Bria se konečně dovtípila a umlkla. Pavik Tharen si Hana dál podezřívavě měřil.

„No,“ řekla až příliš zvesela Sera Tharen, „určitě jste už oba unavení. Kapitáne Solo, řeknu Maronee, aby vám přichystala jeden z pokojů pro hosty. Brio, ty budeš samozřejmě chtít zpátky svůj pokoj. Vůbec nic jsem v něm neměnila, drahoušku. Prostě jsem věděla, že jednoho dne přijdeš k rozumu a vrátíš se nám!“

„Já jsem se ale nemohla jen tak sebrat a jít, mami,“ řekla tiše Bria. „Jakmile jednou přiletíš na Ylesii, *nenechají* tě odejít. Nejsou tam žádné lodě a mají tam ozbrojené strážce. Nebýt Hana... nikdy by se mi nepodařilo utéct.“

„Ach bože...“ řekla paní Tharen nervózně a tvářila se, jako kdyby nevěděla, čemu má věřit. Han měl dojem, že veškerá stinná stránka života, již byla ta žena vystavena, se pravděpodobně odehrála v trojrozměrných dobrodružných seriálech.

„Já tomu rozumím, Brio,“ prohlásil Renn Tharen a zachytil Hanův pohled. „A nikdy na to nezapomenu. Han je hrdina, Sero, a všichni jsme mu zavázáni víc, než kdy dokážeme splatit. Kdyby nebylo jeho, nikdy bychom už Briu nespatriili. Nejspíš jí zachránil život.“

„Ó... ó bože...“ Tyto zmínky o nebezpečí, v němž se její dcera nacházela, vyvolávaly u paní Tharen stále větší neklid. Pavik Tharen se tvářil čím dál víc skeptičtěji.

Han následoval selonianskou služebnou Maroneu do pokoje v odlehlé části domu. Pobavilo ho zjištění, že se jeho pokoj nachází co nejdále od Briina a že mezi oběma pokoji se nachází ložnice obývaná jejími rodiči. Vypadalo to, že se Briina matka rozhodla zamezit jakýmkoli případným nočním avantýrám jejich hosta s dcerou v rozpuku mládí.

Nemůžu se dočkat, až prodáme Teroenzovy věci a vypadneme odsud, pomyslel si, když se svlékl a vlezl si do postele. *Briin otec není tak špatnej, zdá se, že to bejval normální chlap, ale její matka a bratr...*

Han s povzdechem zavřel oči. Přinejmenším dnes v noci se paní Tharen bát nemusí. Byl tak unavený, že na nic jiného než na spánek neměl pomyslení. To je zvláštní... dvě hodiny strávené ve společnosti Briiny rodiny ho v mnoha ohledech vyčerpaly daleko víc než celý ten útěk z Ylesie...

* * *

Brie přišla do pokoje matka popřát dobrou noc a naposledy ji před usnutím obejmout. Matka i dcera měly na krajíčku. Objaly se, trochu si zaplakaly a znovu se objaly. „Jsem tak ráda, že se mi moje holčička vrátila,“ zašeptala paní Tharen.

„Jsem ráda, že jsem zase doma, mami,“ řekla Bria a v tu chvíli to myslela upřímně. Byl to nepochybně napjatý večer. *Ale všechno se zlepší, musí se to zlepšit,*

pomyslela si, aby se uklidnila. *Han je tak skvělý. Mamka jeho kouzlu určitě podlehne a pozná, jak je báječný...*

„Tenhle mladík, co sis ho přivedla domů...“ řekla její matka, skoro jako by jí četla myšlenky. „Je docela zřejmé, že nejste jen... přátelé, drahoušku. Co přesně... je... mezi vámi dvěma?“

Bria na svou matku neohroženě pohlédla. „Miluju Hana, mami, a on miluje mě. Chce, abych s ním zůstala. O svatbě jsme ještě nemluvili, ale nedivila bych se, kdyby na to přišla řeč.“

Její matka se krátce a ostře nadechla, jako by se splnily její nejhorší obavy. Ale něco v Briině volbě slov ji přimělo zbystřit. Vrhla se po příležitosti jako hladový vrelt. „Rozumím. No, vypadá jako milý mladík, i když trochu... drsnější, drahoušku. Ale říkáš, že chce, abys s ním zůstala. Ty to *taky* tak chceš?“

Bria přikývla, pak zavrtěla hlavou a zadržovala slzy. Nešťastně pokrčila rameny. „Já nevím, mami. Víím, že ho miluju, vážně, ale... bylo to pro mě těžké. Odletět z Ylesie, zjistit, že náboženství, ve které jsem věřila a zasvětila mu celý svůj život, byla jedna velká lež. Bolelo to... hodně. Připadám si, jako by mě část chyběla. A taky cítím, že Hanovi nemůžu slíbit, že s ním zůstanu, když jsem... neúplná.“

„A ví, že máš tyhle pochybnosti?“ zeptala se matka a něžně jí uhladila vlasy. Mladé ženě neunikl záblesk radosti, který se její matce mihl v očích, když mluvila o své nejistotě zůstat s Hanem.

Ona nechce, abych s ním zůstala, uvědomila si s tupou bolestí, když se její očekávání vyplnilo. Věděla jsem, že taková bude. To je tak nespravedlivě! Jediný důvod, proč si nejsem jistá, jestli mám s Hanem zůstat,

jsem Já sama, ne moje city k němu! Ale ona to nechápe – nedokáže to pochopit.

„Mluvili jsme spolu,“ řekla Bria a nechtěla už matce svěřit víc, než co jí zatím řekla. „A já si bez Hana nedokážu svůj život představit, a tak udělám, co bude v mých silách, abych s ním zůstala a pomáhala mu.“

Její matka se zatvářila ustaraně, ale už nic neřekla. Bria si lehla a snažila se spát. Ležet ve své staré posteli byl oproti nocím stráveným na tvrdých kavalcích na Ylesii a na lodi přepych. Chybělo jí však Hanovo teplo. Postel jí připadala studená. Bria se převalovala a obracela, přemýšlela o Hanovi a uvažovala, co by měla dělat.

Zaslouží si někoho lepšího, než jsem já, pomyslela si smutně. Někoho, kdo s ním bude na sto procent...

Bria zničeně udeřila do polštáře a cítila, jak se jí oči opět zalévají slzami. *Proč nikdy nemůže být nic JEDNODUCHÉ? Našla jsem muže, kterého miluju a který miluje mě – proč to nestačí?*

Ale nestačilo. Osamělá Bria si to v temnotě svého dětského pokoje uvědomila.

Potichu se rozplakala, do hloubi duše nešťastná. Usnula až za dlouho, vyčerpaná pláčem...

* * *

Druhého dne Han vyrazil z domu Tharenových hned po snídani, aby stihl raketoplán do nejbližšího velkoměsta. Měl s sebou tlumok s věcmi, které s Briou ukradli Teroenzovi. Po tom ubohém výtěžku z prodeje *Talismanu* Han věděl, že z jejich malého pokladu musí vyrazit maximální cenu.

Vystoupil z raketoplánu v přístavním městě Tyrena a zašel si do úschovny, kde si vyzvedl pár set kreditů a „čisté“ identifikační průkazy na jméno „Jenos Idanian“. Poté zamířil do pobočky Imperiální banky a s použitím průkazu si za kredity otevřel na svou novou totožnost účet.

Když to vyřídil, vydal se hledat obchod se starožitnostmi a uměním, který si pamatoval ze svých předchozích eskapád. Už tam několik let nebyl a ten obchůdek mohli klidně zrušit.

Ale ne, pořád tam byl. Nápis nade dveřmi tvořila tlumená holografická světla a na prostém šedém průčelí obchodu matně zářil. Han s tlumokem na zádech vešel dovnitř. Jak otevřel dveře, uslyšel z nitra obchodu tiché zazvonění.

Za pultem spatřil selonianskou prodavačku, ale nevšímal si jí. Místo toho se vydal co nejkratší cestou labyrintem mezi vitrínami se zbožím, až došel k malým nenápadným dveřím v zadní části obchodu. Dveře zakrývala stará tapiserie zobrazující založení Republiky a pouze určití „zákazníci“ věděli, že za ní nějaké dveře vůbec jsou.

Jakmile se u nich ocitl, rozhlédl se, jestli je sám a nikdo ho nepozoruje, a hlasitě zaklepal podle stanoveného způsobu. Čekal a za další chvíli se z druhé strany dveří ozvalo odemykání elektronického zámku. Han nadzvedl tapiserii, vklouzl za ni a prošel do zadní místnosti.

Majitel byl přestárlý, avšak vzdor shrbenému tělu stále čilý muž s vráscitou tváří a jemnými žlutavě bílými vlasy. Galidon Okanor vypadal naprosto stejně jako před pěti lety, kdy ho Han viděl poprvé. Nyní vzhlédl a usmál

se na Hana. „No vida, to je přece... hmm, kdopak je to dnes, synu?“

Han se usmál. „Jenos Idanian, pane. Jak se vám daří?“ Měl toho mužíčka, který byl zároveň skutečně uznávaným znalcem i odhadcem umění a velice schopným a spolehlivým obchodníkem s kradeným zbožím, opravdu rád.

„Á, nestěžuju si, nestěžuju si,“ odpověděl malý muž. „Protože i kdybych si stěžoval, k čemu by mi to bylo?“ dodal a sípavě se zasmál. „To je taky pravda,“ řekl Han.

Okanor se posadil na vysokou stoličku u stolu, který ozařovalo klenotnické světlo, zvláštně nastavené tak, aby odhalilo vady drahých kamenů a praskliny nebo kazy starozitností. Pokynul k místu naproti sobě. „Posaď se, posaď se, Jenosi Idaniane. Copak jsi mi dnes přinesl?“

„Spoustu věcí,“ řekl Han. „Rád bych to prodal celý najednou a chtěl bych kredity okamžitě převést na účet v Imperiální bance na Coruscantu.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Okanor a zamnul si své letité, žilnaté ruce. „Obvykle máš dobrý vkus, Jenosi. Tak se podíváme, co jsi mi přinesl!“

„Dobře,“ řekl Han. Začal tlumok vyprazdňovat a pokládat všechny věci na stůl pod světlo. Svůj oblíbený kousek, malou zlatou sošku dávno vyhynulého corellianského paledora si však schoval. Byla překrásná a oči měla z keralových ohnivých drahokamů bez jediného kazu.

Okanor to zaníceně sledoval a občas mu uniklo tiché „och“ nebo „ách“, ale trpělivě čekal a nepromluvil, dokud Han neskončil. Potom opatrně zvedal jeden kus po druhém, pečlivě je zkoumal, některé klenotnickou lupou, a opět je pokládal na stůl a pokračoval k dalšímu kusu.

„Pozoruhodné, opravdu pozoruhodné,“ prohlásil konečně. „Poruším své pravidlo a zeptám se tě, kde jsi ve jménu galaxie tohle všechno našel? V muzeu? Víš, že krádeže v muzeích neschvaluju.“

Han zavrtěl hlavou. „V muzeu ne.“

„V soukromé sbírce?“ Okanor našpulil rty. „Jsem skutečně *ohromený*, chlapče. Dotyčný sběratel má mimořádně vybraný a vytríbený vkus. Také ti řeknu, mladíku, že není příliš vybíravý, co se týče způsobu pořizování. Podle popisu poznávám nejméně polovinu těchhle předmětů, které byly nahlášeny jako ukradené. Některé jsou na seznamu hledaných předmětů už léta.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Han. „A vy je prodáte do muzeí, že jo?“

„Většinu z nich, většinu z nich,“ souhlasil Okanor.

„Tak to jo, to je dobře,“ prohlásil Han a pomyslel si, že to Briu potěší. „Tam by taky bejt měly. Takže... kolik?“

Okanor vyslovil částku.

Han věnoval staříkovi opovržlivý pohled a sáhl po svém tlumoku. „V Kolene je člověk, kterej bude celej nadšenej, že se na tyhle věci může podívat. Vidim, že jsem se měl nejdřív zastavit *u něj*,“ řekl a natáhl se pro rytinou zdobený banthí kel z Tatooine.

Okanor vyřkl další, vyšší částku. Han začal mlčky ukládat předměty do tlumoku.

Okanor si povzdechl, jako kdyby to bylo jeho poslední vydechnutí, a vyslovil další částku, podstatně vyšší než předchozí. „A to je má poslední nabídka,“ dodal.

Han zavrtěl hlavou. „To by teda bejt neměla, Okanore. Potřebuju přinejmenším o pět tisíc víc.“

Okanor se chytil za hrudník a zmučenýma očima sledoval, jak Han pokračuje v uklízení věcí do tlumoku. Nakonec, když Han sáhl pro poslední drobnou sošku vyřezanou z živého ledu, vypísl: „Ne! Nedělej to! Ty mě zničíš! Přivedeš mě na mizinu! Oškubeš mě dohola, Jenosi, chlapče! To bys starci udělal?“

Han mu věnoval šelmovský úsměv. „Bez váhání, Okanore. Vim, kolik musím na tomhle obchodu vydělat, mam celkem jasnou představu, jakou to má cenu, a míš si nevezmu.“ Upřeně se na staříka zahleděl. „Upřímně řečeno, *nemůžu* si dovolit vzít míš. Ty kredity mam na něco důležitýho. Jestli to, co mam v plánu, vyjde, tak už mě neuvidíš. Budu z tohohle všeho nadobro venku.“

Okanor přikývl. „Tak dobře. Ožebračil jsi mě, Idaniane. Zaplatím ti, kolik chceš.“

„Fajn,“ řekl Han a začal opět vyndávat věci z tlumoku.

Vyšel z obchodu se spokojeným úsměvem a opatrně uložil identifikační kartu Jenose Idaniana a bankovní doklad do pouzdra na kredity. Bude cestovat pod jinými totožnostmi a Jenose Idaniana nechá „čistého“ a bude ho používat jen na bankovní operace. Zlatého paledora měl v plánu uložit na jednom bezpečném místě. Neuškodí, když bude mít stranou něco malého pro případ nouze...

S vědomím, že kredity od Okanora na něj budou čekat na ústřední planetě Impéria, si to Han namířil ulicí ke stanici raketoplánů a cestou si pohvizdoval.

* * *

Když Han prošel branami usedlosti Tharenových, všiml si, že se na dlážděném dvoře vznáší malý, velice sportovně vypadající pozemní spídr. Přistoupil ke dveřím

a uvnitř v hale narazil na nějakého mladíka, který tam stál. Pavik Tharen a jeho matka s ním mluvili. Když Sera Tharen spatřila Hana, obličej se jí protáhl. *Doufala, že se seberu a zmizím*, pomyslel si nevrle Han.

„Zdravím, paní Tharen,“ řekl Han. „Je tu někde Bria?“

Mladý muž se po Hanovi ohlédl. Byl to pohledný člověk asi o rok starší než Han, vkusně a moderně oblečený na odpolední netbal.

„Ahoj,“ řekl mladík zvesela a podával Hanovi ruku. „Já jsem Dael Levare a vy –“ Zaostril a než stačil Han cokoli říct, zvolal: „Moment! Já *věděl*, že jste mi povědomý! Tallus Bryne, je to tak?“

Han si nemohl vzpomenout na žádnou kletbu, která by situaci dostatečně dobře vystihovala. Chabě se usmál a potřásl si s Daelem rukou. „Rád vás poznávám.“

„Tallus Bryne?“ pronesl ostře Pavik Tharen.

„Ale on je přece –“ Sera Tharen se prudce zarazila, když do ní její syn ne zrovna jemně strčil.

Dael Levare třásl Hanovou rukou a nedbal na to, co se kolem něj odehrává. „To je ale velká čest! Pořád si pamatuju na den, kdy jste nasadil ten rekord, když jste tím tunelem na Stoloré hoře *proletěl*, místo abyste nad ním *přeletěl*! Všichni si mysleli, že je po vás, ale vy jste to zvládnul!“ Obrátil se k Pávíkovi. „Chceš říct, že ho nepoznal? To *on* je Briin nový nápadník? Šampión celé Corellie v závodech swoopů! Váš rekord ještě nikdo nepřekonal, pane Bryne. Nebo bych vám mohl říkat Tallusi?“

„Tallusi stačí,“ řekl Han a v duchu pokrčil rameny. *Tentokrát je vrelt rozhodně v kuchyni...*

Briin příchod byl vítaným vyrušením. Han se snažil zachytit její pohled a mlčky ji varovat, ale Bria celou svou pozornost upírala k nově příchozímu. „Daele! Co ty tady děláš?“

„Tvá matka mě pozvala,“ odpověděl. „Vypadáš nádherně, Brio. Jsem moc rád, že jsi zpátky a že jsi v pořádku – a máš takový skvělý doprovod! Chtěl jsem si s tímhle člověkem potřást rukou už od chvíle, kdy loni vyhrál to mistrovství závodů swoopů!“

Bria pohlédla na svou matku. „To tys ho pozvala, mami? Jak milé...“ Hanovi neuniklo ostří v jejím hlase a záblesk provinění v očích Sery Tharen. *Ví tomu rozumím, pomyslel si Han zlostně. Tady maminka chtěla, aby mě Bria viděla vedle svého bejvalého snoubence „pana Bohatého“, a počítala s tím, že vedle něj budu vypadat jako nějaký nuzák.*

„No, ano, drahoušku... Věděla jsem, že tě Dael dokáže zasvětit do všech novinek mezi mladými lidmi... mnohem lépe než já...“ zašvitořila nervózně Sera Tharen. Bria zkrřivila rty a odvrátila se od matky, aby se usmála na Daela.

„No, Daele, je to od tebe milé, že ses zastavil. Možná bychom někdy mohli jít všichni společně na oběd. S kým že se to teď vídáš?“ Zatímco mluvila, přistoupila k Daelovi, jediným ladným pohybem ho chytila pod paží a odváděla ho ke dveřím. Han se v duchu usmál. *Mazaný, Brio, zlatíčko... dobrá práce.*

„Se Sulen Belos,“ řekl Dael. „Určitě by se s Tallusem taky hrozně ráda seznámila. Je do závodů swoopů celá pryč.“

„Tal –“ Bria se okamžitě zarazila a zasmála se. „To je celá ona!“ Vrhla na Hana koketní pohled. „Budu si tě

muset hlídat, vid', *Tallusi*? Sulen Belos je nádherná a závodníkům nikdy nedokázala odolat.“

Han se na ni dobrosrdečně usmál. *Skvělý. Prostě skvělý. Z deště pod okap.* „Takovýho závodníka si taky musíš hlídat. Nebezpečí je náš život.“

Dael Levare, který už stál napůl ve dveřích, se zasmál, jako kdyby Han řekl něco chytrého. „Tak já ti zavolám. Rád jsem tě poznal, Tallusi!“

„Já tebe taky,“ řekl Han.

„A nezapomeň zavolat,“ vybízela ho Bria a potom za Levarem zavřela dveře a opřela se o ně. Nastalo ticho.

Han tak pronikavé ticho ještě nikdy neslyšel, ani uvnitř skafandru ve vakuu. Rychle pohlédl z Briy na Pavika a pak na Seru. Všichni tři na něj upírali pochmurné pohledy. Han si odkašlal. „Myslím, že se půjdu projít,“ prohlásil. „Nadejchat se čerstvého vzduchu.“

Vyhnul se jejich pohledům a odešel.

* * *

Brie se chtělo křičet a potom brečet, ale ovládla se. Situace už byla dost zlá i bez toho, aby propadla hysterii. Přecházela sem a tam po oblékárně své matky. Pavik seděl na pohovce, rozhazoval rukama a zvyšoval hlas. Její matka seděla na židli zdobené růžovým brokátem a střídala zajímavé výkřiky „Ach bože!“ a „Brio, tvůj bratr má pravdu, musíme něco *udělat*!“

„Včera večer jsi ho slyšela!“ vykřikl Pavik. „Popřel, že by zavedl, a řekl nám falešné jméno! Han Solo – to tak! Kdo ví, jak se vůbec ve skutečnosti jmenuje?“

„Přestaň!“ vyhrkla Bria. „Han Solo je jeho *pravé jméno*!“

„Tak proč je na seznamu z loňského mistrovství swoopů Corellie uvedený jako ‚Tallus Bryne‘?“ řekl Pavik. „Nemůže být obojí, Brio. Přiznej si to, ten člověk používá falešná jména a jediný důvod, proč to dělá, je, že něco skrývá! A ty chceš, abychom někoho takového přijali s otevřenou náručí jen proto, že nám to řekneš?“

„Ach bože!“ Sera si svírala ruce.

Bria se kousala do rtu, aby nezačala ječet.

„A ještě něco,“ řekl Pavik. „Začíná se mi to vybavovat. ‚Tallus Bryne‘ nebylo Solovo jediné falešné jméno. Ta doba, ze které jsem si ho pamatoval, byla o tři roky předtím. Byl to ještě kluk a jedl pečené maso po nějakém závodě. Tenkrát to nebyl ‚Solo‘ ale ‚Keil Garris‘, syn Venadara Garrise. Pamatuješ si na něj? Ten chlap, co se tu jednou v létě objevil a prodával podíly na tom duraslitinovém asteroidu a potom se ukázalo, že celá ta věc je výmysl? Podvod?“

Bria si to skutečně pamatovala. „Ale i kdyby tenhle Garris byl podvodník, neznamená to, že Han –“

Pavik vztekle rozhodil rukama. „Sestřičko, nevzpomínáš si, jak to rodiče několika našich přátel málem zničilo, když si na tom neexistujícím asteroidu koupili bezcenné podíly?“ Odfrkl si. „Celá ta Garrisovic rodina nebyla nic jiného než banda podvodníků – včetně tvého nového nápadníka, Brio!“

„To je strašné!“ prohlásila Sera Tharen. „Asi bychom *měli* něco udělat!“ Bria i Pavik svou matku ignorovali.

„Ale Han byl tehdy ještě malý kluk,“ zdůraznila a snažila se nerozplakat. „Sám jsi to řekl. Nenese zodpovědnost za to, co jsi říkal, že udělali jeho rodiče.“

„Ale on žádné rodiče *nemá* – tak nám to alespoň tvrdil!“

Bria na něho upřela pohled. „No, možná to jeho rodiče byli a on se k nim nechce znát, protože jsou to darebáci,“ řekla. „Paviku, Han je dobrý člověk! Měl těžký život, a aby přežil, musel dělat věci, které se mu nelíbily, to už vím. Ale teď se změnil! Snaží se, aby z něj něco bylo, a ty mu nechceš tu šanci dát!“

Pavik si posměšně odfrknul. „Jestli to jeho rodiče vůbec *byli*,“ řekl. „Sestřičko... nenech se zaslepit hezkým vzhledem a skutečností, že tě zachránil! Připust', že se do tebe tenhle člověk naoko zamiloval jen proto, že si prověřil, co jsme za rodinu, a zjistil, že má táta peníze!“

„Ach bože!“ prohlásila Sera. „Chceš říct, že ten chlapec je *zloděj*?“

„Přesně to se snažím říct, mami,“ řekl Pavik.

„Měla bych se jít podívat, jestli něco nechybí,“ vyjekla Sera Tharen. „Ach bože, ach bože, kde ho mám dnes v noci uložit?“

„Mami, dneska v noci tu spát *nebude*,“ řekl Pavik. „Zavolám bezpečnost. Jsem si jistý, že toho člověka kvůli spoustě věcí hledají.“

„Neopovažuj se!“ vykřikla Bria. „Jestli zavoláš bezpečnost, už nikdy s nikým z vás nepromluví! V Hanovi se mýlíte! Neměl absolutně žádné tušení, že jsem z bohaté rodiny, když jsme se setkali. Neřekla jsem mu to, dokud jsme sem nepřiletěli!“

„Člověk jako on má spoustu zdrojů, kde si to může ověřit,“ podotkl Pavik. „Za tu dobu, co se znáte, už si tě nejspíš prověřil a zjistil si všechno, co potřeboval vědět.“

„To teda nezjistil!“

„Brio, já nejsem žádný lidožrout!“ řekl Pavik. „Já se jen snažím, abys viděla věci rozumně! Nechci, aby ti někdo ublížil, a nechci, aby ses zapletla s někým, kdo je mimo zákon!“

„Han takový není!“ vykřikla Bria, pak se zhluboka nadechla a opravila se: „Dobře, připouštím, že v minulosti možná byl. Ale teď je jiný. Chce nastoupit na Imperiální akademii a stát se důstojníkem. Nemůžeš mu dát šanci? Snaží se svůj život změnit!“

„To řekl tobě, Brio, ale tihle lidé se lhaním živí,“ řekl Pavik. „Zavolám bezpečnost.“

„Ach bože!“

„Ne!“ Bria svého bratra probodávala pohledem a na chvíli zatoužila mít u sebe blaster. Tohle mu nemohla dovolit!

Pavik už měl ruku na spojovacím tlačítku komlinku, ale vtom ho zastavil hlas ode dveří. „Paviku, ne. Zakazuju to.“

Všichni se otočili a uviděli tam stát Renna Tharena.

„Ale tati, ty nevíš –“ spustil Pavik.

„Ale ano, vím,“ řekl Renn Tharen. „Byl jsem ve své pracovně a měl jsem otevřené dveře. Slyšel jsem celou tuhle ostudnou scénu a říkám ti, Paviku, že bezpečnost *nezavoláš*.“

„Ale Renne...“ začala Sera Tharen. Manžel ji sjel ostrým pohledem.

„Sero, už mě unavuje, jak naši dceru využíváš jako figurku k uspokojení svých společenských ambicí. Ty jsi ten hlavní důvod, proč od nás Ioni utekla. Takže s tím *přestaň*. Rozuměla jsi mi?“

„Renne!“ zalapala po dechu Sera Tharen. „Jak se *opovažuješ* se mnou takhle mluvit?“

„Protože se zlobím, Sero, jsem rozzlobený k nepříčetnosti,“ zavrčel Briin otec. „Jak jen můžeš být tak slepá? Vůbec nechápeš, v jakém nebezpečí naše dcera na Ylesii byla! Podívej se!“

Uchopil Briu za ruku a dovedl ji až před matku. Vzal ji za obě ruce a strčil je své ženě přímo před oči.

„Vidíš to, Sero? Vidíš její ruce? Vidíš ty jizvy? Ti lidé Briu *týrali*, udělali z ní otroka. Mohla tam umřít, Sero, nebýt Hana. Já jsem mu vděčný, i když ty v sobě nemáš dost slušnosti, aby sis to uvědomila! Je to hodný kluk a říkám ti, že Bria mohla dopadnout mnohem hůř.“

„Ale –“ zašeptala svírajíc si ruce a rozplakala se. „Ach Brio, tvé ubohé ruce, drahoušku...“

„Už ani slovo, Sero. Zakazuju to.“

Sera Tharen klesla na židli a tiše stála.

Renn Tharen se otočil čelem ke svému synovi. „Paviku, stal ses stejně odsuzovačný a povýšený jako tvá matka. Už mě také unavuješ.“ Renn mladíka probodával pohledem. „Mluvíš o člověku, který *riskoval svůj život*, aby Briu zachránil předl otroctvím. Bria má pravdu, když říká, že se Han chce přihlásit na Imperiální akademii. Han Solo je slušný člověk. Připomíná mi mě samotného, když jsem byl v jeho letech. I v mé minulosti jsou některé události, na které nejsem zrovna hrdý. Zaslouží si šanci, ne vězení. Zaslouží si naše díky, a ne abychom na něj zavolali CorSec.“

Když Renn Tharen domluvil, rozhodilo se ticho. Potom se Bria se vzlykotem rozeběhla ke svému otci a vrhla se mu do náruče. „Díky, tati!“

* * *

Han se prošel po celé usedlosti Tharenových a právě se vracel, když spatřil, jak k němu po cestě někdo přichází. Byla to Bria a nesla si přes rameno přehozený objemný vak.

Han spatřil její výraz a zastavil se. „Co se děje?“

„Pojď,“ řekla. „Než se po nás začnou shánět. Vypadneme odsud. Nevěřím Pavikovi, že nezavolá bezpečnost za tátovými zády.“

Han se obrátil zpátky k dopravní stanici. „Uteklas?“

„Nechala jsem jim vzkaz,“ řekla, jako by se bránila. „Už ti na Coruscant převedli ty peníze?“

„Jo, je to v pořádku,“ řekl Han.

Několik minut šli mlčky. Potom Bria řekla: „Jednou bych se ráda dozvěděla celou pravdu. Nesnáším takováhle překvapení, Hane.“

Han si povzdechl. „Měl jsem ti to říct. *Povím ti to.* Všechno. Slibuju. Jen prostě nejsem zvyklej nikomu věřit.“

„To je vidět,“ prohlásila ponuře.

„To bylo od tvýho táty hezký, že se mě zastal.“

„Táta říká, že mu připomínáš jeho, když byl ještě mladý pilot.“ Slabě se usmála. „Myslím, že pár let vedl tam v Okraji docela pestrý život.“

Han přikývl a opatrně se natáhl pro její vak. „

„Vážně mě to mrzí. Můžu ti to vzít?“

Povzdechla si a předala mu svůj vak. „Tak jo. Nejspíš to stejně nebyl nejlepší nápad sem chodit.“ Po chvíli ho vzala za ruku. „A jsme zase jen sami dva.“

Han přikývl. „Tak se mi to líbí, miláčku.“

Kapitola čtrnáctá

Na Coruscantu a na dně

Cesta na Coruscant proběhla klidně. Han dostál svému slibu a bez veškerých příkras podrobně vylíčil Brie svou minulost. Nebylo pro něj snadné, když se musel přiznat ke spoustě věcí, které v minulosti napáchal, ale bral svůj slib vážně a byl k Brie tak upřímný, jak jen dokázal.

Nejdříve se obával, že všechny skutky, které během své pestré minulosti napáchal, budou Briu odpuzovat, ale ujistila ho, že ho miluje o to víc, když teď zná pravdu.

Pětidenní cesta na Coruscant ubíhala pomalu. Han už se pomalu začínal nudit, když pasažérská loď konečně přistála na jedné z ohromných vesmírných stanic, které rozlehlé, celoplanetární imperiální město zásobovaly.

Cestující byli informováni, že ze stanice budou dolů na planetu svezeni v raketoplánech. Hana překvapilo zjištění, že na celé obrovské planetě není prakticky žádné

místo, kde by byl zraku nebo doteku vystavený přirozený povrch.

„Pouze na Pamětném prostranství,“ oznámil stevard shromážděným pasažérům, kteří cestovali na dopravní lodi *Radiance*. „Tam se obyvatelé mohou dotknout vrcholku jediné zbývající hory na planetě. Do vzduchu ční zhruba dvacetimetrový vrcholek. Zbytek se skrývá pod budovami.“

Coruscant vypadal jako bludiště budov, mrakodrapů, věží a střech, které byly v gigantické, labyrintu podobné změti postavené jedno na druhém.

Když se stevard zeptal, jestli má někdo nějaké otázky, zvedl Han ruku. „Říkal jste, že střechy nejvyšších budov jsou víc jak kilometr nad nejnižšíma ulicema? Co je tam dole?“

Steward *Radiance* zavrtěl varovně hlavou. „Pane, to ani nechtějte vědět, věřte mi. Nejnižší úrovně města nikdy nespátří slunce. Jsou tak hluboko pod vrstvou čistého vzduchu, že to tam odporně páchne, je tam vlhko a mají své vlastní klima. Po stěnách budov stéká odporný páchnoucí déšť. Uličky jsou zamořené žulovými slimáky, durabetonovými červy, stínovými vilejší... a co je ze všeho nejhorší, zdegenerovanými pozůstatky toho, co kdysi bývaly lidské bytosti. Tihle troglodyti jsou mrchožrouti a pojídači odpadků, odporní v každém směru.“

„Ho,“ zašeptal Han Brie, „to vypadá, že by se mi tam mohlo líbit,“

„Přestaň!“ sykla a přemáhala smích. „Ty jsi ale brepta.“

„To opravdu jsem.“ Han se opřel v sedadle a tiše se smál. „Jsem nemožnej. Nechápu, jak se mnou můžeš vydržet.“

„Já taky ne,“ řekla Bria a ironicky se usmála.

Dvojice zamířila k jednomu z průzorů na stanici, zatímco čekala na odvoz na povrch planety. „Je jako nějaký nádherný zlatý klenot,“ zašeptala Bria. „Všechny ty rozsvícené budovy...“

„Vypadá jako zářící drahokam corusca,“ řekl Han a zamýšleně planetu pozoroval. „Po něm nejspíš dostal to jméno.“

Stáli ve frontě a čekali na nalodění do raketoplánu, když vtom k nim vykročil nějaký úředník a ukázal na Hanův blaster. „Promiňte, pane, ale tu zbraň budete muset odevzdat. Na Coruscantu nejsou zbraně povoleny.“

Han tam dlouho stál a potom jen pokrčil rameny, odepnul si ze stehna upínací pás a rozepnul velkou přezku, která jeho opasek s blasterem držela. Omotal opasek kolem pouzdra se zbraní, podal ho úředníkovi a výměnou dostal žeton s číslem. „Stačí, když to na zpáteční cestě předložíte úředníkovi,“ řekl muž, „a svou zbraň dostanete zpátky, pane.“

Han s Briou se vrátili do fronty. Han se ušklíbl nad tou nezvyklou lehkostí své pravé nohy, kde chyběla obvyklá zátěž na stehně. „Připadám si jak nahej,“ zamumlal k Brie. „Jako bych měl jeden z těch zlejších snů, kdy přijdeš na nějakou důležitou událost a najednou si uvědomíš, že sis zapoměla kalhoty.“

Začala se při té představě chichotat. „Nevěděla jsem, že mají muži taky takové sny.“

„Moc často je nemívám,“ řekl Han ponuře.

„No, jestli není nikdo ozbrojený, tak je to spravedlivé,“ podotkla rozumně.

Když vykročili uličkou v raketoplánu, věnoval jí Han pochybovačný pohled. „Nebud' naivní, miláčku. Na týhle planetě nějaký podsvětí existuje a můžeš vsadit svý krásný oči, že zbraně má.“

Pohlédla na něj, zatímco si zapínali bezpečnostní pásy. „Jak to víš?“

„Podíval jsem se na imperiální hlídku. Všichni měli zbraně. Viděl jsem bezpečáky na Alderaanu a nikdo z těch, co jsem tam viděl, ozbrojený nebyl. Takže se nejspíš nepletu, když si myslím, že ten, po kom by šli, by taky nebyl ozbrojený. Ale tyhle císařský vojáci jsou a navíc maj brnění. Pro to musí existovat důvod.“

Bria pokrčila rameny. „Musím přiznat, že tvoje argumentace dává smysl.“

„Budu si připadat divně, až půjdu zejtra do té banky a nebudu mít u boku blaster,“ řekl Han a smutně pohlédl na prázdné místo na stehně.

„No tak, Hane,“ zašeptala, „ze všech míst na planetě by tě zrovna *do banky* nenechali jít se zbraní!“

„Proč ne?“ zeptal se Han. „Kredity jim přece ukrást nikdo nemůže. Neuchovávej tam skoro žádný kreditní disky nebo mince. Všechno probíhá přes elektronický zadávání dat na osobní identifikační karty. Dobřej systém,“ dodal zamyšleně. „Ušetří se za ochranku.“

„No, to je teď stejně jen čistě teoretická otázka, protože jsi blaster musel odevzdat,“ řekla a sledovala, jak se celoplanetární město v průzoru zvětšuje. Brzy vstoupí do atmosféry.

„No jo. Poslouchej, Brio, myslím, že tohle je doba vhodná na to, abysme probrali nouzovej plán,“ řekl Han.

„Kvůli čemu?“ otázala se vyplašeně. „Čekáš nějaké potíže?“

„Ne tak nahlas,“ napomenul ji. „Ne, žádný nečekám. Všechno by mělo proběhnout hladce, prostě hračka. Jenos Idanian je čistej, protože jsem ho použil jenom k otevření účtu a uložení peněz. Měl by bejt neprůstřelný. Ale zlato... už dávno jsem se naučil *vždycky* mít nouzovej plán.“

„Dobře,“ řekla. „Pro jaký případ chceš mít plán?“

„Tohle je velký město, velkej svět,“ vysvětloval Han, když se raketoplán dotkl svrchní vrstvy atmosféry. „Kdyby se něco stalo a my se rozdělili, chci určit nějaký místo, kde se sejdem.“

„Dobře, to zní rozumně,“ řekla. „Kde?“

„Jediná adresa, kterou znám, protože jsem se ji kdysi naučil nazpaměť, je bar jménem *Žhavej pavouk*. Tam se spojím se specialistou Nicim,“ řekl tiše, aniž však úplně šeptal. Šepot přitahuje pozornost, to se Han už dávno naučil, zatímco tichý hovor ne.

„To je ten člověk, co lidem zařizuje tak dokonalé identifikace, že je neodhalí ani císařští?“

„Jo. Má kontakty na lidi v imperiálních úřadech, který ty identifikace *vyráběj*. Jsou dokonalý, to mi věř. Dobře, takže to je specialista Nici. Zdržuje se u *Žhavýho pavouka*. Pamatuješ si to?“

„Specialista Nici. *Žhavej pavouk*,“ opakovala. „Kde to je?“

„Úroveň 132, megablok 17, blok 5, podblok 12,“ odříkával Han. „Pořádně si to zapamatuj. Tenhle svět je bludiště, Brio.“

Tiše si pro sebe stále opakovala tu adresu, až mohla konečně s jistotou říct: „Mám to.“

„Bezva.“

Když dosáhli „povrchu“ planety – přistávací plošiny na střeše budovy, kde raketoplán dosedl –, nechal Han Briu u jejich skrovných zavazadel a sám šel pro informace a pokyny do automatizovaného střediska pro turisty. On a Bria potřebovali něco, kde by mohli lacino bydlet, zatímco se bude připravovat na přijímací zkoušky na Akademii. Han měl v plánu pronajmout si na tu dobu nějaký levný pokoj.

Když se vrátil k Brie, všimla si, že má v ruce lokalizační počítač velikosti dlaně. „Kolik to stálo?“ zeptala se a ustaraně si ho prohlížela. Jejich finanční prostředky za prodanou ylesijskou jachtu se ztenčovaly.

„Jenom dvacku,“ řekl Han. „Myslím, že tady člověk snadno zabloudí. Všechno, co musím udělat, je zadat cíl naší cesty, takhle...“ Han soustředěním přimhouřil oči a zadal: „Úroveň 86, megablok 4, blok 2, podblok 13...“

„Co je tam?“

„Místo, kde jsem nám na dnešek sehnal ubytování,“ odpověděl Han, aniž vzhlédl. „A... tudy!“

Na obrazovce se objevily pokyny, kudy se z jejich současného stanoviště vydat. „Nejdřív pojedeme výtahem dolu na úroveň 16...“ zamumlal Han a rozhlížel se. „Támhle!“

Zamířili k ceduli, na které stálo TURBOVÝTAH.

Když do něj nastoupili, Bria nad prudkým sestupem zalapala po dechu. Padali... a padali...

„Je to jako ve vesmíru,“ řekl nervózně Han. „Skoro jako volnej pád...“

„Mému žaludku se to nezamlouvá,“ polkla Bria.

Když se však turbovýtah blížil k cíli, naštěstí zpomalil. Bria se zapotácela a měla mírně zelenou barvu.

„Ted’ musíme najít megablok 4...“ zamumlal Han a přitom se stále soustředil na svůj malý přístroj. „Potom pojedeme zase dolu...“

Jakmile byli z turbovýťahu venku, Bria se kolem sebe s úžasem a s rostoucí klaustrofobií rozhlédla. Všude nad ní se tyčily budovy tak vysoké, že si málem vykroutila krk, když chtěla k jejich vrcholům dohlédnout. Mnohé z nich podpíraly další střechu, jako byla pravděpodobně podpírána i ta, na níž právě stála.

I když byl nahoře na přistávací ploše jasný (ale chladný) den, tady dole bylo šero a teplo. Zdálo se, že v durabetonových a transpariocielových kašonech mezi budovami se vzduch ani nehne. Slyšela vzdálené dunění hromu, ale nepadal na ni žádný déšť a netušila, jestli bouřka zuří *nad* ní nebo *pod* ní.

Permabeton střechy narušovaly občasné nechráněné vzduchové šachty a o několik set metrů dál viděla Bria na konci chodníku ostrou dělící čáru. Zřejmě hlavní dopravní tepna vedoucí nejnižšími úrovněmi.

Popošla, aby do jedné vzduchové šachty nahlédla, a po jediném krátkém pohledu ucouvla. Hlava se jí točila a v ruce cítila mravenčení závratě. Rozhlédla se, a když neviděla nikoho nablízku, klesla na všechny čtyři a doplazila se zase zpátky ke kraji, aby se podívala dolů. Usoudila, že pokud se nepostaví, závrat’ nebude tak hrozná.

Přiblížila se k okraji, chytila se ho oběma rukama a nakoukla dolů do vzduchové šachty.

Šachta klesala hluboko dolů... a dolů... a ještě níž. Bylo to děsivé, když si představila, jak její tělo padá do té zdánlivě bezedné propasti a bezmocně se točí ve vzduchu.

Bria upřeně hleděla dolů a třásla se. Kdyby se jen trochu víc naklonila, jen o kousíček, spadla by do té šachty. Bylo by to tak snadné. Nemusela by ani skočit, kdepak. Jenom se... naklonit... a kdyby to udělala, už by nikdy nepocítila tu svíravou bolest a touhu zažít znovu blaženost. Osvobodila by se od bolesti i od toho chtíce. Byla by volná...

Přitahovaná i odpuzovaná zároveň zakolísala a naklonila se víc k okraji... ještě víc...

„Co to děláš?“

Za rameno ji uchopila ruka a strhla ji zpátky od zející propasti a pádu do nicoty. Bria omámeně zvedla zrak a spatřila Hana, který na ni upřeně hleděl s tváří zkřivenou obavami. „Brio, miláčku! Cos to dělala?“

Položila si ruku na hlavu a zmateně jí zavrtěla. „Já... já nevím, Hane. Cítila jsem se... tak divně.“ Hlasitě polkla, před očima se jí dělaly mžitky a snažila se neomdlít nebo se nepozvracet.

Han donutil chvějící se Briu, aby sklonila hlavu mezi kolena a klekl si vedle ní. Hladil ji po vlasech a když její chvění zesílilo, pevně ji objal. Třásla se po celém těle. „Klid... klid... jenom se uklidni.“

Konečně Bria vzhledla a její chvění trochu polevilo. „Hane, vůbec nevím, co se stalo. Na chvíli jsem se tam cítila tak divně. Myslím, že jsem málem spadla...“

„To jo,“ řekl ponuře. „Říká se tomu závrať, miláčku. Už dřív jsem viděl lidi, který to postihlo ve vesmíru, když se podívali pod sebe a ztratili orientaci. Pojd'. Už vím, kudy se dáme. Pro změnu se kus svezeme horizontální dráhou.“

Ve vlaku se Bria k Hanovi přitulila a ten ji jemně držel. Postupně se přestala chvět. „Tobě to nevadí?“

zeptala se. „Tahle planeta? Mě deprimuje. Fascinuje mě, ale taky deprimuje.“

„Nezapomeň, že jsem vyrost ve vesmíru,“ připomněl jí Han. „Tam nebylo na závrať nebo klaustrofobii místo. Asi jsem se tomu přizpůsobil už dávno, protože mi to tady nevadí. Ale ty... ty jsi vyrostla na Corellii, kdes měla celou dobu oblohu nad hlavou. Neni divu, že to na tebe tak působí.“

„Už se tam dolů nepodívám,“ řekla Bria.

„To je dobrej nápad.“

Poté, co ještě několikrát sjeli turbovýtahem, se dostali k malé ubytovně, kde jim Han rezervoval pokoj a z jejich tenčících se zásob kreditů za něj hotově zaplatil. „Kdy si v Imperiální bance vyzvedneš ty peníze?“ zeptala se Bria a vrhla se na postel, kde se s unaveným povzdechem natáhla.

„Hned zejtra ráno,“ řekl Han. „Poslyš, miláčku, vypadáš zničeně. Seženu něco k jídlu a vrátím se. Půjdeme brzo spát.“

„Ale nechtěl jsi vidět památky?“ zeptala se Bria a v duchu si pomyslela, že jeho plán zní jako to nejlepší, co ten den slyšela.

„Na to budeme mít spoustu času. Chci se jen najíst a pak jít spát. Možná se kouknout na videoprogramy, abych viděl, jakou propagandu teď v Imperial City dávaj.“

„Dobře,“ řekla Bria a potlačila vyčerpané zívnutí. „Tvůj plán se mi zamlouvá.“

* * *

Když Han druhý den ráno odcházel z jejich pokoje, Bria ukusovala pečivo a usrkávala stim-čaj. „Vrátím se

asi za hodinu,“ řekl jí. „Až budeme mít peníze, vydáme se hledat ten bar, co jsem ti o něm říkal. Jak že se jmenuje?“

„Žhavej pavouk,“ opakovala poslušně,

„A kde je?“

Odříkala adresu.

„Skvělý,“ ocenil ji Han. „Kdybych zabloudil, tak mě tam zaveď.“ Zasmála se. „To je navigace tady o tolik horší než ve vesmíru?“

„Svým způsobem,“ řekl Han. Políbil Briu na čelo. „Hned jsem zpátky.“

„Dobře, uvidíme se později.“

Vesele jí zamával a odešel. Bria si s povzdechem lehla zpátky do postele. *Možná si prostě jen přispím*, pomyslela si a požitkářsky se natáhla.

Coruscantská imperiální banka zaujímala tři úrovně monstrózního mrakodrapu v nejvyšších úrovních. Han došel ke dveřím a nahlédl dovnitř. Vestibul byl obrovský, celý vyvedený v kouřovém glasinu, černém durabetonu, mramoru a matně se lesknoucí transparioci.

Han se zhluboka nadechl a stále postrádaje na stehně váhu svého blasteru vešel dovnitř. Zamířil k vysoké, zářící přepážce. Ve vestibulu se to hemžilo obchodníky i obyvateli města a Han, ve své staré pilotní kombinéze, nyní zbavené veškerých insignií, a ve své odřeně staré bundě a botách, si tu připadal nepatřičně a stejně nepatřičně tu i vypadal.

Čím nepříjemněji se cítil, tím arogantněji se choval.

Musel několik minut počkat ve frontě, ale potom se ocitl před úřednicí. Byla mladá a hezká, ale měla neosobní pohled – dokud jí Han nevěnoval svůj nejlepší

pokřivený úsměv. Téměř proti své vůli mu úsměv oplátila. „Dobré ráno,“ řekl Han. „Před nedávnem jsem si na Corellii založil účet s tím, že přiletím sem. Rád bych si teď svoje peníze vybral.“

„Přejete si svůj účet zrušit?“

„Jo.“

„Dobře, pane. Smím vidět vaši identifikační kartu? Převedeme peníze na ni a potom k nim budete mít přístup z jakéhokoli kreditportu na Coruscantu nebo kterémkoli z vnitřních světů. Bude vám to tak vyhovovat, pane...“ Han jí pod skleněnou přepážkou podal svou kartu. „Idaniane?“

„Tak mi to bude stačit,“ řekl Han a musel přemáhat nutkání vyžádat si to všechno v kreditních šecích a v mincích. Kdyby něco tak neobvyklého udělal, byl by podezřelý.

Úřednice načetla kartu a mírně pozvedla obočí, když zahlédla částku na účtu. *Nikdy by u někoho jako jsem já nečekala tolik peněz*, uvědomil si Han s pochmurným pobavením.

„Pane, tato suma přesahuje částku, kterou mám oprávnění vyplatit bez souhlasu svého nadřízeného. Pokud okamžik vydržíte, dojdu pro něj, a potom vám na kartu vaše peníze převedu.“

Na to mohl Han říci pouze: „Dobře.“

Zůstal stát u přepážky, ovládl nutkání neklidně se ošívát a důrazně v sobě potlačil snahu rozhlížet se v rozlehlém vestibulu po ostraze nebo bezpečnosti.

Uklidni se, přikázal si. Víš přece, že při tak velkém výběru to musej mít odsouhlasený. Aspoň teď s jistotou vim, že Okanor převed peníze tak, jak jsem mu řek...

Han viděl, jak úřednice spěšně promlouvá s velkým, zavalitým mužem ve fajnovém obleku. Muž přikývl, převzal Hanovu identifikační kartu a přistoupil k němu z Hanovy strany přepážky. „Pan Jenos Idanian?“ zeptal se zdvořile. Měl baculatou, růžovou tvář, světle modré oči a plešatějící temeno mu pokrýval řídký porost bílých vlasů.

„Jo,“ řekl Han.

„Jsem Parq Yewgeen Plancke, ředitel této pobočky. Schválil jsem váš výběr, pane, ale než vám vaši kartu vrátím, rád bych viděl nějaký další doklad vaší totožnosti, pouze jako formalitu.“ zdvořile se usmál. „Peněžní ústavy se bohužel těmito pravidly musejí řídit. Šel byste laskavě se mnou do mé kanceláře?“

Mávl ke glasinové kóji. Hanovi se zjezily chloupky vzadu na krku, ale viděl celou kancelář a uvnitř nikdo jiný nebyl, v dohledu žádná ostraha. „Dobře,“ řekl, „ale mám trochu naspěch, takže doufám, že to nepotrvá dlouho.“

„Jenom vteřinku,“ ujistil ho Plancke a pokynul Hanovi, aby šel první.

Corellian směle vešel do kanceláře, ale všechny smysly měl napjaté, každý sval připravený k akci. Planckova kancelář působila jakž takž uklidňujícím dojmem – drahý stůl s deskou z černého mramoru a na něm psací pero a podložka. Roh stolu zdobila ultramoderní kytice černých lorchad. V místnosti stála dvě křesla pro návštěvy a Planckovo drahé křeslo z černé klonované kůže.

„Posad'te se, pane Idaniane,“ řekl Plancke a pokynul ke křeslu. Han se posadil. „Teď mi laskavě půjčte váš další průkaz totožnosti, abych ho oskenoval a vy můžete odejít.“

Han bez námitek vyndal další doklad, ale neunikl mu ani jediný Planckův pohyb.

Kdyby šlo jen o pár kreditů, tak to zabalím, pomyslel si. Z tohohle mam moc špatnej pocit...

Plancke si od něj vzal průkaz a načetl ho. „Ach ne,“ řekl a neznělo to vůbec překvapeně ani lítostivě. „Obávám se, že tu máme problém, pane. Bylo mi nařízeno, abych váš účet zmrazil. Nemohu vám z vašich peněz vydat nic.“

Han vyskočil z křesla. „Cože? Ale já – o co tady u samotný galaxie jde?“

Plancke zavrtěl hlavou. „Já pouze vím, že naši banku kontaktoval inspektor Hal Horn z CorSecu. Mají podezření, že jste ke svým financím přišel nelegálním způsobem, a po dobu vyšetřování imperiální a corellianskou bezpečností bude váš účet zmražen.“

Han šetřil dechem a nehádal se, prostě jen zamířil ke dveřím. Cítil se, jako kdyby mu někdo sevřel hrudník do svěráku. *Ne... takhle to přece nemůže skončit...*

Byl metr od silných dveří z kouřového glasinu, když zaslechl elektronické cvaknutí. „Je mi líto, pane. Bohužel se mi dostalo doporučení, abych vás tu zadržel, dokud nedorazí příslušníci imperiální bezpečnosti,“ řekl Plancke a znělo to, jako by si svou šanci stát se hrdinou vychutnával. „Posaďte se.“

Han se otočil a ohlédl se na tloušťka, který se uhlazeně usmíval a s kulatými růžovými tvářemi vypadal jako veselý skřítek z pohádek pro děti. „Také jsem dal znamení naší ostraze. Měla by tu být každou chvíli. Prosím... posaďte se, než vás příjdou zatknout.“

Vzteek Hanovi dodal sílu, o které ani nevěděl, že je jí schopen. „Jen přes mou *mrtvolu!*“ zavrčel a skočil

dopředu. Vrhel se přes stůl a cestou popadl ředitelovo psací pero. Vrazil do ohromeného Plancka a převrhl ho i s jeho drahým křeslem na záda. Ve vteřině přitiskl ostrý hrot pera přesně za Planckův masitý, růžový ušní lalůček. „Jedinej pohyb,“ procedil mezi zuby, „a tohle ti vrazím mezi čelisti a lebkou přímo do mozku. Jestli nějakej máš. Máš mozek, Plancku?“

„Ano...“

„Dobře, tak ho používej. Už teď jsem nepříčetnej vzteky... takže mě moc nepokoušej, jasný?“

Han cítil, jak se Planckovi na krku stáhly všechny svaly, když polkl. Hlas měl vysoký a ochraptěl strachy.

„Ano...“

„Dobře,“ řekl Han. „Teď tě pustím a ty vstaneš a sedneš si zpátky na svý přepychový křesílko. Až se objeví tvůj člověk od ochranky, pustíš ho dovnitř, jako by se nic nedělo... jasný?“

„Ano...“

Plancke se pohyboval přesně, jak mu bylo řečeno. Han se skrčil za Planckovo křeslo a ruka držící pero se nyní s ostrým nástrojem přesunula a dloubla muže do zad. „Věř mi, Plancku,“ řekl Han, „jedno bodnutí do ledviny ti způsobí víc bolesti, než by sis kdy přál poznat. Mohlo by tě to i zabít. Chceš to risknout?“

„Ne...“

„Dobře. Tvůj člověk z ostrahy je tu. Pust' ho dovnitř.“

„Ano...“

Dveře se s cvaknutím otevřely a muž z ostrahy vstoupil dovnitř. Han byl ve vteřině na nohou a opět přitiskl pero Planckovi na krk. „Řekni mu to!“

„Nehýbejte se,“ hlesl zoufale Plancke. „Jinak mě zabije!“

„Má pravdu,“ prohlásil Han s krutým úsměvem. „A taky si to vychutnám. A ty,“ řekl, „jesdi se chceš dožít svý další výplaty, uděláš přesně, co ti řeknu. Polož blaster sem na Planckův stůl. A hodně pomalu, jasný?“

„Ano, pane,“ řekl strážný. Byl to postarší člověk a při pomyslení, že by měl udělat něco jiného, než někde postávat s blasterem u pasu, vypadal vyděšeně.

Strážný pomalu a opatrně vyndal blaster z pouzdra a položil ho na černý mramor. Han po něm levou rukou sáhl a zvedl ho. „A teď... pod stůl. Nevylejzej, dokud ti neřeknu,“ přikázal.

„Ano, pane.“

Han přitiskl ústí blasteru Planckovi ke spánku a stále přitom držel muže u sebe. „Teď z tyhle banky odejdeme,“ řekl neústupně. „Půjdeme odsud hezky pomalu. Namíříme si to k turbovýtahu. Až se tam dostanu a jestli budeš hodnej bankovní šéfík, tak tě pustim. Jasný?“

„Ano...“

„Dobře.“

Byli v půli vestibulu, když si někdo všiml, že je něco v nepořádku. Jeden muž vykřikl, další vyjekl strachy a jedna žena zaječela.

Han namířil blasterem na strop a stiskl spoušť. Dolů pršely hořící úlomky. „Všichni k zemi!“ zakřičel.

Jeho povel byl zbytečný. Všichni lidé už se krčili na drahém koberci. „Dobře, Plancku... teď hezky v klidu...“

Společně došli ke dveřím a pak jimi vyšli ven. Han o něco povolil sevření Plancka, připraven ho odstrčit a pak

skočit do turbovýťahu. Nehodlal se zabývat tím, co bude dělat potom! *Všechno popořadě*, napomínal se. *Všechno popořadě...*

Jak šli s Planckem k turbovýťahu, Han se stále ostražitě rozhlížel, takže uviděl oddíl imperiálních stormtrooperů dřív než oni jeho. Han Planckem škubnul k sobě a přiložil mu blaster k hlavě. „Nestřílejte!“ zablekotal Plancke, když na ně vojáci namířili zbraně. „To já jsem vás přivolal! Jsem ředitel banky!“

Han couval k turbovýťahu a táhl těžkého muže s sebou. Pohledem na světla se ujistil, že je výťah na cestě na tuto úroveň.

„Chce nám utéct!“ vykřikl jeden ze stormtrooperů. Han stál přede dveřmi, potil se a napětím div nevyletěl z kůže. Nedal však na sobě nic znát, pouze čekal a tlusté tělo třesoucího se bankéře před sebou držel jako štít.

Han slyšel, jak se za ním dveře turbovýťahu otevřely. „Nenechte ho utéct! Palte!“ křikl důstojník stormtrooperů.

„Neeeeeeee!“ zaječel Plancke, když se vzduchem rozlehlo svištění výstřelů z blasterů.

Han uskočil. Ucítil pach spáleného masa a táhl hroutící se Planckovo tělo za sebou do turbovýťahu. Když se dveře turbovýťahu zavíraly, ještě naslepo vystřelil, a pak pěstí udeřil do nejnižšího tlačítka v řadě podlaží.

Vysokorychlostní turbovýťah padal dolů jako kámen.

Han lapal po dechu a podařilo se mu vyškrábat se na nohy. Jediný pohled na Planckovo tělo mu řekl, že je mrtvý. To bylo špatné. Han by toho muže pustil, kdyby ti vojáci nezačali dělat potíže...

Hanovi rychle zalehly uši, jak se turbovýtah řítí dolů. Honem vytáhl navigační zařízení a ověřil si, kde se nachází. Jestli ukazovalo správně, výtah ho svezde zhruba sto padesát pater a pak bude muset přestoupit do jiného.

V okamžiku, kdy se dveře výťahu otevřely, Han vyskočil. Planckovu mrtvolu během cesty odtáhl do nejtemnějšího kouta výťahu, aby nebyla zepředu vidět. Také si zastrčil blaster do kožené bundy, ale rukou lehce spočíval na rukojeti, připraven tasit.

Jeho očím se naskytl pohled na mírumilovnou scenérii. Obyvatelé města korzovali průchodem mezi budovami a kdesi nedaleko odsud hrála hudba.

Han se cestou podíval na své navigační zařízení. *Tady zahrnout doprava...*

A tam se nacházel další turbovýtah. Han se rozhodl, že ho nepoužije, protože byl moc nápadný, a zamířil na horizontální dráhu do dalšího megabloku. Potom přišel další výtah. Tentokrát dvě stě pater dolů.

Ulice už byly špinavější, a když hledal další výtah, dával si pozor, aby jeho odbočky byly zcela náhodné. Opět dolů. Teď už byl pět set podlaží hluboko. Ulice vypadaly ještě zpustleji.

V jednom okamžiku se k němu přiblížila parta dětí. Han na ně varovně zavrtil hlavou. „To nezkoušejte,“ řekl.

„To nezkoušejte!“ posmíval se mu jejich vůdce, snědý chlapec s vodopádem mastných černých vlasů. „Óóóó, velkej chlap se bojí? Velkej chlap se bude *fakt* bát, až s nim skončíme...“

V ponuré, špinavé uličce se zalesklo šest vibronožů. Han si povzdechl, obrátil oči v sloup a vytasil blaster.

Gang se vypařil tak rychle, jako by je odnesl jestřapýr. Han tam stál s blasterem v ruce, dokud si nebyl jistý, že jsou děti pryč.

Několik vyplašených kolemjdoucích na něho pohlédlo a pak si rychle šli svou cestou, ve tvářích vepsaný výraz: „Já? Já jsem *nic* neviděl!“

Han si zastrčil blaster zpátky do bundy a rozběhl se šerou ulicí k dalšímu výtahu.

Dalších sto podlaží a pak dalších sto. Byl sedm set pater hluboko. Teď už bylo navigační zařízení k ničemu. *Jak je to tady vůbec hluboký?* říkal si, když nastupoval do dalšího horizontálního výtahu. Turbovýtah byl cítit lidskými výkaly i pachy jiných druhů.

Osm set... osm set padesát.

V tuto chvíli se Han pohyboval ulicemi, které byly pouze slabě osvětlené náhodnými záblesky ze vzduchových šachet nebo lucernami upevněnými na zchátralých domech a vydávajícími bledé světlo. Permabeton pod jeho nohama na mnoha místech pokrývala odporně páchnoucí, lepkavá tekutina. Dolů padal toxický déšť a na kamenném zdivu hustě rašila plíseň.

V dohledu nebyli žádní obyvatelé – pouze prudce se míhající postavy, které však byly příliš rychlé a nezřetelné, než aby se daly někam zařadit. Han usoudil, že některé z nich budou asi příslušníci cizích druhů, a protože věděl o špatně skrývané antipatii a nedůvěře císaře Palpatina k ne-lidem, nepřekvapovalo ho, že na ně narazil, jak se tady plíží v hlubinách.

Tisíc pater. Jedenáct set...

Han se vydal hledat další výtah, ale nemohl žádný najít. Místo toho narazil na řadu schodišť, která ho zavedla ještě mnohem níž...

Ted' už byl skoro dvanáct set podlaží hluboko. Přibližně tři tisíce šest set metrů pod místem, odkud vyšel, z nejvyšší úrovně, kde se nacházela Imperiální banka.

Han prudce oddechoval, přestože šel dolů. Vzduch byl tady dole těžký a vlhký a páchl hnilobou, jako kdyby se Han ocitl na dně nějakého tunelu.

Žádné známky pronásledování. *Setřás jsem je*, pomyslel si Han, zatímco bezcílně bloudil.

Zachytil záblesk *něčeho*, co rychle procupitalo před průčelím jedné z propadlých, bortících se budov, něco, co se pohybovalo shrbeně jako zvíře, ale kráčelo na svých zadních nohou. Cáry oděvu sotva zakrývaly bledou pokožku posetou ranami a hnisajícími vředy. Tvor na Hana zavrčel zpod chomáče zplihlých, špinavých vlasů a odhalil ústa plná pahýlů hnijících zubů.

Han opravdu nebyl schopen určit, jestli to je – nebo snad kdysi byl – člověk.

Tvor se vydal pryč a syčel přitom jako vrelt, utíkal napůl po zadních, napůl po všech čtyřech.

Han otřeseně vytáhl blaster z bundy a zastrčil si ho zepředu za opasek tak, aby byl vidět, a doufal, že pohled na něj zastraší případné další tvory podobné tomu, kterého právě viděl.

Minul ústí další uličky. V blátě se tam krčilo několik troglodytů, kteří trhali a sáпали něco, co si po kusech cpali do svých rudě potřísněných úst. Zhnusený Han vytáhl blaster, vystřelil jim nad hlavy a sledoval, jak se rozprchli.

Nepřibližoval se k jejich kořisti, ale ztěžka polkl, když z rozervané hrudi spatřil vyčnívat lidsky tvarovaná žebra. *U všech přísluhovačů Xendorovejch, co je tohle za místo?*

Nohy mu těžkly únavou. Han neměl chronometr, ale když procházel pod vzduchovou šachtou, zaklonil hlavu hodně dozadu a podíval se do závratné výšky nahoře. Na samém konci bylo vidět čtverec bledého světla. *Stmívá se. Než se mi podaří dostat se na místo schůzky, bude už tma...* Poprvé za dlouhé hodiny si Han vzpomněl na Briu a byl moc rád, že ji ráno nevzal do banky s sebou.

Věděl, že si bude dělat starosti. Han s povzdechem vyhledal další schodiště a začal dlouhý, předlouhý výstup vzhůru.

Než vystoupal na úroveň, kde se nacházely takové vymoženosti jako parky a lavičky, kde si mohl sednout, měl už Han křeče v nohou a třásl se vyčerpáním. Klesl na lavičku a poprvé začal přemýšlet o tom, co bude dělat teď.

Byl tak unavený a sklíčený, že mu myšlenky v hlavě vířily jako zvíře uvězněné v sudu kutálejícím se s kopce. *Musím si to promyslet, říkal si. Takhle za Briou jít nemůžu...*

Ale vzdor jeho nejlepšímu snahám se mu nepodařilo přijít na žádné řešení jeho současné situace. Vstal a belhal se k nejbližšímu turbovýtahu. Připadal si přitom jako jeden z troglodytů, které viděl – jen vzdáleně lidsky.

Když zkontroloval svůj lokalizátor, zjistil, že už zase funguje, a vyrazil podle něj na souřadnice, které řekl Brie.

Úroveň 132, megablok 17, blok 5, podblok 12, opakoval si pro sebe. Jak stoupal úrovněmi k těm, které

byly podle jeho názoru obyvatelné, zachytil závan lákavých vůní z kaváren a restaurací, jež míjel, a zakručelo mu v žaludku.

Konečně ve špinavé čtvrti na okraji cizinecké enklávy spatřil znamení svítící do noci. Velký a jedovatý devaronianský srstnatý pavouk, vyvedený v křiklavě zeleném a černém světle, volně visel ze sítě jasně červené barvy, z níž pálily oči. *Žhavej pavouk. Konečně...*

Ulice naplňoval hluk a shon a mnoho kolemjdoucích bylo silně podnapilých nebo pod vlivem drog. Han prošel kolem ústí jedné uličky a viděl, jak někdo rozsvěcí světlo, potom vzplál modrý záblesk a zapraskala dávka aktivovaného glitterstimu.

Han se zastavil ve výklenku naproti kantýně a říkal si, jestli Bria čeká uvnitř, nebo venku. Doufal, že nešla dovnitř sama... nebo šla a zkusila zkontaktovat specialistu Niciho? Povzdechl si, rukou si otřel zpocený obličej a cítil, jak se mu hlava točí vyčerpáním, žízní a hladu.

Jak tam tak váhal, ucítil Han, že ho někdo popadl za paži. Otočil se na patě, ruka mu sjela k předku bundy, kde měl ukrytý blaster, a pak se zarazil, protože spatřil Briu. „Miláčku!“ vydechl prudce, chytil ji a objal ji tak pevně, že se za vteřinu začala bránit. Voněla a na dotek byla – *tak příjemná!*

„Hane!“ vyjekla. „Nemůžu dýchat!“

O trochu povolil sevření, stál tam a kymácel se. Odhrnula mu vlasy z čela a s úzkostí mu hleděla do očí. „Ach, Hane! Co se stalo?“

Han cítil, jak se mu stahuje hrdlo, a na okamžik se bál, že si udělá ostudu a rozbřečí se. Ale zhluboka se

nadechl, zavrtěl hlavou a řekl: „Tady ne. Pojd' si někam sednout a najíst se. Jsem úplně vyřízenej.“

O půl hodiny později se zamkli ve svém pokoji v omšelém, laciném hotýlku. Han už poznal i horší, než byl tenhle, ale bralo ho u srdce, když viděl, jak se Bria statečně snaží předstírat, že jí ta špína, zápach a rejdicí hmyz nevadí. Ale bylo to tam levné a zdálo se, že i bezpečné.

Ze všeho nejdřív se Han umyl a vypil několik sklenic vody. Pořád se ještě cítil lehce omámeně, ale vůně jídla, které si s sebou přinesli, ho trochu probrala. Posadil se na okraj rozviklané postele a střídal se s Briou v jídle ze společné nádoby.

Jídlo vrátilo jeho vyčerpanému tělu část energie. Spolkl poslední sousto a narovnal se. Upřel na Briu prázdný pohled a přemýšlel, kde začít.

„Hane, musíš mi to říct,“ prohlásila. „Z tvého výrazu čtu, že je to hodně zlé. Nedali ti ty peníze, vid'?“

Han zavrtěl hlavou a potom jí pomalu a váhavě vyprávěl, co se přihodilo. Brie se zalily oči slzami, když tam tak seděla a naslouchala mu. Konečně domluvil... nebo mu došla slova. „A tak jsem se vrátil sem,“ dokončil vyprávění. „Zbytek... zbytek už znáš. Miláčku,“ pohlédl na ni a cítil, jak se mu stahuje hrdlo, „je po všem. Už se nemáme kam obrátit. Nenapadá mě nic, než použít zbytek našich kreditů a pokusit se z planety odletět. A potom... můžeme pracovat. Můžu si sehnat práci pilota. Vim, že to dokážu.“ Povzdechl si a zabořil hlavu do dlaní.

„Zlato... je to moje vina. Měl jsem si uvědomit, že Huttové rozešlou můj sítnicovej snímek do všech koutů a že objevěj všechny moje falešný jména. Myslel jsem si,

kdo ví jak jsem mazanej – ale byl jsem hloupej jako bedna šutru. Ach Brio...” Zaúpěl, obrátil se k ní, objal ji a položil jí hlavu na rameno. „Můžeš mi odpustit?“

Políbila ho na čelo a tiše řekla: „Není co odpouštět. Nebyla to tvoje vina. Kdybys neudělal to, cos udělal, byla bych v nějakém nevěstinci a předával by si mě jeden stormtrooper za druhým. Na to nikdy nezapomeň, Hane. Jsi hrdina. Zachránil jsi mě a já tě miluju.“

„Taky tě miluju,“ řekl a zahleděl se jí do očí. „Předtím jsem to nedokázal říct... ale... chci, abys to věděla. Miluju tě, Brio.“

Přikývla a z oka jí skanula slza a stékala jí po tváři. Han ji špičkou prstu setřel. „Neplač,“ řekl. „Přiznám se, že jsem tomu byl předtím taky dost blízko, ale přemejšlel jsem. Vim, že jestli se dostaneme z téhle zpropadené planety, tak už si poradíme. Můžeme pracovat. Vyděláme si na živobytí. Vim, že to zvládneme.“ Zaváhal a potom vyhrkl: „Můžeme se třeba i vzít, miláčku. Když budeš chtít.“

Poznal, že ji jeho neobratná nabídka k sňatku hluboce dojala, ale zavrtěla hlavou. „A co tvoje sny, Hane? Nemůžeš se jich jen tak vzdát. Dostali jsme se tak blízko. Musíme něco vymyslet. Chceš přece být důstojníkem Imperiální flotily, pamatuješ?“

Tentokrát zavrtěl hlavou Han. „Už ne, Brio. S tím je teď konec. Musím vymyslet něco jiného, co se svým životem provedu.“

„Ach, Hane!“ teď se rozplakala doopravdy. „Nesnesu vidět tě tak ztrápeného!“

„Jsem v pořádku,“ trval na svém, i když to byla lež.

Bria mu opřela hlavu o hrud' a potom ho pevně objala. „Pro dnešek jsme v pohodě,“ řekl Han. „Zejtra musíme udělat pár těžkejších rozhodnutí.“

Políbila ho, tentokrát na tvář, na bradu a na čelist... byly to malé, zoufalé, letmé polibky. Han ji pevně držel a zmocnil se jejích úst. Líbal ji, hladil ji po tváři a zajel jí prsty do vlasů v zoufalé touze dotýkat se jí a uzdravit se jejím dotekem.

Omšelý malý pokoj se rozplynul a jediné, na co dokázal myslet, bylo, jak moc je rád, že je s ní...

* * *

Na tomhle světě, kde den a noc znamenaly pramálo pro někoho, kdo nežil „na vysoké úrovni“, seděla Bria Tharen časně ráno, ještě před rozedněním, schoulená ve špinavé, stísněné koupelně.

V ruce svírala psací pero a před sebou měla list psací fólie a velkou hromadu kreditů.

Z ložnice slyšela slabě chrápajícího Hana. Byl tak vyčerpaný, že ji vůbec neslyšel, když vstávala a odcházela, a nevzbudil se, ani když se o několik hodin později vrátila.

Ted' zápasila s papírem a perem a každou chvíli se zastavila, aby si utřela slzy, které jí zamlžovaly zrak, takže skoro nemohla psát. Šestkrát nebo sedmkrát fólii zahodila a začala znovu, ale čas ubíhal a až se Han vzbudí, tak už tady nesmí být. Bria věděla, že kdyby se vzbudil, nikdy by se nedokázala přimět odejít.

A tak to opět udělá zbaběle. V hrdle se jí zadrhly vzlyky a ona si obě ruce přitiskla na hrudník. Na okamžik si pomyslela, jestli se jí samou bolestí nezastaví srdce, ale potom zavrtěla hlavou a nařídila si přestat s tím

zdržováním. *Moc mě to mrzí, přinutila se napsat. Odpusť mi to, prosím...*

Dnes večer si poprvé uvědomila, že když s ním zůstane, Hanovi se možná nepodaří dosáhnout jeho životního snu. Stahovala ho dolů, brzdila ho celé týdny, ale nechtěla si to připustit. Ale dnes večer... když viděla bolest v jeho očích a slyšela, jak se mu láme hlas – bylo to tak strašné, že to nedokázala snést.

Vytratila se tedy, našla bar, kde jí majitel za poplatek dovolil použít svoji komunikační jednotku, a zavolala svému otci. poprosila ho o pomoc pro sebe i pro Hana. Hromádka kreditních poukazů na podlaže byla výsledek. Renn Tharen byl muž, který věděl, jak věci zařídit, a neztrácel čas. Peníze Brie doručil jeden z otcových obchodních společníků na Coruscantu, který jí předal kredity, odmítl její díky a odešel zpátky do noci, zřejmě rád, že může z té pochybné noční putyky vypadnout.

Otec Briu během jejich krátkého rozhovoru varoval, aby se nevracela domů. Renn Tharen jí vyprávěl, že krátce poté, co Bria s Hanem utekli, přišli k nim domů inspektoři z CorSecu a vyptávali se, kde Bria je. „Nic jsem jim neřekl,“ prohlásil. „A tvá matka a bratr se mnou nemluví, protože jsem jim na měsíc pozastavil příjem, i když přísahali, že CorSec nezavolali. Buď opatrná, zlato...”

„Budu, tati,“ slíbila mu Bria. „Mám tě ráda, tati. Díky...”

I jemu jsem ublížila, pomyslela si Bria. Proč vždycky ubližuji lidem, které miluju nejvíc?

Zaplavilo ji zoufalství, ale odmítla se nechat udolat. Jestli Hana miluje, jediné, co pro něj může udělat, je, že od něj odejde. *Bud' silná, Brio*, přikázala si.

Pevně sevřela psací pero, otřela si slzy a přinutila se dokončit ten nejtěžší dopis, co kdy napsala...

* * *

Han poznal, že něco není v pořádku, ještě než otevřel oči. Všude bylo naprosté ticho. „Brio?“ zavolal. *Kde je?* Vyklouzl z postele a oblékl se. „Brio, miláčku?“

Žádná odpověď.

Han se zhluboka nadechl a poručil svému divoce tlukoucímu srdci, aby se zklidnilo.

Nejspíš šla ven sehnat nějaké stim-čaj a pečivo k snídani, říkal si. To byl za daných okolností logický předpoklad – ale něco mu říkalo, že se mýlí.

Zapnul si předeck kombinézy a pak zvedl bundu. Teprve tehdy si všiml, že Briin vlněný kabát je pryč.

Tiše a bolestně zaúpěl, když spatřil, že mu z kapsy u bundy něco čouhá. Vytáhl to ven – v rukou se mu ocitl váček nacpaný kreditními šeky vysoké hodnoty. A ještě tam bylo něco...

Vzkaz. Napsaný na pomačkané, složené psací fólii. Han zavřel oči a sevřel ho v pěsti. Trvalo skoro minutu, než se přinutil oči otevřít a přečíst si ho:

Nejdražší Hane,

nezasloužíš si to a jediné, co mohu říct, je, že mě to moc mrzí. Miluju Tě, ale nemůžu zůstat...

Kapitola patnáctá

Venku z nejhoršího

Ona se vrátí, byla Hanova první myšlenka a *Ztratil jsem ji navždycky...* druhá. Divoce se rozhlížel po pokoji a cítil, že jestli něco neudělá, tak vybuchne. S hlasitou kletbou mrštil bundou o zeď a potom strhal s postele polštáře a hodil je za ní. Nepomohlo to – Han zběsile uvažoval, jestli z toho nezešílí. Jeho hlava mu připadala příliš malá na jeho mozek a naplňovala ho potřeba svou bolest a muka nahlas vykřičet, jako Wookiee.

„ÁÁÁÁÁÁÁ!“ zařval z plných plic a popadl otlučenou židli, jeden ze tří kusů pokojového nábytku, roztočil ji nad hlavou a plnou silou s ní třískl o dveře. Ze sousedního pokoje se ozvalo hlasité zanáčování. Židle tam ležela na prošoupané rohoži neporušená. Dveře zůstaly také celé.

Han se zhroutil na postel a několik minut tam jen tak ležel s čelem opřeným o ruce. Bolest přicházela a odcházela ve vlnách. Bolelo ho na prsou, i prosté dýchání

bylo bolestivé. Jediná úleva se dostavila, když úplně otupěl.

Ale ta otupělost byla nakonec ze všeho nejhorší.

Za nějakou dobu Hana napadlo, že vlastně Briin dopis nedočtl. Kromě hromádky kreditních šeků to bylo to jediné, co mu po ní zbylo; zvedl se tedy a ve slabém světle mžoural a četl roztřesená slova na lístku:

Nejdražší Hane,

nezasloužíš si to a jediné, co mohu říct, je, že mě to moc mrzí, Miluju Tě, ale nemůžu zůstat...

Každý den se ptám sama sebe, jestli to nevzdám a neodletím nejbližší lodí zpátky na Ylesii. Bojím se, že nejsem dost silná, abych tomu odolala – ale musím. Musím čelit skutečnosti, že jsem na blaženosti závislá a že s tou závislostí musím bojovat. A obávám se, že k tomu, abych nad tím zvítězila, budu potřebovat veškerou energii. Opírala jsem se o Tebe, abych nabrala sílu, ale nebylo to dobré ani pro jednoho z nás. Ty potřebuješ všechnu svou sílu a odhodlání, aby ses dostal na Akademii.

Prosím, nevzdávej se svého snu, že se staneš důstojníkem. Neboj se použít k tomu peníze, které jsem ti nechala. Můj otec nám je ochotně dal, protože Tě má rád a je Ti vděčný. Stejně jako já si uvědomuje, žeš mi zachránil život. Přijmi jeho dar, prosím. Oba si přejeme, abys uspěl.

Hodně jsem se od Tebe naučila. O lásce, věrnosti i odvaze. Také jsem se naučila, jak najít lidi, kteří mi pomohou změnit totožnost, takže se mě nesnaž hledat. Odjždím a hodlám nad touhle závislostí zvítězit. Dokážu to, i kdyby mě to mělo stát poslední zbytky sil a odvahy.

Tys byl volný celý svůj život, Hane. A silný. Závidím Ti. Já budu jednou taky volná. A silná.

Potom se možná opět setkáme.

Kéž bys ke mně za to, co dělám, necítil příliš velkou nenávist. Ale i když budeš, tak Ti to nebudu mít za zlé. Prosím, pamatuj si, že Tě miluju a vždycky budu...

Tvoje Bria

Han se přinutil dočíst dopis až do konce. Každé slovo se mu vpálilo do mysli jako laserovým hořákem. Když skončil, rozhodl se, že si ho přečte ještě jednou, protože se snažil oddálit okamžik, kdy bude muset zase začít cítit a myslet. Když četl Briin vzkaz, bylo to, jako by tu stále byla. Skoro slyšel její hlas. Věděl, že ve chvíli, kdy číst přestane, bude Bria navždy pryč.

Ale tentokrát, ať napínal zrak sebevíc, nedokázal nic přečíst. Slova byla příliš rozmazaná.

„Zlato,“ zašeptal k dopisu. Hrdlo měl tak vyschlé, že sotva dokázal ta slova vyslovit. „Tohle jsi neměla dělat. Byli jsme *tým*, vzpomínáš?“

Když se Han slyšel, jak mluví v minulém čase, roztrásl se jako člověk v horečce. Vstal a začal přecházet sem a tam, sem a tam. Pohyb se zdál být jediným prostředkem, který mu to pomáhal snést. Vlny hněvu a zoufalství se střídaly s okamžiky zármutku tak hlubokého, až si myslel, že by snad bylo jednodušší, kdyby zešlél.

Lhala. Nikdy mě nemilovala. Nafoukaná holka z bohatý rodiny, co se jen chtěla povyrazit... využila mě k útěku, využívala mě, dokud se nezačala nudit. Nenávidím ji...

Han nahlas zaúpěl a zavrtěl hlavou. *Ne. Miluju ji. Jak mi to mohla udělat? Říkala, že mě miluje. Lhářka! Lhářka? Ne... myslela to vážně. Přiznej si to, Hane, trpěla a ty to víš. Bria se strašně trápila...*

Ano, trápila se. Han si vzpomněl na všechny ty noci, které provzlykala, a jak ji objímal a snažil se ji utěšit. *Zlato... proč? Tolik jsem se snažil ti pomoci. Neměla bys být sama. Mělas zůstat. Zvládli jsme to...*

Představa, že by ji její závislost dohnala zpátky na Ylesii, ho naplňovala hrůzou. Han si nedělal žádné iluze o tom, jak by Teroenza reagoval, kdyby se vrátila. T'landa Til neznal soucit nebo milosrdenství. Velekněz by nechal Briu zabít, kdyby ji ještě někdy spatřil.

Han se zmateně rozhlížel po ubohém malém pokoji. Bylo to teprve včera v noci, kdy tu spolu ještě leželi, jeden druhému v náručí? Bria ho pevně a lačně objímala. Ted' už Han chápal, proč byla tak vášnivá. Věděla, že je to naposledy, co ho objímá...

Zavrtěl hlavou. Jak se může všechno jenom během několika hodin tak nenávratně změnit?

Vrať zpátky čas, chtěla nějaká dětinská část jeho mysli. Ať je ještě PŘEDTÍM a ne TEĎ. TEĎ se mi nelíbí. Chci, aby bylo PŘEDTÍM...

Ale byla to samozřejmě hloupost. Han popadl dech a znělo to trhaně a bylo to plné bolesti. Skoro jako vzlyk.

Náhle už tam nevydržel stát a dívat se na ten hrozný pokoj. Nacpal své věci do malého tlumoku a rozdělil kreditní šeky po svých vnitřních kapsách co nejbliž k tělu. Potom si oblékl svoji starou bundu a nacpal do ní zepředu blaster.

Vyšel ven, pak chodbou kolem pochybně vypadající ženy na recepci. A šel dál...

Celý den se jako droid pohyboval zástupy zpustlých bytostí v téhle oblasti, která byla jedním z „pomezí“ vykřičených čtvrtí protínajících jednu z cizineckých enkláv. Nic nejedl, dokonce nedokázal na jídlo ani pomyslet.

Stále si uvědomoval ukradený blaster ukrytý vpředu v bundě. V duchu částečně doufal, že se ho někdo *pokusí* okrást. To by mu dalo záminku vyvolat šarvátku a někoho zmrzačit nebo zabít – chtělo se mu něco *zlikvidovat*. Nebo někoho.

Jenže ho nikdo neobtěžoval. Možná vyzařoval nějakou auru, možná to byla nějaká řeč těla, která ostatní varovala, aby dali ruce pryč.

Jeho mozek vedl svár s jeho srdcem. Znovu a znovu si přehrával všechno, co řekl a udělal. Bylo něco z toho špatné? Byla Bria tou krásnou, problémovou, avšak slušnou dívkou, která bojovala se smrtelnou závislostí? Nebo byla jen bezcitným, rozmazleným dítkem z bohaté rodiny, které s ním sehrálo krutou hru? Milovala ho vůbec někdy *doopravdy*?

V jednu chvíli se Han ocitl na rohu ulice mezi dvěma obrovskými hromadami štěrku. V rukou svíral psaní od Briy a snažil se ho přečíst ve světle blikajícího vývěsního štítu nějakého nevěstince. Zamrkal. *Nejspíš prší...* Měl mokré obličej...

Vzhlédl k obloze, ale nad ním samozřejmě žádná nebyla, jen střechy budov, vysoko nahoře. Natáhl ruku dlaní vzhůru. Ani kapka,

Han pečlivě složil dopis a odložil ho. Odolal chvilkovému nutkání roztrhat ho na kousky nebo ho spálit na popel. Něco mu říkalo, že by toho litoval.

At' už byla jakákoli, je PRYČ, usoudil a narovnal se v ramenou. Nevrátí se a já se musím vzchopit. Hned zejtra ráno zajdu za specialistou Nicim ke Žhavýma pavoukovi...

Všiml si, že už je pozdě. Bloudil ulicemi dvanáct nebo patnáct hodin. Naštěstí byly v této čtvrti některé podniky otevřené nonstop. Corellian si uvědomil, že se potřebuje najíst i vyspat – byl tak prázdný a vyčerpaný, že se mu točila hlava.

Pomalů se vydal zpátky směrem, odkud přišel, a připadal si, jako kdyby krácel po rozpáleném písku. Chodidla měl sedřená a samý puchýř a kulhal.

Bolest nohou byla vítaným rozptýlením.

Odteď už jen na vlastní pěst, Hane Solo, pomyslel si. Zastavil se a zadíval se na noční oblohu, na konci vzduchové šachty sotva viditelnou. Jedna hvězda – nebo to byla vesmírná stanice? – v té temnotě zablikala. Hanovo nevyslovené prohlášení mělo povahu přísahy. Nikdo jinej. Nikdo jinej mě nezajímá. Odteď už si nikoho nepustím k tělu. Je mi jedno, jak bude hezká, chytrá nebo milá. Žádný kamarádství, žádná láska... za takovouhle bolest nikdo nestojí. Odteď už jen já sám... Sólo. Jedna část jeho mysli si uvědomila hořkou ironii téhle neúmyslné slovní hříčky a Han se dutě zasmál. Odteď bude dělat svému jménu čest. Jeho jméno představovalo to, čím byl a co v sobě nosil.

Sólo. Odteď už jen já. Celá galaxie a všichni v ní můžou jít k čertu. Odteďka budu navždycky sólo.

Z Hanovy tváře se vytratil poslední zbytek mladické jemnosti a objevil se v ní jakýsi nový chlad, do jeho očí vstoupila nová tvrdost. Krácel nocí a jeho kroky tvrdě

dopadaly na permabeton – stejně tvrdě a bezcitně, jako byla i skořápka, která teď chránila jeho srdce.

* * *

O týden později kráčel Han Solo ke vstupní síně Imperiální vesmírné akademie. Akademie byla mohutná stavba na nejvyšší úrovni Coruscantu a z jejího designu vyzařoval neochvějný klid a důstojnost.

Záře malého bílého coruscantského slunce nutila Hana mhouřit oči. Už dlouho neviděl sluneční světlo. Jeho oči byly ještě stále citlivé a světlo je dráždilo.

Člověk si mohl nechat sítnicový vzor změnit, čehož byl Han čerstvým důkazem, ale nijak příjemný zážitek to nebyl. Podstoupil chirurgický zákrok laserem a buněčnou přestavbu a následně strávil celý den v nádrži s bactou a hojil se. Potom ještě tři dny ležel v malém zadním pokojíku na Niciho „klinice“ a nosil bactový vizor.

Svou nucenou nečinnost však dobře využil a naslouchal hodinám nahrávek, jež obsahovaly zhuštěné lekce historie a literatury, a usilovně se připravoval na zkoušky, kterých se doufal zúčastnit. Han si nedělal žádné iluze, že pro něj budou testy na Akademii nějak snadné. V jeho vzdělání byly v nejlepším případě mezery.

Specialista Nici si ze svého přemrštěného honoráře zasloužil každý kredit.

Han Solo nyní existoval v imperiální databázi spolu se svými sítnicovými snímky a dalšími poznávacími znameními. (Většina těchto jizev byla úplně nová a pečlivě vytvořena na jeho těle Niciho lékařskými droidy. Han si nechal většinu svých starých jizev odstranit.)

Han Solo teď vlastnil průkazy totožnosti nerozeznatelné od těch, které měli všichni věrní občané Impéria. Poprvé za více než deset let byl Han „čistý“ – Hana Sola nikdo pro nic nehledal. Už se nemusel provinile ohlížet nebo se snažit mít oči i vzadu. Nemusel být pořád ve střehu před zrádným zábleskem světla z náhle odkryté hlavně blasteru. Ještě ho znervózňovaly hlasité zvuky, ale to už byl pouhý reflex.

Han Solo byl poctivý občan a žádný pronásledovaný uprchlík.

Stále měl identifikační karty Vykka Drayga a Jenose Idaniana, pohřbené na dně kreditního pouzdra, ale jen čekal na vhodnou příležitost zbavit se jich. Hanův obličej se nikdy neobjevil na žádném plakátu hledaných osob ani v databázi, pouze jeho původní sítnicové vzory. A ty byly pryč, odstraněné.

Když Han stoupal po schodech do vstupní síně, zněly jeho kroky sebejistě. Došel k lidskému náborovému důstojníkovi sedícímu za stolem a uhlazeně se usmál. „Dobrý den,“ řekl. „Jmenuju se Han Solo a chtěl bych se přihlásit na Imperiální akademii. Vždycky jsem se chtěl stát důstojníkem flotily.“

Úředník mu úsměv neoplatil, ale byl zdvořilý. „Smím vidět váš průkaz totožnosti, pane Solo?“

„Jistě,“ řekl Han a položil ho na stůl.

„Chvilku to potrvá. Posad'te se, prosím.“

Han se posadil a cítil nervozitu, ale říkal si, že se nemá čeho bát. Kredity od Renna Tharena se o to postaraly...

O několik minut později úředník vrátil Hanovi identifikační karty a slabě se na něj usmál. „Vše souhlasí, pane Solo. Můžete se přihlásit a začít s testy už dnes. Jste

si vědom toho, že více než padesát procent uchazečů není přijato? A že padesát procent z těch přijatých nikdy studium na Akademii nedokončí?“

„Ano, pane. Jsem si toho vědom,“ odpověděl Han.
„Ale jsem odhodlaný to zkusit. Jsem dobrý pilot.“

„Císař dobré piloty potřebuje,“ řekl muž a jeho úsměv byl na okamžik opravdu upřímný. „Dobrá tedy, pustíme se do toho...“

* * *

Následující týden byl hotová noční můra. Prvním krokem byla důkladná lékařská prohlídka. Mnohem důkladnější, než jakou kdy Han zažil. Lékařští droidi se Hanovi šťourali a rýpali na takových místech, že jim toužil ušetřit pořádný kopanec do obvodů, ale všechno to stoicky přetrpěl.

Při oční prohlídce byl velice nervózní, ale Niciho droid byl odborník. Imperiální lékařský droid nezjistil nic, co by nebylo v pořádku.

Han prošel prohlídkou s výbornými výsledky. Rychlost jeho reakcí a reflexů byla vysoce nadprůměrná.

Pak přišla ta těžší část...

Den za dnem byla stále se ztenčující skupinka kadetů-uchazečů odváděna do uzavřených zkoušecích místností. V každé z nich se nacházel zkoušející droid, který pokládal kandidátům otázky, zaznamenával jejich hodnocení a vedl přehled o tom, jak si každý stojí.

Každý večer se Han vracel do své těsné kabinky v dalším zapadlém hotýlku a vyčerpaně usínal, jen aby se mu celou noc zdálo o zkouškách:

„Kadete Solo, ukážu vám čtyři typy zbroje. Kterou z nich používaly v minulém století mandaloriánské jednotky?“

„Kadete Solo, ve kterém roce se náš slavný císař stal předsedou Imperiálního senátu? Jaká historická událost předcházela jeho zvolení?“

„Kadete Solo, pokud hvězdný destruktory třídy Victory opustí Imperiální Centrum v uvedený čas a poveze výzbroj, náklad a vojáky o množství a hmotnosti, jaké vidíte na této obrazovce, jaký kurz a příletový vektor do soustavy Daedalon bude z hlediska úspory paliva nejvýhodnější? Jaký kurz a příletový vektor bude nejvhodnější z hlediska rychlosti? Připravte se k odevzdání svých výpočtů.“

„Kadete Solo, při které bitvě Nooliánské krize byl osvobozen Bothanský sektor? Jakého data k ní došlo?“

Nejhorší ze všech byly podle Hana otázky z kultury. Každý kadet se měl stát důstojníkem a džentlmenem (či důstojnicí a dámou) a musel mít určitý kulturní rozhled. Han se pořádně zapotil u otázek typu: „Kadete Solo, pustím vám hudbu ze tří různých světů. Určete, prosím, planetu původu každé skladby.“

Ironií osudu byl Han mnohem lepší v odpovědích na otázky z výtvarného umění než z hudby. Jeho minulost lupiče a zloděje ho přinejmenším letmo seznámila s dějinami umění a s moderním galaktickým uměním.

Když Han po třech dnech úmorného zkoušení ještě našel své jméno uvedené na videopanelu UCHAZEČI v obrovské vstupní síni, byl překvapený i nadšený zároveň.

Pilotní zkoušky zabraly zbylé dva dny celotýdenního zkouškového období. Během této části Han uplatnil své zkušenosti. Kandidáti byli ve velkých transportech

odvezení z planety a dopravení na nedaleké imperiální základny. Pouze jedna část testů vyšší úrovně se odehrávala na samotném Coruscantu.

Každý den prováděli kandidáti pilotáž v nejrozmanitějších podmínkách. Han si vedl dobře a věděl, že všemi testy prošel. Pouze ohledně jednoho testu byla vznesena námitka – jeden z Hanových zkoušejících důstojníků (této části zkoušek se účastnili lidští instruktoři) nevrle poznamenal k ostatním instruktorům, že má pocit, že by měli Hanovi strhnout body za „rekordní čas dosažený při zkušebním letu“, protože je proti pravidlům, aby uchazeč proletěl raketoplánem *skrz* Vítězný oblouk císaře Palpatina na Imperiálním Centru, místo aby přeletěl *nad* ním.

„Vyděsil několik tisíc občanů Impéria! Obdrželi jsme stovky stížností!“ ježil se důstojník.

Hlavní zkoušející důstojník pokrčil rameny. „Nikdo nebyl zraněn, ne?“

„Ne, pane.“

„Potom výsledky kadeta-uchazeče Sola platí. Těm občanům trocha vzrušení čas od času neuškodí. Je to dobré na zažívání,“ uzavřel celou záležitost hlavní zkoušející.

Han si dal záležet, aby na něm nebylo poznat, že celý rozhovor vyslechl.

Coreellian věděl, že ačkoli si u pilotních zkoušek vedl dobře, v několika dalších předmětech prošel jen s odřenýma ušima.

Několikrát se u jeho jména objevilo „minus“ oznamující, že pokud projde a přijmou ho na Akademii, bude muset v označených oborech absolvovat doplňkové studium.

Podle očekávání byla jednou z těch oblastí „Hudba“, stejně jako „Starověká historie z doby před Republikou“, „Mezihvězdná kvantová fyzika“ a „Nelineární hyperprostorová geometrie“.

Han se učil každý večer a usínal za zvuků zhuštěných výukových nahrávek, které za jeho dřimotu monotónně přeríkávaly haldy informací. Hanovi ale vlastně vůbec nevadilo, že se mu každou noc donekonečna zdá o zkouškách.

Bylo to lepší než sny o Brie.

Konečně nastal den, kdy se postavil před videopanel, aby vyhledal své jméno na seznamu VYŘAZENÝCH UCHAZEČŮ – a nenašel ho tam.

Srdce mu prudce tlouklo a skoro se neodvažoval doufat, když se šel podívat na druhou stranu síně na seznam PŘIJATÝCH UCHAZEČŮ.

Han Solo, stálo tam zářivými písmeny napsáno. Han na to hleděl s vyvalenýma očima, neschopný souvislé myšlenky, a neodvažoval se uvěřit tomu, co vidí.

Ale bylo to tam. Hodinu se potloukal po hale, třikrát se vrátil a pokaždé to tam bylo. Konečně napotřetí Han zašeptal: „*Jo!*“ a vítězně vymrštil pěst do vzduchu.

Sešel po schodech ven na impozantní náměstí na nejvyšší úrovni a vnímal chladivý večerní coruscantský vzduch jako spršku studené osvěžující vody.

To chce oslavit, pomyslel si triumfálně.

Dopřál si to potěšení a zašel na večeri do jedné z fajnových restaurací na nejvyšší úrovni nedaleko vstupní síně. Objednal si nerfí medailonky v ostré redorové omáčce s extra porcí smažených brambor a míchaný zeleninový salát. Také si objednal alderaanské pivo, které pomalu a s požitkem upíjel.

Při večeři se rozhlížel kolem sebe po nádherné výzdobě a kochal se pohledem na elegantní sochu z kovu a živého ledu, tlumeně hrající jizzové trio a lidskou obsluhu. Bylo tam i několik vysoce postavených imperiálních důstojníků, doprovázejících atraktivní ženy v krásných večerních šatech. Han nenápadně pozvedl sklenku a zašeptal: „Brio, dokázal jsem to. Moc bych si přál, abys tu byla a sdílela to se mnou, lásko...“

Když zaplatil závratnou cenu za jídlo, aniž toho sebeméně litoval, vyšel Han z restaurace a vydal se přes úpravné náměstí. Meteorologický deflektor, který se tyčil vysoko nad náměstím, zadržoval většinu větru, takže mu bylo cestou skoro teplo. Zapnul si proti zimě svou starou bundu.

Všude kolem sebe a nad sebou viděl Han vrchní věže a střechy těch nevýše položených budov. Tohle náměstí se nacházelo přímo pod nejvyšší úrovní této části Coruscantu. Kromě všudypřítomných turbovýtahů vedly na vrchní úroveň ještě spirálovitě se stáčející rampy.

Jakmile se Han ocitl z dosahu nejoslnivější záře světel, opřel se o zábradlí a snažil se pozorovat hvězdy. Rozeznal jednu nebo dvě nejjasnější, ale světla města září hvězd zcela zastiňovala. Červené a zelené světelné opary se mihotaly a poblikávaly, jako by je do temnoty namaloval nějaký šílený gargantuovský umělec. Byl to úchvatný pohled.

Dokázal jsem to!

Han se usmál...

A potom ztuhl, když se mu do zad zabodlo něco tvrdého, malého a kulatého. Hlaveň blasteru. Hlas, který Han poznal, i když už ho skoro pět měsíců neslyšel,

žoviálně pronesl: „Nazdar Hane. Rád tě zase vidim, kluku, Musim přiznat, že nebylo snadný tě najít.“

Tohle se mi nemůže stát, pomyslel si Han. Ne teď! To není fér!

V žoviálním tónu nyní zazněl posměch. „Hane, proč se hezky pomalu neotočíš a nepopovídáš si se mnou tváří v tvář?“

Han se hezky pomalu otočil, a jak už věděl, ocitl se tváří v tvář Garrisu Shrikeovi. Kapitán *Trader's Luck* vyměnil vyparáděnou uniformu za svůj starý oděv nájemného lovce, sestávající z odřené kožené vesty, kalhot a přiléhavé blůzy z vlny alderaanského nerfa, ale jinak vypadal úplně stejně jako tu noc, kdy ho Han zanechal ležícího v bezvědomí na podlaze.

Ne... pomyslel si Han, něco je na něm jinýho...

Za chvíli si uvědomil, že se na Shrikea dívá trochu shora. *To já jsem jinej. Trochu jsem povyrost. Jsem vyšší...*

Shrike si ho pečlivě prohlížel. „No... nejseš ty ale fešák?“ řekl. „Škoda, že se se mnou nemůžeš vrátit na *Luck* a dopřát některým dámám, aby si tě prohlídly. Zalíbil by ses, tím jsem si jistej.“

Han se konečně zmohl na slovo. „Co chceš, Garrisi?“ zeptal se chladně.

„Ohó, tak teď už jsem Garris, co? Myslíš si, že se mí můžeš rovnat, jo?“

Muž Hana vztekle udeřil hřbetem ruky do tváře. Když se Han chtěl začít bránit, do břicha se mu výhružně zaryl blaster. Mladší muž si mlčky otřel krev z rozbitého dolního rtu. „No, *nemůžeš* se mi rovnat, tak na to nezapomínej. Jediný, co pro mě seš, je hromada kreditů

od Huttů za to, že jim přivedu ‚Vykk Drayga‘ zpátky živýho.“

„Huttové mě hledaj?“ zeptal se Han. Hrál o čas.

„Hledaj Vykk Drayga a Jenose Idaniana a všechny ostatní tvoje falešný jména, kluku. Ale ty jseš teď ‚Han Solo‘, co? A já jsem prakticky jedinej v celý galaxii, kdo ví, že Han Solo je taky Vykk Draygo a všichni ty ostatní. Takže když jsem viděl to huttský oznámení, rozhod jsem se, že jenom kvůli tobě ještě sundám svý starý řemeslo z hřebíku. Tolik kreditů si nemůžu nechat ujit.“

„Chápu,“ řekl Han.

Hlavou mu otrásla další Shrikeova tvrdá rána. „Ne, nechápeš, Hane. Nevíš, že na *Luck* to jde v poslední době od desíti k pěti. Nevíš, že od tý doby, co mu ta tvoje wookieeská čarodějnice vykloubila ruku, už Larrad nikdy nebyl jako dřív. Tyhle kredity od Huttů pro nás pro všechny budou znamenat lepší časy.“

„Vážně?“ zeptal se Han. „Nevim, jak by moje chycení mohlo změnit vaši smůlu. Měl bys radši rozjet nějakej podraz na Gamorru. A obávám se... Garrisi... že s tebou v tomhle švindlu nepojedu...“ Jak Han mluvil, postupně ztišoval hlas, až mluvil docela potichu. Shrike se k němu nevědomky mírně naklonil, aby ho slyšel – a v ten okamžik po něm Han s divokým výkřikem skočil. Jednou rukou hmátl tak, aby odstrčil Shrikeovu paži, a téměř ve stejném okamžiku vrazil muži koleno do slabin. Když se Shrike se zachroptěním zlomil v pase, Han ho pořádně praštil do čelisti. Kapitán šel k zemi.

Blaster vypadl Garrisovi z ruky a ten po něm hmátl. Han ho odkopl z jeho dosahu a blaster zmizel v ostře ohraničených temných stínech. Potom přeskočil Shrikeovo schoulené tělo a vyrazil k rampě vedoucí na

nejvyšší střechu. Tam se bude moci ukrýt nebo nastoupit na horizontální dráhu či do turbovýťahu.

Han nemohl uvěřit, že Shrikea skutečně srazil k zemi. Když vyrůstal, žil v ustavičné hrůze z kapitánovy povahy a jeho tvrdých pěstí.

Dorazil k rampě a vyběhl po její spirále rychlostí lodi s tryskami na plný výkon. Když se ocitl na vrcholu rampy, zaváhal a rozhlížel se. Na střeše všechno vypadalo tak přízračně; svit dvou malých coruscantských měsíců všechno ostře a jiskřivě bíle ohraničoval a vytvářel dvojité stíny...

Když Han vyrazil přes střechu a stále pátral po turbovýťahu, ze tmy po jeho pravici vylétl modravý výstřel z blasteru. Přišel ode dveří turbovýťahu, *Blaster nastavenej na omráčení!* pomyslel si Han. Opět se dal do běhu a zoufale kličkoval. *Shrike? Jak se sem moh dostat tak rychle?*

Další omračující paprsek.

Han pádil přes střechu jako vrelt prchající před blasterovým paprskem, běžel jako ještě nikdy v životě. Minul vstup do dalšího turbovýťahu, zastavil se a zamířil k němu. Když k němu doběhl, dveře se otevřely a za nimi stál Shrike. Jeho silueta se rýsovala ve dveřích a v ruce držela blaster.

Han na zledovatělém permabetonu smykem zastavil a obrátil se opačným směrem. *Shrike a tady? Kdo teda předtím střílel?*

Byl však příliš zaměstnaný úprkem po střeše, než aby se tou otázkou hlouběji zabýval.

Shrikeův blaster vychrlil do šera modrozelené výstřely. Nejvyšší úroveň sloužila hlavně pro milenecké

páry a nebyla příliš dobře osvětlená. Místo ozařovaly pouze dva malé coruscantské měsíce.

Hanův dech bylo ve tmě vidět, zatímco se řítit po permabetonu, přeskakoval obrubníky a odkryté kabely. Nejvyšší věže několika budov čnely z permabetonu jako groteskní kamenné stromky. Han jeden přeskočil a při dopadu uklouzl na námraze. Tady nahoře, daleko od ochrany meteorologického deflektoru, bylo chladno. Kožená bunda ho před zimou moc nechránila.

„Stůj, nebo ti tu tvoji prdel usmažím!“ zařval Shrike a temnotu prořízl další omračující paprsek.

Han natáhl krok, prchal jako štvané zvíře, zoufale se snažící uniknout. Odvážil se ohlédnout přes rameno a spatřil Shrikeovu temnou postavu, kterou slabě ozářil odraz světla z dalšího omračujícího paprsku.

Han se opět otočil dopředu a rozběhl se ještě rychleji a odhodlaněji – a se skřípotem podrážek se zastavil a balancoval na okraji, kde permabeton náhle končil!

Zamával ve vzduchu rukama a vrhl se zpátky. Na okamžik se mu naskytl pohled na nádherně osvětlené náměstí deset či více pater pod ním, včetně vybrané restaurace, kde povečeřel. Přes třpyt meteorologických deflektoru zahlédl elegantní sochy, exotické květiny a zeleň...

Připadalo mu, že se ta večere odehrála snad v jiném životě.

Han zahnul doprava, trochu přitom podklouzl, a zamířil jiným směrem. Kolem něj prosvíštel další omračující paprsek. Hana páčil dech v hrudi, jak polykal mrazivý vzduch.

Přeskočil další špičku věže. Ucítíl, jak mu zavadila o vnitřek nohavice, ale zvládl to a běžel dál, uhýbal do stínů, aby unikl dalšímu omračujícímu paprsku.

Stíny náhle ustoupily úplně a bezvýhradně prázdnotě, protože se před ním objevila vzduchová šachta klesající dolů do nicoty!

Han běžel příliš rychle, než aby dokázal zastavit. S výkřikem hrůzy se co nejvíc odrazil –

– a podařilo se mu zející propast překonat. Tvrdě přistál na druhé straně, spadl a překulil se. Snažil se popadnout vyražený dech a postavit se zpátky na nohy. Na zledovatělém permabetonu uklouzl a rozplácl se na zemi, zrovna když se těsně vedle něj rozprskl omračující paprsek.

Celý Hanův pravý bok znecitlivěl.

S bolestným heknutím se zhroutil zpátky na permabeton.

Nechal své tělo ochabnout. Čekal a doufal, že se mu časem vlada nad pravou částí těla vrátí. V závislosti na úrovni intenzity, jakou Shrike použil, by to mohlo trvat dvě minuty... nebo taky deset.

Dýchání působilo Hanovi muka, ale lapal po dechu z plných plic a ignoroval bolest. Musel popadnout dech, pro případ, že by se mu do pravého boku vrátil cit.

Zleva se k němu blížily kroky. Strike obcházel vzduchovou šachtu, kterou Han přeskočil. Han ležel tiše. Jenom bílý obláček jeho dechu prozrazoval, že ještě žije.

Kroky se zastavily vedle něj a pak ho obešly. Han skrz řasy matně viděl Shrikeovu postavu. Potom ho Shrike vztekle kopl do pravé nohy. Han vyjekl bolestí. „Ty jeden zmetku,“ odplivl si Shrike. „Kdyby šlo jen o

mizerný dva kredity, tak bych za to, cos udělal, shodil tu tvoji bezcennou kůži dolu.“

Skutečnost, že Han v místě, kam ho zasáhla Shrikeova těžká bota, cítil bolest, byla dobrým znamením. Ochromení přecházelo. Han se ale nepohnul, pouze zplihle ležel. Shrike ho popadl za límec bundy a šoupáním a kodrcáním ho po permabetonu táhl k nejbližšímu turbovýťahu.

Obchodnický kapitán soustavně klel a Han si se zábleskem uspokojení uvědomil, že Shrike kulhá. Jak byl vláčený po střeše a odíral se o zledovatělý permabeton, snažil se Corellian ze všech sil udělat se co nejtěžším, být co nejobtížnější přítěží. Pravá ruka ho, jak byl vlečen, brněla a to bylo také dobré znamení.

Když Shrike dokulhal k turbovýťahu, pustil Hanův límec. Bylo těžké jen tak spadnout, ale Hanovi se podařilo, aby to vypadalo dobře, aniž si příliš natloukl hlavu. V jeho zorném poli se objevila Shrikeova tvář s jiskřícíma očima a tmavnoucí modřinou na čelisti. „Teď se svezeme tímhle výtahem a ty se budeš chovat slušně, ty malej špinavej vrelte. Budou z nás dvou opravdický kámoši. Řeknu, že seš můj parťák, co pořádně přebíral.“

Han slyšel přijíždět výtah. Napnul svaly na pravé noze a pravé ruce. Reagovaly sice pomalu, ale reagovaly. Neměl moc času...

„Řekni mi, Hane, dostal ses na Imperiální akademii?“ zeptal se Shrike, jako kdyby Han mohl mluvit. „Proto sis šel dneska ven pořádně užít, co?“

Zasmál se. „Císařský na tom musej bejt vážně mizerně, když vzali takovýho chudáka, jako seš ty.“ Odplivl si a teplá slina přistála Hanovi na tváři těsně pod pravým okem. Han si dal pozor, aby nezareagoval.

Turbovýtah už byl velice blízko. Až se ty dveře otevrou, bude Shrikeova pozornost na několik vzácných vteřin odvedena a pak... pak Han začne jednat.

Han nepostřehnutelně ohnul prsty na pravé ruce. Poslušně na příkaz jeho mozku reagovaly. Shrike pořád řečnil. „Ty císařský... neuměj ani pořádně střílet, řídit loď pořádně nedokážou a v boji stojej taky za starou belu. Je div, že starej Palpatine dokáže vůbec ráno vstát z postele. Je to banda ubožáků...“

Dveře turbovýtahu se otevřely. Shrike zvedl zrak, právě když se Han vymrštil z permabetonu.

Prvek překvapení mu na chvíli posloužil. Hanovi se podařilo opět vyrazit Shrikeovi z ruky blaster, ale pak se na něj Garris vrhnul. Železným stiskem sevřel mladíkovo hrdlo. Hanovi vylézaly oči z důlků, když se mu podařilo podrazit Shrikeovi nohy a shodit ho na záda. Shrike sevření nepovolil, takže šel Han k zemi s ním a oba přistáli na zemi v kopajícím a bušícím chumlu.

Han Shrikea udeřil pěstí do břicha a zaslechl, jak muž zavrčel bolestí. Prsty kolem jeho krku na vteřinu povolily – a potom ho Shrike pustil úplně a snažil se Hanovi vrazit prst do oka.

Do *pravého* oka. Děsivě škrábající palec sklouzl po Shrikeově vlastní slině. Han otočil hlavu a kousl jako zvíře. Jeho zuby obemkly Shrikeův palec a stiskly. Shrike zaječel, jak mu Han rval maso. Corellian cítil v ústech krev.

Han využil Shrikeovy chvilkové nepozornosti a vrazil mu koleno do břicha. Dech staršího muže vyletěl do studeného nočního vzduchu jako páchnoucí bílý proud.

Han se zvedl a setřásl Shrikea ze sebe. Muž povolil sevření a svalil se na záda. Han se po čtyřech doplazil k místu, kam slyšel dopadnout blaster – nahmatat ho prsty.

Shrike už byl na nohou a rozhodně mířil k mladíkovi, když se Han zvedl na kolena a namířil na něj blaster.

Han ostentativně nastavil palcem intenzitu na maximum. „Ted’ se zase nebudeš hejbat ty, Shrikeu,“ řekl. Z mluvení dostal záchvat kašle a bolest mu spalovala zhmožděný krk, ale podařilo se mu udržet Shrikea na dohled.

Shrike sé zasmál. Zpomalil, ale nezastavil se. Byl asi šest metrů daleko. „No tak, Hane, synku,“ spustil chlácholivě, „starej kapitán Shrike si s tebou jenom trochu hrál, to je všechno. Nechtěl jsem tě vydat těm Huttům, ne doopravdy. Víš, žes jednoho z nich *zabil*, hochu? To nemaj Huttové rádi, kdepak. Nikdy toho ,Vykká Drayga’ nepřestanou hledat.“

„Zůstaň, kde jseš,“ řekl Han a vyděsilo ho, když slyšel, jak se mu hlas chvěje. Nikdy nikoho chladnokrevně nezastřelil. A zvláště ne nikoho, koho *znal*. Dokázal by to?

Shrike se široce usmál, jako by Hanovi četl myšlenky. „No tak, Hane. Ty víš, že mě nezastřelíš. Nemůžeš. Jsem skoro jako tvůj táta.“

Han zavrtěl hlavou a odpověděl mu huttskou nadávkou tak ostrou, až Shrike zvedl obočí. „Ale ne, tobě se nějak zhoršil slovník, když jsi byl pryč, co, kluku?“

Pořád se přibližoval. Ted’ už je dělily asi jen čtyři metry. Han zesílil stisk na blasteru, ale s hrůzou si všiml, že se ústí zbraně chvěje.

„Sjedem dolu a promluvíme si o tom, Hane,“ řekl Shrike tichým a konejšivým hlasem. „Nic ti neudělám, máš mé slovo.“

„Tvé slovo?“ Han se zasmál a pak se rozkašlal. „No to je fór. Tvé slovo nestojí ani za zlamanou grešlí.“

„Jasně, mé slovo. Kromě toho... když mě zastřelíš, tak se nikdy nedozvíš pravdu o svých rodičích. Kdo byli... proč jsi skončil vyhozený na té špinavé ulici, kde jsem tě našel.“

Han na Shrikea zíral. „Ty víš, kdo byli? Víš, proč mě opustili?“ Bolestivě polkl. „Řekni mi to a já tě možná nechám naživu.“

Shrike byl teď skoro tak blízko, že by po blasteru mohl sáhnout. Asi jen metr daleko. Han věděl, že by měl vystřelit, *věděl*, že se Shrikeovi nedá věřit – ale přesto stále váhal. „Řekni mi to, Shrikeu!“

„Řeknu ti všechno, až mi dáš ten blaster,“ odpověděl Shrike. „Všechno. Máš mé slovo.“

Zastřel ho! Dělej! křičel Hanův mozek.

Se zábleskem rudého světla zasáhl Garrise Shrikea výstřel z blasteru přímo do hrudi. Kapitán rozhodil ruce a tvář se mu zkřivila hrůzou a bolestí. Padl dozadu jako kámen a byl mrtev dřív, než dopadl na permabeton.

Han s divokým výrazem v očích upřeně hleděl na své ruce. Měl prst na spoušti blasteru, ale nestiskl ji... nebo ano?

Ten výstřel přišel *zezadu*, uvědomil si o vteřinu později. Han se stále ještě na kolenou otočil a ocitl se tváří v tvář dalšímu muži. Byl to mladý, štíhlý, středně vysoký člověk. Tmavé vlasy ožíněné měsíčním světlem. Držel tasený blaster a všechno na něm křičelo „nájemný lovec“.

„Tak fajn, hochu, je po všem,“ řekl a sundal z opasku pouta. „Vstaň. Půjdeš se mnou.“

Ty první dva výstřely! vzpomněl si Han. To musel být on. Pronásledoval mě sem nahoru a počkal si, až mě Shrike chytí, aby se do toho vložil a dostal mě.

Jako kdyby lovec věděl, o čem Han přemýšlí, dodal: „Věděl jsem, že tě starej Shrike najde. Huttové neměli tvůj portrét, tak jsem sledoval Shrikea, protože tě prakticky vychoval, co, Vykku? Věděl jsem, že mi tě někde vyšťourá.“

Ne! křičel Hanův mozek. Už ne! Znova už ne!

Pořád byl ještě strnulý z toho ochromení, vyčerpaný a potlučený z boje se Shrikem. Každý jeho sval naříkal bolestí a únavou.

Nájemný lovec mu pokynul blasterem. „Polož ten blaster, hochu, nebo tě omráčím výstřelem do hlavy a pořádně ti to v hlavě pomíchám. Huttové tě chtěj živýho, ale o tvý přičetnosti nic neřikali. Polož to.“

Třesoucí se Han pustil blaster z malátných prstů. S namáhavým hekáním se pokusil vstát, ale pravá noha se pod ním podlomila.

„Moje noha...“ zamumlal. „Pravá noha neunese moji váhu... Shrike mě kopnul.“

„Jo, viděl jsem ho. To od něj nebylo moc profesionální, ale starej Shrike byl vždycky horká hlava,“ řekl lovec. Přiblížil se k Hanovi a dodal: „Teď ti podám ruku a zvednu tě. Nic nezkou –“

Se šíleným zavytím se Han vrhl hlavou proti břichu námezdního lovce.

Tenhle muž byl mladší než Shrike, silnější a rychlejší. Ale Han bojoval jako šílenec, jemuž sílu propůjčilo čiré zoufalství. Neměl co ztratit a věděl to.

Nájemný lovec s překvapeným výkřikem přepadl nazad. Han se na muže vrhl a bušil do něj. Zabiják se vzpamatoval a udeřil Hana hlavní blasteru do spánku.

Vytryskla krev a stekla Hanovi do levého oka, ale Corellian se tím nenechal zpomalit. Sápál se po těle druhého muže, jako by trhal nějak rostlinu v džungli, a čelem udeřil nájemného lovce do nosu. Han slyšel a cítil, jak se muži o jeho lebku láme nosní přepážka. Do noci zazněl mužův pronikavý výkřik.

Zabiják se s Hanem s kletbami potýkal, bušil mu do zad a do ledvin svým blasterem. Han ho chytil za ruku a praštil s ní o *permabeton*, *prásk...* *PRÁSK!* Blaster vypadl muži z prstů. Han lovce znovu udeřil čelem do obličeje a ignoroval přitom vlastní trhající se kůži.

„NEDOSTANEŠ MĚ!“ ječel Corellian a nepřestával hlavou tlouct do mužova obličeje. Nájemný lovec se s výkřikem hrůzy zvedl a celou svou silou Hana odhodil.

Corellian dopadl, pokusil se odkulit a narazil na zeď ukrývající výtah. Zabiják s tváří jako krvavou maskou, se zlomeným nosem a rozseknutými rty, se řítí na Hana a z očí mu koukala vražda.

Han čekal do poslední možné vteřiny a pak uhnul. Když ho muž míjel, udeřil ho Han celou svou vahou do ramene.

S hlasitým křupnutím, které se zdálo rozléhat do ledové noci, narazil nájemný lovec hlavou do kamenné konstrukce.

Muž sebou škubnul, ochabl a sklouzl po zdi na permabeton, kde zůstal nehybně ležet.

Han se kousal do rtu a polykal žluč. Vrávoravě se s námahou zvedl a doklopýtal k muži. Položil mu dva prsty na hrdlo a ujistil se, že je stejně mrtvý jako Garris Shrike,

který ležel roztažený o pár metrů dál a prázdným, nevidoucím pohledem zíral na dvojici měsíců.

Ted' sklouzl po zdi Han a zůstal tam jen tak sedět. Točila se mu hlava, bylo mu špatně a cítil se úplně vyčerpaný. Začal se třást po celém těle a ten záchvat trval skoro minutu.

Musim se vzchopit, uvažoval otupěle. Musim přemejšlet. Přemejšlet...

Han se vyšplhal zpátky na nohy, opět doklopýtal k tělu nájemného lovce a s pohledem upřeným na něj tam stál. Muž byl vysoký asi jako on a měl také hnědé vlasy. O něco tmavší než Han, ale toho si nikdo nevšimne...

Vydechl bílý obláček páry a škubnul za mužovy boty. Stáhl mu je. Pomalu a systematicky se jal zabijáka svlékat.

O pět minut později se Han, oblečený v oděvu nájemného lovce, vrávoravě postavil. Zachmuřeně začal mrtvolu oblékat do svých vlastních šatů... do své obnošené pilotní kombinézy, ošoupané bundy z ještěří kůže, nazouvat jí své boty. Vrátil zabijákovi blaster do pouzdra. Nakonec vzal plnou hrst kreditů a všechny své falešné identifikační karty, dal je muži do vnitřní kapsy a zapnul ji. Potom mu zapnul i bundu.

S klopýtáním a kulháním šel hledat Shrikeův blaster. Konečně ho našel a vrátil se zpátky k mrtvole. Otrásl se a nastavil ho na maximální výkon. Zamířil, a když odvrátil pohled, střílil mrtvolu přímo do obličeje. Když se přiměl podívat se, mrtvý muž už tvář neměl – a ani oči.

Ani sítnice.

Han se odpotácel o pár kroků dál a zvedl se mu žaludek. Když si vzpomněl, co ho stála večere, udělalo se mu ještě hůř...

S namáhavým zaúpěním popadl mrtvolu v podpaží a táhl nájemného lovce po umrzlém permabetonu, přesně jako předtím Shrike táhl jeho. Pomalu a opatrně šel zpátky, až se opět ocitl u té hluboké, bezedné vzduchové šachty, kterou předtím přiskočil.

Nakoukl dolů, ale rychle zrak odvrátil a musel přemáhat závrať. Šachta klesala strašně hluboko.

Dovalil mrtvolu na okraj a potom oběma rukama pořádně zatlačil a svrhnul zabijáka přes okraj dolů do prázdnoty.

Han se nedíval, jak tělo padá. Kulhavým krokem se dovlekl zpátky ke Shrikeovu tělu a vložil do mrtvých prstů kapitánův blaster. Potom stiskl tlačítko a přivolal výtah.

Když se otevřely dveře, málem do osvětleného interiéru spadl.

Turbovýtah se rozjel dolů, Han v něm vratce stál a opíral se oběma rukama. Měl co dělat, aby se neskácel.

Byla to dlouhá noc...

Epilog:

Znovuzrození

Han Solo stál o samotě uprostřed hemžícího se houfu kadetů, kteří se shromáždili na jedné ze střešních přistávacích ploch na Coruscantu. Těsný límeček jeho nové uniformy ho škrtil, ale odolal nutkání popotáhnout za něj. Kdyby to udělal, pomačkal by si ho a Han chtěl vypadat co nejlépe.

Všude kolem něj se kadeti objímali a líbali na rozloučenou se svými příbuznými. Jen pár kadetů bylo stejně osamělých jako on. Han pohledem přelétl dav a o několik metrů dál si povšiml snědého mladíka, který tam, jak se zdálo, nikoho neměl. Pak tu byla ještě mladá žena s vlasy střiženými po vojensku nakrátko, stojící na opačném konci přistávací plochy, očividně také samotná.

Ale většina kadetů tam měla otce a matku, sourozence, prarodiče, strýce a tety, bratrance a sestřenice, kteří je přišli v okamžiku jejich triumfu vyprovodit. Han pocítil vlnu osamělosti. Byl starší než ostatní kadeti a to ho z nich také vydělovalo.

Ale co,.. Jsem tady. Dokázal jsem to.

Transport *Imperator* už na ně na přistávací ploše čekal, Brzy do něj kadeti nastoupí a odletí na Caridu, na imperiální vojenskou výcvikovou planetu. Han se pousmál, když pozoroval jeho křivky a předimenzované zadní trysky. Corellianská korveta. Jak příhodné...

Opět se pátravě zahleděl do davu a náhle si uvědomil, že doufá, že mezi gratulanty spatří jistou rudozlatou hlavu. *Pitomost, Solo. Naprostá pitomost. Snad jsi vážně nečekal, že se tu objeví? Ta už je dávno v tahu!*

Ne, usoudil Han, vážně nečekal, že by se tu Bria objevila. Ale v koutku duše *doufal*, že ano...

Povzdechl si. Dewlanna mu často citovala staré wookieeské přísloví, jehož hrubý překlad by v basiku zněl asi nějak jako: „Radost, která se nemísí se zármutkem, je podezřelá.“

Dewlanna...

Kdyby ho tak teď mohla vidět. Han si představoval její vysokou, huňatou postavu, její krátký černý nos a malá, šelmovsky jiskřící očka téměř zakrytá chomáči šedivějící světlehnědé wookieeské srsti. Věděl, že by dnes byla velice pyšná. Na okamžik byla ta představa tak živá, že ji skoro viděl před sebou, téměř slyšel její mručení a kňučení, když mu říkala, jak moc je na něj hrdá. Rozcuchala by mu vlasy, aby vypadal „přitažlivě ošuntěle“.

Han se při té představě pousmál. *Dokázal jsem to, Dewlanno, řekl v duchu jejímu obrazu. Podívej se na mě. Jseš moje rodina, moje jediná rodina, takže je správný, abys tu dneska byla, i když jen v mejch vzpomínkách...*

A Bria...

Přiznej si to, Solo, pořád ti na ní záleží. Pořád ji vyhlížíš a čekáš, že uslyšíš její kroky a hlas. Musíš se přes to přenýst, člověče...

Han potřásl hlavou, jako by mohl Briin obraz zahnat tak snadno, jako si přivolal Dewlannin. Ale nakonec si vezme Briu s sebou na palubu *Imperatoru* stejně tak, jako kdyby tu skutečně byla a kráčela mu po boku. Ať se snažil sebevíc, nedokázal ji pustit z hlavy.

Vybavil si další z Dewlanniných starých wookieeských přísloví: „Mít dobrou paměť je dar i prokletí...“

Tos měla svatou pravdu, Dewlanno, pomyslel si Han.

Přenesl váhu na pravou nohu a bodavá bolest v ní mu připomněla boj z předvčerejší noci. Han vydechl. *Je mrtvej, Dewlanno, pomyslel si. Tvůj vrah je mrtvej. Vsadím se, že teď, když to víš, budeš moct odpočívat klidněji –*

Davem si teď razil cestu imperiální důstojník, poručík. Když procházel kolem Hana, zastavil se a ostře na něj pohlédl. „Vaše jméno, kadete?“ Han se postavil do pozoru. „Han Solo, pane!“

„Zapomněl jste, jak se salutuje, kadete Solo?“

„Ne, pane!“ řekl Han a vysekl tomu muži svůj nejlepší vojenský pozdrav.

Důstojník upřel pohled na Hanovu tvář. „Kadete Solo, co se vám stalo s obličejem?“

Na okamžik byl Han v pokušení říct, že narazil do dveří, ale rozhodl se, že nejlepší bude jít s pravdou ven. „Popral jsem se, pane.“

„Skutečně? To by mě ani ve snu nenapadlo,“ prohlásil poručík sarkasticky. „Proč jste se popral, kadete Solo?“

„Můj protivník urazil Imperiální flotilu, pane,“ odpověděl pohotově Han.

Což byla koneckonců pravda.

Poručík zvedl obočí. „Opravdu, kadete? To od něj bylo velmi... nerozumné. Ušetřil jste mu za jeho neúctu pořádný výprask, kadete Solo?“

Han si vzpomněl právě včas, že nemá přikyvovat. „Ano, pane. Ujišťuji pana poručíka, že ten člověk už nikdy o imperiálním vojsku neřekne nic nelichotivého, pane.“

„Velmi dobře, kadete Solo.“ Poručík se pousmál a pokračoval dál do čela skupiny.

Han pomalu a dlouze vydechl úlevou. *Tak to bysme měli!*

Po přistávací ploše se rozlehl elektronicky zesílený hlas. Vedle poručíka stanul jakýsi poddůstojník a začal udílet rozkazy. „Imperiální kadeti! V řad nastoupit!“

Na pár vteřin zavládl všeobecný zmatek a potom se zástupy kadetů zformovaly do řad. „Do transportu nastoupíte po řadách. Žádné mluvení a zvedat nohy.“

Rozhostilo se ticho. Han byl v řadě číslo 4. Stál tak rovně, jak jen dokázal, neohlížel se nalevo ani napravo a čekal, až dostane povel k pochodu. Někde v pozadí začal vyhrávat pochod Imperiální flotily.

„Rado jedna! Pochodem v chod!“

„Rado dvě! Pochodem v chod!“

„Rado tři! Pochodem v chod!“

Hanovi se vzrušením rozproudila krev. *A je to tady. Na tohle jsem čekal celej svůj život...*

„Rado čtyři! Pochodem v chod!“ zařval poddůstojník.

Han provedl elegantní obrat vpravo v bok a následoval muže před sebou k *Imperatoru*. Za pochodu se mu na tváři rozlil mírný úsměv.

Tohle je začátek, pomyslel si. Začátek mého skutečného života.

V duch si představil Dewlanninu a Briinu tvář. I ony se usmívaly.

Nohama spočinul na nástupní rampě. Han se zhluboka nadechl a byl to nádech novorozeněte, které se chystá poprvé zakřičet do světa: *Jsem tady! Poslouchejte mě, já ŽIJU!*

Han Solo se skutečně cítil jako by se právě narodil.
Z ramenou mu spadla tíha temné minulosti a před ním
ležela jen zářivá budoucnost.

Dychtivě jí pochodoval vstříc a neohlížel se.

O autorce

ANN C. CRISPINOVA je úspěšnou autorkou více než šestnácti knih včetně čtyř románů ze světa *Star Treku* a původní vědeckofantastické série *StarBridge*. Ve spolupráci s Kathleen O'Malleyovou také mimo jiné zpracovala do románové podoby film *Vetřelec: Vzkříšení*.

Poprvé do prostředí Star Wars vstoupila, když ji její přítel Kevin Anderson požádal, aby napsala dvě povídky do sbírek „Příběhy z moseisleyské kantýny“ a „Příběhy z Jabbova paláce“.

Ann se naplno věnuje psaní od roku 1983 a také vykonávala funkci viceprezidentky Svazu amerických spisovatelů science fiction a fantasy. Je pravidelným hostem na setkáních fanoušků sci-fi, kde často vede literární workshopy.

Žije v Marylandu spolu se svým synem Jasonem, pěti kočkami, německým ovčákem, dvěma koňmi plemene Appaloosa a Michaelem Capobiancem, autorem hard SF. Ve svém volném čase (co to je?) jezdí ráda na koni, plaví se na plachetnici, táboří a čte knihy, které nenapsala.